COLECȚIA

Iubiri de poveste

TERESA MEDEIROS

Și îngerii iubesc

Teresa Medeiros
Şi îngerii iubesc

Once an Angel by **Teresa Medeiros**

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Traducere din limba engleză Lavinia Şerban

Ţin minte cum o strângeam pe mama de mână şi te urmăream cu privirea în timp ce plecai, îmbrăcat în uniformă, să lupţi în Vietnam pentru ţara noastră. Pentru mine, erai cel mai chipeş bărbat din lume. Dar nimic nu a întrecut ce am simţit atunci când te-am văzut întorcându-te acasă. Vei fi întotdeauna eroul meu, tati, iar cartea asta îţi este dedicată pe.

Pentru Barbara Caldwell şi Anne Hall Eiseman, cele mai deosebite surori pe care nu le-am avut niciodată.

Şi pentru Michael, care mi-a dovedit că îngerii există.

Prolog

Noua Zeelandă 1865

Justin Connor îşi răsfiră degetele amorţite. Pistolul îi căzu din mână, fumegând. Băştinaşii fugiră, speriaţi de zgomotul împuşcăturii, şi îl lăsară singur cu vuietul nestăpânit al valurilor şi cu forma întunecată, ghemuită la câţiva metri depărtare.

Îşi înghiţi o înjurătură năprasnică.

Se apropie cu groază de silueta nemişcată, care stătea întinsă pe nisip ca o păpuşă stricată. Lumina lunii cădea pe chipul lui David, cu trăsăturile sale banale, dar frumoase; dacă s-ar fi plimbat pe străzile Londrei, nimeni nu s-ar fi uitat la el a doua oară. Din colţul gurii i se prelingea un firicel subţire de sânge.

Pleoapele îi tremurară şi deschise ochii.

— Zău aşa, băiete, te-ai putea mişca puţin mai la stânga? Îmi strici priveliştea.

Glasul lui David suna mai degrabă ca o alinare, şi lui Justin îi veni să plângă. Se prăbuşi în genunchi şi-l luă în braţe pe David.

— Fir-ar să fie, Scarborough! Să nu-ndrăzneşti să mori acum!

Partea din faţă a cămăşii lui David era îmbibată cu sânge. Justin văzuse prea multe răni mortale în timpul încercărilor de-a îmblânzi tărâmul acesta sălbatic. Şi acum, în timp ce se lupta să oprească sângerarea cu palma, ştia că bărbatul acesta, care îi fusese prieten, care îi fusese ca un frate sau ca un tată, avea să moară. Îi îndepărtă o şuviţă rebelă de pe fruntea palidă.

David îşi ridică mâna. Între degetele sale era prins un lănţişor de aur.

— Claire, şopti el răguşit.

Împinse lănţişorul în palma plină de sânge a lui Justin, şi acesta înţelese de ce David fugise înapoi în cortul lor, în loc să se îndrepte spre ambarcaţiunea care îi aştepta. Nu se

întorsese după o armă, aşa cum bănuise Justin, ci după ceasul de buzunar în al cărui capac se adăpostea preţiosul portret în miniatură al fiicei sale.

Glasul lui David se stingea:

— Du-te la ea! Spune-i că-mi pare rău. Spune-i că am iubit-o. Ai grijă de îngeraşul meu, Justin. Jură-mi că o vei face!

Justin nu putea vorbi. Simţea că are un nod în gât. Se uită lung la ceasul din mâna lui, temându-se să-l deschidă. Cum să se uite la zâmbetul acela ştrengăresc, la ochii aceia căprui şi blânzi şi, într-o zi, să fie forţat de împrejurări să-i povestească de tatăl ei, care i-a murit în braţe pe o plajă pustie? Dacă nu promitea nimic, poate că David n-avea să moară.

Cu o ultimă răbufnire de putere, David îşi înfipse degetele ca nişte gheare în braţele lui şi se forţă să vorbească prin dinţii încleştaţi:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Justin! Jură-mi! Trebuie!

Justin îşi coborî capul, refuzând să privească în ochii febrili ai prietenului său. Chipul lui David era scăldat în lacrimi.

— Jur, şopti el.

David se lăsă moale în braţele lui.

— Aşa te vreau, flăcăule! Umbra unui zâmbet pluti pe buzele sale. N-o să am nevoie de o mină de aur acolo unde mă duc acum, murmură el. Acolo, străzile sunt pavate doar cu aur.

Justin reuşi să zâmbească în ciuda lacrimilor.

— Rămâi acelaşi optimist, nu-i aşa?

Dar întrebarea lui nu mai primi răspuns.

Justin strânse în braţe trupul lipsit de viaţă al prietenului său, legănându-se înainte şi înapoi, izbit de tristeţe şi de vinovăţie cu aceeaşi putere şi îndârjire cu care valurile se spărgeau pe nisip.

Când se ridică, în cele din urmă, avea picioarele amorţite şi îi tremurau genunchii. Îl ridică pe David în braţe ca pe un copil. Capul îi atârna peste braţul lui Justin, iar

părul lui roşcat şi încâlcit părea şi mai frumos în lumina lunii. Justin îl aşeză pe podeaua bărcii şi-i aranjă membrele cu mişcări pline de reverenţă şi blândeţe. Se folosi de o prăjină pentru a se împinge de la mal, apoi se întinse lângă trupul lui David, îngheţat şi amorţit de suferinţă.

Mâna îi pulsa de durere. Se uită în jos şi descoperi că strânsese atât de puternic în palmă ceasul lui David, că i se imprimase în carne urma acestuia. Îl deschise încet.

Din portret îl privea un chip ştrengar, înconjurat de bucle nestăpânite, cu ochi încrezători şi veseli. Ochii lui David, sclipind de viaţă.

Justin închise brusc ceasul. Toate visurile lor se năruiseră. Pierduseră totul – mina de aur, pe Nicholas, moştenirea micuţei Claire. Îşi rezemă capul peste marginea bărcii, plutind, plutind la nesfârşit pe măsură ce sclipirea batjocoritoare a stelelor se pierdu în ceaţa uitării, în faţa ochilor lui.

*

Când copila se strecură în bibliotecă, domnişoara Amelia Winters o privi pe furiş, peste marginea ochelarilor. Cu numai câteva luni în urmă, Claire ar fi dat buzna pe uşă cu fundele fluturând în toate direcţiile, cu nasturii ghetelor descheiaţi şi fredonând o melodie veselă. Era păcat că dispariţia tatălui ei îi tăiase aripile, transformând-o într-o domnişoară supusă şi cuviincioasă.

Mai puţin părul acela al ei. Directoarea şcolii pufni cu dispreţ. Nicio perie din lume nu putea stăpâni buclele acelea rebele. Chiar şi îmbrăcată în culori închise, copila semăna mai degrabă cu un îngeraş neîngrijit, decât cu o fetiţă de la Foxworth. Cel puţin, de data asta şorţul ei era curat. Nu avea nicio urmă de praf de cărbuni care să trădeze faptul că se zbenguise iarăşi cu servitoarele şi nici fire de păr care s-o dea de gol că se furişase în grajduri, ca să dea de mâncare puilor de pisică pe care îi salvase din fântâna vecinilor, fără aprobarea Ameliei.

În timp ce făcea o reverenţă de mântuială, respiraţia i

se văzu ca un nor de ceaţă îngheţat. N-avea rost să irosească din cărbuni când era aproape februarie, îşi zise Amelia în sinea ei, strângând mai bine păturile în jurul ei.

Claire se aşeză pe marginea pernei de pe scaun, de parcă s-ar fi temut că fotoliul din lemn de trandafir avea s-o înghită. Amelia îşi înăbuşi şocul. Când slăbise atât de mult fetiţa, care odinioară fusese de-a dreptul durdulie? Părea să fie numai piele şi os pe sub rochia neagră pe care o purta, iar ochii i se vedeau mari şi negri pe chipul alb ca laptele. Ochii aceia, atât de gravi şi de neclintiţi, o priveau acum cu o expresie mult mai matură decât cei unsprezece ani pe care îi avea copila. Doar mâinile îi trădau agitaţia, mototolind hârtia îngălbenită pe care o ţineau, cel mai probabil ultima scrisoare de la tatăl ei.

Amelia o compătimi. Mai bine să fie directă şi rapidă, să omoare speranţele copilei dintr-o singură lovitură. Aşeză hârtia ţeapănă pe birou cu un fâsâit şi-şi drese glasul.

— Îmi pare rău să te anunţ...

— Într-adevăr? o întrerupse Claire.

Amelia îşi ridică privirea de la scrisoare.

— Ce anume?

— Vă pare rău?

Domnişoara Winters clipi. Privirile li se încrucişară pentru o clipă. Copila nu părea obraznică, ci doar curioasă, lucru care o înfurie şi mai mult pe Amelia.

Îşi aranjă ochelarii şi observă îngrozită că mâinile îi tremurau mai mult de teamă, decât de nervi.

— Îţi amintesc că trebuie să-ţi stăpâneşti obrăznicia, tânără domnişoară. Am în faţa mea o scrisoare de la Sir George Grey, guvernatorul Noii Zeelande. Regretă să te anunţe că tatăl tău, numitul David Scarborough, este mort.

Lumea rămase pe loc în încăperea cufundată în tăcere. Claire păli şi mai mult. Pumnul ei mic se încleştă în jurul ultimei scrisori primite de la tatăl ei. Ştia, îşi zise Amelia în sinea ei. Dumnezeule, fetiţa ştia deja.

Deşi acum regreta tonul tăios pe care îl adoptase, Amelia continuă cu aceeaşi lipsă de tact:

— Tatăl tău nu ţi-a lăsat nicio moştenire, dar eşti bine-

venită să rămâi la Foxworth până când ţi se va găsi o situaţie acceptabilă în altă parte.

Ce spunea? De-abia dacă o putea suferi pe creatura asta precoce. În toţi anii aceia revoltători, când locuise singură cu tatăl ei, dobândise atâta încredere în forţele proprii, că părea de-a dreptul arogantă. Iar acesta nu era deloc un comportament potrivit pentru o domnişoară care învăţa la Foxworth. Trebuia să-i facă bagajele şi s-o trimită, fără întârziere, la orfelinat.

Dar, păcălită de calmul enervant al fetiţei, Amelia continuă:

— Va trebui să renunţi la salonaşul tău, desigur, deoarece elevii care pot plăti vor…

— Nu va fi nevoie.

Amelia strâmbă din nas. Fata o întrerupea din nou. Tatăl ei chiar n-o învăţase deloc bunele maniere?

— N-o să am nevoie de mila dumneavoastră, continuă Claire, pe un ton la fel de calm şi de demn ca al unei prinţese care-şi pierduse de curând tronul. Prietenul cel mai bun al tatii, partenerul lui de la mina de aur, o să vină cât mai curând după mine. Domnul Connor, moştenitorul actualului duce de Winthrop, este un bărbat bogat şi puternic. Tata mi-a promis că el o să aibă grijă de mine dacă păţeşte ceva.

Amelia aproape rânji, arătându-i astfel fetiţei ce părere are despre promisiunile extravagante ale tatălui ei. Şi ea fusese fermecată de zâmbetul atrăgător al lui David Scarborough. Şi ea avusese atâta încredere că bărbatul avea să plătească pentru educaţia fetei, că făcuse câteva achiziţii pentru şcoală şi pentru ea însăşi, având drept chezăşie numai farmecul lui. Cine avea să plătească datoriile acum? Fantoma lui?

„Ţi-a promis şi că se va întoarce, nu-i aşa, draga mea?”

Amelia îşi înghiţi remarca plină de cruzime şi se forţă să zâmbească.

— Nu suntem de părere că ar trebui să-ţi hrănim speranţele puerile, Claire.

— Nu-mi spuneţi aşa! Dintr-o săritură, fetiţa veni aproape, privind-o ameninţător de dincolo de birou, cu ochii fierbându-i de emoţie şi cu pumnii încleştaţi. Să nu-mi mai ziceţi niciodată aşa! Numai tata mă strigă Claire. Numele meu este Emily.

Fără să-şi dea seama, Amelia se făcu mică în scaunul ei. Cu mâna tremurândă, îşi lărgi puţin gulerul de dantelă.

Fata fugi spre uşă. O dădu de perete, aproape împiedicându-se de o fetişcană cu şorţ care trăsese cu urechea, în genunchi, de cealaltă parte a uşii. Până când domnişoara Winters ajunse la uşă, fata deja dispăruse. Sunetul paşilor ei răsuna în liniştea casei. O pată albă o avertiză pe directoare că servitoarea nu fusese singura martoră la discuţia lor.

Amelia se rezemă de tocul uşii, respirând sacadat şi greu. Servitoarea se ridică, plângând poate puţin prea tare în încercarea ei de-a se preface ocupată, în afară de tras cu urechea.

— Of, coniţă, sărmana de ea, se jeli servitoarea. Îşi şterse nasul roşu cu şorţul, lăsând o urmă de cărbune pe marginea lui. Chiar în dimineaţa asta mi-a dat porţia ei de carne să i-o duc lu' frate-meu, Freddie, care suferă cu plămânii.

Amelia se îndreptă de spate şi o privi cu superioritate pe servitoare.

— Tansy, dacă aş fi vrut să aflu despre activităţile caritabile ale domnişoarei Scarborough, te-aş fi întrebat.

Servitoarea îşi înhăţă cârpa şi începu să şteargă uşa pendulei din hol, în timp ce directoarea îşi îndreptă haina şi porni cu paşi mari spre bibliotecă. Ajunsă acolo, trânti uşa cu atâta putere, că se auzi în toată şcoala.

Servitoarea se uită spre ceruri, cu mâinile încleştate pe cârpa de şters praful.

— Ajut-o pe copilă, Doamne, şopti ea cu însufleţire. Dacă ai pogorât vreun înger pe pământul ăsta, atunci sunt sigură că scumpa mea Emily Claire e aceea.

*

— Fir-ar! Fir-ar să fie! Emily bătu cu piciorul în covorul de Aubusson.

Aşezată pe o pernă cu margini dantelate, o păpuşă de porţelan o privea apatic cu ochii ei mari şi albaştri.

De mânuţa ei delicată atârna un fir auriu. Emily se cutremură. Numai vraja aurului fusese într-atât de mare încât să-l atragă pe tatăl ei departe de ea. Undeva în Noua Zeelandă se afla o mină plină de aur. Dar la ce bun totuşi, dacă tăticul ei dormea sub pământ, legat de lanţurile sclipitoare ale minei? Emily răbufni furioasă, aruncând păpuşa în cealaltă parte a dormitorului elegant.

Căzu în genunchi şi îşi îndesă în gură marginea cuverturii de satin, ca să nu se audă în toată şcoala că ţipă. Obrajii îi erau scăldaţi în lacrimi. Hohotele de plâns se transformară în cele din urmă în suspine sugrumate. Apoi, istovită, îndrăzni să deschidă ochii şi-şi văzu dormitorul elegant şi pustiu.

Păpuşa zăcea într-o poziţie ciudată sub fereastră, cu fustele aruncate peste faţă.

— Of, Annabel, şopti Emily.

Se târî până la păpuşă şi o aşeză într-o poziţie normală.

Pe tâmpla ei de porţelan se zărea o crăpătură, ca un fir subţire. Emily o îmbrăţişă, simţind că spărtura de pe fruntea păpuşii ajungea până în adâncul inimii ei sfărâmate.

— Îmi pare atât de rău, Annabel. Netezi rochiţa de catifea a păpuşii şi sărută cu delicateţe spărtura. Trebuie să fim foarte curajoase acum, scumpo. Tata a spus că trebuie să fim foarte curajoase. Râse slab, ca un sughiţ. Nu trebuie decât să aşteptăm.

Se urcă pe pervazul ferestrei şi strânse păpuşa la piept. Jos, pe strada pietruită, lampagiul singuratic pornise în plimbarea-i obişnuită, aprinzând felinarele. Lumina lor ceţoasă alunga întunericul şi colora oraşul într-o nuanţă verzuie. Văzu imaginea lui Annabel reflectată în geamul ferestrei, cu obrajii ei rozalii şi bucle blonde, atât de diferită de ea, care avea buclele ciufulite, închise la culoare şi

chipul palid. Îşi îndesă păpuşa sub bărbie. Trupul ei firav fu străbătut de un frison.

— Vom aştepta ca nişte fete bune, Annabel, şopti ea. Tata nu mai poate veni acum după noi, dar va veni domnul Connor. Tata mi-a promis că va veni.

Începu să se legene înainte şi înapoi în camera care se cufunda din ce în ce mai mult în întuneric şi o lacrimă i se prelinse spre bărbie, de unde picură încet în jos, pe obrazul de porţelan al lui Annabel.

Partea întâi

Şi totuşi, precum îngerii din vise,
Cheamă sufletul când omul doarme…

Henry Vaughan

Ce înger mă trezeşte dintre flori?

William Shakespeare

Capitolul 1

Scumpa mea fiică, mă rog ca scrisoarea mea să te găsească sănătoasă…

Noua Zeelandă, Steaua Nordului
1872

— Dac-o existat vreodat' un copil neastâmpărat să aibă nevoie de-o bătaie bună, atunci aia e Emily Claire Scarborough!

Cuvintele mârâite de Barney aproape o făcură pe Emily să zâmbească. Se întoarse, lipindu-se cu spatele de prora micuţului vapor cu aburi. El se uită chiorâş la ea, cu faţa ciupită de vărsat şi schimonosită de ură.

Încordându-şi mâinile vânoase pe balustrada vaporului, mormăi:

— Şi io-s tocma' flăcău' să i-o aplice!

Doreen îşi trase fratele de ureche şi i-o răsuci cu un gest care o făcuse renumită în toate clasele de la Seminarul Foxworth pentru Tinere Domnişoare.

— Au, surioară! urlă el. Dă-mi drumu'! N-am atins-o cu niciun pumn. Nu încă, cel puţin.

— Mai degrabă, cred c-ai vrea s-o atingi cu altceva. Am văz't io cum o priveai când o ajutam să se 'mbrace cu rochia aia elegantă.

Atunci Emily chiar zâmbi, şi Doreen trase de ureche şi mai puternic, enervată de faptul că vorbise iarăşi cu accent cockney. Ştiau cu toţii că primise un post la şcoală numai pentru capacitatea ei de a imita felul în care vorbeau cei din lumea bună. Asta, şi gaura din ce în ce mai mare din vistieria domnişoarei Winters.

Barney o lovi peste mână şi se eliberă.

— Cu voi două la bord, cred c-o să orbesc ş-o să surzesc 'nainte s-apucăm să zărim măcar Noua Zeelandă în depărtare. Femeile! bodogăni el, incluzând-o fără tragere de inimă şi pe sora lui în acel apelativ usturător.

„Dihori turbaţi", se gândi Emily.

Fusese târâtă în cealaltă parte a globului de doi dihori turbaţi, mereu puşi pe harţă. Mergeau în două picioare, purtau bonete şi berete, dar nici dacă s-ar fi acoperit în mătăsuri şi diamante nu şi-ar fi putut ascunde adevărata lor natură. Îşi frecă braţele. Avea urme negre şi albastre acolo unde o ciupise Doreen. Presupunea că femeia chiar ar muşca-o, dacă nu s-ar fi temut că gestul i s-ar fi părut necivilizat căpitanului. Sau că Emily ar putea s-o muşte înapoi.

Oftă. Vasul de mici dimensiuni plescăia prin apă, lăsând o dâră înspumată prin marea indigo.

Barney se trase de guler. Costumul de lână pe care i-l cumpărase domnişoara Winters înainte de plecare ar fi fost potrivit pentru vântul aspru de toamnă care bătea acum pe străzile Londrei, dar nu şi pentru briza plăcută din Noua Zeelandă. Evident, costumul fusese croit pentru un bărbat cu două măsuri mai mic decât el.

Îşi şterse transpiraţia de pe frunte.

— Ţinutu' ăsta nu-i normal. Parcă am fi în iad, 'nainte să ne vină ceasul. Miji ochiul lui sănătos spre Emily. Şi dacă ăsta-i iadu', atunci fătuca asta e servitoarea lui Scaraoţchi. Uită-te la ea! Ai zice că-i stăpână pe vaporul ăsta blestemat şi peste Marea Tasmaniei, la un loc!

Sora lui nu se uită la Emily, ci înapoi spre punte. Căpitanul, un bărbat mai în vârstă, stătea rezemat de cârmă, pe jumătate adormit.

— Poate să fie al ei după ce-o aruncăm în poala tutorelui ei bogat, spuse Doreen. Încrezutul ăla de moştenitor al ducelui trebuie să ne plătească toţi banii pe care-i datorează sărmanei domnişoare Winters, pentru că a avut grijă de drăcoasa asta mică în toţi anii ăştia. Şi a zecea parte din bani sunt ai noştri.

— Ar trebui să primim jumate, mormăi Barney, arătând cu degetul spre vânătaia umflată de sub ochi.

Emily era tentată să-i dea dreptate.

Luni le frecase toate proviziile cu sare.

Marţi vărsase toate sticlele de whisky ale lui Barney şi înlocuise băutura cu lichidul din oala de noapte a lui Doreen.

Miercuri îi aruncase peste bord singurul lui costum. Fusese nevoit să se arunce în apă după el, gol-puşcă, în timp ce Emily se tăiase la un deget şi picura veselă sânge în mare, în speranţa că va atrage rechini. Fusese nevoie să-l ţină Doreen şi un fochist zdravăn, ca să nu o arunce peste bord.

În dimineaţa aceea îi învineţise ochiul trăgându-i fără să vrea un pumn zdravăn, în timp ce el şi Doreen îi smulseseră şorţul simplu şi o obligaseră să îmbrace o rochie cu turnură.

— Nici măcar n-are decenţa să poarte o bonetă, bombăni Barney.

În timp ce faţa lui se umfla din ce în ce mai tare şi a lui Doreen devenea din ce în ce mai pământie cu fiecare zi ce trecea, Emily avea îndrăzneala să-şi întoarcă faţa spre soare şi căpătase un bronz plăcut.

— Cel puţin am pus o rochie potrivită pe răzvrătită asta, se răsti Doreen.

Privirea lui Barney o măsură din cap până-n picioare, provocându-i silă. Emily ştia că o găsea feminină şi atrăgătoare, oricât de mult ura el s-o recunoască. Încă o mai dureau sânii de când o ţintuise de pieptul lui osos, atunci când Doreen îi legase fâşiile de pânză ale turnurii. Se îndepărtă de el cât putu de mult, cât îi permitea puntea. Continuă s-o privească cu jind şi îşi aranjă pantalonii.

Doreen îi trase două scatoalce peste urechi.

— Ţine-ţi mâinile la vedere! Nu putem să facem nicio greşeală. Am primit sarcina asta numai pentru că domnişoara Amelia nu şi-a mai permis să trimită alt detectiv.

Geamătul lui Barney fu întrerupt de strigătul fără vlagă al căpitanului: „Pământ!” Inima lui Emily începu să bată mai tare.

Vaporul cu aburi încetini. La orizont apăru o dungă verde de pământ. Doreen îşi încleştă degetele pe balustradă, iar chipul ei tras, dintr-odată luminat de speranţă, părea aproape drăguţ. Când se apropiară, Barney mânui cu stângăcie funiile unei mici bărci de salvare care avea să-l poarte spre ţărm. Era hotărât să-l găsească el însuşi pe misteriosul domn Connor, să nu mai rişte ca Emily, odată ajunsă pe uscat, să încerce iarăşi să fugă. Fugise o dată în Sydney şi de două ori în Melbourne. Dar Barney era încăpăţânat ca un câine de vânătoare. Pur şi simplu o aruncase peste umăr şi o adusese înapoi.

Entuziasmată, Doreen inspiră adânc pe nasul ciupit de vărsat.

— Să vin cu tine? Crezi că-l poţi găsi de unul singur?

— Dacă tipu’ ăsta îi pe cât de stilat şi înfumurat ne-a

zis domnişoara Winters, atunci o să mă duc direct la casa lui şi-o să-l târăsc pân' aci. Şi-apoi o să scăpăm de obrăznicătura asta şi-om fi putred de bogaţi.

Emily aşteptă până când Barney săltă barca pe valurile agitate ca să se aplece peste bord şi să fluture batista spre el.

— Ai grijă, Barney! Unul dintre partenerii de afaceri ai domnului Connor e mort. Celălalt a dispărut, şi nu se mai ştie nimic de el. Zâmbi dulce. Mi-ar părea tare rău să păţeşti ceva.

Chipul deja palid al lui Barney deveni livid. Îi aruncă o privire răutăcioasă, apoi se întoarse şi începu să vâslească spre mal.

Un pescăruş dădu ocol vasului cu aburi, pentru ca apoi să se înalţe spre cer. Emily îl urmări cu privirea spre marginea argintie a insulei.

— Să nu uiţi niciodată, îşi şopti ca pentru sine. Justin Connor este un bărbat foarte periculos.

*

— S-o ia dracu' pe afurisita aia de domnişoară Winters!

Când stăpânul său, care de obicei vorbea încet şi cu blândeţe, îşi pierdu cumpătul şi înjură, Penfeld tresări şi ceştile de ceai se loviră cu clinchet pe tavă. Pescăruşul care se plimba pe marginea ferestrei îşi înclină capul cu o expresie curioasă şi plină de reproş.

Justin Connor aruncă pe jos scrisoarea mototolită şi începu să se plimbe cu paşi mari prin colibă, trecându-şi o mână prin părul negru şi ciufulindu-l şi mai rău.

— N-o să fiu lăsat niciodată în pace?

Penfeld aşeză tava pe faţa de masă pătată, de teamă că setul lui preţios de porţelan era în pericol din cauza dispoziţiei proaste în care se afla stăpânul său.

— Trebuie să fi fost căutătorul acela de chihlimbar, domnule. V-am spus că omul punea prea multe întrebări.

Justin se întoarse şi făcu un gest larg cu braţul care îl

făcu pe Penfeld să mulţumească divinităţii că se aşezase în faţa serviciului de ceai.

— Ce te face să crezi că neobosita domnişoară Winters ar avea nevoie de un muritor de rând pentru a-şi duce la bun sfârşit planurile? Probabil că m-a găsit în globul ei de cristal. Îşi flutură braţele. Mă mir că mi-a trimis scrisoarea şi că nu a venit aici în zbor pe mătură, ca să mă prindă.

Buzele lui Penfeld tresăriră, dar tuşi ca să-şi ascundă zâmbetul tuşind.

Justin arătă cu degetul spre pescăruş, acuzator.

— Şi tu eşti în cârdăşie cu ea? Fără pisici negre pentru formidabila noastră domnişoară Winters.

Pescăruşul îşi ascunse capul sub aripă, timid.

Justin gemu.

— Ar trebui să-ţi sucesc gâtul ăla mic şi sfrijit. Să te pun în oala de supă.

Porni spre pasăre cu braţele întinse.

Penfeld îşi drese glasul ca să-i atragă atenţia.

Justin ridică scrisoarea care fusese expediată din Londra în urmă cu mai bine de cinci luni şi care îi parvenise printr-un băştinaş de abia în după-amiaza aceea.

— Ce trufie pe capul acestei femei! Insistă să iau imediat fata. Mi-a dat nişte indicii, cum că ar fi implicată într-un scandal. Ce putea face copila, să fie atât de grav? Să răstoarne laptele în timpul cinei? Să dea iama în borcanul cu zahăr?

Penfeld îşi mângâie satisfăcut abdomenul rotunjit.

— Odată m-am făcut şi eu vinovat de o asemenea crimă.

— Ce fiinţă sufocantă! Am trimis toţi bănuţii pe care i-am putut economisi pentru a plăti educaţia fetei.

Penfeld ştia asta deja. Doar el fusese cel care punea la poştă plicurile pe care nu era trecută şi adresa expeditorului. Justin se prăbuşi pe un butoi de rom întors cu fundul în sus. Umerii îi căzură.

— Cred că vrea mai mulţi bani. Dar eu nu mai am nimic de vândut. Ce mă fac?

Penfeld îşi îndreptă toată atenţia spre a lustrui cu mâneca hainei ceainicul şi aşa imaculat.

— E posibil ca femeia aia, Winters, să nu fie singura care să afle unde sunteţi. Poate că familia dumneavoastră, domnule…

Justin îşi ridică privirea şi-l ţintui cu ochii lui de chihlimbar, stropiţi ici-colo cu picături aurii. Vorbi pe tonul glacial cu care îi pusese pe fugă şi pe cei mai înverşunaţi războinici maori:

— Eu nu am familie.

Pentru o clipă, singurul sunet care se auzi fu clinchetul ceştilor. Furia se topi în privirea lui Justin.

— Sunt burlac, se lamentă el. Femeia aia nu înţelege? Nu pot avea grijă de un copil. E imposibil. Îi e mai bine dacă rămâne în Anglia, unde poate primi o educaţie aşa cum se cuvine.

Penfeld suflă un fir de praf imaginar de pe vasul cu smântână.

— Şi când va ajunge la vârsta măritişului?

Justin râse aproape sălbatic.

— Mai avem ani buni până să ne facem griji pentru asta. Avea doar trei ani când a murit David. Acum nu poate avea mai mult de zece sau unsprezece ani. Mânat de scopul proaspăt găsit, îşi puse ochelarii cu ramă aurie şi începu să scrie furios pe spatele hârtiei. Îi trimit înapoi scrisoarea cu băştinaşul. Fata rămâne la şcoala pe care i-a ales-o tatăl ei. Este cea mai bună alegere. Îi voi trimite mai mulţi bani, atunci când voi avea.

— V-aţi gândit că poate copila îşi doreşte o casă? O familie?

Peniţa lui Justin rămase suspendată deasupra hârtiei. În timp ce-şi ridica privirea inexpresivă, Penfeld îşi dori să nu fi comentat. Stăpânul lui făcu un gest prin care arătă coliba prăfuită, podeaua de pământ, cărţile stivuite în orice colţ disponibil. — Asta arată a casă? Îşi atinse maxilarul umbrit de barbă, pieptul gol, gaura de la genunchii pantalonilor din stambă. Arăt eu a familie?

Penfeld se holbă la podea. Justin împături scrisoarea

la loc, mâzgăli o adresă nouă pe plic şi i-o întinse. Penfeld o luă.

Se opri la uşă, privind înapoi spre Justin care rămăsese prăbuşit pe butoi, ţinând în mână ceasul de aur pe care îl purta pe un lanţ, în jurul gâtului. În toţi anii de când lucrase pentru el, Penfeld îl văzuse rareori fără ceas. Justin deschise capacul ceasului şi o umbră îndepărtară i se ivi în ochi.

Oftând cu regret, Penfeld se întoarse şi porni spre satul băştinaşilor.

Mângâie cu degetele plicul uzat, temându-se că nu fetiţa aceea avea nevoie de stăpânul lui, ci sărmanul lui stăpân avea nevoie de fetiţă.

*

Emily îşi aranjă turnura cu ambele mâini, privind cu amuzament lupta care se desfăşura la pupa vasului cu aburi. Trecuseră trei ore şi încă nu văzuseră nici urmă de barca lui Barney. Doreen ba scruta depărtările cu un ochean ruginit, ba îl ameninţa pe căpitanul pe jumătate surd şi, bănuia Emily, şi pe jumătate tâmpit al vasului ca să rămână în zonă pentru încă o oră. Micul vas de poştă condus de căpitan făcea o singură dată pe lună drumul de la Melbourne la Auckland, aşa că acesta era hotărât să ridice ancora.

În timp ce Doreen ţipa, şi căpitanul urla la rândul lui, Emily se întoarse cu faţa spre apă, preferând să vadă şi să audă clipocitul liniştitor pe care îl scoteau valurile când se loveau de coca vasului. Vântul călduţ îi flutura buclele. Soarele plutea ca un fulg de aur pe mare, unde avea să apună. Ce ironic că, după toţi aceşti ani de aşteptare, luptase până la ultima fărâmă de energie încercând să scape de călătoria aceasta. În Anglia, n-ar fi reuşit niciodată s-o urce pe vapor dacă nu i-ar fi turnat în cafea o doză de beladonă care aproape o omorâse.

Erau hotărâţi să i-o livreze singurului bărbat din lume pentru care nutrea o ură mult mai mare decât pentru ei –

Justin Connor. Urletul motoarelor zgudui puntea. Emily se prinse de balustradă, simţind cum duduiau pistoanele, la fel ca ura pe care o nutrea pentru tutorele ei.

Lumea bună din Londra vuise de zvonuri când singurul fiu al bogatului duce nu se mai întorsese din expediţia pe care o întreprinsese în Noua Zeelandă. Fetele pe care Emily le considerase odinioară prietene îi şoptiseră la ureche tot felul de poveşti auzite în saloanele părinţilor lor, ascunzându-şi răutatea prin suspine pline de compasiune şi privind lung la rochiile ei sărăcăcioase şi la ghetele zgâriate.

În cele mai înalte cercuri din Londra, numele lui Justin Connor începu să fie sinonim cu pericolul şi cu aventura. La şcoală, se şuşotea, pe tonuri pline de reverenţă răutăcioasă. Emily nu era singura fată care adormea cu imaginea lui de erou romantic apărându-i în vise.

Cei mai mulţi îl considerau un aventurier fermecător, un speculant care făcuse avere din jocurile de noroc de pe continent, aur şi vieţi omeneşti. Jurau că îşi repudiase propria familie şi ignorase scrisorile prin care îl implorau să se întoarcă acasă, să ocupe locul care
0 se cuvenea, ca moştenitor al familiei Winthrop şi al averii pe care aceasta o adunase de pe urma afacerilor maritime.

Emily miji ochii. Şi-l putea imagina foarte clar, instalat confortabil pe coasta luxuriantă a Noii Zeelande, locuind în superbul conac victorian pe care şi-l construise cu aurul furat de la tatăl ei… şi cu sângele acestuia. Poate că acum avea şi el o fiică – o fetiţă cu păr bălai şi frumoasă ca o păpuşică, pe care o copleşea cu iubire şi dantelării, în toţi aceşti şapte ani nu-i trimisese nici măcar o singură scrisoare personală, nici măcar un cuvânt de alinare. Domnişoara Winters se străduise din răsputeri să-i arate misivele formale şi grămăjoarele patetice de bancnote şi monede.

După câteva săptămâni în care devenise clar că tutorele ei o ignora, salonul ei spaţios fusese repartizat lui Cecille du Pardieu, o răsfăţată cu faţă de păpuşă despre care se zvonea că este fiica nelegitimă a unui prinţ

austriac. Singurul motiv pentru care Emily nu ajunsese în stradă fusese faptul că domnişoara Winters se temea de misteriosul tutore al fetei. Se luase hotărârea ca Emily să-şi câştige pâinea muncind ca educatoare pentru fetele mai mici, cele care fuseseră odinioară egalele ei pline de adoraţie.

În cămăruţa ei din pod, Emily se ghemuia lângă ferestruica frontonului şi freca bine geamul murdar cu mâneca. Privise ore întregi oceanul murdar de acoperişuri şi coşuri şi aşteptase ca domnul Connor să vină şi s-o ducă departe de locul acela.

Cu un geamăt lung, vasul cu aburi se puse în mişcare. Doreen protestă cu un ţipăt. Pe măsură ce coasta se făcea din ce în ce mai mică în depărtare, Emily îşi încleştă degetele pe lemnul balustradei.

— Nu ne vom întâlni astăzi, domnule Connor, şopti ea. Nu astăzi. Şi niciodată.

El nu va avea niciodată ocazia să-i râdă în nas pentru că ea îndrăznise să creadă c-ar putea s-o dorească în viaţa lui.

Dar în timp ce motorul vasului rumega în ritmul lui ordonat, protestele disperate ale lui Doreen se transformară în ţipete de bucurie. Emily privi în direcţia braţului ei întins.

Micuţa barcă a lui Barney tăia valurile. Emily rămase fără suflare. Ameţită, se apropie de balustradă şi-i văzu pe Doreen şi pe Barney chinuindu-se să aşeze barca în paralel cu vasul.

Înainte ca Barney să poată urca la bord, Doreen îl înghionti în coaste.

— Ce-a zis? L-ai adus înapoi cu tine? Îşi înclină gâtul sfrijit ca să vadă mai bine barca, de parcă fratele ei putea să fi ascuns pe cineva sub placa îngustă pe care se şedea. Vine? Trimite o barcă elegantă după noi?

Barney îşi ridică încet capul. Ochii lui erau ca două mărgele în mijlocul chipului său pământiu.

— Nu-i aci. Nu-i nimeni aci, afar' de o ceată de sălbatici ş-un pustnic bătrân pe nume Pooka, ce locuieşte

într-o colibă. Nu-i niciun conac simandicos şi niciun gentleman.

— Nu se poate! Trebuie să fie aici. Aşa a spus domnişoara Amelia.

Privirea lui Barney se opri în cele din urmă asupra lui Emily, cu o ură nestăvilită.

— M-ai auzit bine! Nu-i aci!

Umerii lui Doreen se prăbuşiră.

— Domnişoara Amelia se temea de asta. În ultima scrisoare pe care i-a trimis-o, nici măcar nu i-a spus că-i aducem obrăznicătura.

— Atunci probabil că şi-a găsit rostu-n altă parte şi-a plecat. Tu n-ai face la fel?

Pe Emily o trecu un fior de amărăciune, o durere cruntă care o luă prin surprindere. O detesta pe Doreen. Îl detesta şi pe Barney. Ura întreaga lume. Dar cel mai mult detesta faptul că, într-un cotlon mic din inima ei, îndrăznise să spere.

Nu mai vedea bine din cauza lacrimilor. Dădu capul pe spate şi izbucni în râs, găsindu-şi glasul pentru prima dată în acea lungă şi mohorâtă după-amiază.

— Sunt sigură că domnişoara Winters va primi o explicaţie, cât de curând. „Dragă domnişoară Winters, regret să vă informez că actuala mea situaţie nu e potrivită pentru îngrijirea unui copil. Alăturat, vă trimit şi generoasa sumă de trei lire şi cinci şilingi, plata pentru educaţia, găzduirea şi pentru zestrea ei, precum şi o jumătate de penny în plus, ca să-şi cumpere o acadea”.

Barney şi Doreen se holbară la ea cu gurile căscate.

— Dumnezeule, dar sunteţi demni de milă! Aţi străbătut jumătate de lume într-o misiune absurdă, la cererea unei bătrâne avare şi ramolite. Tu, cu boneta aia oribilă, şi tu, cu costumul tău prea mic şi urât. Sunteţi amândoi nişte clovni! Cu toţii suntem nişte clovni în nenorocitul de circ ambulant al domnişoarei Amelia Winters!

Emily se răsuci pe călcâie şi îşi înghiţi lacrimile. Mai bine să fie blestemată şi să ajungă în iad, decât să o vadă

leprele alea plângând.

Îi auzi şuşotind în spatele ei şi se întrebă dacă nu cumva avusese o reacţie exagerată. Se îndoia că vreunul din elevii cu pretenţii ai domnişoarei Amelia Winters îndrăznise vreodată să-i vorbească într-o asemenea manieră arţăgoasei Doreen Dobbins.

Scârţâitul unei scânduri o avertiză pe Emily să fie atentă. Se întoarse să vadă ce se întâmplă. Barney şi Doreen se apropiaseră de ea pe furiş, cu umerii aplecaţi, ca două pisici vagabonde. Emily cercetă frenetic puntea din priviri, căutând o scăpare. Căpitanul se rezema de cârmă şi sforăia cu ochii deschişi.

— Tu ai fost ultima speranţă a sărmanei domnişoare Amelia, spuse Doreen cu un glas straniu de monoton, la fel ca privirea cu care o fixa.

— Vrăjitoare nerecunoscătoare! mormăi Barney.

Emily se dădu înapoi, lipindu-se cu putere de balustradă. Lemnul tare îi intra în carne.

— Nu vă apropiaţi de mine! Vă avertizez!

— De ce? o tachină Doreen. Crezi că măreţul şi atotputernicul domn Connor o să se coboare din ceruri şi-o să te salveze? El nu te vrea. Nimeni nu te vrea.

Cuvintele acelea n-ar mai fi trebuit să o doară. Dar Emily descoperi că îi pătrunseseră în inimă şi o tăiaseră adânc. Blestemând în sinea ei că purta fuste atât de grele, cântări şansele pe care le avea să se repeadă pe lângă ei pe puntea îngustă.

Barney îşi înclină capul într-o parte.

— Ce-a zis don'şoara Amelia de întoarcerea ei?

Doreen îi răspunse cu intonaţia celor din cartierele sărace ale Londrei.

— O zis că-i o ruşine pen' şcoală. Că-i alungă pă cei mai buni elevi. A zis că, dacă ne-ntoarcem cu ea, ar trebui să-mi cat chiar io un alt post.

Barney încuviinţă cu o expresie încrezută. Soarele apunea, şi vântul bătea mai rece acum. Cei doi se uitară unul la celălalt pentru câteva clipe şi se înţeleseră din priviri. Se aruncară spre ea cu dibăcia pe care o

deprinseseră în copilăria petrecută ca orfani în săracul cartier East End din Londra.

Barney o prinse de un picior, Doreen, de celălalt. Emily îşi încleştă pumnul şi îi izbi faţa lui Barney. Sângele ţâşni, şi îşi dădu seama că îi rupsese nasul. Pentru o secundă, se bucură de această mică victorie. Apoi ei o ridicară în aer şi îi făcură vânt peste marginea copastiei în marea întunecată. Lumea se întoarse cu susul în jos.

Capitolul 2

Îmi bântui gândurile, zi şi noapte.

Emily se ducea la fund ca o piatră. Fusta strâmtă, cu jupă, i se încolăcise în jurul picioarelor ca un şarpe, făcându-i zadarnică orice încercare de-a lovi apa cu picioarele. Corsetul ud devenise şi mai greu şi o trase înspre adâncurile întunecate până când sclipirea apusului pe apă se pierdu în întuneric.

„Dumnezeule?” Glasul îi era timid, şovăielnic, ca pe vremea când tatăl ei trăia, înainte să înveţe că dacă vorbea urât şi lovea cu piciorul în podea primea mai multă atenţie decât dacă trăgea politicos de fusta cuiva.

Nu primi niciun răspuns.

„Dumnezeule? Eşti acolo?” De data asta vorbi mai tare, mai insistent. Apăsarea teribilă pe care o simţea în piept deveni şi mai zdrobitoare. „Ştiu că nu am fost foarte cuminte în ultimii ani. Domnişoara Winters spune că sunt o fată de-a dreptul neastâmpărată, mai ales după întâmplarea aceea oribilă cu fiul grădinarului”.

Fusta i se lipi de faţă, în falduri care o sufocau. Poate că acum nu era un moment potrivit să-i amintească lui Dumnezeu de păcatele ei.

Îşi trase fusta de pe faţă. „De fapt, încerc să spun că aş fi foarte recunoscătoare dacă mi-ai permite să trăiesc. Nu neapărat pentru mine, Doamne. Ci doar ca să le fac în

ciudă lui Barney şi Doreen”.

„Şi lui Justin Connor, hoţul ăla netrebnic, spurcat şi ticălos care a furat mina de aur a tatii”.

Litania familiară era o rugăciune în sine. Timp de şapte ani, o respirase, o visase şi se hrănise cu resentimentul pe care îl conţinea. Picioarele ei începură să lovească apa cu o putere înzecită. Smulse nasturii corsajului şi rupse panglica aceea care ţinea turnura. Capul îi bubuia de durere. În faţa ochilor începură să-i joace puncte mici de lumină. Cu toate acestea, trăgea cu frenezie de hainele grele, smulgând şi lepădând fiecare piesă de vestimentaţie precum o piele năpârlită. În cele din urmă reuşi să ţâşnească spre suprafaţa apei cu mişcări viguroase şi sprintene, având doar cămăşuţa de bumbac pe care o purtau toate fetele de la seminar.

Mâinile o ajutau să se ridice la suprafaţă, cuprinse parcă de o viaţă proprie, sfâşiind cămăşuţa de parcă astfel ar fi putut s-o scape nu doar de greutatea pânzei, ci şi de toţi acei ani mohorâţi, degradanţi şi singuratici care trecuseră din clipa în care aflase de la domnişoara Winters că tatăl ei nu avea să se mai întoarcă niciodată.

Forţa apei o ridică la suprafaţă. Ţâşni afară şi trase adânc aer în plămâni. Aerul şi viaţa îi pătrunseră în trup, până în vârful degetelor. Globul strălucitor al soarelui atârna exact deasupra apei şi, pentru o clipă, Emily nu ştiu unde se termina curcubeul uimitor de lumină al apusului şi unde începea ea. Se cufundă sub valuri şi făcu un salt de bucurie.

Ieşi de sub apă, scuturându-şi picăturile aurite de soare din păr.

— Îţi mulţumesc, Doamne, şopti ea cu frenezie. Voi încerca să fiu mai drăguţă. Jur că voi încerca!

În acel moment, observă vasul cu aburi îndreptându-se pufăind spre orizont. Vântul aduse până la ea ecoul unui strigăt. Barney îşi flutură braţele, şi Emily ştiu că o văzuse în apă.

Uitând de orice intenţii nobile, Emily îşi lipi degetul mare de nas şi pe celelalte le flutură spre el, într-un gest pe

care îl făcuse rareori la şcoală. În cele din urmă îi trimise un sărut batjocoritor şi se întoarse, înotând cu eleganţa unei foci. Profilul argintiu al ţărmului părea că o strigă. Îşi stăpâni un fior de teamă. Înainte să plece în căutarea aurului, ea şi tatăl ei închiriau în fiecare vară o căsuţă modestă în Brighton. Acolo învăţase să înoate şi era foarte pricepută la asta. Ţărmul nu putea fi atât de departe pe cât părea.

Sau da?

Apa rece îi mângâia pielea dezgolită. O străbătu un val ameţitor de plăcere. Trase o gură de aer şi porni înot spre ţărm cu mişcări graţioase. În sfârşit, era liberă.

*

Justin se plimba pe plaja pustie. Luna plină picta în argintiu unduirile oceanului. Valurile se spărgeau pe nisip şi îi acopereau picioarele într-o învolburare înspumată, înainte ca oceanul să le tragă înapoi în larg. Simţea atracţia inexorabilă a oceanului pe tălpile goale, de parcă apa ar fi avut puterea să topească până şi ţărmul de sub picioarele lui.

Îşi afundă mâinile în buzunare. Briza plăcută îi şoptea să ia o pauză de la agitaţia care îi chinuia sufletul, dar pentru Justin suna precum un cântec de sirenă. Nu putea nici măcar să-şi liniştească gândurile suficient de mult cât să audă sunetele nopţii. Singurul lucru mai greu de obţinut decât somnul era liniştea sufletească.

Blestemată fie domnişoara Winters şi scrisorile ei! Trecuseră câteva luni de când obişnuia să fie trezit brusc din somn de un râs zglobiu şi fericit de copil. În noaptea asta, ecoul batjocoritor al amintirilor îl făcuse să se ridice bombănind din patul improvizat şi să pornească împleticindu-se în întunericul nopţii.

Se opri, legănându-se înainte şi înapoi pe călcâie, şi se uită fără să vadă în largul oceanului. Pielea îi era udată de stropi reci, aduşi de briză. Trecuseră şapte ani de când el, Nicholas şi David veniseră în Noua Zeelandă în căutarea

norocului. Şapte ani de când Trini îşi trăsese barca la mal şi îi smulsese din braţe trupul ţeapăn al lui David. Dar atunci când Justin închidea ochii, timpul părea să se topească precum nisipul de sub tălpile sale.

Dacă Nicky cel convingător reprezentase glasul înţelepciunii, iar Justin, creierul care pusese la cale toată aventura, atunci David fusese inima expediţiei.

După săptămâni întregi în care spălaseră în zadar nisipul în căutarea aurului, în umbra rece a Alpilor de sud, optimismul neobosit al lui David îi încurajase să continue. David avea mai multă speranţă în viitor decât Justin şi Nicholas la un loc; David avea visuri pentru viitor; David o avea pe Claire.

Claire. Mult timp după ce Nicky începea să sforăie, Justin obişnuia să stea treaz în întuneric şi să asculte cu nesaţ cum povestea David despre fetiţa lui. Şi, în timp ce adormea, aproape că putea mirosi parfumul buclelor ei ciufulite şi îşi imagina cum ar suna chicotitul ei nestăpânit în tabăra lor singuratică. Ba chiar o şi visase o dată. Ieşise clătinându-se din mare cu braţele ei dolofane întinse înainte, strigându-l pe tatăl ei. În vis, el şi nu David o liniştise şi-i adăpostise fruntea încruntată la pieptul lui.

Strigătul strident al unei păsări kiwi îi spulberă amintirile. Justin trase aer în piept, aproape aşteptându-se ca plaja să fie luată cu asalt de băştinaşi maori, cu feţele lor tatuate schimonosite în urlete de război şi cu mâinile arse de soare încleştate pe suliţele mortale numite *taiaha.* Din spatele lui nu se auzi decât o gâscă de mare speriată, care îşi luă zborul fâlfâind din aripi.

Justin deschise ochii. Acum se afla pe un alt ţărm. Briza sărată a insulei din nord era mai blândă şi mai caldă decât vânturile reci care băteau insula de sud. Palmierii se legănau într-un ritm liniştitor şi oceanul nu vuia niciodată. Îşi făcuse un rost aici. Ducea un trai modest şi simplu, lipsit de frustrări şi de complicaţii. Dar duhoarea prafului de puşcă şi a sângelui încă îi mai gâdila nările, amestecându-se cu parfumul intens şi dulce pe care îl împrăştiau florile purpurii ale arborelui de pohutukawas.

Trini, cu naivitatea şi înţelepciunea lui, îi explicase că el încă mai poartă în suflet trupul prietenului său, ca o povară.

Justin lovi cu piciorul valurile şi porni mai departe, pe plaja îngustă şi scăldată în lumina lunii. Dacă nu se întorcea curând, Penfeld avea să pornească în căutarea lui. Valetul îl considera prea cu capul în nori şi prea cufundat în ale lui pentru a mai găsi coliba, odată ce se îndepărta de ea.

Se întoarse cu faţa în direcţia vântului, abandonându-se complet în faţa frumuseţii nopţii fascinante. Înspre nord, stelele împânzeau cerul negru ca smoala. Părul îi dansa pe umeri ca o pelerină neagră în timp ce el înainta pierdut în simfonia de sunete a nisipului şi a valurilor.

Un nor începu să acopere suprafaţa lunii; Justin zări o formă întunecată pe nisip. Alge, îşi zise în sinea lui. Sau vreun lemn adus de valuri. Norul goni mai departe, iar lumina lunii se revărsă pe plajă, scoţând în evidenţă forma întunecată.

Inima începu să-i bată în piept într-un ritm neregulat; alunecă într-acolo, de parcă ar fi fost hipnotizat.

Pe nisip zăcea o femeie, pe jumătate ghemuită în poziţie fetală, pe jumătate expusă privirii lui pătrunzătoare. Nu, nu era o femeie, era o închipuire a imaginaţiei sale, ţesută din lumina lunii şi vise. Justin clipi, aşteptându-se ca iluzia să dispară. Dar ea rămase locului – misterioasă, provocatoare – şi complet goală.

Se apropie cu precauţie. Femeia îşi odihnea obrazul în palmele împreunate. Sânii i se ridicau şi coborau uşor, odată cu fiecare respiraţie. Mintea uluită a lui Justin înregistra toate detaliile cu o luciditate ameţitoare: un chip de înger – nas cârn acoperit de pistrui, o gură ca un boboc de trandafir, gene lungi şi negre, o coamă sălbatică de bucle castanii. Înainte să se poată abţine, privirea îi coborî mai jos, spre triunghiul întunecat în care sclipeau câteva picături din apa oceanului. Degetele de la picioare i se încordară în nisipul ud.

Braţele şi faţa îi erau uşor bronzate, dar restul trupului era alb ca porţelanul. Nisipul îi sclipea pe piele ca

diamantele pisate. Mici cercuri de coral îi încununau sânii. Fu tentat să se uite prin preajmă după scoica uriaşă din care trebuie să se fi născut această făptură.

Îşi ridică privirea spre cer, la sclipirea parcă zeflemitoare a stelelor.

— Pentru mine? şopti el.

Se aşeză turceşte pe nisip, lângă fată. Ar fi trebuit să o trezească, să-i caute trupul de răni, să o învelească cu ceva. Dar el nu purta decât pantalonii lui zdrenţăroşi. În ciuda celor mai bune intenţii ale sale, unul din ei avea să fie gol-puşcă. Şi încă nu era prea sigur că intenţiile lui erau dintre cele mai bune.

Îşi rezemă bărbia pe degetele împreunate, fără să-şi poată smulge privirea de la micuţa nimfă rozalie. Nu putea desluşi întru totul efectul pe care îl avea asupra lui. Se simţea de parcă i-ar fi tras cineva un pumn în stomac, lăsându-l fără respiraţie. Dorinţa creştea în el ca o fierbinţeală necunoscută, ce nu semăna în niciun fel cu rarele dăţi în care se iubise pe întuneric, în grabă, cu vreo femeie generoasă din tribul maori sau cu vreo prostituată din Auckland.

Simţea că poate rămâne acolo pentru totdeauna, temându-se să o atingă, dar şi mai speriat de perspectiva de-a nu o atinge, captiv în mrejele ei până când avea să-l salveze cineva. Briza îi şoptea să aibă curaj, dar valurile îl îndemnau să fie cu băgare de seamă. Existau parcă numai ei doi. Justin înţelegea pentru prima dată de ce fusese ispitit Zeus să se transforme într-o lebădă şi să se împerecheze cu Leda în pădure. Acum înţelegea dorinţa neînfricatului cavaler Huldbrand, care ofta după cântecul de sirenă al lui Undine.

Un instinct primar începea să pună stăpânire pe el. Ceva ce nu avea nimic de-a face cu constrângerile timpului şi ale societăţii în care trăia, care se supunea altei epoci, când bărbatul îngenunchea între coapsele unei femei fără să poarte vreo discuţie politicoasă înainte, pentru a-i cuceri inima.

Justin îşi îngropă faţa în palme. Doamne, Dumnezeule,

graniţele moralităţii îi deveneau la fel de confuze ca visele. Poate că ar trebui să se întoarcă în Anglia, unde nu putea fi tentat să posede o fată care avusese doar ghinionul să eşueze goală pe plaja lui.

Îşi trecu mâinile prin păr, hotărât să acţioneze în vreun fel. Va trebui să o care înapoi la colibă. Iar dacă nu dorea să o tragă după el de păr, însemna că va trebui să o atingă.

Se ridică în genunchi. Umbra lui îi acoperi trupul, mângâind toate curbele voluptuoase pe care mâinile lui ardeau să le atingă. Trase aer în piept, mai degrabă ca un geamăt, îşi trecu un braţ pe sub umerii ei. Buzele ei, ca două petale de trandafiri, se întredeschiseră în somn. Justin îşi umezi buzele.

Ce strica dacă o săruta o dată? Până şi prinţul Frumoasei Adormite îi furase acesteia un sărut. Se aplecă înainte cu foarte mare grijă, ca nu cumva să o atingă cu o parte a corpului care nu asculta de niciun principiu moral. Îi atinse uşor buzele cu gura lui. Avea un gust dulce-sărat. Justin îi linse sarea, umezindu-i buzele în lumina lunii. Nu-şi amintea când sărutase ultima dată o femeie. Începu să-i vâjâie capul. Cu câteva minute în urmă se plimbase singur pe plajă. Acum săruta o zeiţă.

O greşeală. În timp ce buzele ei se deschiseră şi mai mult sub apăsarea uşoară, dar plină de pasiune a gurii sale, Justin îşi dădu seama că sărutul acesta fusese o mare greşeală. Însă acum era deja prea târziu ca să scape. Nu putu decât să-şi strecoare limba printre buzele ei întredeschise şi să adâncească sărutul, să-i posede gura cu pasiunea după care tânjea tot corpul lui. Gustul ei îl vrăjea şi nu s-ar fi putut desprinde nici dacă femeia şi-ar fi încolăcit picioarele în jurul lui şi l-ar fi tras în regatul ei din adâncul oceanului.

Îşi îngropă faţa în buclele ei umede. Părul îi mirosea vag a vanilie, făcând-o cu atât mai erotică prin puritatea lui. Doar o singură atingere, îşi promise în sinea lui. Avea să-şi treacă doar puţin degetele peste pielea ei pudrată cu nisip, să-i cuprindă ridicătura sânului în palmă…

Voia să facă asta, când auzi o şoaptă răguşită foarte aproape de ureche, atât de aproape că parcă i se infiltra în gânduri.

— L-am înjunghiat pe ultimul bărbat care şi-a băgat limba în gura mea.

Justin îşi ridică încet capul. Şi rămase aşa, nemişcat, fermecat la vederea ochilor ei care sclipeau în licăriri căprui.

— Ce s-a întâmplat? Doar nu ţi-am înghiţit limba, nu? întrebă ea, apoi râse şi nasul cârn i se încreţi.

Lui Justin i se părea că e aproape cea mai înduioşătoare trăsătură pe care o văzuse vreodată la un om.

Apoi sclipirea din ochii ei pieri şi îl privi serioasă. Îşi ridică mâna. Justin nu se putea mişca, nu putea nici să respire. Îi prinse o şuviţă rebelă de păr şi i-o dădu la o parte de pe frunte.

— Ai cei mai frumoşi ochi, şopti ea.

Apoi se ghemui cu faţa în căldura din poala lui şi adormi la loc.

Timpul se opri în loc. Justin nu ştia cât rămase acolo nemişcat, îndepărtând nisipul din buclele ei încâlcite şi suportând tortura delicioasă la care era supus din cauza respiraţiei ei calde, care trecea de materialul subţire al pantalonilor.

Nici măcar nu-l auzi pe Penfeld apropiindu-se gâfâind şi icnind de parcă ar fi venit tocmai din Anglia.

— Aici eraţi, domnule. Ieşisem doar la o plimbare… Abia atunci îi căzu privirea spre poala lui Justin şi îşi acoperi ochii cu o mână. Vai, Dumnezeule!

— Ce? Justin se uită ameţit în sus la el, încă pierdut în reverie.

Penfeld trase cu ochiul printre degetele sale mici şi grăsune.

— Dacă am venit într-un moment inoportun, domnule…

Justin clipi, de parcă s-ar fi trezit dintr-un somn lung. Un somn lung cât o viaţă de om. Îşi scoase degetele din

coama de bucle, fără prea mare tragere de inimă.

— Nu, nu! Ai venit la momentul potrivit. Dă-mi haina ta!

Justin trebui să admire stăpânirea de sine a valetului său. Penfeld se întoarse cu spatele şi-şi scoase haina de parcă ar fi fost obişnuit să-şi găsească stăpânul pe plajă cu o femeie goală, inconştientă. Începu să împăturească haina, dar Justin i-o smulse din mâini. Dacă nu l-ar fi oprit, ştia că ar fi spălat-o şi călcat-o înainte să i-o dea.

Penfeld îşi frecă braţele, tremurând în cămaşa lui scrobită de pânză, de parcă ar fi fost dezbrăcat.

— Ce credeţi, domnule, este o sirenă?

— Vezi solzi?

Penfeld aruncă o privire rapidă peste umăr. Nu văzu decât o tânără cu forme voluptuoase, pe care stăpânul lui o acoperea cu grijă cu haina lui.

Justin se ridică ţinând-o ca pe o copilă în braţele lui. Capul ei se sprijinea cald şi umed pe umărul lui. Îi studie trăsăturile – nasul delicat cu vârful uşor ridicat, buzele pline care nu-şi cereau scuze pentru aspectul lor senzual.

Penfeld îndrăzni să se întoarcă.

— Oare de unde a venit, domnule? O fi victima vreunui naufragiu? Sau o fugară?

Justin îşi ridică privirea, zâmbind.

— Nu e o fugară, Penfeld. E un dar. Un dar al mării.

Penfeld nu-şi mai amintea când îl văzuse ultima dată pe stăpânul lui zâmbind cu adevărat. Justin pornise deja cu paşi mari pe plajă, cu pasul uşor, de parcă nu ar fi purtat pe braţe o femeie, ci un spirit gingaş, născut din spuma mării şi praf de stele. Şi, în timp ce Penfeld îl urmărea cu privirea, Justin făcu un gest uimitor. Îşi coborî capul şi o sărută pe vârful nasului.

Penfeld îşi şterse fruntea, întrebându-se dacă nu cumva fuseseră amândoi loviţi de nebunia lunii pline, o maladie atât de râvnită şi de temută în acelaşi timp de băştinaşi.

*

Emily se ghemui pe salteaua subţire. Mintea ei încerca din răsputeri să se agaţe de ultimele rămăşiţe ale somnului. Nu-i plăcea deloc să se trezească. Detesta felul în care se lovea funinginea de geamul ferestruicii din pod, detesta apa îngheţată din vasul de spălat şi mai ales perspectiva de-a coborî să le înveţe limba franceză pe bogătaşele acelea răsfăţate care nu ştiau să facă diferenţa între *demitasse*[1] şi *derrière*[2] şi care o tachinau fără milă pentru că purta o rochie veche de doi ani, care îi rămăsese mică. Gemând, întinse mâna şi orbecăi în căutarea unei perne pe care să şi-o pună pe cap. Dacă se ascundea suficient de mult timp, poate că Tansy avea să-i bată la uşă cu o cană de cafea neagră şi fierbinte, luată pe furiş de sub nasul borcănat al bucătăresei.

Orbecăi degeaba, pentru că nu găsi nicio pernă. Fu asaltată de o senzaţie nouă, un sentiment absolut minunat şi atât de străin ei, în podul întunecat, că simţi nevoia să plângă din pricina frumuseţii lui.

Căldură.

Deschise ochii încet. Soarele îşi răsfira razele pe chipul ei. Iar ea zăcea acolo, uimită, scăldându-se în căldura lui, îmbrăţişată de razele sale vindecătoare. Închise ochii din cauza unei raze orbitoare de lumină. Când îi deschise iarăşi, un chip verde şi schimonosit stătea la numai câţiva centimetri de nasul ei, cu dinţii ascuţiţi dezveliţi de un rânjet feroce.

Ţipă şi ţâşni înapoi, dibuind prin aer în căutarea unei arme. Degetele i se încolăciră în jurul primului obiect dur pe care îl găsiră. Se izbi cu spatele de perete şi urmă o explozie de praf care o făcu să strănute fără oprire.

— Acum uite ce-ai făcut, Trini. Ai speriat-o pe sărmana fată! Nu cred că a mai văzut un sălbatic vreodată.

Emily îşi şterse ochii înlăcrimaţi. Acum se holbau la ea două chipuri. Cel verde şi unul mai rotund, categoric

---

1 Ceaşcă (în limba franceză, în original)

2 Fund (în limba franceză, în original)

aparţinând unui englez. Acesta plescăia din limbă şi îşi scutura favoriţii ca un hamster uriaş.

Chipul verde şi înfricoşător se apropie.

— Cum vă simţiţi, domnişoară? Sunt fermecat de luminozitatea înfăţişării voastre. Am deosebita plăcere să vă urez bun venit, sânul nostru minunat.

Chipul rotund roşi. Emily rămase cu gura căscată. Cuvintele sălbaticului răsunară puternic şi cu ecou, de parcă tocmai ar fi păşit pe coridoarele cavernoase de la Cambridge cu pelerina de pene fluturându-i pe umeri. Emily îşi dădu seama că nu rânjea ameninţător, ci zâmbea cu bucurie. Şi nici nu era complet verde. Pielea lui maronie fusese tatuată cu linii drepte şi curbe de culoarea jadului.

Dintr-un colţ umbrit se auzi un oftat.

— Nu sân, Trini. *Oaspete*[3].

Ea miji ochii încercând să vadă cine vorbise, dar lumina soarelui o orbi. Nu putea distinge decât o formă vagă. Bărbatul tatuat întinse mâna spre ea. Emily se dădu înapoi de teamă şi-l lovi peste mână.

— O să-mi ţin eu sânul, mulţumesc. Nu sunt o nătăfleaţă fandosită pe care s-o siluiască vreun Lothario sălbatic.

Sălbaticul îşi trase capul înapoi şi izbucni într-un râs melodios, care zgudui toată coliba.

— Am spus ceva amuzant? îl întrebă ea pe cel care semăna cu un hamster uriaş. Începea să o doară capul şi îşi dorea cu disperare o cafea.

— O, Doamne, mă tem că da. Vezi dumneata… cei din tribul maori nu-şi siluiesc victimele. Se apleacă înainte şi continuă în şoaptă: Le *mănâncă.*

Emily simţi că se face la fel de verde la faţă ca băştinaşul care acum râdea zgomotos. Se lipi de perete.

— Nu te apropia de mine! Vă avertizez pe amândoi! Nu degeaba m-au dat afară din toate internatele de fete din Anglia.

Lui Emily nu-i plăcea să mintă. Mai degrabă prefera să

---

3 Joc de cuvinte în limba engleză între *breast* şi *guest* (n.tr.)

brodeze pe marginea adevărului.

Atacă aerul cu arma ei improvizată. Băştinaşul făcu un salt înapoi. Emily miji ochii într-o expresie care, spera ea, era ameninţătoare.

— Exact! Ştiu cum să folosesc chestia asta.

— Ce uşurare, se auzi replica plină de sarcasm a omului din colţ. Dacă Penfeld se va hotărî vreodată să renunţe la servitul ceaiului ca să şteargă praful, o să ne fii de mare ajutor.

Emily se uită în jos şi descoperi că îl ameninţa pe băştinaş cu un mănunchi de pene, folosite pentru ştergerea prafului. Obrajii îi luară foc.

Din umbra colţului apăru silueta unui bărbat neobişnuit de înalt şi de slab. Păşi într-o rază de lumină şi-şi dădu pălăria pe spate cu un deget.

Privirile li se întâlniră, şi Emily îşi aminti totul. Îşi aminti cum înotase până când mâinile şi picioarele îi deveniseră grele ca plumbul şi capul începuse să i se scufunde sub apă la fiecare mişcare. Îşi aminti cum se târâse pe plajă şi se prăbuşise pe nisipul cald. După asta, îşi amintea totul ca prin ceaţă – gura unui bărbat, topindu-se tandru deasupra buzelor ei, ochii lui de culoarea chihlimbarului, mărginiţi de gene negre…

Emily îl privi lung. Ochii lui păreau un pic trişti şi zeflemitori în acelaşi timp. Nu-şi dădea seama dacă râdea de ea sau de el însuşi. Îşi mută privirea în altă parte, apoi îşi dori să n-o fi făcut.

Simţi un nod în gât. Prezenţa lui era la fel de copleşitoare ca o lovitură în plex. Nu mai văzuse niciodată un bărbat ca el. Pielea lui bronzată o şoca şi o fascina în acelaşi timp. Bărbaţii din Londra se acopereau cu nenumărate straturi de haine, de la gulerele foarte scrobite până la vârfurile pantofilor lor lustruiţi. Iar zonele care riscau să fie dezgolite erau acoperite de favoriţi ţepoşi.

Însă bărbatul acesta nu purta nimic în afara unei perechi zdrenţuite de pantaloni, care i se agăţau de şoldurile înguste. Muşchii sculptaţi de pe piept şi gambe erau scăldaţi în lumina soarelui. Pentru Emily era o

privelişte atât de şocantă, că putea la fel de bine să fie gol.

Îşi mai aminti un lucru neplăcut – nisipul umed lipit de pielea ei dezgolită. Pulsul i se acceleră, trezind-o la viaţă. Privi în jos şi descoperi că era îmbrăcată într-un uriaş palton bărbătesc. Mânecile erau atât de lungi, că nu i se zăreau palmele şi aproape nici pămătuful de şters praful.

— Valetul meu, Penfeld, a fost destul de amabil să-ţi împrumute haina lui.

Vocea răguşită a străinului o făcu să se înfioare. Avea un accent drăguţ, cântat, peste engleza precisă, ceea ce îi dădea o cadenţă exotică. Mai auzise asemenea accente în Melbourne.

Derutată de faptul că îi citise atât de bine gândurile, îi aruncă o privire răutăcioasă. El afişă un zâmbet orbitor pe chipul acoperit de barba neagră. Doamne, Dumnezeule, ticălosul acesta chipeş o sărutase! Oare ce alte libertăţi îşi luase cât zăcuse în braţele lui? Lăsând să cadă pămătuful de praf, Emily îşi prinse haina în pumni şi o strânse mai aproape de corp, străbătută deodată de un fior rece.

Penfeld-Hamsterul, îmbrăcat numai în cămaşă şi pantaloni, se aplecă în faţă şi o privi cu îngrijorare.

— Arătaţi un pic palidă, domnişoară. Doriţi un ceai?

— Cafea, te rog. Foarte tare şi foarte neagră.

Penfeld reacţionă cu uimire, de parcă tocmai i-ar fi cerut o duşcă de arsenic. Favoriţii îi tremurară.

— Iartă-l, spuse bărbatul. Aşteaptă de ani buni şansa de a-i servi ceai unei lady.

— Păi se pare că va trebui să mai aştepte ceva timp, nu-i aşa? se răsti ea.

Nu-şi dădu seama dacă străinul râse ori făcu o grimasă de reproş, în timp ce Penfeld se retrase spre maşina de gătit din fier forjat, scuturând din cap cu tristeţe, băştinaşul se lăsă pe vine şi rânji spre ea. Lui Emily i se părea că e înfometat.

— Pregăteşte ceva şi pentru el, ordonă ea. Sau preferă sânge?

Străinul îşi încrucişă braţele musculoase peste piept.

— Numai sânge de virgine.

Emily afişă cel mai înfumurat zâmbet de care era capabilă, hotărâtă să scape cu ajutorul lăudăroşeniei de cei trei ticăloşi pe jumătate goi.

— Atunci înseamnă că n-am de ce să-mi fac griji.

Peste chipul lui trecu o umbră, dar dispăru înainte ca ea să o poată identifica. Mintea îi gonea cu febrilitate. Nu se afla în Londra, ci de cealaltă parte a lumii, în Noua Zeelandă. Dacă tâmpitul de Barney greşise? Dacă Justin Connor trăia undeva pe bucata asta izolată de coastă, atunci ea trebuia să fugă cât mai curând. Nu suporta să se afle în vecinătatea lui, indiferent cât de mare ar fi fost acea bucată de pământ.

O mănuşă de un alb impecabil îi puse în faţă o tavă strălucitoare de argint. Pe ea se afla o ceaşcă delicată de porţelan. Manieratul Penfeld o servea ţinând o mână la spate.

— Scuzaţi-mă, domnişoară! Mi-am pierdut cealaltă mănuşă într-un gheizer.

— Condoleanţele mele, replică ea şi înşfăcă ceaşca din care ieşeau aburi. Tocmai dădea să o ducă la gură, când îşi dădu seama că, dacă ar fi continuat, mâneca hainei risca să înghită ceaşca.

Străinul îngenunche lângă ea şi îi suflecă mânecile cu dexteritate, dincolo de încheieturile mâinilor. Emily îi privi vârful capului. Prin părul negru avea şuviţe aurii. Intimidată de apropierea lui, îşi îndepărtă o claie de şuviţe rebele care îi intrau în ochi.

— Mulţumesc, spuse ea încet.

— Cu plăcere, domnişoară…?

— Scar… Numele aproape că-i ieşi din gură înainte să se poată opri. Sorbi lung din cafea, arzându-şi gâtul… let, completă ea. Domnişoara Emily Scarlet.

Dacă Justin Connor se afla undeva prin apropiere, nu-şi permitea ca numele ei să circule pe insulă. Tutorele ei nu o voia. Respingerea lui dureroasă era clară din faptul că nu o luase niciodată de la internat. Dacă apărea la uşa lui, cerând o parte din mina de aur, era posibil să aibă parte de aceeaşi soartă ca şi celălalt partener de afaceri al tatălui ei,

Nicholas Saleri. Putea să dispară. Pentru totdeauna.

Bărbatul îşi îndreptă spatele.

— Bună ziua, domnişoară Emily Scarlet. Eu sunt... Emily îl văzu ezitând, pentru că făcu un schimb de priviri pline de precauţie cu Penfeld... încântat să te cunosc. Ai vrea să ne povesteşti cum ai ajuns pe umilul nostru ţărm?

— Am căzut de pe vapor.

Cel puţin partea asta era adevărată. Spera ca soarta să fie de partea ei. După sclipirea sceptică din ochii bărbatului, simţea că va avea nevoie de ajutor divin ca să reuşească.

— Vrei să trimitem un mesaj la Auckland din partea dumitale? Poate că vom reuşi să identificăm vaporul. Să-ţi găsim familia.

Minunat, îşi zise Emily în sinea ei. Exact ce avea nevoie. O altă ocazie ca scumpii fraţi Dobbins să-şi înfigă ghearele în ea.

Scutură puternic din cap. Ceaşca se zdruncină, şi haina lui Penfeld se pătă de cafea, lucru care îl făcu să geamă încet.

— Nu va fi nevoie. Nu am familie. Sunt orfană.

Nu se putea stăpâni să nu se simtă destul de mândră de ea însăşi. Era a doua oară în ziua aceea când spusese adevărul. Şi nici nu era încă amiază.

Mărturisirea ei păru să-l tulbure pe bărbat, care se ridică şi începu să se plimbe prin colibă, trecându-şi o mână prin părul scandalos de lung. Emily continuă să soarbă din cafea, studiindu-l pe sub gene. Lui Tansy i-ar plăcea la nebunie să-şi înfigă dinţii mici şi albi în el. Trebuia să recunoască faptul că era chipeş, într-un fel necizelat, sălbatic. Înalt, cu umeri laţi şi puţin prea slab. Genul de bărbat pe care orice femeie ar fi încântată să-l îngraşe. Îşi trase degetele de la picioare sub poalele hainei, întrebându-se de unde venise acel gând trădător.

Pe pieptul lui strălucea un lanţ de aur. Când se întoarse, razele soarelui sclipiră pe singurul cercel pe care îl purta.

Piraţi! îşi zise Emily. Trebuie să fie piraţi. Asta ar

explica reticenţa de a se prezenta. Probabil că numele şi portretul lui erau pe toate afişele din Pacificul de Sud. Poate că avea s-o ia pe corabia lui şi să părăsească insula, înainte s-o găsească Justin Connor. Imaginaţia lui Emily prinse aripi. De fapt, n-ar deranja-o prea mult să devină şi ea pirat! Se strecurase deseori afară din internat, împreună cu Tansy, ca să se joace la Jean Laffite, până când domnişoara Winters le descoperise duelându-se cu două dintre umbrelele ei cele mai bune, în timp ce protejata ei, Cecille du Pardieu, guiţa ca un porc şi se pregătea să suporte pedeapsa piraţilor, de a merge pe scândură. Poate că domnişoara Winters le-ar fi iertat, dacă scândura aceea nu s-ar fi aflat pe acoperiş – la doisprezece metri deasupra străzii.

Să devină pirat pentru o vreme, atât cât să obţină banii ca să răscumpere aurul tatălui ei şi să-l trimită pe bătrânul Justin Connor în mormânt, în străfundurile oceanului.

Emily înghiţi ultima picătură de cafea, înveselită de ideea răzbunării.

— Sunteţi atât de amabili că mă lăsaţi să stau aici! Promit că nu voi face probleme.

— Să stai? Să stai aici?

Bărbatul se întoarse atât de repede, că din greşeală lovi cu genunchiul un morman de cărţi, care căzură pe podea ridicând un nor de praf. Penfeld strănută.

Emily se rezemă de perete, sperând să-i convingă că se simţea slăbită.

— Desigur, nu vreau să abuzez de ospitalitatea dumitale, dar mă simt îngrozitor de slăbită. Aţi da dovadă de generozitate să arătaţi milă faţă de o orfană. Îşi ţuguie buzele într-un gest ademenitor despre care ştia că înmuia genunchii bărbaţilor în toată firea.

Dar bărbatul acesta nu făcu altceva decât să-şi pună mâinile în şolduri. I se încordă un muşchi la maxilar şi, brusc, lui Emily i se făcu teamă. Nu o avertizase Tansy că într-o zi avea să încerce să păcălească bărbatul nepotrivit?

Băştinaşul se ridică fără niciun zgomot. Curajul lui

Emily se topi sub privirea aprinsă a străinului, şi îşi dori mai degrabă să fie mâncată de sălbatic.

Dar acesta nu făcu decât o plecăciune înaintea ei, apoi îşi scoase o rămurică de după ureche şi o aşeză la picioarele ei.

— Trini Te Wanna îşi urează bun venit în umilul nostru sălaş, cu cele mai fastuoase felicitări. Apoi se îndepărtă, aplecat de spate.

Ochii aurii ai străinului îi aruncară o provocare.

— Se pare că Trini şi-a făcut auzite dorinţele. Haide! Ia-o! E un semn de bun venit specific maori. Când Emily se încruntă circumspectă, bărbatul îngenunche lângă ea, îi ridică buclele din dreptul urechii şi şopti: înseamnă că nu are de gând să te mănânce.

Îi simţea mâna caldă pe ceafă. Şi văzându-i zâmbetul de lup, Emily se întrebă dacă apetitul lui Trini ar fi trebuit s-o îngrijoreze.

Luă ramura cu frunze lucioase cu degetele tremurându-i. De undeva din afara colibei se auzi un strigăt melodios. Bărbatul se rezemă cu un cot pe genunchi şi deschise medalionul care îi atârna de lanţ.

— Trini, Penfeld, vedeţi voi ce se întâmplă? întrebă el. Vin şi eu imediat.

În timp ce Trini şi Penfeld ieşeau, ceasul se roti pe lanţ şi trimise o rază de soare în ochii lui Emily. Ea se holbă la medalion, ca hipnotizată.

— Domnişoară Scarlet? Eşti bine? o întrebă el cu blândeţe.

Când nu primi niciun răspuns, îi ridică bărbia cu degetele.

— Sunt bine, şopti ea, studiindu-i trăsăturile cu un amestec de uimire şi groază. Străinul se uita în jos la ea; o încruntare îi adânci ridurile uşoare de la coada ochiului.

Ea zâmbi forţat.

— Sincer. Nu-i nimic ce nu poate fi vindecat cu o ceaşcă de cafea, zise şi îi întinse ceaşca.

În timp ce el se îndreptă spre maşina de gătit, fluierând încet, Emily se holbă la spatele lui uriaş printre

lacrimi. Minţise. Sorţii nu-i mai zâmbeau. Şi ea nu ştia dacă avea să mai fie bine vreodată.

Zărise micuţul portret prins în capacul ceasului. Pentru o clipită îi zâmbise un chip angelic de copilaş, cu ochi mari şi căprui sclipind plini de speranţă. Emily ştia că acel copil murise cu mult timp în urmă, odată cu tatăl ei. Şi, indiferent cât de mult ar fi încercat, nu putea găsi alt motiv pentru care acest pirat blând şi cu ochi uimitor de frumoşi purta la gât portretul lui Claire Scarborough. Îşi încleştă pumnul, zdrobind darul de la Trini.

Capitolul 3

Amintirea zâmbetului tău blând îmi luminează până şi cele mai mohorâte zile...

Emily îşi şopti cu frenezie cuvinte de încurajare.

Poate că piratul cel chipeş îl răpise pe Justin Connor, îl aruncase pe grăsan peste bord şi păstrase ceasul ca pradă.

— Poftim! Ai grijă, e fierbinte! Vocea răguşită a bărbatului o trezi din visare.

Luă ceaşca pe care i-o întinse şi îl urmări cu privirea cum îşi reazemă şoldurile înguste de pervaz. Avea umeri atât de largi, că blocau lumina soarelui şi nu i se mai vedea decât silueta. Cel puţin avea să fie scutită de impulsul de a se holba la faţa lui. Sorbi din cafea, însă fierbinţeala ei amară nu îi topi răceala din vene.

Poate canibalul îl mâncase pe Justin Connor, dar nu reuşise să digere şi ceasul.

Acest gând o mai înveseli. Îşi acoperi zâmbetul cu ceaşca. Ideea că bărbatul ajunsese o delicatesă la festinul băştinaşilor era pe măsura modalităţilor de tortură şi a morţilor chinuitoare pe care le născocise pentru ticălos de-a lungul anilor. Bărbatul acesta din faţa ei pur şi simplu nu putea fi Justin Connor, îşi zise în sinea ei cu hotărâre. Dacă

ar fi fost, ar fi locuit într-un conac, nu într-o colibă dărăpănată, însoţit doar de un valet dichisit şi de un canibal manierat. Deschise gura ca să-l întrebe cum îl cheamă, apoi o închise, temându-se de răspunsul pe care l-ar putea primi.

— Aproape n-am putut să dorm noaptea trecută pentru că mă chinuia o întrebare, spuse el pe un ton suspicios.

Emily îşi dădu seama că nu era uşor să obţii încrederea lui. Semănau din punctul acesta de vedere.

Puse cana jos şi descoperi stânjenită cât de tare îi tremurau mâinile.

— N-aş vrea să fiu motivul dumitale de insomnie. Te rog, întreabă!

El îşi scoase pălăria şi o ţintui cu o privire dezarmant de directă.

— Erai goală înainte sau după ce ai căzut de pe vapor?

Emily simţi că îi iau foc obrajii. Rezistă impulsului de-a trage de haină pentru a-şi acoperi gambele palide.

— După, zise ea fără chef. Rochia mă trăgea în adâncuri, aşa că am scăpat de ea.

Justin îşi prinse palmele la spate, luptându-se să nu zâmbească la răspunsul ei sincer şi curajos.

— Majoritatea femeilor pe care le-am cunoscut odinioară ar fi preferat să moară cu graţie, decât să renunţe la preţioasele lor jupoane şi corsete.

Furia străbătu trupul lui Emily. Străinul acesta care se încrunta la ea semăna cu toţi ceilalţi infatuaţi înguşti la minte pe care îi lăsase în Londra.

— Scuză-mă dacă ţi-am jignit delicata pudoare! Mai bine moartă, decât lipsită de modestie. Nu cumva nobila noastră regină Victoria a spus asta?

Ridică uşor o sprânceană, dar îi ignoră sarcasmul.

— Prin urmare, eşti englezoaică.

— Nu! Sunt chinezoaică! se răsti ea.

Îşi afundă mâinile în haina lui Penfeld, străduindu-se să-şi controleze furia. Domnişoara Winters spusese

întotdeauna că temperamentul ei, împreună cu vulgaritatea, faptul că prefera merele verzi şi preferinţa pentru a coborî alunecând pe balustrada scării, îmbrăcată în hainele de duminică, aveau să o distrugă.

— De ce ai fost exmatriculată din internat?

Fir-ar! Omul ăsta chiar îi putea citi gândurile? se întrebă ea.

— De la care dintre ele? întrebă ea pe un ton complet inocent.

Întrebarea ei îl luă prin surprindere.

— De la ultimul, insistă el.

Emily îşi încrucişă braţele la piept, armând ambele pistoale în mintea ei. Îi plăcea să vadă cât de bine se descurca un bărbat în faţa provocărilor.

Trase aer în piept şi începu:

— Am mâncat o găleată de mere verzi şi am vomat pe cea mai bună pelerină a directoarei. Am pus un şarpe în patul lui Cecille du Pardieu. Anul trecut, de Crăciun, am înlocuit lumânările cu pocnitori. Am tăiat nasturii de la ghetele doamnei profesoare… în timp ce ne preda. Am tăiat capătul balustradei de la parter. Am înlocuit tot piperul din bucătărie cu salpetru şi i-am spus vicarului din vecinătate că este un fandosit afectat venit din măruntaiele iadului ca fiu al…

— Destul! strigă el. Îţi mulţumesc foarte mult. E destul cât ai zis. Chiar nu mai e nevoie să-mi explici mai departe.

Ea îşi înclină capul cu modestie şi îi aruncă o privire timidă pe sub gene.

— O, adăugă ea ca şi cum tocmai şi-ar mai fi amintit ceva. Şi directoarea m-a prins cu fiul grădinarului într-o… cum să zic… situaţie compromiţătoare.

Justin se uită în jos la ea, gândindu-se că un bărbat putea să se îmbete cu sclipirile nărăvaşe din ochii ei. De câte ori zâmbea, îi apărea o gropiţă în obraz şi i se încreţea nasul. Ce fel de fată era? Îi aruncase în faţă câteva detalii senzuale despre un scandal care ar fi ruinat-o cu îndrăzneala plină de obrăznicie a unui înger decăzut. Slavă Domnului că mai erau ani buni până când micuţa Claire a

lui David avea să facă faţă unor tentaţii atât de periculoase.

Fu nevoit să-i întoarcă spatele, pentru că imaginea cu Emily, tăvălindu-se prin frunze cu flăcăul plin de coşuri pe faţă al grădinarului îl umplu de mânie. Oare se întâlneau în chioşcul din grădină? se întrebă el. După magazia de unelte? Oare el îi aducea trandafiri? Îi împletea margarete prin buclele castanii?

Se trezi în faţa maşinii de gătit, făcându-şi de lucru fără vreun rost cu ibricul de cafea. Fusese exmatriculată şi din alte internate, nu-i aşa? Oare fusese şi cu alţi băieţi? Vreun flăcău care lucra la magazinul din colţ? Cu nepotul omului care aprindea felinarele? Cu vreun coşar? Un carusel de imagini erotice şi pline de detalii îi trecură prin faţa ochilor şi îi şterseră din minte orice urmă din echilibrul atât de greu câştigat. Pentru că în acele imagini nu era posedată de un băiat oarecare, ci el era acela care îngenunchea între coapsele ei şi îi arăta ce înseamnă să facă dragoste cu un bărbat.

În timp ce se chinuia să-şi amintească ce urme periculoase putea lăsa o astfel de pasiune, articulaţiile degetelor i se albiră pe marginea maşinii de gătit. Aruncă o privire în direcţia ei. Aşa cum arăta, cu buclele ciufulite şi obrajii îmbujoraţi, nu părea decât o copilă, o fetiţă care se distra îmbrăcându-se cu haina tatălui ei.

Poate că ar trebui să fie închis undeva doar pentru că avea gânduri necurate legate de ea.

— Câţi ani ai, domnişoară Scarlet? reuşi el să rostească.

Ea îşi ridică ceaşca într-un toast sarcastic.

— Destui.

El trase aer în piept şi se întoarse cu faţa spre ea.

— Îmi pare foarte rău, dar mă tem că este imposibil să rămâi aici fără o însoţitoare, spuse el pe un ton glacial, ca un străin. În Auckland există misionari care te pot ajuta.

— Vicarul a sugerat că am nevoie de un exorcist.

Justin bănuia că, mai mult decât un exorcist, îi trebuia o chelfăneală zdravănă.

— L-aş putea chema pe *tohunga* din tribul lui Trini,

replică el mai încet. Marele preot. Sunt sigur că el cunoaşte o modalitate să scoată spiritele alea neobrăzate din tine.

— O, nu! Să nu cumva să faci asta! Scutură din cap cu sălbăticie. Nu vreau să devin apetitivul vreunui vraci libidinos care-şi face amulete din cranii.

— Vai, Emily, dar insulţi poporul maori! Să ştii că sunt foarte civilizaţi. Nu-şi mănâncă niciodată prietenii. Doar duşmanii.

— Ce amabil din partea lor! Emily suflă îndepărtându-şi o şuviţă rebelă care îi intra în ochi. N-avea de gând să se lase speriată atât de uşor. Nu până nu-şi satisfăcea curiozitatea. Prea bine, atunci. Dacă vrei să scapi de mine, atunci aşa să fie.

Justin îşi savură victoria, până când o văzu că începe să descheie haina lui Penfeld. Rămase cu gura căscată când marginile negre ale hainei se îndepărtară şi lăsară să se vadă moviliţele albe ale sânilor.

Ajunse la ea din câţiva paşi şi o prinse de încheieturi.

— Ce faci, pentru numele lui Dumnezeu?

Ea îl privi clipind, de parcă nu ar fi înţeles la ce se referă.

— Înapoiez haina valetului tău. Nu sunt oarbă. Văd că este haina lui preferată.

— O să-i cumpăr alta din Auckland, mârâi Justin. Observă ruşinat că degetele lui îi lăsau urme roşii pe piele şi o eliberă imediat. Haide, o îndemnă el îmbufnat. O să împrumutăm o căruţă de la Trini.

O ridică, dar înainte să apuce să facă vreun pas, Emily se prăbuşi. Justin o prinse în braţe, iar ea se lipi de el, gemând.

— O, glezna mea! Probabil că mi-am scrântit-o când m-am târât afară din valuri.

Părul ei îi gâdila nasul şi-l înnebunea cu textura lui fină. Îi trecu prin gând să o lase jos brusc, dar se strădui să o aşeze cât mai blând înapoi pe podea. Îngenunche ca să-i studieze glezna. Nu era umflată. Nu avea nicio vânătaie. Pielea ei fină şi lucioasă nu era pătată nici măcar de pistrui. Apăsă pe os cu vârful degetelor. Ea tresări şi îşi încleştă

dinţii.

— Te doare îngrozitor, nu-i aşa? întrebă ridicând sceptic dintr-o sprânceană.

— Oribil. Ochii i se umplură de lacrimi. Crezi că ar putea fi rupt?

Chipul ei era chiar lângă al lui, iar buza de jos îi tremura. Lui Justin îi venea să o muşte. Îşi trecu degetele peste gamba ei, până la poalele hainei lui Penfeld, incapabil să nu-şi imagineze ce purta pe dedesubt – nimic. Privirea ei îl topi – ochii ei sclipeau de inocenţă. Era tentat să-i ofere ceea ce părea să-şi dorească cu atâta nesăbuinţă. Tentat să continue să-şi ducă degetele mai sus pe coapsă până la ruinarea întunecată şi senzuală.

Ruinarea cui? A lui sau a ei?

Îşi trase brusc mâna şi se ridică în picioare, cu inima strânsă. Dacă nu cumva dorea să o care pe braţe tocmai până în Auckland, fata avea să stea la ei pentru câteva zile. Bănuia că doar se prefăcea rănită, dar nu avea cum să dovedească asta decât dacă dădea foc colibei, în speranţa că ea va fugi afară ca să se salveze. O urmă de uşurare îi străbătu iritarea. Auckland avea s-o înghită fără niciun fel de scrupule. Iar lui nu-i păsa dacă avea să fie distrusă chiar şi cea mai mică sclipire de inocenţă din ochii ei. Noua Zeelandă era un loc care nu arăta niciun pic de milă pentru inocenţi. El era dovada vie a acestui fapt.

— Se pare că o să rămâi la noi până când te vei însănătoşi suficient cât să poţi călători. Îndreptă un deget spre ea, în semn de avertizare. Dar dacă îţi vine cumva ideea să strecori un şarpe în aşternutul de paie al lui Penfeld, te avertizez că nu există şerpi în Noua Zeelandă!

În obrazul ei apăru o gropiţă.

— Mă voi strădui să mă comport exemplar.

El intui că, cel mai probabil, ideea ei de comportament exemplar era oricum ceva ieşit din tiparele obişnuite. Porni spre uşă, apoi se opri. Îşi dorea cu disperare să-i pună mai multe întrebări, dar acest lucru ar fi însemnat să încalce legea nescrisă a acestui ţinut. Mult prea multe corăbii îşi vărsaseră secretele, scandalurile şi

puşcăriaşii pe aceste ţărmuri. Prin urmare, fiecare om de aici preţuia dreptul la viaţă privată, atât de greu dobândită, şi şi-o apăra onorabil, până la moarte. Cel puţin trecutul lui avea să moară odată cu el. Aşa că Justin îşi muşcă limba în loc să rostească întrebările, ştiind că şi el mai degrabă ar fi murit decât să lase pe altcineva să-i descopere trecutul încă dureros.

— Nu trebuie să te temi că vei fi găsită aici, domnişoară Scarlet. Foarte mulţi oameni vin în Noua Zeelandă ca să scape de trecutul lor.

Ea înclină capul. Nu-i observă expresia feţei, ascunsă de un văl de bucle.

— Dar există şi unii, domnule, care vin aici ca să şi-l găsească.

El îşi dădu seama că se obişnuise atât de mult cu aerul bănuitor al tuturor oamenilor de pe insulă, că nici măcar nu-i spusese acestei tinere răvăşite numele său. Nu părea să fie vreun spion eficient trimis de domnişoara Winters sau de rigidul lui tată.

— Îmi poţi spune Justin. Justin Connor. Închise uşa în spatele lui, fără să apuce să vadă grimasa amară, dar triumfătoare a lui Emily.

*

Justin părea să nu reuşească să se îndepărteze suficient de repede de colibă. Se plimba cu paşi mari de-a lungul lanului de porumb, călcând în picioare iarba. Penfeld se chinuia să ţină pasul cu el.

— Blesteme şi drăcovenii! izbucni el în cele din urmă. O fată n-ar trebui să se uite în felul ăla la un bărbat.

Penfeld se trase de bretele, mai îngrijorat de faptul că se afla în aer liber fără să poarte o haină, decât de supărarea stăpânului său.

— Cum anume, domnule? Eu n-am observat că s-ar fi uitat într-un fel anume. E, poate, niţel cam băieţoasă.

Justin se roti pe călcâie.

— Băieţoasă? întrebă el pe un ton ridicat, nevenindu-i

să creadă, în comparaţie cu cine – cu Elena din Troia? Cu Cleopatra? Oricum, eu nu mă refeream la felul în care arată. Mă refeream la felul în care se *uită* la mine. Cu lucirea aia ridicolă în ochi. Şi felul în care îşi muşcă buza de jos…

Justin îşi muşcă buza drept exemplificare, dar Penfeld clipi fără să înţeleagă nimic. Justin începea să transpire numai când se gândea la ea. Şi cum soarele îl bătea direct în cap, îşi dădu seama că îşi uitase pălăria de soare.

— S-o ia naiba, oricum! N-avea de unde să ştie ce fel de bărbaţi suntem. Dacă s-ar fi uitat în felul acela la vânătorii de balene sau la tăietorii de lemne din Auckland? Ar fi aruncat-o într-o casă de toleranţă aşa de repede, că n-ar mai fi ştiut pe ce lume se află.

Valetul păli. Când cineva aducea vorba de Auckland, devenea temător ca un iepure. Justin îl găsise în oraşul aglomerat în urmă cu patru ani, hoinărind pe străzi ca un nebun, purtând un costum zdrenţuit şi având asupra lui doar o ceaşcă de ceai spartă.

Justin luă un fir de mătasea porumbului din părul rărit al lui Penfeld.

— Nu te purta aşa! Nu te bosumfla şi să nu cumva să te apuce tremuratul, pentru că o s-o duc fix în Auckland. Probabil îşi închipuie că sunt vreun prost care a picat în plasa trucului învechit cu glezna scrântită.

— Eu ştiu că nu sunteţi uşor de păcălit, domnule.

Penfeld arăta abătut, de parcă stăpânul i-ar fi zis că o duce pe fată în Sodoma, în drum oprindu-se să facă un picnic la Gomora.

Pufnind cu hotărâre, Justin se întoarse pe călcâie.

— Mă duc valvârtej înapoi în coliba aia, o pun să-şi adune lucrurile…

— Nu are lucruri.

Cuvintele rostite cu atâta calm de Penfeld îl făcură să înlemnească acolo, la marginea câmpului. Un deal împânzit cu smocuri de iarbă cobora spre ţărmul oceanului. Briza caldă unduia ghemurile de iarbă aurie de parcă erau nişte degete mişcătoare.

Îşi dădu seama că Penfeld avea dreptate. Fata nu avea nimic. Nici măcar o haină. Apăruse pe plaja lui la fel de goală şi de dezinhibată ca în ziua în care venise pe lume.

El era un bărbat în toată firea. Cu siguranţă putea să-şi stăpânească dorinţa pentru câteva zile. Iar dacă ea refuza să plece la sfârşitul săptămânii, el avea să ignore bosumflarea lui Penfeld şi să insiste să o conducă până în Auckland. Până atunci, avea să-şi petreacă zilele lucrând pe câmpuri, ca să pice de oboseală noaptea, prea istovit ca să mai viseze la...

Îşi trecu degetele prin păr. Nu era deloc vina ei că, de fiecare dată când se uita la ea, o vedea ca prima dată, când o zărise pe plajă în lumina lunii, că de fiecare dată când o atingea dorea să-şi piardă degetele în buclele ei mătăsoase. Cu totul. Justin gemu.

Gândurile lui chinuitoare fură întrerupte de un strigăt plin de veselie:

— Pakeha! Pakeha!

Un şir de copilaşi goi, cu pielea aurie, coborau în goană pe deal, urmaţi de Trini. Justin se lăsă în genunchi şi un băieţel firav intră în el cu puterea unei ghiulele.

Se prefăcu dezarmat.

— Uşurel, Kawiri! Eşti mult prea puternic pentru un bătrânel ca mine.

Copiii se adunară în jurul lui, sporovăind în limba maori. O fetiţă cu ochii migdalaţi se strecură printre picioarele lui Kawiri şi îl prinse de mână pe Justin. Un zâmbet lumină chipul lui în timp ce muzicalitatea cuvintelor copiilor îi alinau sufletul chinuit.

— Poţi să ieşi, Penfeld, strigă el peste umăr. N-o să te mănânce.

Penfeld se ivi de după porumb şi, cu sfială, făcu o plecăciune în faţa copiilor. Trini radie plin de mândrie când o parte dintre copii se înclinară drept răspuns. Justin ştia că impasibilul său valet nu se temea de canibali, dar era absolut îngrozit de copii.

„Eu nu am familie”.

Cuvintele lui Emily se întoarseră să-l bântuie fără niciun avertisment, amintindu-i de ceea ce-i spusese lui Penfeld cu numai o zi în urmă. Nu fusese întru totul sincer. Tribul maori era acum familia lui. Băştinaşii îl primiseră în rândurile lor ca pe un *pakeha* îndrăgit în care aveau completă încredere, împărţind cu el pământurile lor, cedându-i dreptul şi puterea de a negocia până şi cele mai dificile afaceri cu albii şi cu ceilalţi băştinaşi. Justin ciufuli claia de păr negru a lui Kawiri. Poate că erau cu toţii orfani sub cerul de un albastru pur al divinităţii.

Fetiţa bătu uşor cu degetul în ceasul care stătea lipit de pieptul lui, mormăind ceva în limba maori.

— În engleză, Dani, îi ceru el pe un ton autoritar.

Dacă i-ar putea învăţa pe cât mai mulţi copii limba engleză, poate că într-o zi nu vor mai avea nevoie ca un străin ca el să locuiască în mijlocul lor.

Ea îşi băgă degetul mare în gură, apoi îl scoase şi strigă:

— Claire!

Justin făcu o grimasă.

Ceilalţi copii începură să danseze în jurul lui şi să intoneze în cor:

— Claire! Claire! Claire!

— O, Doamne, mormăi Penfeld.

Justin îi aruncă lui Trini o privire ucigătoare.

— Iarăşi i-ai lăsat să se joace cu ceasul meu?

Băştinaşul îşi ridică palmele într-un gest prin care implora iertare şi alese, în tristeţea lui, cuvinte simple în limba engleză, în locul celor mai complicate care îi plăceau atât de mult.

— N-au mai văzut în viaţa lor o fată albă. Cred că este un înger pierdut, cu sufletul captiv în timp.

Justin îşi plecă fruntea, în semn de înfrângere. Oare astăzi avea să fie bântuit de orfani? Fiind atât de preocupat de fată, aproape că uitase de celălalt copil. Nu protestă atunci când micuţa Dani se întinse şi-i scoase lanţul de aur de după gât.

Kawiri mângâie bijuteria cu adoraţie şi scoase un oftat

lung.

Justin ştia că nu trebuie să-şi facă griji în privinţa ceasului. Dani îl cuprinse în palmele ei grăsuţe de parcă ar fi fost cel mai venerat obiect din lume.

În timp ce copiii o porniră la goană în urma ei, Justin se ridică, atingându-şi fără să bage de seamă pieptul. Dacă micuţa Claire Scarborough era crucea pe care trebuia s-o poarte, atunci de ce se simţea atât de pierdut fără imaginea ei lângă inima lui?

*

În noaptea aceea, Emily se foi fără încetare în aşternutul ei de paie. Deşi briza insulei se transformase într-un vânticel răcoros, prin venele ei curgea un foc îngheţat, alimentat de dispreţ şi de mânie. Tutorele ei dormea pe un pat improvizat similar, la câţiva paşi depărtare. Îşi sprijini bărbia pe braţele încrucişate şi îi studie chipul adormit cu o fascinaţie flămândă.

Nu era deloc aşa cum şi-l închipuise ea. Cumva, întotdeauna se aşteptase să aibă părul blond, o barbă atent îngrijită şi favoriţi. Doar un cavaler în armură strălucitoare trebuia să aibă părul de aur, nu? Fu scârbită de propria naivitate.

— N-ar fi putut să-şi ascundă coarnele sub coiful de cavaler, nu? mormăi ea.

Dinspre patul improvizat de sub fereastră, în care dormea Penfeld, se auzi un sforăit hodorogit. Emily se ridică, sprijinindu-se într-un cot. Justin Connor semăna mai degrabă cu un satir întunecat, decât cu un nobil cavaler. Avea gene prea lungi, buze prea voluptuoase. Niciuna din trăsăturile lui nu putea fi definită ca perfectă, dar combinaţia lor avea un efect devastator, îi conferea o frumuseţe masculină fără cusur, care îi făcea inima să-i bată mai repede, precum aripile unei păsări captive.

Se luptă cu dorinţa absurdă de-a se strecura până la patul lui şi de a-l mângâia, de a-şi întipări în memorie fiecare trăsătură a lui, de teamă că s-ar putea trezi a doua

zi de dimineaţă şi nu l-ar mai găsi – că ar fi doar o creatură înşelătoare din visele ei.

Îşi petrecuse ani la rând agăţându-se de visul că într-o zi avea să fie salvată de un bărbat nobil. Dar visurile ei nu fuseseră altceva decât iluzii, dispărând ca un fum în lumina rece a zilei. Realitatea i se arăta pe acel aşternut de paie – un bărbat de un metru optzeci, tot un pachet de muşchi şi forme sculptate. Se putea întinde să-l atingă, la fel cum atinsese chipul străinului în lumina lunii.

Flacăra slabă a felinarului îi lumina auriu contururile feţei. Se aştepta să fie mai în vârstă, dar el de abia dacă părea să aibă treizeci de ani. Aceeaşi vârstă la care murise şi tatăl ei.

Miji ochii. Justin se mişcă în somn şi scoase un geamăt scurt, de parcă ar fi simţit duşmănia pe care i-o purta. Ridurile din jurul ochilor i se adânciră. Se strâmbă de parcă ar fi simţit durere. Durere? se întrebă Emily. Sau vină? Oricum, era clar că tutorele ei nu avea somnul liniştit al unui om nevinovat.

Voia să-l smulgă din visul lui şi să-i ceară să o privească. Trăise în umbra lui timp de şapte ani. Fiecare festă, fiecare blasfemie, toată furia zadarnică a istericalelor ei fuseseră puse în scenă pentru un singur om nevăzut – bărbatul care o abandonase şi apoi îndrăznise să o ţină în braţe fără să dea nici cel mai mic semn că ar recunoaşte-o. Lipsa lui de reacţie îi zgândări o rană veche, o suferinţă pe care crezuse că o îngropase în cele mai îndepărtate cotloane ale inimii. Putea suporta multe lucruri, dar niciodată n-avea să tolereze să fie ignorată.

Se aruncă pe o parte, forţându-se să nu-l mai privească. O sumedenie de întrebări zumzăiau prin mintea ei ca nişte ţânţari însetaţi de sânge. De ce trăia în această colibă plină de praf şi unde erau bogăţiile despre care îi scrisese tatăl ei? Oare ascunsese aurul pe undeva? Era şi el doar un contrabandist care se folosea de plaja izolată pentru a scăpa de taxele portuare neiertătoare pe care ar fi trebuit să le plătească în porturi? Poate că încă era doar un escroc rupt în coate, care profita de reputaţia de fiu al celui

mai bogat duce din Anglia, pentru a înşela oamenii şi a le fura averile, la fel cum făcuse şi cu tatăl ei.

Împotriva voinţei ei, soarta i-l aduse pe Justin Connor în faţă. El nu ştia cine era ea, dar ea îl cunoştea prea bine. Cu siguranţă, undeva în aceste stive mucegăite de cărţi şi hârtii avea să găsească povestea dezgustătoare a vieţii lui.

Şiretlicul ei cu piciorul rănit îi oferise un răgaz. Răgaz pentru a-i afla secretele şi a descoperi adevărul despre aurul dispărut şi moartea prematură a tatălui ei. Răgaz suficient ca să-i facă rău. Acum avea să-l lase să se bucure de visele lui, însă odată ce va fi adunat destule dovezi pentru a-i demasca înşelătoria, avea să înfrunte cel mai rău coşmar al lui.

Emily se rostogoli pe spate ca o molie atrasă de pâlpâirea unei flăcări şi privi în întuneric la trăsăturile lui frumoase până când pleoapele îi deveniră grele, şi somnul o trase într-un somn fără vise.

Capitolul 4

În lipsa ta, Dumnezeu mi-a trimis drept consolare unul dintre cele mai preţioase daruri ale sale – un prieten adevărat...

— Iar ceai, Penfeld? Emily privi dezgustată ceaşca delicată de porţelan pe care i-o oferi valetul. Ce surpriză încântătoare! Trebuie să-mi fi citit gândurile.

— O băutură foarte bună din New Delhi, se pronunţă el, radiind cu mândrie. Justin a făcut rost de ea din Bay of Islands şi mi-a dat-o cadou de ziua mea de naştere.

— Cât de drăguţ din partea lui, murmură ea.

Aşteptă până când majordomul se fâţâi înapoi la sobă, apoi aruncă peste umăr, afară pe fereastră, conţinutul ceştii. Ar fi dat toate tipurile de ceai fin din lume pentru un singur bob de cafea pe care să-l savureze. Manieratul valet

îşi exprimase foarte vocal opinia conform căreia cafeaua era pur şi simplu o băutură prea barbară pentru a trece printre buzele ei delicate. Emily începea să se întrebe dacă nu cumva vicleanul domn Connor făcea contrabandă cu ceai, şi nu cu aur.

Îşi ţuguie buzele pe marginea ceştii, prefăcându-se că soarbe şi ultima picătură.

— O aromă excepţională! N-am mai gustat ceva asemănător.

Penfeld îşi împreună palmele plinuţe.

— Sunt încântat să văd că o tânără domnişoară adoră ceaiul, îi luă ceaşca din mână. Dacă vă place atât de mult, voi turna încă o ceaşcă.

Gemând în tăcere, Emily îşi îngropă faţa în mâini. Valetul grăsuţ o omora cu bunătatea lui. În ultimele trei zile, ori de câte ori făcea vreo mişcare, el se afla acolo – umflând păturile din jurul gleznei ei şi turnându-i ceai pe gât de parcă ar fi fost elixirul vieţii. Aproape că ar fi pus rămăşag că circumspecta ei gazdă îl pusese să o urmărească, de ciudă.

Misteriosul domn Connor dispărea în fiecare zi, în zori, şi nu se întorcea decât la apusul soarelui. După ce înfuleca nişte pesmeţi şi o tocană fierbinte păstoasă, formată în principal din boabe de fasole din conservă, se prăbuşea pe patul său improvizat, mârâind doar un „noapte bună”.

Atent ca întotdeauna, se gândi mohorâtă Emily.

O adiere răcoroasă pătrundea pe fereastră şi-i mişca buclele de la ceafă. Strâmbă din nas simţind mirosul sărat al mării. Amurgul uimitor de frumos, demn de un paradis, o chema afară cu ultimele raze şi cu şoaptele valurilor, dar, din cauza propriei minciuni, era captivă în această colibă mucegăită, osândită să-l vadă pe Penfeld lustruindu-şi ceainicul. Tânjea să-şi cufunde degetele de la picioare în nisipul cald, să simtă spuma mării pe piele. Se uită cu jind la stivele de cărţi. De asemenea, murea să prindă un moment de singurătate în care să scotocească prin colibă după vreun indiciu al trădării, o dovadă că Justin îl înşelase pe tatăl ei.

Dorinţa îi fu îndeplinită când Penfeld luă un coş de răchită dintr-un cuier şi porni spre uşă mormăind ceva despre un „vârf de cuţit de mentă”. Rugându-se ca menta să nu crească în acea emisferă, Emily sări în picioare şi începu să ţopăie bezmetică de bucurie. Lovi din greşeală un teanc de cărţi care-i stătea în drum şi acesta începu să se clatine. Îl opri cu călcâiul, fără să ştie ce să aleagă între cărţi şi priveliştea de pe fereastră. Briza caldă era o ispită mult prea puternică. Aşa că scoase capul afară pe fereastră, savurând izul sărat al aerului de mare.

Coliba de răchită era construită chiar la marginea unei păduri însorite, înghesuită sub crengile aplecate a doi copaci ce semănau cu nişte ferigi gigantice. Susurul mării se auzea ca o şoaptă îndepărtată, ademenind-o spre libertate. Ar trebui să sară pe fereastră şi să nu se mai uite înapoi. Dar cât de departe ar fi putut ajunge înainte ca adevărul să o prindă din urmă? Îşi petrecuse prea mult timp fugind de el.

Îşi încleştă maxilarul cu hotărâre şi se întoarse înapoi la cărţi. Tatăl ei spusese întotdeauna că poţi ghici sufletul unui om citind cărţile pe care le are. Undeva printre ele putea fi un document, o hartă sau un jurnal care să ascundă indicii cu privire la locul în care se afla aurul tatălui ei.

Ridică un volum legat în piele şi suflă praful de pe copertă.

— *Mozart: Maestrul şi muzica lui,* citi ea cu voce tare. Răsfoi paginile, apoi îl aruncă deoparte şi luă un alt volum din morman. Simfoniile polifonice ale lui Beethoven?

Emily se încruntă. Se aştepta să găsească *Prinţul* lui Machiavelli sau poate *Cele 120 de zile ale Sodomei,* a Marchizului de Sade. Studie carte după carte, doar pentru a descoperi biografii cuprinzătoare ale lui Mendelssohn şi Rossini, cincisprezece volume care descriau ritmurile şi cadenţa celor mai mari opere din lume şi un tratat mucegăit, care pleda pentru violă, în defavoarea viorii. Trecu prin toate stivele de cărţi, blestemând în şoaptă pe măsură ce minutele sale preţioase se scurgeau.

Un libret pentru opera *Tristan şi Isolda,* compusă de Wagner, îi încetini căutările. Când trase viguros de bucata aceea de hârtie, întreaga stivă se clătină periculos. Emily o cuprinse cu braţele, rezemând cărţile de piept. Praful îi gâdilă nasul. Se abţinu să nu strănute. Nu voia să se întoarcă Penfeld şi s-o găsească îngropată sub un morman de volume mucegăite, cu ţeasta zdrobită de *Enciclopedia dansurilor din Indiile de Vest.*

Mişcarea cărţilor scoase la iveală o deschizătură mică aflată între două cărţi mai mari. Emily scoase afară un volum subţire, legat în marochin. Cu toate că pielea arăta încă bine, paginile aurite pe margini erau pătate de vreme. Era aproape ca şi cum cartea ar fi fost lăsată deoparte şi uitată. Sau ascunsă cu grijă.

Emily atinse coperta simplă, fără inscripţii a cărţii, şi mâinile începură să-i tremure. Poate că acum avea să afle secretele întunecate ale tutorelui ei. Se aşeză turceşte pe podea şi deschise cartea. Pe prima pagină nu se afla scrisul hotărât şi puternic al unui bărbat, ci cuvinte scrijelite stângaci de mâna unui copil:

Această carte este proprietatea lui Justin Marcus Homer Lloyd Farnsworth Connor al III-lea. (Tragi cu ochiul pe propria răspundere.)

— Homer? şopti Emily, zâmbind fără să vrea.

Trasă cu degetul forma craniului ameninţător şi a oaselor încrucişate, desenate mai jos, pe post de avertizare. Întoarse pagina bănuind ce avea să găsească. Dar în loc să dea peste însemnări entuziaste despre cât de multe broaşte prinsese ori câtă budincă de prune şterpelise, găsi pagini întregi de linii, conectate în reţele şi pătate pe alocuri cu cerneală.

Ţinu cartea în dreptul nasului.

— Vai, dar puştiul ăsta isteţ deja scria secretele oribile cu un cod secret!

Imaginea deveni neclară; liniile părură să danseze, apoi formară un model uşor de recunoscut. Rămase cu gura

căscată pe măsură ce dădea paginile, răsfoindu-le mai repede decât puteau urmări ochii ei. La urma urmelor, nu era un cod, ci linii conectate cu pete de cerneală. Muzică. Linie după linie, notă după notă, transcrise cu o răbdare care nu ar fi trebuit să stea în firea nici unui copil.

Derutată şi straniu de impresionată, Emily lasă cartea să se închidă. Aproape nu auzi scârţâitul uşii, care avertiza că cineva avea să intre în colibă.

Se aruncă pe aşternutul de paie, rugându-se ca haina lui Penfeld să o acopere în cele din urmă. Dacă haina ar fi căzut, consecinţele ar fi fost grave. Se pare că nimeni nu se gândise să-i ofere un set din lenjeria valetului.

În timp ce Justin îşi coborî capul pe sub pragul de sus al uşii, Emily îşi dădu seama cu groază că încă mai strângea în mâini jurnalul lui. Îl ascunse sub pături şi scoase un căscat puternic.

— Bună, Emily, spuse el, cu o voce neobişnuit de neprietenoasă.

Emily îşi muşcă limba, încercând să nu-i răspundă cu un „Bună. Homer”.

— Bună seara, domnule Connor.

Justin se uită prin colibă.

— Unde este Penfeld?

Ea îşi puse mâinile în poală.

— A ieşit să culeagă nişte mentă.

Justin ridică o margine a feţei de masă murdare şi se uită dedesubt.

— Eşti sigură că nu e pe undeva pe aici, legat fedeleş?

Ea zâmbi înadins, ca să facă o gropiţă în obraji.

— Vai, domnule Connor, mă flatezi.

El îşi scoase ceasul şi îl puse pe masă.

— Frumoasă lucrătură, murmură ea, în speranţa că faţa lui ar putea trăda ceva.

— Păcat că nu am o vestă, ca să-l păstrez în buzunar. Trebuie să-l port în jurul gâtului, ca o femeie.

Doar un om orb, surd sau în comă ar fi putut să-l confunde pe Justin cu un membru al sexului slab, îşi zise Emily în sinea ei în timp ce el băgă mâinile într-o găleată cu

apă de spălat şi se stropi pe faţa înroşită de soare. Câteva picături i se prelinseră pe părul negru de pe antebraţe, pe abdomenul musculos şi dispărură sub talia joasă a pantalonilor.

Ea înghiţi în sec, dorindu-şi măcar o picătură de ceai ca să-şi umezească gâtul.

Justin se întoarse spre uşă.

— Spune-i lui Penfeld că m-am dus pe plajă.

Emily aproape sări în picioare. S-ar fi dus pe plajă chiar şi cu însuşi Lucifer, doar pentru a scăpa de pereţii sufocanţi ai colibei.

— Ia-mă şi pe mine, se auzi ea rostind.

Rugămintea ei nevinovată îl opri pe Justin din drum. În câteva zile urma să plece, îşi aminti el, şi atunci viaţa lui avea să-şi reia ritmul ordonat obişnuit. Nu trebuia decât să se întoarcă şi să-i spună că nu era interesat de compania ei.

Se întoarse. Ochii ei căprui păreau că sclipesc.

— Haina lui Penfeld ar trebui spălată. Am putea foarte bine să o spălăm cu mine înăuntru.

Justin îşi trecu o mână prin păr. Ea îşi coborî genele, în mod evident pregătindu-se pentru un refuz.

— Am doar o singură întrebare, domnişoară, spuse el cu asprime, aplecându-se deasupra ei.

— Care? întrebă Emily muşcându-şi buza de jos. Spre ruşinea ei, lacrimi adevărate de dezamăgire îi înţepau ochii.

Icni când el o prinse de sub genunchi şi pe după umeri şi o ridică în braţe, până când nasurile le erau la acelaşi nivel.

— Ce se întâmplă dacă Penfeld se hotărăşte să calce haina cu tine înăuntru?

Ea chicoti.

— N-ar fi prima dată când sunt călcată. Profesorii de la internat mai stăteau pe mine sau îmi întindeau părul cu fierul.

Privirea lui se îmblânzi. Îşi trecu degetele prin claia ei de păr, fermecat de cât de moale se simţea la atingere.

— Ce crimă!

*

Când porniră pe cărarea îngustă şi nisipoasă care ducea spre plajă, Emily îşi puse braţul în jurul gâtului lui Justin. Apoi ajunseră pe plajă, şi simţurile ei explodară de bucurie. Căldura soarelui care apunea îi încălzea pielea; vântul îi trecea uşor degetele blânde prin păr. Gemând de plăcere, îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii.

Când îi deschise, faţa lui Justin se afla foarte aproape de a ai. Îi putea vedea firele de păr din barbă şi dintr-odată fu cuprinsă de o dorinţă ciudată de a-şi freca obrazul de al lui, pentru a vedea dacă se simţea la fel de aspru pe cât părea. Gândul acesta o făcu să se înroşească şi mai mult decât era deja de la căldura soarelui.

— Poţi să mă pui jos, spuse ea, înţepată.

Ochii lui aurii sclipiră cu un aer năstruşnic.

— O, nu! Ai vrut o baie, şi baie vei avea.

Înainte ca ea să apuce măcar să ţipe, el porni cu paşi mari spre valuri. Emily îşi îngropă faţa la pieptul lui, agăţându-se de umerii lui în timp ce el înainta din ce în ce mai mult în valurile învolburate. Apa rece îi atinse coapsele. Haina lui Penfeld i se umflă în jurul şoldurilor. Se luptă să o lase în jos.

— Ei, nu-i aşa că e plăcut?

— Nu, se revoltă ea cu dinţii clănţănindu-i lângă pieptul lui. E cumplit de frig.

— Mi-e teamă că există un singur leac pentru asta.

O lăsă să-i cadă din braţe.

Emily începu să lovească sălbatic din braţe. Apa sărată îi pătrundea în gură. Doamne, Dumnezeule, nebunul încerca să o omoare! Ar fi trebuit să bănuiască. Probabil că o recunoscuse din fotografie.

Degetele de la picioare i se înfipseră în nisip şi îşi dădu seama că apa avea în jur de un metru adâncime. De asemenea, îşi dădu seama că sunetul înăbuşit care venea de deasupra ei nu era de la valuri, ci de la râsul enervant al unui bărbat.

Îşi înfipse degetele în coapsa lui Justin, ţâşni din valuri şi se urcă pe el ca o maimuţă în copac. Scutură din cap ca să-şi scoată din ochi apa care o înţepa.

— Brută lipsită de maniere… îşi opri tirada, încercând să-şi amintească câteva dintre epitetele pe care i le adresase Barney pe drumul dinspre Anglia.

— Vrei să stai pe umerii mei? îi sugeră el sec. Priveliştea este mult mai bună de acolo.

Justin se panică o clipă, când i se păru că fata avea să-i accepte oferta. Perspectiva de-a fi prins între coapsele ei frumoase, dintr-un motiv atât de nevinovat, era prea chinuitoare pentru el.

O prinse de şolduri ca să nu se mai urce pe el.

— Încercam doar să te ajut.

Emily deschise gura pentru a riposta, dar îşi dădu seama că acum, valurile care i se învolburau în jurul şoldurilor erau delicios de calde. Mai rău chiar, cea mai mare căldură părea să fie concentrată între coapsele ei, acolo unde V-ul decolorat al pantalonilor lui Justin era intim lipit de pielea ei. Când îşi încolăcise picioarele în jurul lui se pusese singură într-o situaţie mai vulnerabilă decât îndrăznea să recunoască. Când se zvârcolise uitase de haina lui Penfeld şi acum aceasta îi plutea aproape toată în jurul taliei. Rămase nemişcată, îngrozită de faptul că Justin ar putea descoperi că goliciunea ei era separată de a lui doar printr-o simplă ţesătură subţire.

Dar el o ştia deja. Fu trădat de privirea rapidă în jos, de mişcarea aproape imperceptibilă a şoldurilor şi de grimasa uşoară întipărită pe buze. Un val puternic se sparse în spatele lui, iar ea se lipi la pieptul lui, mânată de un instinct la fel de străvechi ca marea. Niciodată până atunci nu mai fusese atât de conştientă de puterea unui bărbat sau de vulnerabilitatea unei femei. Un val de fierbinţeală îi înţepă obrajii.

Justin se uită în jos la ea, deja începând să regrete momentul de amabilitate de care dăduse dovadă. Ar fi trebuit să-l lase pe Penfeld să o aducă la plajă. Îşi câştigase prea greu liniştea sufletească, pentru a renunţa la ea fără

luptă. Cu toate că aproape îşi dorea să fie un om mai nemilos, o prinse de spate, cu degetele la numai câţiva centimetri de sânii ei.

Inima lui Emily bătea cu putere în timp ce palmele lui Justin îi coborâră spre şolduri, odată cu haina care o acoperea. Îşi trecu un braţ pe după umerii ei şi o întoarse cu spatele la el, dar ţinând-o în aşa fel încât să-şi rezeme umerii de pieptul lui.

— Relaxează-te, Emily, îi porunci cu vocea aia răguşită a lui.

O conduse astfel dincolo de locul unde se spărgeau valurile. Emily îşi împinse degetele de la picioare spre fundul mării, dar nu găsi decât un curent de apă rece, de la o adâncime mai mare. Firele ude de păr se lipeau de antebraţul bronzat al lui Justin. Cât de uşor i-ar fi să o împingă sub apă, îşi zise Emily în sinea ei. Să îi ţină capul sub apă cu o blândeţe ieşită din comun, până când înceta să se mai lupte pentru viaţă.

O trecu un frison, şi Justin îşi înfăşură şi celălalt braţ în jurul ei.

— Nu-ţi fie teamă! Nu te voi scăpa.

La auzul acestor cuvinte se înfioră şi mai mult, dar el nu mai simţi nimic de data asta. O cuprinse o teamă îngrozitoare şi un dor nemărginit care îi amplificară sentimentul de singurătate până la cote insuportabile. Era în pericol să plângă. Clipi, jurând că nu din cauza lacrimilor o usturau ochii, ci din cauza sării de mare.

Răsuflarea lui îi încălzea urechea.

— Închide ochii, Em, şi lasă apa să te poarte.

Nu se putea împotrivi senzaţiei că ea era luată de ceva mult mai puternic decât apa. Închise ochii, lăsându-se în voia acelei forţe ademenitoare. Capul îi căzu pe umărul lui.

Picioarele i se ridicară până când toată partea de la talie în jos începu să-i plutească, legănată de valurile ritmice ale mării. Apusul dispăru în spatele pleoapelor ei ca o pată caldă şi aurie. Apa o mângâia cu degete lichide, delicios de reci faţă de căldura care emana din pieptul lui.

— De ce ar trăi cineva din Londra, când există un astfel de loc? murmură ea, lingându-şi sarea de pe buze.

El o întoarse cu faţa spre mal.

— Unii spun că Noua Zeelandă este paradisul lui Dumnezeu, că după ce a creat restul lumii, a făcut acest paradis pentru propria Lui plăcere, după care a distrus toate podurile, astfel ca acest tărâm să aparţină doar celor mai curajoşi aventurieri.

Emily se întrebă dacă el, ca şi ea, se gândea la trei bărbaţi tineri şi curajoşi care îndrăzniseră să ia drumul mării ca să vină aici.

Justin îşi odihni bărbia pe creştetul capului ei.

— Uită-te într-acolo, Emily! Îl poţi vedea?

Ea se uită spre mal. Îşi dorea cu disperare să-l vadă prin ochii lui. Stele sclipitoare începeau să străpungă cortina palidă a cerului, pe măsură ce ziua lua sfârşit. Umbrele nopţii topeau palmierii care se legănau în adierea brizei. Strigătul tânguitor al unei păsări-clopot îi ridică părul de pe ceafă.

Degetele lui lungi şi frumoase îi mângâiară clavicula. Ea le studie, uimită de rafinamentul lor. Dar nu puteau fi considerate nişte degete efeminate căci emanau putere şi erau acoperite de peri negri.

— Dumnezeu a alungat toate creaturile mortale din ţinuturile astea. Aici nu există animale periculoase, gândaci sau şerpi otrăvitori. A modelat munţii cu pumnii Lui şi a suflat vijelii nimicitoare pe versanţii lor. A sculptat fiordurile de gheaţă şi a netezit plajele virgine cu atingerea Lui plină de iubire, rosti el cu un glas moale şi melancolic. Apoi a stropit cu aur dealurile şi râurile.

Era evident că Justin iubea enorm această ţară, dar Emily simţi că în spatele acestui sentiment se ascundea şi altceva, o tristeţe adâncă, la fel de nevăzută ca un filon de aur. Cu ce plătise dragostea pentru acest tărâm? Poate că Noua Zeelandă era un paradis, dar pentru el devenise un paradis pierdut. O durea inima la gândul acesta.

Înainte să-şi dea seama ce face, îi prinse mâna şi o ridică la buze. Apoi îi sărută uşor vârfurile degetelor. Justin

icni, şi Emily îngheţă, îngrozită de gestul pe care tocmai îl făcuse. Cum de căzuse atât de repede pradă cuvintelor lui mieroase? Oare la fel păţise şi tatăl ei?

— Dă-mi drumul, şopti ea, rugându-se în sinea ei să-i elibereze mai mult decât trupul.

Pentru o clipă, strânsoarea lui deveni mai puternică.

— Cine eşti tu, Emily? De ce fugi?

— De tine! Începu să se zbată, de teamă că panica ar fi împins-o să mărturisească mai multe decât intenţionase. Îşi strecură palmele între trupurile lor şi îl împinse cu toată puterea ei. Am întâlnit bărbaţi ca tine în Londra. Scoateţi o fată la plimbare în lumina lunii, îi şoptiţi cuvinte mieroase ca să se simtă în siguranţă în apropierea voastră şi apoi începeţi jocul seducţiei.

Înainte ca ea să se poată smulge de la pieptul lui, el o prinse de braţ şi, cu o smucitură, o întoarse cu faţa spre el. Ochii lui cu gene negre păreau că aruncă flăcări.

— Despre asta crezi că este vorba? Crezi că vreau să te seduc?

Emily atârna pur şi simplu în strânsoarea lui, acuzându-l cu tăcerea ei şi cu maxilarul încordat.

— Aş putea să-ţi amintesc, domnişoară Scarlet, că tu eşti cea care tocmai m-a sărutat. Eu locuiesc pe o insulă, pentru numele lui Dumnezeu. De jur-împrejur, nu sunt decât kilometri întregi de ţărm. Ridică vocea într-un muget. Şi ai avut îndrăzneala să apari complet goală pe plaja mea. O lipi de trupul lui zvelt ca pe o mănuşă udă, şi continuă pe un ton îmblânzit până la un tors ameninţător: Te avertizez – aici nu este Anglia. Aici nu ne pierdem timpul cu seducţia. Dacă hotărăsc că te vreau, nu voi avea nevoie de cuvinte înflorite ori de înot la lumina lunii.

Aşa cum stătea prinsă între coapsele lui puternice, Emily ştia că spusese adevărul. Îşi dădu seama că era complet neajutorată.

Justin o împinse departe de el. Ea nu îndrăzni să îl privească. Împinse apa cu braţele şi picioarele şi ajunse iarăşi în locul în care putea simţi nisipul sub tălpi. Se repezi înainte până când se putu târî pe mal. Voia să fugă, să fugă

departe de tot, acolo unde furia lui batjocoritoare n-o putea ajunge, dar şiretlicul ei cu glezna rănită o forţă să se întindă pe nisip ca un peşte rănit. Dacă ar fi sărit în picioare şi ar fi fugit la adăpostul tufelor, ar fi urmărit-o?

Îl auzi împroşcând apa cu furie în spatele ei. Se uită peste umăr şi-l văzu pe Justin ieşind din valuri – un Poseidon, pe care furia mocnită îl făcea să fie superb. Apa îi curgea în jos pe piept, lipindu-i pantalonii de şolduri şi de coapse de parcă ar fi fost o a doua piele. Emily îşi coborî privirea şocată.

N-avea de ce să-şi facă griji. Justin trecu pe lângă ea cu paşi mari, de parcă n-ar fi fost mai importantă decât un crab de nisip.

— Justin? întrebă ea, precaută.

El continuă să meargă pe ţărm, încetinind doar ca să ridice o scoică şi să o arunce în valuri.

— Domnule Connor? strigă ea mai tare.

Silueta lui dispărea rapid în întuneric. Emily îşi făcu palmele căuş şi strigă din toate puterile:

— M-ai minţit! Ai spus că n-o să-mi dai drumul!

Căzu pe spate şi-şi puse palma peste ochi.

— Fir-ar! şopti ea. Fir-ar fir-ar fir-ar!

El îşi deschisese sufletul în faţa ei, o lăsase să întrezărească o parte din gândurile lui, îi vorbise despre Noua Zeelandă, aventurieri şi aur. Şi ea ce făcuse? Se comportase ca o nătăfleaţă.

Spuma valurilor îi gâdila degetele de la picioare. Îşi încrucişă braţele la piept şi privi spre lună, care plutea ca o perlă deasupra orizontului. Vântul nopţii îi mângâia obrajii. Se întrebă cât avea să-i ia să se târască înapoi la colibă. Probabil că Justin o pândea de după vreun tufiş, râzând de ea. Se gândi să pornească şchiopătând pe alee, presărându-şi reprezentaţia cu nişte poticneli. Dar poate era timpul să-l înveţe că nimeni nu putea fi la fel de încăpăţânat ca Emily Claire Scarborough, atunci când îşi punea mintea.

Încă se mai uita la stele când Penfeld veni pe plajă, o aruncă peste umărul lui robust şi o duse înapoi la colibă.

*

Alt strănut zgudui coliba, şi Justin se crispă şi îşi trase pătura peste urechi.

— Gata, gata, dragă, acoperă-ţi umerii cu pătura asta şi mai ia o gură de ceai. Am pus înăuntru o crenguţă de mentă special pentru tine.

Mormăind în barbă, Justin se întoarse pe spate. Nu ştia sigur ce era mai enervant – smiorcăiala infernală a lui Emily sau felul mămos în care se agita Penfeld în jurul ei. Reticent, trase cu ochiul la cealaltă parte a colibei.

Din Emily nu se vedea nimic în afară de o claie de bucle umede şi de doi ochi mari, acuzatori. Era înfăşurată într-o pătură de lână până la vârful nasului ei roz. Chiar şi prin straturile de pătură i se auzeau dinţii clănţănind. Penfeld desfăcu uşor pătura şi-i întinse o ceaşcă aburindă spre buze, dar ea îşi eliberă un braţ şi îl refuză. Valetul o privi cu o fascinaţie îngrozită cum îşi suflă nasul pe mâneca hainei lui.

— Îţi mulţumesc, Penfeld, dar sunt sigură că voi fi bine. Am răcit doar puţin, cât am stat în valurile alea îngheţate. Şi oftă adânc, iar toată pătura se cutremură.

Penfeld se întoarse spre Justin şi-i aruncă o privire plină de dojană.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Justin aruncă pătura de pe el. N-a stat acolo nici douăzeci de minute.

— Au părut ore întregi, spuse ea cu sinceritate.

— Îndrăznesc să spun că aşa a fost, domnişoară, fu de acord Penfeld, învelindu-i degetele de la picioare cu pătura. Nu-mi pot imagina ce-a fost în mintea stăpânului meu, de s-a purtat atât de nesăbuit. Doamne, dar chiar el m-a salvat din mahalalele din Auckland atunci când propriul meu angajator a plecat înapoi în Anglia şi m-a părăsit aici! De obicei este un tip foarte grijuliu.

Pufnetul lui Emily putea să fie un strănut, dar Justin se îndoia de asta.

Se ridică într-un cot şi miji ochii.

— Uită-te bine la ea, Penfeld! Nu e răcită. E întruchiparea unui om sănătos tun. Presupun că urmează să-mi zici că bujorii aceia rozalii din obrajii ei grăsuţi au apărut din cauza vreunei febre îngrozitoare.

Penfeld întinse mâna spre fruntea ei, dar Emily îl opri.

— Nu. Justin are dreptate. Nu sunt răcită. Îşi flutură mâna palidă în dreptul pieptului. Cred că am răcit la plămâni, adăugă şi se aplecă înainte, respirând din greu.

— Poate că Penfeld ar trebui să ia puşca şi să te scape de chin. Asta păţesc aici toţi caii betegi, spuse Justin cu glas mieros, adresându-i-se direct lui Emily, pentru prima dată de când o adusese Penfeld.

Emily se opri în mijlocul unui acces de tuse. Făcu ochii mari şi-l privi acuzator.

— Vai, domnule Connor, lipsa dumitale de compasiune mă face să leşin. Şi îşi coborî genele, dar nu suficient de rapid pentru a ascunde sclipirea malefică din ochii ei.

Penfeld porni repede să caute sărurile mirositoare. Justin scoase un mârâit şi-şi trase pătura peste cap. De când o găsise pe fată, nu mai dormise bine nicio noapte. Avea coşmaruri şi mai îngrozitoare, şi toate eforturile sale de-a lucra până la epuizare eşuaseră. Noaptea trecută sărise din patul improvizat deoarece auzise un chicotit vesel de copil. Căutase înnebunit în jurul lui, căutând cu disperare sursa, dar nu văzuse altceva decât pe Emily ghemuită în pături, cu pieptul ridicându-se şi coborând în ritmul respiraţiei şi cu chipul liniştit şi angelic.

Angelic pe naiba, îşi zise Justin în sinea lui, foindu-se agitat. Preotul ar fi trebuit să-l cheme pe exorcist. Fata părea să fie posedată de cel puţin cinci spirite diferite. O secundă făcea pe seducătoarea, iar în următoarea îl distra pe Penfeld cu poveşti de la grădina zoologică regală, sporovăind despre lei şi babuini cu entuziasmul candid al unui copil.

Dar el nu ţinuse un copil în braţe, îşi aminti Justin. Ea îi ridicase degetele la buzele ei moi cu empatia unei femei care doreşte să aline o suferinţă pe care el nici măcar nu

îndrăznise să o numească. Chiar şi acum se înfiora, când îşi amintea de tandreţea gestului ei.

Se întoarse pe spate. Femeia asta era ca o melodie nesfârşită pe care o auzea în minte. Trebuia să existe o cale de-a risipi farmecul cu care îl subjugase, o cale de-a o scoate din coliba şi din viaţa lui, înainte să înnebunească complet din cauza ei. Aruncă păturile la o parte, rugându-se ca, odată ce fata avea să plece, durerea din vintre să devină mai suportabilă decât cea pe care o simţea în inimă.

*

În dimineaţa următoare, de îndată ce uşa se închise în urma lui Penfeld şi a lui Justin, Emily sări din aşternutul ei de paie şi ţopăi de bucurie că avea să fie liberă în sfârşit. Nu-i păsa dacă Justin avea să fie morocănos pentru totdeauna. Cel puţin îl luase şi pe valet la treburile misterioase pe care le avea de făcut, ca să o lipsească de grija lui plină de devotament.

Adună păturile şi îşi ţinu respiraţia în timp ce le scutură, ca să le cureţe de piperul pe care îl presărase cu o zi înainte şi care o făcuse să strănute mai des şi mai puternic. Jurnalul mic şi albastru al lui Justin căzu pe podea.

Îngenunche şi îl ridică, cântărindu-l gânditoare. Mai avea mult până să descopere enigma acestui bărbat. Studie cu deznădejde stivele de cărţi. Puteau fi o sută de ascunzători printre mormanele pline de praf.

Lovi uşor cartea de coapsă şi îşi îndreptă spatele. Cărţile din spate ar trebui să fie cele mai vechi. Se strecură printre două stive şi se lăsă pe vine pentru a citi cu atenţie titlurile.

O pală de vânt cald îi mişcă buclele, apoi se potoli brusc, ca atunci când se trânteşte o uşă. Emily se roti pe călcâie pentru a privi în spate. Uşa de stuf era încă închisă.

Clătinând din cap, se aplecă înapoi la treaba ei. Nişte gheare mici înaintau pe podea. Părul de pe ceafa lui Emily se zburli. Cartea lui Justin îi alunecă printre degete.

Se întoarse, ţinându-şi respiraţia. Podeaua de pământ

era pustie.

Respiră uşurată. Ce spusese Justin? Că nu existau şerpi şi alte animale periculoase în Noua Zeelandă? Dintr-odată, stivele mucegăite de cărţi păreau ameninţătoare, ţinând lumina soarelui de dimineaţă departe de colţurile acoperite cu pânze de păianjen. Ceva greu căzu pe podea. Brusc, Emily îşi ciuli urechile. Cu coada ochiului văzu o umbră zbughind-o în spatele mesei.

Se ridică şi înaintă cu grijă, de parcă fiecare pas ar fi fost ultimul. Degetele ei tremurătoare strângeau cu putere coada măturii lui Penfeld. Se uită cu jind la puşca agăţată deasupra uşii, dar ca să o ia ar fi trebuit să treacă prin faţa mesei. Strângând mătura ca pe un scut, se apropie tiptil de masă.

— Probabil e doar o pisică, şopti ea, liniştindu-se la auzul propriei sale voci. Justin a uitat să-mi spună că are o pisicuţă drăguţă.

Se lăsă pe genunchi şi prinse marginea feţei de masă între două degete.

— Haide, pisicuţo, rosti ea pe un ton melodios, ridicând pânza. Vino afară s-o cunoşti pe mătuşa Emily.

În timp ce-şi cobora capul, un monstru verde şi gras sări în goană din întuneric, aruncându-se direct spre nasul ei.

Capitolul 5

Mi-e dor să aud glăsciorul tău dulce, care îmi aducea atâta bucurie.

Un strigăt asurzitor, care îţi îngheţa sângele în vene, întrerupse liniştea dimineţii. Un pescăruş speriat îşi luă zborul spre cerul azuriu.

Complet netulburat, Justin se lăsă pe spate în nisip, odihnindu-şi capul pe braţul îndoit. Dacă planul lui dădea

roade, micuţa uneltitoare orfană avea să dispară din viaţa lui şi să pornească spre Auckland până la căderea nopţii.

— Uite ce nori frumoşi, Penfeld, nu crezi? Un peisaj magnific, nu-i aşa?

Penfeld trase cu ochiul spre coliba aflată la câţiva metri distanţă, aşteptându-se ca Emily să dea buzna afară pe uşă, vindecată în mod miraculos, aşa cum îi promisese stăpânul său că se va întâmpla.

Un sunet strident fu urmat de bubuitul unor tropăituri. Putea jura că întreaga colibă se clătina.

Scoase o batistă şi îşi şterse broboanele de sudoare de pe buza de sus.

— Ar fi trebuit să iasă până acum. Poate că ar trebui să mă duc înapoi şi…

— În Londra nici măcar nu poţi vedea cerul din cauza funinginii. Justin îşi băgă un fir de iarbă între buze; era întruchiparea indolenţei şi a nepăsării.

Din colibă se auzi alt ţipăt strident, urmat de un şir de înjurături colorate. Pe ferestre ieşiră nori de praf. Apoi se lăsă o tăcere ameninţătoare.

— Dar, domnule… dacă foloseşte puşca? Vocea lui Penfeld devenise o şoaptă îngrozită. Sau o calcă în picioare până o strică?

Justin îşi descleştă degetele pentru a-i arăta un pumn de gloanţe.

— Nu e încărcată. Ai încredere în mine. El o s-o dovedească. Pun pariu că o să ne dovedească şi pe noi, toţi. Un zâmbet îi apăru pe buze. Dumnezeule, în Londra poate să ningă chiar acum! Îţi place zăpada, Penfeld? Nu-i aşa că norul de acolo, din stânga, seamănă cu un fulg uriaş?

Oftând, Penfeld se aşeză din nou în nisip.

— Nu, eu cred că seamănă mai mult cu un ceainic uriaş. Un obiect de ceramică se sparse. Penfeld se strâmbă. Un ceainic spart, domnule.

*

Emily urmărea un dragon. Lovi cu mătura în podea, dorindu-şi ca oribila creatură să-şi întindă aripile şi să-şi ia zborul pe fereastră. În schimb, mişcă obraznic din coada ghimpată şi ţâşni în spatele celui mai apropiat teanc de cărţi. Emily se strecură mai aproape, mergând peste cărţile răsturnate şi vasele de lut sparte, mormăind supărată în barbă. Pe frunte i se prelingeau dâre de transpiraţie.

Ridică mătura şi o roti în cerc. Mişcarea răsturnă un teanc de cărţi şi le trimise cu un bufnet pe podea. Piperul îi intră în nas şi fu orbită de un val de strănuturi. În timp ce lovea pe nevăzute cu mătura, auzi în spatele ei tropăiturile monstrului.

Se aruncă în direcţia sunetului şi se împiedică în propriile pături. Roti iarăşi mătura, lovind vasele de metal de pe maşina de gătit. Căzură toate pe podea într-un zgomot asurzitor. Haina i se prinse în colţul maşinii de gătit şi o ţinu pe loc. Se frecă la ochi şi încercă să distingă o formă în praful din colibă. Fiara dispăruse din nou, întotdeauna cu un pas înaintea ei. Poate că nu era un dragon. Poate că era mai degrabă un aligator foarte inteligent.

Îi atrase atenţia faţa de masă, care se mişca. Un rânjet malefic îi curbă buzele. La urma urmelor, poate că nu era atât de inteligent. Ci destul de prost cât să se întoarcă în primul loc ce îi servise drept ascunzătoare.

Ridicând mătura, păşi încet spre masă.

— Ieşi afară, drăguţule! Emily nu-ţi va face niciun rău, adăugă ea, dar strânse şi mai puternic coada măturii.

O rază de soare străpunse valul de praf, luminând frumosul serviciu de ceai al lui Penfeld. Era singurul lucru din colibă care rămăsese întreg. Emily ezită, stabilindu-şi un plan în gând. Avea să convingă cu calm monstrul să iasă afară din ascunzătoare, *apoi* avea să-l şteargă de pe faţa pământului.

Monstrul scoase capul de sub faţa de masă, mişcându-şi limba mică şi roşie în derâdere. Emily îşi pierdu cumpătul şi scoase un strigăt de luptă. Porni la atac, rotind mătura ca un samurai înfuriat. Perii măturii trecură de tava

cu ceai fără să deranjeze măcar vreo ceşcuţă, apoi loviră sub masă. Mânerul măturii se prinse de marginea pânzei care acoperea masa şi o trase într-o parte.

Tava începu să alunece într-o parte, dar era prea târziu ca Emily să se oprească din avânt. Văzu clar, îngrozită, cum tava se opri pentru o secundă pe marginea mesei, pentru ca apoi să se răstoarne. Sunetul porţelanului spart îi răsună în urechi parcă la nesfârşit. O singură ceaşcă nespartă se rostogoli pe podea, ajungând să se sprijine pe degetele ei de la picioare.

Emily făcu o grimasă. Într-o tăcere mormântală se uită la răvăşeala care o înconjura şi apoi la ea însăşi. Haina lui Penfeld era acoperită cu praf. Una dintre mâneci atârna zdrenţuită, ţinută numai în câteva fire. Îşi suflă o şuviţă care îi intra în ochi şi îşi coborî umerii în semn de înfrângere.

Cineva îşi drese glasul în spatele ei. Emily se răsuci pe călcâie, scăpând mătura din mână.

Prin perdeaua strălucitoare de praf îl văzu pe Justin, care stătea rezemat de tocul uşii, cu braţele încrucişate la piept. Ochii lui o priveau cu un amuzament leneş de sub borul înclinat al pălăriei. Niciodată nu arătase mai chipeş. Şi nici mai enervant.

Emily se aşeză brusc pe podea, strângându-şi glezna. Ceva ţâşni din umbre şi se repezi direct spre Justin.

— Ai grijă! ţipă ea, înşfăcând mătura.

Înainte să poată lovi, Justin se aplecă şi luă creatura în braţe. Apoi o ridică deasupra capului, ca pe un bebeluş gras şi plin de solzi.

— Gata, prietene, rosti el pe un ton liniştitor şi aruncându-i lui Emily o privire dojenitoare. Te-a speriat fata asta rea?

Emily rămase cu gura căscată.

— Chestia aia e animalul tău de companie?

El culcă fiara la pieptul lui.

— *Chestia* asta este o şopârlă tuatara, o adevărată fosilă vie. Ele pot trăi mai mult de un secol, deşi îndrăznesc să spun că i-ai luat câteva zeci de ani din viaţă, sărăcuţa!

— Atunci suntem chit. Şi eu simt că am îmbătrânit câteva zeci de ani.

Coada ţepoasă a reptilei se legănă în dreptul taliei lui Justin. Emily simţi un fior absurd de gelozie când el îl mângâie sub bărbia solzoasă.

— Sărăcuţul de tine, Pufuleţ scump!

— Pufuleţ? repetă ea.

— Dar cum ai fi vrut să-l numesc? Solzosu? Urâtu?

— Ar fi fost mai potrivit.

— Pe tine nu te-au botezat ai tăi Nesuferita, nu-i aşa?

Ea îşi închise gura, tentată să-i tragă una cu mătura. Şopârla scoase limba la ea. Emily îi întoarse gestul.

— Puteai să-mi spui că ai un dinozaur de jumătate de metru pe post de animal de companie.

El îi aruncă un zâmbet înnebunitor de dulce.

— Nu m-ai întrebat, spuse şi ridică şopârla, studiind-o la lumina soarelui. Nu te-a rănit, nu-i aşa? Iar când Justin îi sărută capul solzos, Emily ar fi putut jura că ochii mici ai şopârlei sclipiră cu un triumf afectat.

— Bietul Pufuleţ, chiar aşa, mormăi ea. Bietul Pufuleţ are parte de toată atenţia. Îşi şterse colţul gurii cu vârful limbii şi simţi gust de sânge. Dar cum rămâne cu sărăcuţa Emily? Puteam să fiu ucisă, dar nimănui nu-i pasă suficient de mult cât să-mi acorde atenţie şi să-mi lingă rănile.

Justin îi aruncă o privire de nepătruns. Inima ei începu să bată neregulat.

Îl puse uşor pe Pufuleţ în afara uşii, apoi o închise cu foarte mare grijă.

— N-am vrea să te simţi neglijată, nu-i aşa?

Emily făcu ochii mari când îl văzu că se apropie şi o trage în picioare. Mâinile lui erau aspre, dar gura lui o atinse pe a ei dureros de tandru. Îi atinse conturul buzelor cu vârful limbii, tachinând-o suficient de mult cât să înlocuiască durerea usturătoare de la colţul gurii cu alta şi mai chinuitoare. Dar nu se opri atunci. Îşi băgă mâna în părul ei şi-i înclină capul pe spate. Apoi adânci sărutul, imprimându-şi gustul şi căldura în gura ei. Mâna ei îi prinse neputincioasă ceafa, degetele împletindu-se în părul

mătăsos. Fără să vrea, suspină.

Atunci el îi dădu drumul.

Emily era atât de şocată, că uită să cadă din picioare. Rămase locului, în mijlocul colibei, uimită de faptul că el îi doborâse cu un singur sărut toate mijloacele de apărare, toată independenţa pe care o câştigase cu atâta greutate. Era genul de femeie care putea fi doborâtă de cel mai mare duşman al ei numai cu un sărut. Ameţită, îşi atinse cu două degete buza inferioară, care o furnica. Domnişoara Winters avusese dreptate. Într-adevăr, era o fată foarte rea.

Justin făcu un pas înapoi, nepregătit pentru vulnerabilitatea care se citea pe chipul lui Emily. Se aşteptase la un ţipăt furios, poate şi la o palmă, dar nu la expresia pierdută care îi întuneca ochii frumoşi. Arăta de parcă ar fi lovit-o, iar asta îl făcu să se simtă crud şi ruşinat totodată. Dacă începea să plângă, se temea că Penfeld s-ar fi întors şi i-ar fi găsit pe amândoi pe podea, plângând ca nişte bebeluşi. Dorea să o atingă, dar se mulţumi să-i îndepărteze un ghem de praf din păr.

Ea se lăsă jos, pe o găleată răsturnată, încercând să-şi păstreze demnitatea la fel cum se ţinuse de haina lui Penfeld.

— Mă tem că gluma e pe seama mea, de data asta. Am minţit în legătură cu piciorul. Îl privi în ochi cu o sinceritate copleşitoare. N-aveam unde altundeva să merg.

Inima lui Justin se strânse. Avea sentimentul straniu că acestea erau cele mai sincere cuvinte pe care le auzise vreodată din gura ei. Fu cuprins de un val neaşteptat de furie, care îl făcu să treacă de barierele intimităţii pe care şi le impusese.

— Unde este familia ta? Nu mai există nimeni care să aibă grijă de tine? Ce s-a ales de societate, dacă o fată ca tine poate călători în cealaltă jumătate a lumii fără să aibă cine o proteja?

— N-am nevoie de protecţia nimănui. Îmi preţuiesc independenţa. Îşi coborî ochii. Am depins prea mult timp de capriciile schimbătoare ale oamenilor.

Justin îi cuprinse obrazul în palmă şi o forţă să se uite

în ochii lui.

— Poate că ai ales doar oamenii nepotriviţi.

— O greşeală pe care nu doresc să o repet, spuse ea cu o lejeritate forţată, trăgându-se departe de el. A fost amabil din partea ta să mă laşi să stau. Ştiai mai bine decât oricine că nu am cu ce să te plătesc.

Cu nimic altceva decât pălăvrăgeala ei neîncetată, mirosul de curat din buclele ei şi mai multe râsete decât se auziseră în coliba lui veche şi prăfuită de ani buni. Deschise gura, apoi o închise din nou, de teamă că ar putea s-o implore să rămână nu încă o săptămână, ci încă o lună.

— Poţi să mă plăteşti, zise el brusc.

Emily îşi împreună degetele în poală. Îşi trecu talpa peste singura ceaşcă rămasă întreagă a lui Penfeld, tensiunea ghicindu-se în fiecare deget încordat al piciorului.

— Ştiu că astfel de aranjamente sunt probabil ceva obişnuit aici, dar eu nu cred că aş putea…

Justin mormăi în barbă unul din blestemele preferate ale lui Nicky. Emily făcu ochii mari, şocată. El îşi smulse pălăria şi începu să se plimbe cu paşi mari prin colibă, pentru că nu voia să vadă cât îl rănise remarca ei nepăsătoare.

Lovi cu piciorul un teanc de cărţi.

— Un *astfel* de bărbat crezi că sunt, Emily? Care te-ar forţa să împarţi patul cu el în schimbul unui acoperiş deasupra capului şi a unei farfurii cu fasole? Atât crezi că valorezi? Se răsuci cu faţa spre ea. Drept cine mă iei?

Justin nu credea că l-ar putea răni mai mult decât o făcuse, dar când Emily îşi coborî privirea în poală, fără să răspundă, descoperi că greşise. Praful plutea ca o aură în jurul buclelor ei ciufulite. Tentaţia îl făcu să simtă un nod în gât. Şi dacă îi permitea lui Emily să-şi vândă trupul, în schimbul protecţiei, sale? Era un monstru dacă voia să-şi aline nopţile singuratice cu farmecele ei?

— Vino aici!

Glasul lui pătrunzător o înfioră fără să vrea. Îşi desfăcu degetele şi netezi peste coapse rămăşiţele hainei lui Penfeld. Se ridică şi veni uşor spre el, fascinată de

limpezimea ochilor lui aurii. Cum se putea ca nişte ochii atât de luminoşi să ascundă nişte secrete atât de întunecate? se întrebă în sinea ei.

Îşi ridică faţa spre el, privindu-l direct şi plină de curaj, în ciuda faptului că îi tremurau buzele.

— Mă poţi plăti… începu el, îndepărtându-i o şuviţă de păr de pe frunte.

Umbra lui o acoperea; Emily închise ochii într-o invitaţie involuntară.

— … cu cina pe care o vei pregăti diseară.

Emily deschise ochii brusc. Justin deja se îndrepta cu paşi mari spre uşă, călcând peste bucăţile sparte de porţelan cu agilitatea lui obişnuită, care o tulbura atât de mult.

— Mi-ai stârnit curiozitatea într-o privinţă, adăugă el. De ce nu ai alergat afară când l-am pus pe Pufuleţ în colibă?

— Să fug? repetă ea, încă buimăcită de schimbarea lui bruscă. Nu m-am gândit nicio clipă să fug.

— Nu, nici nu-mi închipuiam că ai face-o, nu-i aşa? replică el cu o admiraţie înciudată în glas.

Justin aşteptă să vadă ce efect aveau cuvintele lui; ochii lui Emily se făcură mari şi răzbunători.

— Când l-ai pus pe Pufuleţ în colibă? repetă ea. Când l-ai pus pe Pufuleţ… Vrei să spui că l-ai pus înadins…? Vai, ticălos mizerabil ce eşti!

Privi spre podea. Justin trânti uşa colibei tocmai în clipa când ultima ceaşcă rămasă întreagă se lovi de lemn şi se sparse. Rânjind satisfăcut, îşi puse pălăria într-o parte.

— Aşa, asta e fata mea.

Şi porni spre câmpuri, cu înjurăturile lui Emily răsunându-i ca o muzică în urechi.

*

Penfeld era abătut. Până şi pliurile pantalonilor săi păreau căzute. Emily se agitase în jurul lui cu veselie, aducându-i scoici umplute cu ceai puternic îndulcit cu

melasă. În mod straniu, rolurile lor se inversaseră în decursul unei singure zile. Valetul stătea pe patul lui improvizat, cu mâinile încrucişate peste burtă. Nu făcuse nici măcar o singură observaţie legată de recuperarea miraculoasă a lui Emily. Rămăsese plin de tact chiar şi când era învins.

Emily arătă spre cochilia lui plină cu ceai.

— Aşa nu merge. Dacă n-aş şti mai bine, aş jura că eşti bosumflat.

— Un valet bun nu stă niciodată bosumflat, domnişoară. El îşi deplânge soarta.

— Îmi pare nespus de rău pentru serviciul tău de ceai. N-a fost în întregime vina mea, să ştii, adăugă ea şi-i aruncă lui Justin o privire sumbră.

Gazda ei stătea la maşina de gătit, învârtind clătitele de cartofi dulci pe care ea le făcuse mai devreme. Avu bunul-simţ să se întoarcă la auzul cuvintelor ei tăioase, dar ea aproape îşi dori să n-o fi făcut. Era ceva extrem de atrăgător la un bărbat viril ca Justin, care purta un şorţ. Începu să-şi simtă degetele de la picioare lipicioase şi îşi dădu seama că îşi turna ceai călduţ peste picioare. Şi le şterse cu tivul hainei lui Penfeld.

— Emily are dreptate. N-a fost doar din vina ei. Justin arătă cu spatula spre şopârla care stătea impasibilă cocoţată pe un teanc de cărţi. Cred că Pufuleţ a dat iarăşi iama prin sticlele cu rom. Ştii cât de neîndemânatic devine la beţie.

Emily, Penfeld şi şopârla pe care o vorbise de rău se holbau la el.

Justin ridică braţele.

— Recunosc! Am distrus ceştile alea nevinovate şi bolurile de zahăr cu propriile mâini. Dar ţi-am promis unele noi, cu prima ocazie pe care o am. Chiar dacă trebuie să înot până pe Fleet Street ca să le găsesc.

Suspinul lung şi plin de suferinţă al lui Penfeld fu suficient pentru a o face pe Emily să plângă.

— Nu vă puteţi permite, domnule. Jumătate din banii dumneavoastră îi sunt promişi domnişoarei…

Justin aruncă o privire fulgerătoare, de avertisment, spre Emily. Dacă Pufuleţ ar fi fost binecuvântat cu urechi vizibile, Emily era sigură că acum le-ar fi avut ciulite.

Penfeld închise gura şi începu să se joace cu bretelele pantalonilor. Care domnişoară? se întrebă Emily în sinea ei. Domnişoara Destrăbălată din Auckland? Domnişoara Amantă Hrăpăreaţă cu Ochi Albaştri şi Pielea fără Pistrui? Era clar că Justin nu-şi trimitea averea spre pupila sa. Era posibil ca o femeie frumoasă din Noua Zeelandă să-l stoarcă de bani? Avea o concubină cicălitoare şi vreo cinci plozi ascunşi pe undeva? Ar fi meritat, după ceea ce-i făcuse tatălui ei.

Atunci, de ce îşi pierduse brusc apetitul?

Cele câteva farfurii pe care le avuseseră erau sparte acum, aşa că Emily începu să răstoarne clătitele pe frunze de palmier. Justin se ghemui lângă patul improvizat.

— Închipuie-ţi, Penfeld… o panoramă sclipitoare cu pahare de cristal Waterford şi vase Wedgwood. Şi şervete de pânză, aranjate ca Alpii înzăpeziţi lângă fiecare farfurie.

Valetul pufni doar.

— Câtă aroganţă din partea mea să cred că pot păstra un colţ mic de civilizaţie în sălbăticia asta, o mică părticică din demnitatea puternicului Imperiu Britanic în această întindere pustie de…

Şi continuă că bombăne mai departe. Justin ridică din umeri spre Emily, dându-i de înţeles că era cel mai bine să-l lase să vorbească singur în continuare. Pe când se aşezară la masă şi îndepărtară nisipul de pe clătite, un tril de pasăre întrerupse vorbăria lui Penfeld.

Un picior lung şi bronzat îşi făcu apariţia peste pervaz, urmat de un braţ tatuat fluturând o sticlă de rom.

— Salutări, nobilii mei tovarăşi. Am venit cu o ofrandă lichidă pentru deliciosul vostru banchet.

— Trini nu cunoaşte şi alte cuvinte cu mai puţine silabe? şuieră ea spre Justin. Încă mai era supărată de faptul că şi-l imaginase cu o droaie de copii cu pielea albă ca laptele şi cu ochii aurii.

— Desigur că ştie, dar preferă să spună ce l-am

învăţat.

— Asta explică de ce e atât de afectat.

Justin îi aruncă o privire sumbră, dar ea deja muşca delicat din clătită ei. El prinse sticla pe care i-o aruncase Trini şi-şi turnă rom în ceai. Se întinse şi Emily după sticlă, dar Justin o puse înadins mai departe. Se temea că Emily şi romul nu erau un amestec de bun augur. Îi era uşor să-şi imagineze cum s-ar putea aprinde, arzându-l şi pe el odată cu ea.

Trini se ghemui în cercul lor, şi Emily se grăbi să-i ofere o clătită. Clătită lui Penfeld. Ignoră protestele valetului, mai preocupată să liniştească foamea băştinaşului. N-avea de ce să-şi facă griji că Penfeld ar putea-o mânca. Trini înghiţi clătită rumenă, îşi linse degetele şi apoi rânji spre ea. Emily privi în jur frenetic.

— O, nu. N-o s-o faci. Justin îşi trase farfuria, astfel că Emily nu putea ajunge la ea. Dă-i-o pe a ta!

— Dar mi-e foame, se văită ea.

Justin îi prinse piciorul şi-i mângâie cu degetul mare arcuirea elegantă din interiorul tălpii. Un val indecent de căldură îi furnică gamba.

— Ţi-am spus vreodată cât de suculente par degetele tale de la picioare?

Ea rămase fără aer, într-atât de paralizată de sclipirea imorală din ochii lui, că îi întinse absentă propria clătită lui Trini. Când Justin îi eliberă piciorul, se simţi mai pustie decât stomacul ei gol.

Vocea lui Trini se auzi ca un tunet:

— Voi, aristocraţi binevoitori, aţi împărţit o masă somptuoasă cu mine. Acum, vă rog să îmi acordaţi privilegiul să vă întorc favoarea.

Şi sări pe fereastră, întorcându-se cu un platou cu carne şi sos. Arome exotice de miere, scorţişoară şi fructul pasiunii pluteau în aerul de deasupra platoului aburind, şi Emily simţi că-i lasă gura apă.

Se prinse strâns de braţul lui Justin.

— Te rog, spune-mi că nu e…

— Gustoasa carne clasică de porc, draga mea. O

delicatesă pe care maori o adoră.

Emily îi dădu drumul, uşurată. Chiar şi Penfeld se învioră când sticla şi platoul fură puse în faţa lor. Umbrele amurgului se prelungiră peste colibă, dar întunericul care se lăsa nu le umbri conversaţia sau râsetele.

Penfeld se ridică pentru a aprinde felinarele, iar Emily se rezemă de perete, mulţumindu-se să urmărească chipul şi mâinile expresive ale lui Justin. Considera că majoritatea englezilor aveau o exprimare şi maniere rigide, însă degetele lui Justin păreau extensii elocvente ale vocii sale. Vorbise puţin cu Trini în maori, cuvintele străine rostogolindu-se ca o melodie pe limba lui. Trini se ridică şi dispăru din nou pe fereastră.

— Plecările şi sosirile lui ar ameţi până şi o pasăre kiwi, comentă Penfeld, turnând o porţie sănătoasă de rom în ceaiul lui, tocmai când Trini revenea în colibă.

Băştinaşul îngenunche în faţa lui Emily şi îi oferi un pachet învelit în stambă.

— Pentru mine?

Trini încuviinţă.

— Pentru cea mai elegantă dintre femei, o veritabilă culme venustă…

— M-a insultat cumva? îl întrebă ea pe Justin.

Umerii lui Justin se scuturară de râs.

— Nu. A spus că eşti minunată.

Lumina caldă din ochii lui o făcu pe Emily să se întrebe dacă nu cumva şi el îi împărtăşea părerea.

Ea deschise pachetul. Adăpostite între faldurile de stambă uzată se aflau o fustă ţesută din in şi o eşarfă subţire din stambă înflorată.

Ridică fusta la lumină, admirând lucrătura rafinată.

— Este uimitoare, Trini, dar n-o pot accepta. Uite ce am făcut din haina lui Penfeld.

Penfeld toastă pentru asta, stropindu-şi din greşeală pantalonii imaculaţi cu rom.

Trini vorbi rapid cu Justin, în maori. Justin mormăi un răspuns. Băştinaşul luă fusta şi o puse iarăşi în mâinile ei, spunând simplu:

— Nu pentru Trini. Pentru Em.

Pentru Em. Nu un lucru împrumutat de la un valet ameţit. Nu o haină care îi rămăsese mică unei profesoare snoabe. Pentru Em. În pur, ţesut special pentru corpul ei. Se uită în jur la feţele lor nerăbdătoare, întrebându-se cum de ajunsese într-un timp atât de scurt să îi preţuiască. Privirea i se opri asupra lui Justin. Zâmbetul lui era melancolic şi trist.

Emily îi întinse mâna lui Trini şi se prefăcu relaxată atunci când acesta i-o ridică la gură.

— Îţi sunt absolut recunoscătoare, Trini Te Wana, spuse ea.

El îi sărută palma cu farmecul suav al oricărui dandy din Londra. Emily îşi strânse la piept darul şi se retrase în cealaltă parte a colibei, îngrozită că Justin ar putea simţi cum inima ei de gheaţă începe să se topească.

*

Justin se ridică într-un cot şi duse sticla de rom la buze. Lichidul i se răspândi ca o ceaţă caldă prin vene. În spatele lui, Penfeld sforăia. Valetul uitase să pună şi ceai, nu doar rom, în ultima scoică din care băuse. Trini confiscase ceasul lui Justin şi îl răsucea deasupra felinarului, admirând cu o fascinaţie beată jocul luminilor pe pereţii şi pe tavanul colibei. Conversaţia încetase de mult deja, după cum se întâmplă atunci când stomacul e plin şi sticlele goale.

Suspinând, Justin îşi lăsă privirea să plutească spre acelaşi loc lipsit de speranţă spre care se îndreptase toată noaptea. Spre Emily, care stătea cu bărbia sprijinită de genunchiul pe care îl strângea la piept. O ruptură din haina lui Penfeld lăsa să i se vadă umărul alb, acoperit cu pistrui. Lumina felinarului îi făcea părul să pară de foc, încadrându-i profilul fragil şi de nepătruns ca porţelanul. Ochii ei urmăreau ca hipnotizaţi ceasul pe care îl învârtea Trini.

Obosit, închise ochii pentru un moment, întrebându-se dacă nu cumva o jigniseră cu amabilitatea lor.

Când îi deschise o văzu pe Emily aţintindu-l cu privirea, cu o expresie melancolică şi sălbatică în acelaşi timp. Pentru o clipă care îi îngheţă sângele în vene, putea jura că îl urăşte.

Apoi flacăra din felinar pâlpâi, şi Trini începu să fredoneze încet, iar impresia dispăru.

„Am băut prea mult rom”, se linişti Justin în sinea lui în timp ce-şi trăgea pălăria peste ochi şi aluneca încet în somn.

*

Justin se trezi în întuneric. Capul îi bubuia, şi în gură avea un gust de parcă i-ar fi tropăit Pufuleţ pe limbă. Totuşi, nu avusese niciun coşmar. Gândul acesta îi aduse o oarecare alinare. Aflase mai de mult de pericolul pe care i-l aducea mirajul de a-şi îneca visele în rom.

Sforăitul lui Penfeld îl asigură că era încă noapte. Se ridică împleticindu-se, în speranţa că o plimbare la lumina lunii îl va scăpa şi de celelalte dureri, nu doar de cea pe care i-o dădea vezica plină. Ochii nu i se obişnuiră foarte repede cu întunericul şi se împiedică de Trini. Lumina argintie a lunii îl atrăgea afară din colibă. Se lupta să-şi deschidă pantalonii când ieşi pe uşă.

Se împletici câţiva paşi înainte, apoi se opri cu spatele la colibă, îşi relaxă umerii, uşurat.

— Te simţi mai bine?

Glasul acela feminin i se adresă cu sarcasm. Justin simţi un val de fierbinţeală lovindu-l ca un cuţit între omoplaţi şi târându-se în sus, spre ceafă. „Doamne, fă să nu roşesc”, se rugă el în gând.

— Un pic, răspunse el morocănos, mişcându-şi frenetic mâinile ca să se încheie la pantaloni. Îşi prinse degetele mari în betelia pantalonilor şi se întoarse spre colibă, ca şi cum ar fi ştiut că ea fusese acolo tot timpul.

Emily stătea pe nisip, privind sumbru fragmentele de porţelan pe care le adunase la picioare. O încruntare ca de spiriduş îi umbrea fruntea. Îşi dădu la o parte o şuviţă care

ameninţa să-i intre în ochi fără să vrea, lăsând o dâră de făină pe obraz, şi ridică o ceaşcă fără mâner.

— Am făcut nişte pastă pentru setul de ceai al lui Penfeld.

Justin se întrebă de cât timp stătea afară singură. Pielea fină de sub ochii ei era întunecată de cearcăne. Eforturile ei fuseseră recompensate în mare parte cu degete lipicioase şi bucăţi de porţelan pline de nisip. În timp ce priveau amândoi ceaşca, o fisură sparse vasul pe care îl ţinea în mână.

Suspinul ei plin de tristeţe fu prea mult pentru Justin. Intră în colibă şi se întoarse cu un borcan mic.

— Gumă kauri. Dă-mi ceainicul, să facem o încercare cu el.

Zâmbetul lui Emily îndepărtă ultima picătură de rom care îi ameţea mintea. Degetele lor se atinseră şi zăboviră o clipă aşa, în timp ce el îngenunche şi luă ceainicul fără cioc din mâna ei.

*

Penfeld deschise larg uşa, lăsând aerul răcoros al dimineţii să-i intre în plămâni. Coliba era goală când se trezise şi era îngrozit că dormise mai mult decât Justin. Stăpânul său nu avea nevoie de ajutor ca să-şi tragă pantalonii pe el, dar un valet care se respectă se trezea întotdeauna primul.

Strânse pumnii şi se întinse, acoperindu-şi ochii sensibili de lumina soarelui. Ridică un picior, dar din fericire se uită în jos înainte de a-l coborî, dându-şi seama că era cât pe ce să calce direct pe degetele cuiva. Sări înapoi. Făcu ochii mari când văzu scena care avea loc în faţa lui.

Justin şi Emily stăteau îmbrăţişaţi, încolăciţi ca doi pisoi; ea îl cuprinsese cu braţul de mijloc, iar el dormea cu capul pe coapsa ei. Emily era îmbujorată. Părul închis la culoare al lui Justin flutura uşor în briza dimineţii. Lângă ei, pe nisip, se aflau cele mai frumoase obiecte pe care le văzuse vreodată Penfeld.

Soarele strălucea peste tava de argint, mângâind curbele elegante ale vaselor de porţelan. Reuşiseră să salveze câteva ceşti, ceainicul şi zaharniţa. Ce conta că porţelanul era lipit cu o pastă groasă, maronie, şi presărate cu nisip? Sau că ciocul ceainicului atârna acum cu susul în jos, ca trompa unui elefant supărat? Pentru Penfeld, totul era insuportabil de minunat.

Îşi scoase batista scrobită şi-şi tamponă obrajii.

— Nisip nenorocit, murmură el. Îmi intră mereu în ochi.

*

Mai târziu, în aceeaşi dimineaţă, Emily dansa prin colibă, încântată de felul în care i se unduia fusta de in Pânza îi îmbrăca şoldurile şi apoi se umfla în jurul picioarelor ca un clopot plin de graţie, oferindu-i o foarte mare libertate de mişcare. După ce aproape se spânzură, reuşi chiar să-şi pună eşarfa în jurul sânilor. Îşi dorea s-o vadă acum domnişoara Winters. Materialul înflorat îi lăsa neacoperită suficientă piele cât s-o omoare de tot pe bătrâna directoare băgăcioasă.

Împături cu gesturi tandre haina zdrenţuită a lui Penfeld. La cusut se pricepea mai puţin decât la lipirea porţelanului şi nici măcar celui mai mare duşman nu i-ar fi dat ceva cusut de mâinile ei.

Nici măcar lui Justin.

Mâinile i se opriră în mişcare. Cel mai mare duşman al ei, se gândi ea. Bărbatul care şezuse alături de ea până în zori, lipind cu o răbdare deosebită bucăţile de porţelan, doar pentru a ridica moralul prietenului său. Bărbatul pe care ea jurase că avea să-l distrugă cumva.

Aruncă haina pe patul lui Penfeld. Astăzi era ziua în care avea să guste pentru prima dată libertatea adevărată şi refuza să piardă timpul cu astfel de gânduri sumbre. Soarele nu mai era sus pe cer, semn că dormise până mai târziu după-amiază. Un astfel de răsfăţ o făcu să se înfioare de plăcere. Porni spre uşă, dar mai întâi vru să tragă cu

ochiul la tava de ceai a lui Penfeld. Se trezise în aşternutul ei de paie, în coliba pustie şi văzu tava aşezată frumos, ca un exponat, sub fereastră.

Soarele lumina crăpăturile lipite cu gumă de chihlimbar, dar Emily trebui să admită că fusese un efort considerabil. Se aplecă înainte, atrasă de propria ei reflexie într-o bucată nelovită din tava de argint. Trase de una din bucle şi aceasta sări înapoi ca un arc. Oftă. De ce nu se născuse şi ea cu părul drept şi blond, precum Cecille du Pardieu?

Uşa se deschise, şi ea îşi ascunse repede mâinile la spate, jenată că fusese prinsă în timp ce se aranja. Domnişoara Winters n-ar fi tolerat niciodată o astfel de vanitate.

Justin coborî capul să nu se lovească de pragul de sus.

— M-am gândit să mă întorc, să văd dacă Frumoasa Adormită s-a hotărât să se trezească. Începeam să mă întreb dacă te vei trezi… Se opri când dădu cu ochii de ea.

Emily îşi ţinu respiraţia în timp ce el întinse mâna şi-şi scoase încet pălăria. Privirea lui fierbinte o făcea să simtă furnicături în tot corpul. Glumele pe care le făcuseră cu o noapte înainte dispăruseră în flacăra din privirea lui.

Râzând emoţionată, Emily îşi întinse braţele şi se răsuci pe călcâie pentru o examinare mai atentă.

— Arăt ca o băştinaşă? Trini va fi încântat? Dar… desigur că Trini va fi încântat. Va fi peste măsură de mulţumit. În extaz. Sau rapsodic. Sau…

— Arăţi bine, comentă el pe un ton aproape ursuz.

Pentru o clipă, Emily îi zări privirea care părea abătută, aproape îndurerată. Apoi el îşi puse pălăria înclinând-o în aşa fel încât să-i ascundă ochii.

Ea se mişcă repede prin colibă şi luă în braţe un prosop şi un coş din răchită.

— M-am gândit să mă duc pe plajă şi să adun nişte scoici pentru cină. M-am săturat de moarte de coliba asta prăfuită, zise ea şi porni spre uşă.

— Nu!

Strigătul lui o sperie atât de tare, că scăpă coşul din

braţe.

Rămase cu gura căscată când îl văzu că se aruncă în dreptul uşii, blocându-i ieşirea.

— Nu poţi merge acolo! Îţi interzic!

Capitolul 6

La fel ca tine, Claire, prietenul meu a fost binecuvântat cu abilitatea de a-şi păstra firea în momente dificile…

Justin ştia că se comporta ca un nebun, dar nu putea să se stăpânească. Acelaşi demon neastâmpărat care îl împinsese să se întoarcă la colibă în mijlocul zilei îşi luase acum furca şi o răsucise adânc în inima lui.

Deschisese uşa aşteptându-se s-o găsească înăuntru pe zvârluga ciufulită pe care, după ce îl trezise Penfeld în dimineaţa aceea, o cărase în patul ei improvizat. Dar se părea că nişte zâne vizitaseră coliba în timp ce el se afla pe câmp şi lăsaseră în urma lor o fiinţă din neamul lor – o viziune diafană a feminităţii. Frumuseţea ei aproape că îl durea şi îi aprinsese un rug sălbatic de dorinţă în inimă. Voia să-i acopere zâmbetul acela timid cu buzele lui, să o întindă înapoi pe aşternutul de paie şi s-o implore să-l adore cu trupul ei de femeie, dar şi cu inima de copil.

Ea încercase să-i explice că este femeie, dar el refuzase să îi ia în serios avertismentul. Până când nu auzise foşnetul fustei în jurul coapselor ei şi nu observase felul în care materialul îi îmbrăca sânii plini, îi fusese mult mai uşor să-şi închipuie că era doar o fetişcană răzgâiată, o piedică nesemnificativă în viaţa lui bine organizată.

Dar când intră pe uşa aceea, existenţa lui organizată se prăbuşi ca un castel de nisip în faţa unui val implacabil, iar el se azvârlise pe podea ca o ofrandă într-un ritual păgân.

— Nu te poţi duce acolo, repetă el. Nu-ţi permit!

Emily se încruntă şi mai mult. Justin ştiu că făcuse o greşeală. Să-i interzică ceva lui Emily era ca şi cum ar fi aruncat o bucată de carne în faţa unei leoaice înfometate.

Îşi încrucişă braţele şi lovi cu piciorul în podeaua prăfuită.

— Poftim?

— Îmi pare rău, dar pur şi simplu nu-ţi pot permite acest lucru.

— De ce nu?

— Nu ai fi în siguranţă. Sunt prea mulţi… ăăă…

— Tigri? Cobre? Urşi? încercă ea să-l ajute.

Urşi? Voia să-i răspundă că acolo erau mai multe feluri de bărbaţi. Războinici maori, bărbaţi consideraţi fără îndoială chipeşi, chiar şi după standardele englezeşti. Polinezieni virili, ai căror muşchi bronzaţi luceau de sudoare şi pe care oasele nu-i dureau niciodată, nici măcar după ce petreceau multe ore în bătaia soarelui. Tineri viteji şi mândri, mustind de masculinitate. Justin căută înnebunit un motiv.

— Canibali! aproape strigă el. Prea mulţi canibali. Sunt dezamăgit de tine, Emily. Cum ai putut să uiţi?

— Şi tu crezi că şi-ar dori să mă înfulece? întrebă şi îşi trecu vârful limbii peste dinţi.

Justin îşi strânse pălăria în mâini. Era tensionat ca o coardă de pian. Dumnezeule, fata asta era o făptură seducătoare. Era în pericol să fie înfulecată chiar aici.

— S-ar putea, răspunse el, refuzând să fie mai clar.

— Ce ciudat! Îmi amintesc foarte clar cum Trini mi-a spus că toate triburile din jur sunt prietenoase cu albii. Mi-a spus chiar că au luptat cot la cot cu albii, pentru pământuri, în războaiele împotriva băştinaşilor ostili.

Seducătoare şi înzestrată cu o memorie bună, se gândi Justin. O combinaţie mortală.

— La est de noi, în Rotorua, încă mai există triburi ostile de maori care vin prin părţile astea să ne prăduiască.

Emily îşi ţuguie buza de jos, şi Justin oftă.

— Nu-ţi cer decât să nu ieşi afară singură! Mă întorc

eu mai târziu şi ieşim împreună.

„Mult mai târziu”, adăugă Justin în sinea lui. De preferinţă, după ce era beznă şi nu se putea holba decât el la ea.

Emily îşi dădu buclele pe spate şi făcu o mutriţă suferindă.

— Şi până atunci voi rămâne prizonieră în coliba asta?

Justin nu ştia dacă să râdă ori să cedeze dorinţei deja dureroase de-a o săruta. Cuvintele ei îl făcură să-şi imagineze o colibă plină cu blănuri şi eşarfe de mătase. Îi mulţumi încă o dată lui Dumnezeu că fata ajunsese la el, şi nu în mâinile unui bărbat lipsit de scrupule. Deşi principiile lui morale se şubrezeau mai repede decât era dispus să recunoască.

Acum era de-a dreptul bosumflată. Justin se hotărî că era mai bine să plece înainte să înceapă să arunce cu lucruri. Stătea periculos de aproape de tigaie, iar el nu voia să piardă încă o noapte de somn pentru a lipi ceşcuţe de porţelan. Îşi puse pălăria, întrebându-se cum de ajunsese atât de diformă. Îndrăzni să-i arunce o ultimă privire pe sub borul pălăriei şi surprinse expresia lui Emily într-un moment de rară sinceritate. Nu era supărată. Era rănită. Îl privea îndepărtându-se, fără să-şi poată ascunde expresia dezamăgită de pe chip.

Se întoarse spre ea şi-i ridică faţa spre el cu un deget.

— Mă voi întoarce după tine, îţi promit.

Nu se mai putu abţine şi-şi lipi buzele de ale ei într-un sărut scurt, ca o mângâiere. Emily tremură înfiorată, şi reacţia ei îi zdruncină sufletul. Se întoarse să plece, şi expresia din ochii ei negri şi pătrunzători îl făcu să se întrebe care dintre ei era cu adevărat prizonierul.

*

Cuvintele lui Justin bântuiau coliba pustie.

„Mă voi întoarce după tine, îţi promit”.

Acestea fuseseră ultimele cuvinte pe care i le se spusese tatăl ei.

Stăteau unul în faţa celuilalt în salonul elegant al domnişoarei Winters, stânjeniţi şi fără să ştie ce să-şi spună, pentru prima dată în viaţa lor, din câte îşi amintea Emily. Slugarnică, directoarea le pusese la dispoziţie salonul pentru a-şi lua adio unul de la celălalt. Îl asigurase pe tatăl ei că nu va precupeţi nicio cheltuială pentru scumpa ei elevă, şi tatăl ei grijuliu, un bărbat despre care toţi ştiau că avea investiţii bănoase în minele de aur din Noua Zeelandă. Ferestrele erau acoperite de gheaţă, dar focul trosnea vesel în vatră.

Cu unsprezece ani înainte, pe când avea doar douăzeci de ani, frumoasa mireasă irlandeză a lui David Scarborough murise, lăsând în urma ei un copilaş plângăcios cu faţa roşie. El obişnuia să le povestească încântat prietenilor săi că el şi Emily crescuseră împreună. Fusese mai mult decât un tată şi o mamă pentru ea. Fusese şi prietenul ei cel mai apropiat. Nu fuseseră niciodată separaţi, nici măcar pentru o noapte, iar acum el pleca departe.

Emily se temea să-l privească. Fulgii de zăpadă se topeau pe pelerina hainei lui. Părul lui cârlionţat era ascuns sub o pălărie din blană de castor. I se părea că nu-l văzuse niciodată mai înalt şi mai chipeş decât acum. Arăta ca un alt bărbat, nu ca tatăl ei. Încercă să se liniştească studiindu-i pantofii din piele, întipărindu-şi în memorie fiecare franj, fiecare zorzon, nebăgând în seamă lacrimile care îi curgeau pe obraji.

El îi cuprinsese faţa în palmele lui acoperite cu mănuşi din piele de căprioară şi-i vorbise cu glasul sufocat de emoţie, la fel ca ea.

— Claire. Scumpa mea, draga mea…

Ea îşi îngropase nasul în jiletca lui, savurând mirosul de tutun de pipă care îi era atât de caracteristic. El îi atinsese părul cu buzele şi şoptise:

— Mă voi întoarce după tine, îţi promit.

Apoi se întorsese şi plecase, lăsând-o singură în aerul rece ca gheaţa.

— Şi chiar s-ar fi întors, şopti Emily în coliba cufundată

în tăcere. Dacă n-ai fi fost tu.

Rânji cu răutate. Cum îndrăznea Justin să-şi bată joc de cuvintele tatălui ei! Cum îndrăznea să o sărute, de parcă ar fi fost încă un copil care poate fi liniştit cu un sărut şi o promisiune! Promisiunile erau la fel de bune ca oamenii care le făceau.

Îşi şterse gura cu dosul palmei.

— De parcă vorbele tale ar însemna ceva pentru mine, Justin Connor!

Luă coşul şi aruncă prosopul peste umăr. Justin o minţise. Îl trădase privirea lui pe furiş. Dacă săruta bine, asta nu însemna că se pricepea la fel de bine să mintă. Probabil că voia s-o ştie în siguranţă, în colibă, ca să nu poată descoperi faptele odioase pe care le făcea în lumina orbitoare a zilei. Traversă coliba hotărâtă să-i spună în faţă unde să se ducă el şi canibalii lui închipuiţi.

Deschise uşa larg. Un sălbatic pe jumătate dezbrăcat sări în calea ei, rotindu-şi bâta în cerc. Emily îngheţă. Se trezi că sălbaticul o priveşte de aproape şi se retrase din cauza mirosului greu de peşte pe care o emana răsuflarea lui. Se părea că era fascinat de felul în care lumina soarelui strălucea prin părul ei. Mormăind în barbă, îşi înfăşură o buclă pe degetul murdar şi-şi dezveli dinţii îngălbeniţi într-o grimasă de temut.

Când îi eliberă şuviţa, aceasta sări înapoi şi o lovi în nas. Încuviinţând mulţumit, mormăiala sălbaticului se transformă într-un cântec tânguit şi începu să-şi rotească ochii şi să scoată limba la ea, în timp ce-şi rotea agitat şoldurile. Emily nu ştia dacă voia s-o omoare sau s-o ia de nevastă. O mulţime fremătătoare se adună în spatele lui, cu dinţii sclipitori ascuţiţi ameninţător.

Emily le trânti uşa direct în feţele lor tatuate şi se lipi de ea.

Canibali! Oh, Doamne, Dumnezeule, Justin spusese adevărul! Oftă încet şi închise ochii strâns, luptându-se cu o senzaţie de greaţă. Poate că aveau să plece în căutarea unei prăzi mai grase. Unde era Penfeld când avea nevoie de el? Întredeschise uşa şi trase cu ochiul prin crăpătura

îngustă. Un ochi căprui şi bulbucat o privi înapoi.

Străduindu-se să nu ţipe, trânti uşa şi se îndepărtă de ea. Domnişoara Winters o avertizase întotdeauna că firea ei neascultătoare îi va atrage o soartă cumplită, dar lui Emily i se părea mult prea cumplit să fie mâncată de canibali. Îşi putea imagina zâmbetul superior de pe faţa lui Justin, când i-ar fi povestit lui Penfeld de moartea ei.

„Am încercat s-o avertizez”, ar spune el, clătinând din cap cu tristeţe. „Dar vulpiţa aia mică şi încăpăţânată pur şi simplu n-a vrut să asculte”. Ochii lui aurii ar fi fost scăldaţi în lacrimi prefăcute. Penfeld şi-ar sufla nasul în batista lui scrobită şi şi-ar mai turna încă o ceaşcă de ceai.

Furia o înţepeni pe loc. Încercă să scape de sughiţurile care puseseră stăpânire pe ea, respirând încet, adânc. La naiba cu Justin! La naiba cu toţi! Nu-şi acceptase niciodată soarta cu eleganţă şi n-avea de gând să înceapă acum. O rază de lumină cădea fix pe ţeava puştii agăţate deasupra uşii.

Merse cu greu până la butoiul de rom şi se urcă pe el. Acesta se clătină sub greutatea ei când trase puşca din cârlig. Nu mai ţinuse o armă de foc în mâini până atunci. Îşi trecu mâna peste ţeava rece şi simţi un fior îmbătător de putere.

Privirea îi alergă între uşă şi fereastră. În afară de elementul de surpriză, nu prea avea alt avantaj. Dacă băştinaşii înconjuraseră coliba, nu mai avea nicio şansă.

Traversă tiptil coliba şi scoase capul afară pe fereastră. Frunzele palmierilor se legănau în vânt. Se putea strecura afară fără să fie observată şi să fugă spre plajă. Dar ce câştiga dacă fugea în braţele lui Justin, ţipând ca o găină isterică? Nu l-ar impresiona mai mult dacă ar captura singură o bandă întreagă de tâlhari ostili? Dacă dovedea că-şi poate purta singură de grijă, poate că ar lăsa-o să se plimbe nestingherită pe plajă.

Încurajată de acest gând, se opinti pe fereastră şi se furişă spre partea din faţă a colibei, cu puşca rezemată stângaci la îndoitura braţului. Se adăposti după un arbust bogat şi trase cu ochiul după colţ.

Sălbaticii erau adunaţi în jurul uşii. Cel care o ameninţase cu bâta se întorsese înapoi în mulţime. Vorbeau între ei pe un ton scăzut şi muzical. Aproape fiecare bărbat avea un fel de armă, mai puţin cei doi care duceau o oală de fier. Emily răsuflă indignată. Ce nenorociţi aroganţi, îşi zise ea. Ce aveau de gând să facă? S-o fiarbă chiar la uşa colibei?

Degetul i se încovrigă pe trăgaciul rece. Înainte să poată face vreo mişcare, un războinic voinic, care purta cercei lungi din jad, avu un schimb înflăcărat de replici cu un bărbat mai în vârstă, a cărui coamă de păr alb contrasta puternic cu tatuajele verzi de pe pielea ridată. Canibalul musculos făcu un gest dispreţuitor spre uşă. Se certară scurt, apoi bătrânul obiectă, dezvelindu-şi dinţii îngălbeniţi într-un zâmbet care impunea respect, nu supunere.

În timp ce ei se întorceau spre deal, Emily ţâşni afară din ascunziş, fluturând sălbatic puşca. Piciorul i se încurcă într-o liană.

Maori se holbară la ea când se opri brusc. Îşi dădu seama cât de ridicol trebuie să arate. Sprijinind tocul puştii de umăr, porni înainte. Băştinaşii începură să privească arma cu nervozitate.

— Nu mai faceţi niciun pas, strigă Emily. Ştiu să folosesc chestia asta.

Cel puţin ştia care parte trebuia aţintită spre ei. Cu siguranţă, arma inspira mai multă frică decât ştergătorul de praf al lui Penfeld.

Războinicul înalt îşi încrucişă braţele la piept şi se uită de sus la ea. Nările lui largi se umflară de dispreţ, dar bătrânul cu părul alb îi puse o mână pe umăr şi făcu gesturi disperate prin aer. Bărbaţii care ţinuseră oala o scăpară în nisip. Mai mulţi băştinaşi îşi acoperiră ochii şi scoaseră fluierături printre dinţi. Albul ochilor lor trăda frică. Emily îşi reprimă un chicotit, găsind că toată situaţia era destul de satisfăcătoare. Dar când bătrânul îşi mângâie ţeasta şi îşi undui degetele ca nişte şerpi, indicând în mod evident starea în care se afla părul ei, lui Emily nu i se mai păru la fel de amuzant.

Războinicul uriaş făcu un pas ameninţător spre ea.

Ea îşi roti puşca într-o mişcare periculoasă.

— Stai pe loc, prietene carnivor! N-o să mă bagi în nicio oală astăzi! Jos, pe burtă! Toţi!

Poate că nu înţeleseseră cuvintele pe care le rostise, dar înţelegeau limbajul puştii pe care o rotise în nisip. Se întinseră pe burţi, ca nişte peşti eşuaţi. Războinicul musculos fu ultimul care se lăsă la pământ. Mârâitul lui o făcu pe Emily să se înfioare până în măduva oaselor.

O tăcere stânjenitoare coborî peste luminiş, întreruptă doar de cântecul vesel al unui greiere. Emily îşi muşcă buza de jos. Acum că îi capturase pe canibali, nu avea nici cea mai vagă idee ce să facă cu ei. Se uită spre cerul fără nori, întrebându-se peste cât timp avea să se întoarcă Justin. Se gândi să tragă un foc în aer, apoi îşi dădu seama că nu verificase dacă puşca era încărcată. Un clic în gol, venit într-un moment nepotrivit, îi putea aduce pieirea.

Nu cunoştea decât un singur mod în care să-i atragă atenţia lui Justin. Ignorând mormăitul de protest al războinicului, îşi odihni piciorul pe spatele acestuia, în speranţa că avea să obţină o postură nobilă, îşi dădu capul pe spate şi ţipă din toţi rărunchii.

Capitolul 7

Mă tem că Justin îşi foloseşte raţiunea pentru a ascunde o inimă mai blândă decât i-ar plăcea să recunoască…

Ţipătul răsună peste dealurile aurii. Săpăliga alunecă din mâinile lui Justin, strivindu-i degetele de la picioare. Durerea însă era doar o umbră sâcâitoare faţă de durerea

ascuţită pe care o simţi când îşi întoarse capul în direcţia aceea.

— Doamne, Dumnezeule, ce fel de creatură infernală ar putea ţipa aşa, domnule…

Justin o luă la goană înainte ca Penfeld să termine fraza. Fuga lui era marcată doar de zgomotul sălbatic al frunzişului strivit.

Justin n-ar fi putut explica de unde ştia că strigătul acela nepământean venea de la Emily, decât prin faptul că timbrul vocii ei îi devenise oarecum la fel de familiar ca propriul glas. Trupul îi era scăldat într-o sudoare rece, dar continuă să alerge în jos pe deal, zgâriindu-şi spatele de trunchiul crestat al unui copac *totara.* Frunzele ferigilor îi loveau faţa, orbindu-l, dar el fugea în continuare, mânat de groaza că Emily păţise ceva înfiorător în absenţa lui. Îşi aminti altă noapte din trecut, când fugise pe altă plajă, ţinând în braţe haina însângerată a lui Nicky ca pe un talisman de apărare împotriva întunericului, doar pentru a ajunge cu câteva secunde prea târziu.

Se împiedică de o liană şi zbură prin aer. Obrazul îi lovi pământul cald şi bogat cu un zgomot surd. Îşi îndepărtă părul umed din ochi şi se ridică în picioare, observând printre copaci sclipirea ispititoare a răchitei. Dădu buzna în luminiş şi se opri brusc, cu inima bătându-i puternic în închisoarea coastelor şi cu respiraţia întretăiată.

Emily îl recompensă cu zâmbetul ei cel mai dulce.

— Ce-a durat atât? Credeam că nu mai ajungi odată.

Nimic nu l-ar fi pregătit pe Justin pentru imaginea lui Emily tronând peste o ceată de războinici maori, ca o regină amazoniană victorioasă. Ţinea o puşcă în braţe. Piciorul ei firav se odihnea delicat pe spatele unuia dintre cei mai mari şi mai furioşi războinici pe care îi văzuse Justin vreodată. Chiar şi urechile i se înroşiseră de furie.

Justin se îndoi de mijloc şi-şi puse palmele pe genunchi, înainte ca ea să poată ghici profunzimea sau dulceaţa uşurării pe care o simţea. Intensitatea ei îl îngrozea. Inspiră adânc în timp ce un val de furie născută din teama înăbuşită îi invadă pieptul.

Apoi îşi ridică faţa spre ea.

— Ce dracu’ crezi că faci?

Emily se trase înapoi. De ce nu se arăta mai mulţumit de ea? Ridică din umeri.

— Este clar, nu-i aşa? Am prins canibalii.

Justin i se adresă cu un dispreţ rece:

— Tu, draga mea, tocmai ai prins tribul maori învecinat. Un trib, aş putea adăuga, care a fost destul de prietenos cu mine, cel puţin înainte să te cunoască.

— Nu înţeleg, rosti ea slab. Puşca îi alunecă puţin din mâini. Creatura aceea oribilă şi-a fluturat bâta spre mine. Sunt toţi înarmaţi. Şi-au adus până şi propria oală. Am presupun doar că…

— Acea „creatură oribilă” făcea un *te wero,* un dans ceremonial prin care îţi ura bun venit în ţara lui. Justin îşi croi drum printre câţiva maori nemişcaţi şi ridică o unealtă cu mâner lung, prinzând-o de lama neascuţită. Ce credeai că au de gând să facă? Să te plivească până la moarte? Scoase un obiect maroniu-portocaliu din oala răsturnată şi îl flutură spre ea. *Kumara.* Cartofi dulci. Darul lor pentru tine.

— O, Doamne!

Emily îşi şterse fruntea, simţindu-se dintr-odată mult mai rău decât înainte.

Justin lunecă spre ea cu o asemenea graţie mortală, că o făcu să îndrepte puşca spre el. El îi smulse arma din braţe cu două degete, ţinând-o de parcă ar fi fost un şarpe veninos, şi o aruncă în nisip.

— Aş vrea să-ţi fac cunoştinţă cu Witi Alhambra, *ariki* lor, şeful lor.

Ea îşi ridică bărbia, adunându-şi curajul tot mai ofilit.

— Şi eu aş vrea să-l cunosc. Am câteva lucruri să-i spun despre tribul lui care aleargă pe aici terorizând tinere englezoaice care nu cunosc aceste ţinuturi.

— Stai cu piciorul pe el.

Un val de fierbinţeală îi inundă obrajii. Urmă privirea batjocoritoare a lui Justin spre piciorul ei, care se afla pe muşchii aurii ai războinicului maori. Degetele de la picioare îi zvâcniră nervos.

Se uită la Justin pentru ajutor, în speranţa că se va oferi s-o ajute, dar el nu făcu altceva decât să rânjească în direcţia ei.

— Ca să vezi, ai dreptate, spuse ea. Cine ar fi crezut?

Sări de pe bărbat şi-l trase de braţ. Acesta se ridică încet, înălţându-se deasupra ei. Emily întinse mâna în sus, ca să-i îndepărteze nisipul de pe piept, evitând să-l privească în ochii furioşi.

— Dacă domnul Witi s-ar fi deranjat să-mi spună că el este şeful, nu aş fi păşit peste el într-o manieră atât de necugetată.

Înghiţind ceea ce părea că sună a înjurătură englezească, şeful îi îndepărtă mâna. Fără să-şi dea seama, Emily se retrase la pieptul lui Justin. El o cuprinse cu braţul de talie, lipind-o de trupul lui, iar ea simţi că scăpase din oală, doar ca să cadă în vâlvătaia focului.

Ceilalţi băştinaşi îşi imitară şeful şi se ridicară, scuturându-şi nisipul de pe fustele de in „Pakeha, Pakeha”, murmurau ei pe un ton admirativ. Emily se uită în jur, dar nu văzu pe nimeni care să inspire un asemenea respect.

Şeful ridică mâna. Toate şoaptele încetară. Ochii lui întunecaţi sclipeau de inteligenţă. Nările îi fremătară când arătă spre Emily şi rosti apăsat un şir de cuvinte guturale care o făcură să se simtă uşurată că nu înţelegea limba maori.

Se lipi de Justin, ascunzându-se în aerul de forţă pe care îl emana.

— Ce spune? şopti ea.

Buzele îi atinseră urechea.

— I-ai jignit *mana.*

— Mama?

Justin o strânse tare.

— *Mana*. Onoarea. Mândria lui. *Mana* este extrem de importantă pentru maori. Fiecare insultă, fie că e reală sau imaginară, cere răzbunare. Vrea să declare război împotriva ta.

Ea se făcu mică.

— Vai, ce brută agresivă şi mătăhăloasă! Unde mi-e

puşca? Dintre toţi bărbaţii aroganţi, ridicoli…

Justin o opri, astupându-i gura cu mâna. Şeful sublinie cea mai nouă acuzaţie, aplecându-se în faţă şi împungând-o cu degetul în piept. Ea înghiţi în sec.

— Gata! Destul de ciudat, comanda blândă a lui Justin îl opri pe furiosul războinic, care rămase cu degetul în aer, în mijlocul mulţimii neobişnuit de tăcute.

Justin ţinea o mână peste gura lui Emily, iar cu cealaltă făcea tot felul de mişcări în timp ce vorbea în limba maori. Emily simţi că se relaxează, calmată de timbrul catifelat al vocii lui şi hipnotizată de mişcările graţioase ale degetelor sale. Băştinaşi îi sorbeau fiecare cuvânt. Până şi şeful îşi înclină capul, ascultând şovăitor. Justin îşi luă mâna de pe gura ei şi-i ridică bărbia, înclinându-i faţa în aşa fel încât ceilalţi să o vadă mai bine.

Câţiva bărbaţi săriră înapoi de frică, făcând semne în aer. O toropeală plăcută invadă pieptul lui Emily, sigură că scăpase cu bine. Probabil că îi avertiza să nu-i mai facă niciodată probleme, spunându-le că ea îi aparţinea numai lui şi că el o va proteja chiar şi cu preţul propriei sale vieţi.

Şeful făcu un gest dezgustat spre bărbatul cu părul alb. Acesta dădu din cap, apoi porniră să urce dealul, conducându-şi oamenii în desişul verde şi lăsând-o singură cu Justin în luminiş.

Justin o eliberă. Emily îşi încordă genunchii, temându-se să nu cadă la picioarele lui. Îl apucă de braţ.

— Mulţumesc, Justin.

El îi îndepărtă mâna, având pe buze o grimasă dispreţuitoare.

— Pentru puţin. Acum, dacă nu te superi, mă voi întâlni cu ei, după cum plănuisem înainte să-i prindă în ambuscadă Emily Scarlet, prinţesa junglei.

Porni şi el să urce dealul, scuturându-şi pantalonii de praf cu mişcări leneşe. Emily îşi încleştă pumnii.

— Ce le-ai spus? strigă ea, refuzând să se lase descurajată de disperarea din propriul ei glas. Avea nevoie să audă din gura lui că îi păsa de ea. Aştepta să audă cuvintele acelea de aproape o jumătate din viaţa ei.

El ocoli o tufă spinoasă fără să încetinească.

— Le-am spus că eşti nebună. Că ai scăpat din azilul Bedlam şi te-ai ascuns pe o corabie care transporta banane, ca să nu te prindă infirmierele. Ajunse pe creasta dealului. Le-am spus că, la tine, nebunia e o boală de familie şi că unul din strămoşii tăi se credea pasăre kiwi şi a încercat să sară de pe Turnul Londrei, fără să-şi dea seama, desigur, că păsările kiwi nu zboară.

Brusc, Emily înţelese semnificaţia expresiei „a fi orbit de furie”. Sau cel puţin de strălucirea soarelui pe ţeava unei puşti. Înşfăcă puşca, o armă şi ţinti spre copacul aflat cel mai aproape de Justin, dar totuşi nu foarte apropiat, pentru că nu voia să-i smulgă capul de pe umeri. Nu voia să-l mutileze, doar să-l bage în sperieţi.

Apăsă pe trăgaci. Declicul sec păru să reverbereze peste dealuri.

Justin îngheţă pe loc, cu spatele încordat. Apoi coborî cu paşi mari dealul în jumătate din timpul în care îl urcase, în timp ce Emily încercă să ascundă puşca în spatele fustei. O încercare nereuşită.

Ochii lui Justin ardeau de furie când se întinse şi-i smulse arma. Apoi se aplecă în faţă până când li se atinseră nasurile.

— Dacă ai impresia că te-aş putea lăsa de una singură cu o armă încărcată, eşti mai nebună decât credeam.

Aruncă puşca în colibă şi se întoarse, expediind-o într-o viteză dispreţuitoare.

— Justin?

El se opri cu umerii încordaţi, pregătit parcă pentru sunetul vocii ei.

— Cred că mă urăşti, nu-i aşa?

El oftă.

— Aş vrea să te pot urî, Emily. Mi-ar face viaţa mult mai simplă.

O cuprinse un sentiment straniu. Când el se aplecă pentru a pătrunde în desiş, un zâmbet se răspândi pe toată faţa ei. În toată confuzia creată de situaţia tensionată cu băştinaşii, uitase să-i mai interzică să părăsească coliba. Îşi

adună poalele fustei şi se furişă în sus pe deal, pe urmele lui.

*

Emily ţâşnea de la un copac la altul într-o goană nebună, ca să nu-l piardă pe Justin din priviri. Când sări să se ascundă după trunchiul unui copac kauri, piciorul îi alunecă pe o crenguţă. Lemnul trosni, şi zgomotul răsună prin toată pădurea. Liniştea apăsătoare care se aşternu o avertiză că Justin se oprise şi el ca să asculte. Se făcu mică, ţinându-şi respiraţia până când se auzi din nou zgomotul făcut de el în timp ce-şi croia drum prin tufişuri. Scoase capul de după copac, privi în ambele direcţii, apoi porni iarăşi după el. Aceasta putea fi singura ei ocazie să afle cum îşi petrecea el ziua.

Copacii deveniră mai rari şi lăsară loc arbuştilor şi tufelor dense şi puternic parfumate de amarillis. Se lăsă să cadă la pământ, pentru că acum era nevoită să urce în patru labe pentru a nu fi văzută.

Dealul se sfârşi brusc într-un gard construit din ţăruşi; vârfurile lor erau ameninţător de ascuţite.

— Cel puţin nu e înfipt niciun cap în ele, şopti ea pentru sine.

Cel puţin, nu acum.

Deşi gândul acesta nu-i aducea prea multă linişte sufletească, urmă linia şerpuitoare a gardului, încă ascunsă de tufişuri. Gardul era întrerupt de o deschizătură largă. Emily despărţi frunzişul unui tufiş şi îl urmări pe Justin dispărând dincolo de poartă. Cum nu exista niciun paznic, îndrăzni să-l urmeze.

Lipindu-se de gard, se strecură pe poartă şi se trezi în faţă cu imaginea unui sat mic, moţăind în lumina soarelui de amiază. De partea cealaltă a curţii, Justin intră într-o colibă rotundă, căptuşită cu răchită. Când Emily se luă după el, un câine jigărit îşi ridică botul de pe labe. În loc să latre, o întâmpină gâfâind şi legănând leneş din coadă. Probabil că băştinaşii aceştia aveau foarte multă încredere în

oameni, se gândi ea. La fel cum fusese şi tatăl ei.

Se apropie încet de zidurile colibei fără ferestre. Din ce cauză se întâlnea Justin cu maori? Cumpăra teren de la ei, cu aurul tatălui ei? Citise poveşti despre nişte oameni albi diabolici care învrăjbiseră nativii împotriva altor albi, pentru ca ei să intervină după măcel şi să le fure pământul. Stomacul i se făcu ghem. Pe obraz i se prelinse un firicel de transpiraţie.

Pipăi cu degetele şi găsi o crăpătură în răchită. O lărgi, îngenunche şi îşi lipi ochiul de gaura mică.

Încet, vederea i se obişnui cu bezna dinăuntru. În podeaua murdară fură înfipte torţe aprinse, care aruncau o lumină galben-aurie peste oamenii adunaţi. Mai mulţi băştinaşi cu fuste stăteau turceşte în colibă. Printre ei, se afla o mână de femei care purtau mantii cu pene. Îl recunoscu pe şef şi pe tovarăşul său cu părul alb. Toţi erau atenţi spre centrul colibei, iar chipurile le străluceau senine. Până şi chipul înspăimântătorului şef exprima curiozitate, deşi din ochii lui nu dispăruse licărirea sceptică.

În cupola colibei fusese tăiată o gaură pentru fum şi pe acolo intra singura rază de soare care lumina trăsăturile fine ale bărbatului care şedea cu picioarele încrucişate în mijlocul lor. Emily fu tentată să creadă că totul fusese plănuit de el, dar îşi dădu seama că avea nevoie de lumină pentru a citi din cartea legată în piele pe care o ţinea pe coapse. Trini stătea lângă el, traducând engleza lui Justin în limba maori, de fiecare dată când acesta făcea o pauză de citit.

Nedumerită, Emily îşi ciuli urechile ca să audă. Se îndoia că nişte canibali ar fi fost atât de vrăjiţi de viaţa şi de timpurile lui Mozart sau Vivaldi.

Nu trebui să se chinuie prea mult. Vocea lui Justin răsună iarăşi, pătrunzătoare şi dulce ca sunetul unui clopot de catedrală.

— … l-a adus pe fiul ei cel întâi născut şi l-a înfăşurat în scutece şi l-a pus într-o iesle, pentru că nu mai era loc pentru ei în han.

Se opri, pentru ca Trini să traducă. Şeful atotputernic

clătină din cap, de parcă ar fi fost întristat de soarta nefericitului copilaş.

— Şi iată, îngerul Domnului a venit peste ei şi slava Domnului a strălucit în jurul lor…

Cât fusese la internat, Emily luase parte la şapte serbări chinuitoare de Crăciun. Serbări în care Cecille du Pardieu jucase rolul Fecioarei Maria, în timp ce ea fusese înghesuită în cel mai îndepărtat capăt al scenei, lângă vreo oaie sau vreun măgar. Dar, când închise ochii, se simţea de parcă ar fi ascultat pentru prima dată puterea acelor cuvinte străvechi.

— … şi îngerul le-a zis: „Nu vă temeţi pentru că, iată, vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru toţi oamenii…

Emily deschise ochii şi clipi ca să alunge lacrimile prinse în gene. Coliba părea să se învârtă, să se rotească încet în jurul unui bărbat cu ochi aurii şi trişti, prins într-o rază de soare. Lumina îi strălucea peste păr, şi sclipea pe carcasa ceasului de aur care se odihnea la pieptul lui.

Emily se îndepărtă de colibă, astupându-şi gura cu mâna. Chiar şi aşa, îi scăpă un chicotit isteric, apoi altul. Chipeşul şi ticălosul Justin Connor, în rol de misionar? Oare tatăl ei îşi lăsase mina şi fiica moştenire unui nebun? Ce făcuse cu aurul? se întrebă ea. Îl oferise băştinaşilor, ca să-şi cumpere provizii? Sau Biblii?

Se aplecă înainte, ţinându-se de burtă, şi izbucni într-un râs nestăpânit. Cum de se lăsase orbită de propriile ei bănuieli şi de bârfele din Londra şi nu văzuse caracterul adevărat al acestui bărbat? El primise în viaţa şi inima lui toate sufletele pierdute cu care se întâlnise, angajând un valet abandonat de angajatorul său, împrietenindu-se cu nişte canibali vindecaţi de pofta de carne umană, acceptând până şi şopârlele urâte.

Acceptând pe toată lumea, mai puţin pe pupila sa, îşi dădu ea seama. În han nu era loc şi pentru Claire Scarborough.

Emily îşi dădu seama că plângea de-abia când simţi lacrimile curgându-i pe obraji. Se îndepărtă de casa de

întâlnire. Avalanşa de emoţii pe care le simţise încă de când tutorele ei ieşise din umbră începea să o prindă şi pe ea şi, pentru numele lui Dumnezeu, trebuia să se salveze.

Satul deveni neclar în timp ce ea trecu de poartă şi pătrunse între ramurile încurcate ale pădurii. Un câine lătră în spatele ei, dar auzi cu greu sunetul din cauza sunetului care îi bubuia în urechi. I se păru că aude şi strigătele frenetice ale unui bărbat, dar la fel de bine puteau fi şi bătăile neregulate ale inimii ei. Umbre punctate de soare o momeau mai adânc în desiş, promiţându-i evadarea. Lianele îi zgâriau obrazul, dar ea de-abia le simţea înţepătura.

Terenul deveni înclinat, şi Emily începu să urce, înfigându-şi unghiile într-o rădăcină dezgolită pentru a nu cădea. Limba aceasta îngustă de pământ se ridica deasupra insulei, oferindu-i o privelişte uluitoare asupra unei fâşii subţiri de plajă şi a dealurilor unduitoare care se continuau spre vest. Coroanele strălucitoare ale palmierilor se legănau deasupra pădurii de smarald dinspre est, oferind privitorului iluzia unui paradis tropical. Aici, sus, aerul era mai rece, pentru că un pâlc înalt de palmieri o fereau de lumina soarelui.

Altă dată, Emily ar fi fost încântată de frumuseţea acestui ţinut, dar acum nu simţea decât durere – ca şi cum ar fi privit ceva ce-şi dorea cu disperare, dar nu putea avea niciodată. Îşi închipui că cel mai îndepărtat colţ de tărâm este al ei, aşa că îmbrăţişă trunchiul unui copac şi îşi afundă degetele de la picioare în muşchiul moale. O pasăre albă îşi luă zborul de pe o liană şi se avântă în înaltul cerului. Rămase în picioare, amorţită, cu mintea rătăcită în cântecul unei păsări, în timp ce briza îi răcorea obrajii înfierbântaţi. Trebuia să fugă de pe insulă, să fugă de Justin înainte ca propriul ei sistem de apărare să fie înlocuit de adoraţia pe care o văzuse pe chipul băştinaşilor.

Se auzi un chicotit strident, aproape imitând bătăile agitate ale inimii ei, urmat de tropotele unor picioare mici. Emily se răsuci pe călcâie. Dealul era umbrit, la fel şi tufele dimprejur.

Pe cealaltă parte, un tufiş se mişcă. Emily gemu. Ce mai era acum? se întrebă ea. Pigmei? Gnomi? Se trezise de-abia la amiază, dar ziua fusese plină de dezastre până atunci. Începea să se simtă ca fetiţa care căzuse în vizuina iepurelui, din cartea domnului Carroll. N-ar fi mirat-o dacă dintre copaci ar fi sărit o şopârlă albă care să-şi scoată apoi din buzunar ceasul tatălui ei.

Studie cu atenţie încrengăturile de liane. Frunzişul tremura de parcă ar fi prins viaţă. De undeva, nişte ochi mici şi invizibili o priveau ca nişte săgeţi otrăvite.

Se întoarse să fugă şi intră direct într-un copac, acţiune care dădu naştere unui râset drăcesc.

— Nu e amuzant! strigă ea, întorcându-se.

Drept înaintea ei, un arbust cu ramuri aplecate se legăna cuprins de veselie. Emily fu copleşită de mânie şi miji ochii.

— N-ai mai râde cu atâta poftă dacă aş fi un topor, nu-i aşa?

Îşi strânse fustele în pumni şi ţâşni spre tufişul cu pricina. Sări în ultimul moment peste el şi observă un petic de piele bronzată şi câteva perechi de ochi uimiţi.

Vânătoarea începuse.

Pădurea începu să vuiască de zgomotul tălpilor care alergau. Emily înainta cu viteză prin desiş, sărind peste tufişuri şi ferindu-se de ramuri cu o agilitate care o luă prin surprindere până şi pe ea. Se aştepta să fie străpunsă de o săgeată în fiecare secundă. Arborii deveniră mai rari, dar ea nu îndrăznea să se uite în urmă.

Ţâşni din adăpostul răcoros al pădurii în căldura oferită de lumina soarelui şi văzu oceanul nesfârşit înaintea ei. Pentru o clipită se gândise să se oprească, dar zgomotul picioruşelor din urma ei o făcu să continue. Pământul se înclină dedesubt, şi ea se rostogoli în jos pe dealul de nisip. Frânturi de plajă şi de ocean se rotiră în faţa ochilor ei. După ceea ce i se păru o eternitate de gemete umilitoare, ateriză întinsă pe burtă.

Rămase cu ochii închişi şi-şi întoarse faţa într-o parte, gâfâind. Îşi încleştă degetele în nisipul cald. O adiere sărată

îi mângâie picioarele dureroase. Fu copleşită de tăcerea stranie care se aşternu.

Îşi deschise încet ochii şi se trezi înconjurată de degete – zeci de degeţele mici şi plinuţe, bronzate de soare ca nişte stafide. Îşi ridică privirea. Făcu ochii mari când văzu un băieţel care nu purta nimic altceva decât un colier cu scoici şi un rânjet neruşinat.

Era înconjurată de o ceată de copii goi-puşcă. Emily nu mai văzuse niciodată atâţia copii grăsuni la un loc.

Copiii aceştia nu fuseseră niciodată îndesaţi în corsete şi crinoline. Nu fuseseră niciodată obligaţi să poarte ciorapi, nu înduraseră tortura de a-şi încheia duzina de nasturi de pe ghetele negre, înalte, care le-ar fi ciupit pielea de la picioare. Se uitau lung la ea, iar Emily se holba şi ea, şocată şi fascinată în acelaşi timp de libertatea lor.

O fetiţă serioasă o privea cu timiditate, din spatele unei clăi de păr întunecat. Stătea cu burta înainte, în postura unui copil mic. Îşi îndesă degetul mare în gură şi începu să îl sugă zgomotos.

Gemând, Emily se întoarse pe spate.

— De ce nu puteaţi fi şi voi pigmei? Urăsc copiii.

Băieţelul îi oferi mâna.

— Nu cumva e o dovadă de intoleranţă din partea ta să etichetezi un grup întreg dintr-o societate în funcţie de vârstă?

Emily se uită repede în direcţia celui care vorbise. Nu se aşteptase să o înţeleagă vreunul din ei, cu atât mai puţin să primească un alt fel de răspuns în afară de o bolboroseală de copil. Luă circumspectă mâna întinsă şi se ridică în picioare.

— Lasă-mă să ghicesc… Probabil că Justin v-a învăţat engleza.

— Justin? repetă el, în mod clar nedumerit.

Fetiţa scoase afară degetul mare şi strigă:

— Pakeha!

Feţele copiilor se luminară şi începură să ţipe voioşi.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! Vreţi să încetaţi odată? Mă ia durerea de cap. Emily se îndepărtă de ei,

făcând un gest neajutorat cu braţele. Desigur! Normal că Justin este acest atotputernic, magnific şi sfânt Pakeha!

Tăcură cu toţii. Băiatul se uită la ea pierdut. Se părea că tutorele lor nu-i învăţase încă despre sarcasm. Fetiţa se uita la ea aproape cu veneraţie.

— Chiar trebuie să se uite aşa la mine? Mă nelinişteşte.

Băiatul o luă pe fetiţă lângă el.

— Ea este sora mea, Dani. Mie mi se spune Kawiri.

Reticentă, Emily făcu o reverenţă.

— Eu sunt Emily. Îşi puse palmele pe şolduri. De ce mă alergaţi?

— Nu te alergam. Doar te urmăream. Nu credeam că o să fii atât de aiurită, încât să cazi în jos pe deal.

Emily nu găsi niciun contraargument pentru a combate logica băiatului.

— Nici eu, mormăi ea. Aiurită. Ai folosit un cuvânt potrivit. Măreţul vostru Pakeha a luat-o de la începutul alfabetului, văd.

Dani deschise gura să răspundă. Însă, cum Emily nu credea că mai putea suporta să audă încă o laudă la adresa lui Justin, se lăsă pe vine şi îşi băgă degetul înapoi în gură. În timp ce restul copiilor repetau numele lui Emily, fetiţa îşi desprinse o floare roşie de după ureche. Apoi aşeză floarea în părul lui Emily, împletindu-i codiţa printre bucle. Emily zâmbi ezitant.

Un nou val de entuziasm aprinse glasurile copiilor, aşa că îşi îndreptă spatele. Un băiat grăsuţ arăta cu degetul spre valuri, ţipând în maori.

— Maree înaltă, explică Kawiri.

— Maree înaltă?

La privirea goală a lui Emily, băiatul adăugă:

— Un fenomen natural cauzat de luna nouă şi luna plină, care…

— Ştiu ce este o maree, îl întrerupse ea.

El ridică din umeri şi alergă după ceilalţi, care tropăiau spre valuri, scoţând nişte sunete încântate care nu aveau nevoie de niciun limbaj.

Emily îi urmări, invidiindu-i pentru libertatea lor şi luptându-se cu dorinţa de-a se abandona momentului. Simţi că o trage cineva de mână. Dani se uită în sus la ea, rânjind cu gura fără dinţi.

— Emmy, spuse micuţa.

Inima lui Emily se făcu ghem.

Kawiri se răsuci pe călcâie şi porni spre ea în fugă.

— Grăbeşte-te, Emily! Ziua asta nu durează la nesfârşit.

— Pentru o vreme, aşa părea, zise ea încet.

Prinse mâna lui Dani şi porni după el, împrăştiind nisipul în urma ei.

*

Justin stătea pe o dună de nisip, de unde putea vedea plaja. Vântul îi dădea părul din ochi, dar nici măcar briza oceanului nu-i putea răcori gândurile înfierbântate. Privea concentrat plaja de mai jos, atras precum mareea de fermecătoarea copilă-femeie care dansa printre valuri.

Cine naiba era Emily?

Oare femeile se schimbaseră atât de mult de când plecase el din Anglia? Emily semăna atât de puţin cu femeile pe care le cunoscuse în Londra, că părea să aparţină unei specii exotice, în acelaşi timp irezistibilă şi misterioasă. Firea ei schimbătoare îl fascina şi îl obosea deopotrivă. Nu semăna absolut deloc cu mama lui cea zăpăcită şi chiar şi mai puţin cu surorile lui insipide. Singurele lor preocupări în viaţă fuseseră legate de domnii care aveau să le semneze în carnetele de dans la următorul bal. Logodnica lui uimitor de frumoasă, Suzanne, îl pălmuise în holul Teatrului Regal, când o anunţase că îşi respinsese moştenirea, dar cel puţin ei îi înţelesese motivele – o avariţie foarte sănătoasă.

Justin privi cum Emily îşi ridicase fustele şi zburda prin valurile mici, clătinându-şi capul de râs, în timp ce copiii o stropeau. Picăturile de apă i se prindeau în păr şi îi sclipeau pe piele. În păr avea o floare, o pată de culoare roşie care

contrasta cu buclele ei castanii.

Oare suferise din cauza vreunui bărbat? se întrebă Justin în sinea lui. Îşi încordă pumnii. I-ar fi plăcut să pună mâna pe mizerabilul acela. Imaginea ei, abuzată de vreun ticălos, îl umplea de gelozie şi de furie. Şi de durere – un gând chinuitor că ar fi putut s-o cunoască înainte ca zâmbetul ei să capete acea tentă melancolică.

Emily îngenunche în nisipul ud, strângându-şi mâinile în jurul unui castel de nisip, în timp ce Kawiri săpa un şanţ de apă cu piciorul.

Fusese sedusă de vreun desfrânat cu bani? Cunoştea prea bine moralitatea din Londra lui. Buna-cuviinţă şi corectitudinea erau zeii falşi ai societăţii. Ce se petrecea în spatele uşilor închise era o cu totul altă problemă. Un bărbat putea să facă orice dorea cu o femeie, atâta timp cât nu era prins în fapt. Soarele se ascunse în spatele unui nor, şi Justin se cutremură. Averea lui David le oferise lui şi lui Nicholas mijloacele de-a scăpa de limitele sufocante ale Londrei, dar ce mijloace fusese forţată să folosească Emily? Rămasă fără îndrumarea tutorelui ei, oare şi fiica lui David ar fi forţată să procedeze la fel?

Copiii plecară râzând, lăsând-o pe Emily singură pe plajă. Justin se ridică, în speranţa că se va face nevăzut înainte ca ea să-l observe şi să-şi dea seama că o spionase. Dar în momentul acela soarele apăru pe marginea norului, iar razele sale îi loviră pieptul cu căldura lor arzătoare. Emily îşi umbri ochii cu palma, şi el ştiu că văzuse ceasul scânteind în soare.

Privirile li se întâlniră şi rămaseră aşa pentru o lungă perioadă de timp, înainte ca ea să se întoarcă şi să se uite spre mare. Justin coborî de pe ridicătura de nisip, dar curba mândră a spatelui ei îl avertiză că era mai bine să tacă. Simţi o dorinţă nestăvilită de-a o atinge. De a-şi pune palma pe pielea ei mătăsoasă şi fierbinte şi de-a o trage în braţele sale. Aproape că nu mai putea să respire de dorinţă.

Îşi înghiţi întrebările, ezitând să-i distrugă mândria şi aşa fragilă.

— Te-am văzut fugind din sat.

— Scuză-mă dacă te-am deranjat. Sper că nu te-ai împiedicat să vindeci leproşii sau să trezeşti din morţi vreun băştinaş. Când se întoarse cu faţa spre el, vocea îi sună la fel de încordată ca postura pe care o adoptase. Unde-ţi sunt adepţii? Mă aşteptam să fii urmat de un adevărat cortegiu de orbi şi paralitici. Ai coborât pe plajă să faci o baie? Sau aveai de gând să mergi pe apă?

Tonul ei batjocoritor îl deranjă mai puţin decât profunzimea emoţiilor pe care ştia că le simte. În ochii ei întunecaţi nu se vedea răzvrătirea unui copil, ci suferinţa unei femei.

Întinse mâna spre ea, incapabil să se mai abţină. Ea se trase înapoi puternic, iar degetele lui i se strânseră în palmă.

Încercă să vorbească pe un ton neutru:

— Nu eşti singura femeie care a fugit în ţara asta pentru a scăpa de un trecut insuportabil. Dacă te-a rănit cineva… dacă te-a rănit vreun bărbat…?

Compasiunea lui Justin o înjunghie ca un pumnal. Îi venea să ţipe: „Tu! Tu m-ai rănit!”, dar cuvintele acestea rămaseră închise undeva, într-un loc întunecat şi ascuns.

Îl privi din cap şi până în picioare, cu tot dispreţul pe care îl simţea.

— Eu nu sunt ca ei. Iar tu nu eşti salvatorul meu. Nu mă simt datoare să-mi povestesc păcatele în faţa măreţului Pakeha.

El făcu un pas înapoi, şi ea înţelese dintr-odată de ce chipul lui era atât de convingător. Faţa lui părea să prindă viaţă cu fiecare emoţie pe care o simţea. Chiar şi durerea. Fu copleşită de o nevoie disperată de a-l alina, dar se împotrivi sentimentului şi îl atacă în schimb ca un animal rănit:

— Ce s-a întâmplat, domnule Connor? Nu te-am ridicat pe un piedestal suficient de înalt? Înaintă spre el, mânată de un impuls periculos de a-l mişca, de-a obţine din partea lui o reacţie care să dovedească faptul că nu era un sfânt de marmură, ci o simplă fiinţă cu defecte, la fel ca ea. Îţi place că te adoră, nu-i aşa? Presupun că trebuie să fie

foarte plăcut pentru un bărbat ca tine.

Un moment mai devreme n-ar fi crezut că este posibil, dar acum faţa lui devenise o mască neclintită, ca un totem maori.

— Ce fel de bărbat crezi că sunt, Emily? întrebă el tăios.

— Stăpân de valeţi. Prieten cu şopârlele. Îşi trase floarea purpurie din păr şi o atinse de braţul lui musculos, trasând linii circulare pe pielea lui înfierbântată de soare, tachinându-l. Asta vrei de la mine? O adoraţie oarbă?

Corpul lui era încordat, dar ritmul inegal al respiraţiei sale o avertiză că vorbele ei îl afectaseră. Înclinându-şi faţa spre el, se frecă de trupul lui cu o îndrăzneală de care s-ar fi ruşinat şi o felină.

— Să cad în genunchi şi să-ţi spăl picioarele cu lacrimile mele?

Emily îl batjocorea. Râdea de credinţa şi de viaţa lui. Cu toate astea, Justin nu se putea gândi la altceva decât la sânii ei moi, lipiţi de pieptul lui. Voia să-i elibereze din strânsoarea materialului, să le simtă rotunjimile goale însemnându-i pielea cu splendoarea lor dezgolită, să le mângâie vârfurile de coral până ce aveau să se întărească. Petalele catifelate ale florii pe pielea lui îl făceau să se gândească la cum puteau să se deschidă şi buzele ei pregătite pentru sărutul lui; trupul ei să se deschidă pentru invazia lui.

Trebuie că era cu adevărat nebună, dacă îl tachina într-un loc atât de izolat. Simţurile lui vuiau în ritmul neobosit al oceanului. Cât de uşor ar fi să o împingă în jos pe patul de nisip şi să o posede fără dulcegăriile pe care le impunea societatea.

O cuprinse cu un braţ şi o trase cu putere, înadins, între coapsele sale.

Emily rămase prinsă în îmbrăţişarea lui, iar curajul i se topi în focul mocnit din privirea lui. Cumva, Julian profitase de ocazie şi întorsese situaţia în favoarea lui. Fu cutremurată de un fior primitiv, dar se uită la el direct, refuzând să-şi coboare privirile, refuzând să se îndepărteze

de trupul lui, care îi arăta deschis că o doreşte.

O lipi de el, mişcându-se, căutând, arătându-i, fără cuvinte, cât de simplu ar fi fost ca trupurile lor să se contopească într-unul singur. Da, era ca de piatră, dar era ca o piatră topită, nu rece şi distant, ci fierbinte şi clocotind. Nu era un sfânt, ci pur şi simplu un bărbat.

Bărbat din toate punctele de vedere.

— Care dintre flăcăii tăi nesăbuiţi te-a învăţat să te joci atât de periculos? o întrebă el.

— Nu-ţi place pericolul, nu-i aşa, domnule Connor?

— Nu-mi plac jocurile.

În timp ce se uita adânc în ochii lui, pupilele lui păreau să se rotească într-o mare de chihlimbar. Dorinţa ei. Puterea lui. Forţa ei de atracţie. Provocarea lui. Emily lăsă capul pe spate, ameţită de teamă.

El o prinse de umeri, cu faţa întunecată de emoţie.

— Nu ţi-am cerut niciodată să mă adori, Emily. N-am vrut decât să mă tratezi cu respect.

O împinse departe de el şi porni cu paşi mari pe plajă. Emily ştia că minte. Îşi dorea ceva mai mult decât respectul ei. Pur şi simplu o dorea. O dorea mult de tot. Şi asta era o armă pe care nu crezuse că o va avea vreodată. Ameţită, se lăsă să cadă în nisip şi privi cum mareea distrugătoare îi năruie castelul.

Capitolul 8

Deşi avem cam aceeaşi vârstă, el mi-a fost mai degrabă fiu, decât frate…

Justin se plimbase de sute de ori pe coridoarele întortocheate ale conacului victorian, mai întâi în copilărie, apoi în visele sale. Covorul moale vişiniu se întindea la picioarele lui. Era din nou copil, fugind prin holurile scăldate în umbrele pâlpâitoare de lămpile cu gaz. Holul era mărginit

de uşi înalte, din lemn de mahon, care îl făceau să se simtă ca un pitic. Era din nou în întârziere, mereu întârzia, şi ştia că tatăl lui avea să fie nemulţumit.

Picioarele lui subţiri nu-l ajutau să alerge destul de repede. Coridorul se întindea la nesfârşit. Începu să încerce uşile, de teamă că aveau să fie încuiate, dar şi mai speriat la gândul că aveau să fie deschise. Încercă fiecare clanţă de cristal cu degete tremurânde. Dacă făcea prea mult zgomot, tatăl lui avea să încuie pianul şi să-l trimită înapoi în camera lui fără să cineze. Stomacul îl durea de foame.

La capătul coridorului sclipea o lumină. Încetini, stăpânit deodată de o groază de nedescris. Acum covorul se derula mai rapid înaintea lui, trăgându-l împotriva voinţei sale spre zona luminată. Pe măsură ce era cuprins de lumină, se strădui să nu ţipe.

Slavă Domnului că n-o făcuse! N-avea de ce să se teamă. Se afla în sufragerie, iar familia lui se adunase în jurul mesei lungi de stejar. Se strecură pe scaunul lui, uimit să vadă scaunul gol de lângă el. Erau toţi acolo. Mama lui. Cele trei surori, sfioase în rochiţele lor cu volane. Bunica lui bătrână, dând din cap spre budinca ei.

Încruntat, tatăl său ridică un cuţit de tăiat carne şi trase tava acoperită spre el. Lumina lămpii de gaz se reflectă în lama cuţitului. Justin se uită din nou la scaunul de lângă el, obsedat de faptul că era gol.

Degetele tatălui său se încovoiară pe mânerul capacului de argint. Lui Justin i se întoarse stomacul pe dos. Îşi dădu scaunul înapoi, răsturnându-l. Cumva, trebuia să-l avertizeze pe tatăl său, să-l oprească să ridice capacul înainte să fie prea târziu.

Tatăl lui clătină din cap. Gura nu i se mişcă, dar cuvintele nerostite bubuiră prin încăpere cu tonalităţi de bas, în contrapondere cu chicotelile de soprană pe care le scoteau surorile sale. „Nu fi atât de sensibil, băiete! Eşti prea al naibii de sensibil pentru binele tău”.

Cu un zâmbet groaznic, tatăl său ridică în cele din urmă capacul tăvii. Justin ţipă. Apoi se trezi singur în sufragerie, singur cu silueta umbrită care stătea în scaunul

de lângă el. Silueta se întoarse şi prinse contur în lumină.

Nicky.

Nicholas în toată frumuseţea sa întunecată, cu părul lins dat pe spate şi dinţii uimitor de albi, în contrast cu pielea negricioasă.

Arătă cu degetul spre Justin.

— Tatăl tău avea dreptate, băiete. Întotdeauna ai fost mult prea sensibil pentru binele tău.

Nicky îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs. Justin îşi puse palmele peste urechi şi se retrase într-un colţ până când propriile sale ţipete se stinseră în râsul zglobiu şi luminos al unui copilaş.

*

Emily se ridică în şezut când auzi un scâncet răguşit prin întuneric. Se frecă la ochi, dezorientată. Cât de târziu era? se întrebă. Obosită de joaca prin valuri şi de fuga prin soarele arzător de peste zi şi incapabilă să îndure veselia falsă a lui Penfeld sau imaginea aşternutului de paie gol al lui Justin, se târâse sub păturile ei după cină şi se cufundase într-un somn lipsit de vise.

Încet, ochii i se obişnuiră cu întunericul. Raze palide de lumină pătrundeau prin fereastră. Penfeld dormea ghemuit sub păturile sale. Un geamăt uşor cutremură tăcerea colibei.

Emily se ridică în genunchi, cu inima bubuindu-i. Justin era doar o formă vagă, pierdută în umbră. Se strecură spre el, trăgând una din pături în spatele ei, ca un colac de salvare.

O rază slabă de lumină îi mângâia faţa. Atitudinea de putere pe care o emana când era treaz dispăruse acum, lăsându-l la fel de neajutorat ca un copil. Pe buza de sus îi apăruseră broboane de sudoare. Emily voia să-l atingă, să-i alunge ridurile de suferinţă din jurul gurii, să-i şteargă umbrele de sub ochi. El îşi întinse brusc braţul, speriind-o. Emily îşi trase mâna înapoi.

În somn se zvârcolise şi se dezvelise, iar primii doi

nasturi ai pantalonilor i se desfăcuseră. Era ceva emoţionant la fâşia aceea de piele nebronzată de sub pantaloni, dovadă a faptului că odinioară fusese un englez alb, la fel ca oricare altul. Murmură un nume printre dinţii încleştaţi. Emily se aplecă peste el, oscilând între curiozitate şi compasiune.

Julian se contorsionă. Chipul i se schimonosi într-un spasm de groază. Dispreţuindu-se pentru ezitare, Emily îl atinse.

Ochii lui se deschiseră brusc. Cu o viteză ameţitoare şi fără să scoată mai mult decât un icnet de efort, o prinse de încheieturi şi se rostogoli odată cu ea, ţintuind-o sub greutatea corpului său.

Un singur cuvânt, plin de sens şi înecat într-un ton acuzator, îi zbură de pe buze:

— Claire!

Capitolul 9

Într-o zi, cu voia lui Dumnezeu, voi doi vă veţi întâlni…

Inima lui Emily încetă să mai bată.

O sclipire de recunoaştere traversă precum o cometă privirea lui Justin, apoi dispăru, lăsând în urma sa un om dezorientat. Emily nu ştia dacă să râdă uşurată sau să plângă de dezamăgire.

— Emily? Ce naiba…?

Ea îşi alese cuvintele cu grijă.

— Ai visat. Ai avut un coşmar.

— Visam?

Justin o studie, confuz. Lumina lunii îi înmuiase trăsăturile, conferind ochilor ei căprui o strălucire tandră şi inexplicabil de cunoscută. De ce suferea atât de mult când se uita la ea? Trebuia să existe un motiv. Ceva ce ar fi trebuit să-şi amintească, ceva care se afla la marginea

conştiinţei sale. Privirea lui coborî, fascinată de trupul ei supus, ţintuit sub al lui, de felul nerostit în care îi acceptase forţa şi voinţa. Încheieturile ei subţiri stăteau fără vlagă în strânsoarea lui aspră.

Perplex, îşi dădu seama de poziţia în care se aflau şi îşi aminti de coşmarul pe care îl avusese. Se împinse de pe ea şi se împletici afară pe uşă.

Refuzând să fie abandonată din nou, Emily porni după el. Stătea pe nisip, la câţiva paşi depărtare, cu spatele la ea şi umerii lăsaţi. Pentru o clipă se temu că avea să i se facă rău, dar el îşi îndreptă spatele, trecându-şi dosul palmei peste buze şi tremurând în ciuda căldurii.

— Îmi pare rău, spuse el. Puteam să te rănesc.

— Crezi că puteai?

Nu-i răspunse decât pădurea, scârţâind şi suspinând în jurul lor într-o simfonie nocturnă.

Îl atinse pe umăr. Pielea lui era ca marmura. Julian tresări, dar nu se retrase.

— Povesteşte-mi despre Nicky, şopti ea.

El se întoarse brusc, şi feţele lor aproape se ciocniră. Era din nou încordat, iar tensiunea pe care o emana era la fel de palpabilă ca neîncrederea pe care o simţea faţă de ea.

— Coşmarul, adăugă ea repede. I-ai strigat numele.

El se aplecă să ridice o piatră şi o aruncă în întuneric.

— Nicholas a fost partenerul meu.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A murit. A fost ucis de propria vanitate.

Emily rămase nemişcată. Dacă vanitatea îl omorâse pe Nicholas Saleri, ce îl omorâse pe tatăl ei? se întrebă ea. Generozitatea? Firea lui iubitoare?

Justin râse fără pic de umor.

— Nici măcar sălbăticia din Noua Zeelandă nu l-a putut deposeda pe Nicholas de vanitatea lui preţioasă. Când se întâlnea cu băştinaşii, obişnuia să se dichisească, să poarte haina lui cea mai bună. Ba chiar a binevoit să-l lase pe marele preot să atingă reverele de mătase.

— Cred că era foarte spilcuit.

— A fost. Justin se trase de ureche. Cerceii au fost ideea lui. Îşi închipuia că suntem ţigani exilaţi de societate. El ne-a făcut găurile din urechi, folosind ace maori, care păreau la fel de lungi şi de ascuţite ca nişte suliţe. Am sângerat zile întregi.

Emily îşi ascunse un zâmbet trist, încercând să şi-l imagineze pe tatăl ei cu perciuni şi un cercel elegant în ureche.

Ochii lui Justin se umbriră.

— Uneori, parcă încă-l mai văd la lumina focului, sorbind bere cu băştinaşii. Cred că se considera nemuritor.

— Şi greşea?

— Absolut.

O pasăre de noapte începu să intoneze un cântec obsedant. Emily se înfioră, amintindu-şi ce-i scrisese tatăl ei în ultima scrisoare.

— Ai avut încredere în acest Nicky?

Ochii i se îngustară şi continuă pe un ton gânditor:

— A fost prietenul meu. N-avea o leţcaie, dar m-a luat la el atunci când toţi ceilalţi mi-au întors spatele. Cred că l-am iubit. Dar nu, l-am cunoscut prea bine ca să am încredere în el. Se uită în întuneric, deşi nu vedea nimic. Când au izbucnit războaiele, şi maori s-au întors împotriva noastră, el a insistat să meargă să vorbească singur cu ei. Credea cu adevărat că vechii lui tovarăşi de băutură nu aveau să-i facă niciun rău. Justin îi întâlni privirea, cu maxilarul strâns într-o expresie mohorâtă. Nu l-am mai văzut în viaţă.

Emily înghiţi cu greu. Justin îi explicase foarte clar modul în care îi tratau maori pe duşmanii lor. Oare tatăl ei avusese parte de o astfel de soartă? De ce nu-i pomenise Justin numele? Oare şi David Scarborough îl bântuia în coşmarurile sale?

Privirea i se înceţoşă. Se clătină pe picioare. Apoi Justin fu acolo, braţele lui puternice prinzând-o ca într-un cocon de căldură. Îşi îngropă faţa la pieptul lui, prea zguduită ca să-şi ceară scuze.

El îşi frecă obrazul de buclele ei.

— Doamne, fato, eşti albă ca laptele! Îmi pare rău! Tu eşti atât de curajoasă mereu! Nici nu mă gândeam că o astfel de poveste te-ar putea afecta. Îi ridică bărbia, mângâindu-i buzele tremurânde cu degetul. Unde e curajoasa mea Em? Cea care s-a luptat cu dragonul mortal, a cucerit canibali sălbatici şi chiar a înfruntat un contingent de copii mici şi goi.

Ea râse uşor.

— Am lăsat-o moţăind în patul meu.

— Atunci hai să mergem s-o găsim, vrei?

O conduse înapoi în coliba slab luminată şi o aşeză pe pături. Penfeld sforăia fericit în continuare.

— Visează la ceainice cu aripi, fără îndoială, şopti Justin.

Ea chicoti, dar Justin se uită pe furiş la valet cu o privire serioasă. Emily ştia la ce se gândea. Cât de mult zgomot puteau face, fără să deranjeze somnul lui Penfeld? Le-ar auzi atingerea buzelor în întuneric?

Ca un hoţ în noapte, el se apecă şi o sărută cu o tandreţe intensă care o lăsă fără suflare.

Îi îndepărtă buclele încurcate de pe faţă.

— Nu-ţi face griji legat de ce ţi-am spus. Face parte din trecut.

O mai sărută pe frunte înainte de-a aluneca înapoi în umbre. Intenţionase s-o consoleze sau s-o avertizeze? se întrebă Emily.

Îşi linse buzele şi-i simţi gustul dulce-amar, întrebându-se ce ar face dacă ar şti cât de mult greşea.

*

Emily se trezi în dimineaţa următoare în coliba pustie, în sunetul picăturilor uşoare de ploaie care răpăiau pe acoperişul de stuf. Simţi un val de dezamăgire când se târî afară de sub pături. Astăzi spera să continue explorarea plajei şi îi promisese lui Kawiri să-l înveţe cum să înjure în limba engleză.

Îşi trase o pătură în jurul umerilor şi se duse la

fereastră. Printre frunzele pe care se prelingeau picături de ploaie, se vedea cerul mohorât. Ploaia nu dădea niciun semn că s-ar opri. Oare Justin era în siguranţă şi la căldură, ghemuit în faţa focului din coliba maori, sau se afla acolo undeva, afară, tremurând în aerul rece şi umed?

Oftând, se întoarse de la fereastră. Să-i caute iarăşi prin lucruri, după indicii despre trecutul lui? Simţi o greutate insuportabilă pe umeri. Dacă visul urât al lui Justin era doar vârful suferinţei sale, atunci ce alte tragedii avea să descopere?

Se lăsă în genunchi şi, fără tragere de inimă, începu să trieze un teanc de cărţi şi hârtii. I se părea o pierdere de timp să mute pur şi simplu cărţile dintr-un teanc în altul, aşa că începu să le şteargă de praf cu un colţ de pătură şi să le separe în funcţie de subiect şi autor. Se încălzi din cauza efortului şi pătura îi alunecă de pe umeri fără să bage de seamă. Pierdută în ritmul liniştitor al picăturilor de ploaie, aranjă mai multe stive ordonate de cărţi şi astfel trecu jumătate de dimineaţă, pe nesimţite. Acum, când cărţile nu mai erau aruncate peste tot, coliba părea să fie de două ori mai mare. De fapt, chiar începea să aibă un aer mai primitor.

Cuprinsă de acest avânt alarmant de curăţenie, Emily aranjă păturile şi hotărî să tragă masa în mijlocul încăperii. Pufuleţ îi urmărea eforturile fără să clipească, de pe maşina de gătit.

— Ai putea să mă ajuţi, şopârlă leneşă ce eşti, îl mustră ea. Ar trebui să aprind focul sub tine.

Limba şopârlei ţâşni afară cu dispreţ.

Ea trase de masă. Lemnul greu de stejar nu se urni din loc. Mormăind nemulţumită, mai trase o dată. Un sertar îngust ţâşni afară, lovindu-se puternic de coapsele ei.

Blestemul lui Emily se stinse în tăcerea colibei. Aceasta să fie ascunzătoarea secretă pe care o căuta? Se întinse încet spre scobitura întunecată, de parcă s-ar fi temut că găseşte o viperă acolo.

Cu mâna tremurându-i, scoase un teanc de hârtii rulate într-un tub gros. De teamă să nu-i cedeze genunchii,

se lăsă să cadă pe podea, cu picioarele încrucişate. Rămase aşa pentru o lungă perioadă de timp, uitându-se în gol. Sufletul vesel şi iubitor al lui Claire Scarborough murise odată cu tatăl ei. De ce nu putea Emily să treacă mai departe? De ce nu-l putea accepta pe Justin aşa cum era?

Un om bun care primise în viaţa lui o necunoscută goală-puşcă, fără să ştie dacă era o hoaţă, o criminală sau o prostituată bolnavă de pe cheiurile Londrei. Poate că nu o dorise în viaţa lui pe când era o copilă, dar pasiunea din săruturile sale îi arătau că acum o dorea. Degetele ei se jucau cu panglica jerpelită cu care erau legate hârtiile.

Trase de panglică. Paginile se deschiseră în poala ei. Îşi duse mâna peste gură, ca să acopere un suspin de uşurare. Pe foile de hârtie erau trasate linii drepte. Aceste note muzicale nu erau munca migăloasă a unui copil, ci scrisul apăsat şi echilibrat al unui bărbat în toată firea. Frunzări paginile, minunându-se de cât de multe erau.

Fu izbită de importanţa paginilor pe care le ţinea în braţe. Era munca de-o viaţă a lui Justin. În ultimii şapte ani rămăsese pierdut în Noua Zeelandă şi-şi turnase sufletul în această muzică. Îşi trecu mâna peste o pagină, mângâind petele de cerneală cu vârful degetelor. Simţi o tristeţe extraordinară când şi-l imagină stând aplecat deasupra mesei, scriind în lumina slabă a felinarului, până când îl usturau ochii şi nu mai vedea bine. Muzică scrisă în tăcere şi ascunsă de ochii şi de urechile lumii, simfonii care nu aveau să cunoască niciodată coardele vesele de vioară sau pian. O lume de urechi nepăsătoare, surdă la magia lor deosebită.

Întoarse pagina cu gesturi pioase. Muzica fusese una din orele suportabile de la internat. Fiecare fată fusese învăţată să cânte „Dumnezeu s-o salveze pe Regină” la pianul vechi din sala de muzică. Miji ochii la notele muzicale, concentrându-se să le unească într-un model pe care l-ar putea înţelege.

Un zâmbet îi înflori pe buze când începu să fredoneze încet. Prinsese imediat melodia, un ritm vesel, simplu şi melancolic. Era uimită de frumuseţea sa, fascinată de

geniul său inocent. Fără să-şi dea seama, începu să cânte cu toată puterea, glasul ei ţesând un fir de sunet în perdeaua picăturilor de ploaie.

*

Justin scutură din cap ca să îndepărteze picăturile de apă care i se adunaseră în ochi. Iubea ploaia din Noua Zeelandă. În Londra, picăturile de ploaie cădeau ca o perdea mohorâtă, îngreunate de funingine, dar aici picau ca nişte stele căzătoare din cer, dând naturii culori şi mai intense. Frunzişul căpăta un luciu tăios, iar marourile prindeau nuanţe de mahon. Când se plimba prin pădure într-o zi ploioasă, aproape ajungea să creadă că murdăria din lume putea fi spălată.

Aproape.

Se aplecă pe sub ramura lăsată a unei ferigi arborescente şi observă cu mâhnire că se plimbase iarăşi în cerc în jurul colibei. Slavă Domnului că Penfeld rămăsese în urmă, în casa de întâlnire a tribului maori, ca să savureze o supă de scoici. N-ar fi suportat să-l vadă iarăşi dându-şi ochii peste cap.

La urma urmei, de ce să n-o verifice pe Emily? Era aproape amiază. Cu înclinaţia ei de-a fi neastâmpărată, ar fi avut timp suficient să le vândă coliba oricăror băştinaşi care ar fi trecut pe acolo sau să-şi dea foc la fustă.

Se ghemui la adăpostul unei tufe. Ploaia curgea de pe borul pălăriei şi-i picura de pe nas, dar el nu-i acordă nicio atenţie. Privea lacom spre fereastră, la haloul de lumină care îl încălzea pur şi simplu prin existenţa sa. Şi-o imagină pe Emily înăuntru, cu buclele ei castanii aplecate deasupra unei cărţi sau altei sarcini feminine şi delicate.

Cum ar fi să îl jupoaie pe Pufuleţ ca să-şi facă o pereche de ghete.

Justin îşi coborî fruntea în palmă, chicotind la ideea aceasta caraghioasă. La un moment dat va trebui să înveţe să aibă încredere în faţa asta. Altfel cum avea s-o înveţe să aibă încredere în el? Se forţă să se ridice şi se întoarse să

plece. Un cântec slab, aproape îngeresc, pluti până la urechile lui. La început avu impresia că melodia era doar în capul lui, la fel de obsedantă şi familiară ca sunetul propriului sânge care-i curgea prin vene. Apoi simţi un spasm de durere în piept.

Emily.

Îi cânta melodia cu un contralto puternic, oferind cântecului un farmec simplu şi o inocenţă pe care el nu şi le imaginase decât în visurile sale nebuneşti care îi aduceau inspiraţia. Identificase ritmul sofisticat cu uşurinţă, trecând de sunetele pretenţioase scrise pentru oboi şi cornii franţuzeşti, la care se ostenise zile întregi. Fără să se chinuie prea mult, îi furase cântecul şi şi-l însuşise. Ştia că pentru tot restul vieţii sale, chiar dacă acel cântec avea să răsune prin fiecare sală de concerte din Europa, el nu va auzi decât puritatea vocii ei.

Justin se simţi expus. Ca şi cum cineva i-ar fi mângâiat inima din piept şi ar fi făcut-o să palpite, să fie şi mai vulnerabilă la următoarea atingere neglijentă.

Clocotind de furie, traversă luminişul cu paşi mari şi deschise uşa cu putere.

Emily îşi ridică privirea. Cântecul i se opri în gât.

— Justin, este atât de frumos!

Avea obrajii îmbujoraţi şi buzele întredeschise. Ochii îi strălucea cu încredere şi tandreţe. Mai văzuse privirea aceea înainte şi faptul că era incapabil să-şi amintească unde sau când o văzuse nu făcea decât să-l mânie şi mai mult.

Îşi scoase pălăria.

— Cine ţi-a dat dreptul să cotrobăi printre lucrurile mele personale? Cine naiba crezi că eşti?

Zâmbetul lui Emily se stinse. Se uită în sus la el, întrebându-se ce ar face dacă i-ar spune. Ploaia cădea pe spatele hainei sale impermeabile. Părul ud îi cădea pe frunte, ascunzându-i ochii. El îşi dădu părul din ochi, şi Emily tresări. Văzuse destul de des în viaţa ei privirea aceea mânioasă.

— Nu mi-a dat nimeni dreptul. Îşi trase genunchiul

aproape de corp, adăpostind simfonia la piept. Te-ai supărat?

Julian trânti uşa atât de puternic, că o mână de paie căzu din tavan.

— Te-am supărat, nu-i aşa?

El traversă coliba şi-i smulse paginile din mâini. Încă furios, rulă foile într-un cilindru, dându-i impresia că ar fi vrut mai degrabă să o strângă pe ea de gât.

Emily se ridică în picioare, scuturându-şi praful de pe fustă.

— Ai de gând să mai vorbeşti vreodată cu mine?

El plesni sulul de palmă.

— Nu şi dacă ai noroc.

— Norocul n-a fost niciodată punctul meu forte.

— Nici al meu, se răsti el. Cel puţin nu de când te-am cunoscut.

Ea îşi împreună mâinile la spate.

— De fapt, nu m-ai *întâlnit*. Într-un fel, m-ai găsit. Ca pe un căţeluş vagabond sau un…

— Măr stricat?

Ea se uită în jos la picioarele ei, dar nu înainte ca Justin să o vadă crispându-şi buzele într-un gest de durere. Se simţi vinovat. Nu-i potolise deloc furia prin faptul că-i amintise de noaptea în care o găsise. Imaginea trupului ei voluptuos şi ud, scăldat în lumina lunii, încă îl bântuia. Un dar primit de la ocean, după cum spusese el atât de prosteşte. Cel mai probabil, era un dar venit direct din iad. Poseidon probabil că-şi râdea în barbă pe tronul său de sub apă, pentru că scăpase de ea. Pentru o clipă nebunească, Justin îşi dori să dea timpul înapoi până la acea noapte, să îi fi depărtat coapsele mătăsoase şi să o posede înainte să deschidă gura şi să-i vorbească.

— De ce te uiţi aşa la mine? întrebă Emily, alarmată de lăcomia neascunsă din privirea lui.

— Cum mă uit?

Întrebarea lui sună ca mârâitul unei feline, făcându-i stomacul ghem. Îşi apăsă pumnul acolo.

— De parcă aş fi o prăjitură franţuzească, iar tu ai fi

nemâncat de o lună.

— O, pentru mine a fost mult mai mult de o lună, draga mea. Păşi încet spre ea, subliniind fiecare pas cu vorbele mătăsoase. Mai bine te înfulecam în noaptea aia, pe plajă. Pentru că, dacă aş fi făcut-o, cel puţin aş fi avut un moment de linişte la amurg… iar asta e ceva ce n-am mai avut de atunci. Îi mângâie obrazul cu o atingere chinuitor de tandră. Ştiai că eşti o femeiuşcă nerecunoscătoare, mincinoasă, obraznică, supărăcioasă şi băgăcioasă? Apoi glasul îi deveni un vuiet: Iar astea sunt punctele tale bune!

Emily se sprijini cu spatele de masă. Îşi ridică bărbia într-un gest de demnitate rănită.

— Îmi cunosc foarte bine neajunsurile, dar dacă asta te face să te simţi mai bine, poţi continua să mă prezinţi într-o lumină proastă.

Mârâind, Justin se răsuci pe călcâie. Nu avu nevoie de mai mult de trei paşi pentru a-şi da seama că se plimba fără să mai trebuiască să sară peste stive de cărţi sau pături aruncate. Emily îşi împreună mâinile cu modestie.

— Cărţile mele, mormăi el. Ce naiba a făcut cu cărţile mele? Încearcă să mă scoată din minţi. Nu voi mai găsi niciodată nimic!

— Ba sigur că vei găsi. Le-am organizat atât de frumos!

Privirea lui acuzatoare o ţintui pe loc.

— Ştiam unde se află fiecare carte*. Înainte* să le muţi tu.

Emily simţi nevoia să-l tachineze. Trase din stiva cea mai apropiată jurnalul lui din copilărie şi i-l flutură pe sub nas.

— Chiar şi pe asta, *Homer?*

Justin i-l smulse din mână şi se întoarse brusc pentru a deschide sertarul secret. Acesta alunecă de pe şinele lui şi căzu pe podea, împrăştiind pe jos hârtii, călimări, mai multe creioane de cărbune, o pereche de ochelari subţiri de aur şi un pachet îngălbenit, legat cu sfoară. Mormăind din nou, se lăsă pe vine şi înghesui jurnalul şi simfoniile în sertar.

Emily îngenunche să adune nişte hârtii, pregătită să i le dea ca pe o ofertă de pace. Se uită curioasă la un document care părea oficial, semnat cu un nume înflorit, dar acesta îi scăpă printre degete, uitat, când privirea îi căzu pe un pachet de scrisori. Recunoscu scrisul îndrăzneţ al lui Justin.

El încă mormăia printre dinţii încleştaţi.

— Dacă m-aş fi dorit o femeie infernală care să scotocească prin lucrurile mele, m-aş fi însurat până acum, nu? De ce nu poţi să stai departe de lucrurile mele? Mai bine chiar, de ce nu poţi să stai departe de viaţa mea?

Strânse scrisorile în mână, dar era prea târziu.

O lacrimă căzu pe plicul scrisorii, întinzând cerneala ştearsă. O altă lacrimă pică pe mâna lui ca o picătură de ploaie sărată.

— O, Doamne, Em, nu începe să plângi acum! Sunt sătul de atitudinea smiorcăită a lui Penfeld.

Dar Emily nu se uita la el. Se holba la pachetul gros de scrisori, fiecare adresată domnişoarei Claire Scarborough de la Queen Square 45, Bloomsbury, Londra, şi care nu fuseseră niciodată trimise prin poştă.

Îl privi prin vălul de ceaţă al lacrimilor. El se întinse spre ea, dar Emily deja o zbughise, lăsând uşa deschisă în urma ei.

Capitolul 10

Cred că farmecul tău ar fi o adevărată provocare pentru firea lui serioasă…

Ploaia se topea într-o ceaţă fină pe pielea lui Emily, amestecându-se cu lacrimile care îi şiroiau din ochi. Vântul îi trăgea de bucle şi biciuia oceanul înspumat. Îşi trase genunchii la piept, alinată de zgomotul şuierător al valurilor care se loveau de mai.

Nu îi luă prea mult timp lui Justin s-o găsească. Ea ridică privirea spre el şi-i văzu silueta conturată pe fundalul cenuşiu, fără pălărie, cu pumnii strânşi, singur şi stăruitor. Picăturile de ploaie îi udau părul şi se prindeau ca nişte mărgele de cristal în barba lui.

Emily se întoarse cu faţa spre mare, ştergându-şi lacrimile. Cum putea să-i explice că nu plângea de tristeţe, ci de bucurie?

El nu o uitase niciodată. În toţi acei ani nesfârşiţi şi singuratici, nu uitase niciodată de ea. Pachetul gros de scrisori, legate cu un şnur aproape destrămat, era dovada clară a acestui fapt. Dar de ce nu i le trimisese niciodată? De ce lipsise un sărman copil de mângâierea pe care i-ar fi adus-o cuvintele lui? La şcoală, se strecura în fiecare dimineaţă la parter, atunci când era livrată poşta, doar ca să se strecoare înapoi la ea în pod cu mâinile goale, rugându-se să nu o fi văzut celelalte fete. Îşi putea imagina bucuria şi mândria pe care ar fi simţit-o când domnişoara Winters i-ar fi pus în mâini unul din acele plicuri de hârtie cafenie. Ar fi zburat în sus pe scări, ar fi deschis scrisoarea şi ar fi savurat fiecare cuvânt scris de tutorele pe care nu îl întâlnise niciodată.

Cu toate astea, era confuză. Dacă Justin ar fi rostit un singur cuvânt, o silabă măcar, totul ar fi ieşit la lumină – întrebările, acuzaţiile, rugăminţile. În schimb, el îi întinse mâna.

Emily o luă, uşurată să găsească un sprijin puternic în lumea ei schimbătoare. O trase în picioare şi se priviră în ochi pentru un moment parcă nesfârşit, doar un bărbat şi o femeie, singuri pe o fâşie pustie de nisip. Îşi împleti degetele cu ale ei şi o conduse pe o dună de nisip, la o porţiune înaltă pe care se ridica o cruce rudimentară.

Aici, sus, vântul bătea mai puternic. Biciuia părul lui Justin ca o vijelie şi îi scotea în evidenţă profilul frumos. Acolo îi eliberă mâna şi se întoarse cu faţa spre ocean. Dintr-odată, Emily nu mai voia să afle adevărul. Cu o disperare care o şoca, dorea în schimb să-i atingă buzele cu vârfurile degetelor, să-l sărute cu toată pasiunea care îi

clocotea în inimă.

Dar când deschise gura, cuvintele lui o opriră.

— Tot timpul aud muzică în minte. Este mereu acolo. De când îmi amintesc.

Emily se lăsă să cadă pe iarba mică, cu genunchii slăbiţi de uşurare.

— Probabil e o înzestrare specială.

El râse scurt şi amar.

— Mai degrabă un blestem. Propria mea familie mă considera un ciudat. Am fost singurul fiu al tatălui meu, dar nu aveam niciun interes pentru firma lui de transport sau pentru blestematele obligaţii sociale care veneau la pachet cu nenorocitul ăla de titlu nobiliar. Nu mă putea ţine departe de pian. Vocea lui scăzu în intensitate şi deveni la fel de mohorâtă şi de ternă precum cerul. Când am împlinit douăzeci şi unu de ani, mi-a dat de ales. Muzica sau moştenirea. Eu am ales muzica. M-a aruncat în stradă cu nimic altceva decât haina de pe mine. Am ajuns într-un teatru de estradă, o şandrama plină de şobolani, unde cântam melodii licenţioase pentru nişte perechi de beţivi care îmi aruncau mărunţiş drept plată. Acolo l-am întâlnit pe Nicky. El m-a luat sub aripa lui şi m-a învăţat să supravieţuiesc.

Se uită în jos la cruce. Emily trase aer în piept, realizând dintr-odată lângă ce stătea.

— Nicholas? spuse ea încet. E îngropat aici?

Justin se uită în sus, clipind aproape absent.

— N-am găsit rămăşiţele lui Nicholas, ca să le îngropăm. Aici se odihneşte celălalt partener al meu. Se apleacă şi mângâie lemnul crucii. Cel mai drag prieten pe care l-am avut vreodată.

Emily nu se putea mişca, nu putea respira. Emoţiile pe care le crezuse îngropate de mult timp înfloriră în sufletul ei şi o sugrumară, lăsând-o fără cuvinte. Era la fel de neajutorată ca o păpuşă în mâinile lui Justin, când el îi luă faţa între palme şi o ridică uşor spre el. Ar fi putut s-o arunce în mare, şi ea n-ar fi fost în stare să scoată un scâncet de protest.

— Încerc să spun că-mi pare rău că am ţipat la tine, Emily. Mi-era teamă că şi tu o să mă crezi un ciudat.

Se apleacă şi o sărută uşor, lăsându-i pe buze gustul lui inconfundabil. Apoi îşi afundă mâinile în buzunare şi porni în jos pe deal, cu umerii încordaţi împotriva vântului.

Emily se uită orbeşte la ocean, departe în larg, unde linia neclară a orizontului se întâlnea cu valurile. Apoi îşi întoarse privirea spre crucea de lemn. Nu existau îngeri de marmură pentru tatăl ei. Niciun scris elegant sculptat în granit – *David Scarborough, părinte preaiubit.* Doar o cruce simplă, pe un deal bătut de vânt, cu vedere la ocean. O cruce despre care ştia, cumva, că fusese sculptată cu dragoste de mâinile lui Justin.

Lacrimile îi înceţoşară privirea când îşi trecu mâna peste peticul de iarbă care acoperea mormântul tatălui ei.

— O, tati, şopti ea. Ce să mă fac?

*

Emily se întoarse mult mai târziu la colibă. Împinse uşa, aşteptându-se să găsească încăperea pustie şi cufundată în beznă.

Dar în interiorul maşinii de gătit pâlpâiau limbi portocalii şi galbene de foc. Deasupra fierbea un vas, iar aerul era parfumat cu aromă de chimen şi cuişoare. Penfeld o întâmpină la uşă cu un prosop, pentru a-i usca părul. Îşi duse degetul la buze ca să-i dea de înţeles să tacă şi arătă cu capul spre masă.

Emily tresări când îl văzu pe Justin, şi-şi dădu seama cât de înfrigurată era. El stătea jos, cu picioarele lungi întinse în faţa lui şi cu capul aplecat peste masă. În timp ce îl privea, el trase o foaie nouă de hârtie şi continuă furios să scrie. Mâna aproape îi zbura pe pagină. Părul îi lucea ca mătasea umedă în lumina felinarului. Emily voia să-şi treacă degetele prin părul lui, să-l aducă la buze şi să-l usuce cu respiraţia ei.

Prosopul îi căzu din mâini, şi ea se apropie uşor de el, amintindu-şi de explozia lui de mai devreme. El îşi scoase

ochelarii şi se frecă la ochi, apoi ridică privirea şi-i aruncă un zâmbet care o încălzi mai mult decât focul din sobă.

Emily îndrăzni să tragă cu ochiul peste umărul lui, dar el îşi mută braţul în aşa fel încât să ascundă ce lucrase, apoi se relaxă şi cedă în faţa curiozităţii ei. Emily nu se lăsă păcălită de postura lui, dar fu emoţionată de încrederea pe care i-o acorda. Fredonă timid câteva note.

— Ceva nou?

— Foarte, răspunse el şi aranjă hârtiile astfel încât să le vadă de la început.

Buclele ei îi mângâiară obrazul atunci când se aplecă peste umărul lui. O melodie fără cuvinte i se născu pe buze, iar glasul îi deveni mai încrezător cu fiecare notă pe care o interpreta. Când ajunse la final, ecoul muzicii încă mai răsuna în încăpere.

Când îşi ridică ochii, îl văzu pe Justin privind-o admirativ, dar fără să-şi poată ascunde pasiunea. Emily se aplecă în faţă, atrasă de curba irezistibilă a buzelor lui întredeschise.

Aplauzele lui Penfeld destrămară vraja.

— Bravo, stăpâne! Cred că e una dintre cele mai bune pe care le-ai compus.

— Îţi mulţumesc, Penfeld, răspunse Justin. Îşi încordă maxilarul când privirea i se desprinse de a lui Emily şi începu să strângă hârtiile. Tu ce crezi?

Într-un fel, lui Emily nu i se părea suficient să rostească un „Minunat” sau o altă laudă asemănătoare. Se lupta să găsească vorbele potrivite pentru a exprima tot ce simţea în inima ei.

— A început ca o ploaie blândă şi liniştitoare. Dar apoi s-a întâmplat ceva periculos, ceva liber şi vioi ca explozia unor tunete şi fulgere. Şi din cauza aceasta, nimic nu va mai fi niciodată la fel.

Mâinile lui Justin îngheţară.

— I-ai dat un nume? întrebă ea.

Fantoma unui zâmbet jucă pe buzele lui. Se roti pe butoi ca să se întoarcă cu faţa spre ea, şi Emily auzi încă o dată notele vesele din cântecul său.

— I-am spus „Emily”.

*

În acea zi începu un ritm nou, care se întrepătrunse timid în zilele însorite şi nopţile tropicale luxuriante care urmară. Ritmul acesta fremăta prin gândurile lui Emily în timp ce se bălăcea prin valuri cu copiii. I se strecura în inimă în timp ce se plimba cu Justin pe câmpuri sau îi prindea pălăria atunci când i-o sufla vreo rafală de vânt. Îi bântuia liniştea serilor, când îşi sorbea cafeaua şi îl urmărea pe sub gene cum îşi scrie simfoniile la lumina felinarului.

Într-o dimineaţă, se pomeni stând singură în colibă, strângând în mâinile tremurânde scrisorile lui Justin către Claire Scarborough. N-o mustrase niciodată conştiinţa când citise scrisorile altcuiva, aşa că nu înţelegea de ce era atât de reticentă să-şi citească propria corespondenţă? Ridică una dintre scrisori în faţa ferestrei. Razele soarelui treceau prin plicul uzat, luminând scrisul de mână îndrăzneţ dinăuntru. Emily îl coborî rapid. Dimineaţa era pur şi simplu prea luminoasă pentru a fi întunecată de amintiri şi temeri vechi, îşi zise în sinea ei, aşezând cu blândeţe scrisoarea în locul său tainic. Deocamdată era suficient să ştie că Justin îşi amintise de ea.

În acea noapte cu lună se trezi în bubuitul agitat al propriei inimi. Un geamăt răguşit rupse tăcerea. Justin visa din nou.

Aruncă păturile de pe ea şi traversă coliba. Îi atinse fruntea înfierbântată. Nu ştia cum să-şi explice dorinţa nebunească de a-l linişti. Oare îl bântuia iarăşi imaginea lui Nicky? Sau era tatăl ei, cu zâmbetul stins şi ochii căprui, odinioară strălucitori, privindu-l acum acuzator? Gura lui Justin se contorsionă de durere şi, dintr-odată, nu mai conta care erau demonii lui. Voia doar să-i alunge.

Se întinse pe aşternutul de paie şi se ghemui alături de el. Îşi strecură palma peste pieptul lui gol şi se opri deasupra inimii. Trupul i se linişti treptat, apoi rămase

nemişcat. Fără să-şi dea seama ce face, o trase în braţele sale cu un geamăt mulţumit şi-şi îngropă faţa în părul ei.

*

Justin simţi că nişte pene îi gâdilau nasul. Le îndepărtă, abţinându-se să nu strănute. Apoi un parfum îi umplu nările, un miros atât de bogat şi de pur, că părea cu totul neobişnuit prin simplitate. Vanilie. Parfumul îi asaltă creierul, născând un dor pentru Anglia, ţara de care de abia dacă voia să-şi amintească. Îl făcu că tânjească după delicatesele civilizaţiei, cum ar fi prăjiturelele lui Gracie, fierbinţi, tocmai scoase din cuptor şi presărate cu scorţişoară. Gogoşi tăvălite prin zahăr umplute cu piersici aburinde. Emily, înmuiată în praf de stele şi glazurată cu lumina lunii.

Deschise ochii brusc. Emily?

Nasul lui nu fusese ascuns în pene, ci în buclele ei. Dormea încolăcită în jurul lui cu o inocenţă adormită. Şi când dormea era la fel de nărăvaşă ca atunci când era trează. Îl încălecase cu un picior şi mâna i se odihnea pe abdomenul lui. Razele blânde ale dimineţii îi mângâiau chipul.

Pofta pe care o simţise în stomac se transformă acum în dorinţă şi îi ţâşni spre vintre cu o iuţeală nemiloasă. Îşi mută şoldurile. La naiba cu prăjiturelele şi gogoşile, se gândi el. Voia să o guste pe Emily. Voia să se afunde în trupul ei fraged până se săturau amândoi. Şi aşa era o adevărată tortură să se trezească în fiecare dimineaţă şi să o vadă înfofolită în păturile ei, cu funduleţul vizibil ridicat spre tavan. Dar să se trezească din somn şi să o găsească încolăcită în jurul lui ca o dulce destrăbălată! Era atât de excitat, că şi numai chicotitul ei neprefăcut era în stare să-l dezlănţuie. Cu grijă să nu o deranjeze, întinse mâna sub pătură şi-şi descheie unul din nasturii pantalonilor.

În ultimele zile, devenise mai mult decât o povară pentru el. Devenise o obsesie. Se chinuise s-o trateze cu aceeaşi afecţiune pe care le-o arăta copiilor, dar zâmbetul

ei vesel nu făcea altceva decât să-i alimenteze dorinţa pe care o simţea faţă de ea. Înflorise ca o floare tropicală din zonele sălbatice ale insulei. Lumina soarelui îi bronzase pielea şi dăduse o lumină aurie buclelor sale.

Lumea lui îi aparţinea ei. Emily îi dădea târcoale ca un înger vagabond, firav şi amuzant. Strânse din ochi, bântuit de imaginea ei aplecată lângă el, peste o plantă de in sau bălăcindu-se prin valuri, la apus, cu o ceată de copii maori agăţaţi de braţele ei ca nişte crabi. Duminică, la casa de întâlnire a tribului maori, îşi ridicase privirile din Biblie şi o văzuse stând cu picioarele încrucişate pe podeaua de pământ, cu o expresie melancolică întipărită pe chip şi cu obrazul sprijinit de capul lui Dani. Citise bâlbâindu-se cinci versete din Evanghelia după Matei, apoi îşi pierduse complet ritmul. Când îşi ridicase din nou privirile, ea dispăruse.

Avusese destule amante în Londra, unele mai sincere, altele mai false, dar niciuna dintre ele nu se putea compara cu farmecul obraznic al zvârlugii cu picioarele goale care dormea lângă el.

Emily se mişcă în somn. Întredeschise buzele şi începu să sforăie delicat. Justin se simţi ruşinat. Stătea întins lângă ea, plănuind să o seducă într-un mod care l-ar fi făcut de ruşine chiar şi pe Nicky, iar ea probabil visa castele de nisip şi stele de mare. Îşi trecu degetul peste nasul ei, aşteptându-se să găsească praf de pistrui pe vârful degetului.

Emily se trezi, apoi făcu ochii mari într-un amestec de spaimă şi de groază care îl făcu să se întrebe dacă nu cumva îi crescuseră colţi în timpul nopţii. Îşi trecu limba peste dinţi. Toţi păreau la fel de tociţi.

Îşi atinse barba nerasă cu regret.

— Ştiu că nu m-am ras de câteva zile, dar nu arăt chiar atât de înfiorător, nu?

Probabil că răspunsul ar fi fost afirmativ, pentru că ea se zvârcoli ca să-şi retragă piciorul şi să se îndepărteze.

El o strânse mai puternic în braţe, pentru că nu era dispus s-o lase să plece fără nicio explicaţie.

— De *ce* atâta grabă? În ciuda reputaţiei mele de om cumpătat, îmi place să ţin o femeie în braţe dimineaţa.

Ea chicoti răguşit.

— Dar Penfeld…

— … doarme.

Un sforăit puternic, venit de sub fereastră, îi întări spusele.

— Şi eu, izbucni ea. Dormeam, adică. De fapt, aveam o criză de somnambulism. Trebuie să mă fi împiedicat şi am căzut pe tine. Poate că m-am lovit la cap. Ar trebui să mă plimb puţin, să văd dacă sunt ameţită.

Se ridicase pe jumătate când el îi încercui talia cu un braţ şi o trase înapoi. Făcu o grimasă când posteriorul ei moale se lipi de o parte a trupului său care, pentru moment, era prea trează pentru a fi considerată cuviincioasă.

— Dacă eşti ameţită, ai nevoie de odihnă, spuse el, în speranţa că Emily va pune răguşeala lui pe seama somnolenţei. Ştii, minţi îngrozitor, deşi te lauzi că eşti expertă în pozne.

— Nu este adevărat! Mint foarte bine. Toţi profesorii mi-au spus asta. Se foi în semn de protest.

Trupul lui Justin era atât de încordat, că mai avea puţin şi ceda. O împinse de pe el, apoi se rostogoli deasupra ei făcându-i inutilă tentativa de a scăpa. Îşi împleti degetele cu ale ei şi îi prinse mâinile deasupra capului.

Îşi arcui sprâncenele, avertizând-o să nu mai mintă.

— Acum ce-ar fi să-mi spui ce făceai în patul meu. Îmi puneai piper în nas? Îmi legai păturile? Îmi puneai ciulini în pantaloni?

Ea îşi coborî pleoapele, lăsându-l să-i vadă genele mătăsoase.

— Am avut un vis urât. Îmi era frică.

Mărturisirea ei sfioasă îl emoţionă. Ştia prea bine cum era să se trezească tremurând în întuneric. Şi-o imagină târându-se lângă el, încredinţată că el avea să-i alunge demonii. Îşi coborî capul cu gândul să-i alunge temerile cu

un sărut. Dar înainte ca buzele lor să se atingă, şoldul i se lipi de abdomenul ei gol. Un şoc de plăcere îi cutremură trupul. Îşi dădu seama prea târziu că schimbarea poziţiei nu făcuse altceva decât să înrăutăţească problema. Mădularul lui erect devenise imposibil de ignorat. Pentru amândoi.

Şocată, Emily rămase cu gura căscată. Spre groaza lui, Justin simţi că roşeşte.

— Nu-i nimic, spuse el răspicat, dar ea făcu ochii mari ca semn că nu-l crede. Te asigur că e un lucru normal care se întâmplă dimineaţa. Nu are absolut nimic de-a face cu tine, minţi el.

Ea ezită, apoi pufni încrezută.

— Ştiam asta.

Justin se ridică, mutându-şi picioarele departe de ea. Bineînţeles că ştia, se gândi el. Probabil că o învăţase flăcăul grădinarului. Sau coşarul? Ardea de dorinţă s-o împingă înapoi pe pături şi să-i ofere şi el câteva lecţii.

O văzu ridicându-se cu coada ochiului. Îşi trase fusta în jos, ca să-şi acopere coapsele elegante, de parcă ar fi fost cea mai timidă virgină.

Se simţea dator să o avertizeze, îşi aminti el, nimic mai mult.

— Emily?

— Da?

— Dacă mai ai coşmaruri… începu el şi simţi că ea aşteaptă încordată continuarea… du-te la Penfeld.

— După cum doreşti, domnule Connor. Nu vreau să fiu o povară.

Justin nu era pregătit pentru amărăciunea din tonul ei.

Se întoarse spre ea, dar Emily deja se băgase în aşternutul ei de paie şi-şi trăsese păturile peste cap, ca un copil supărat.

*

În acea după-amiază, Justin se duse pe ţărm să privească furtuna care venea odată cu mareea. Dinspre vest se vedeau ameninţători norii negri care aduceau odată

cu ei şi ploaia. Departe, în largul mării, ploaia deja se dezlănţuise, topind cerul şi oceanul într-o perdea gri, fără capăt. Fulgerele trosneau şi pocneau ca o pânză de păianjen deasupra valurilor furioase. Justin îşi încordă picioarele pentru a rezista forţei vântului şi-şi înfipse mâinile în buzunare. Aştepta cu bucurie furtuna, văzând în sălbăticia ei un tumult asemănător cu propria lui stare de spirit.

O căldură apăsătoare plutise în aer mai toată ziua, clocotind la fel ca tensiunea care se acumulase în trupul lui încă de când se trezise cu Emily în braţe. Recunoştea senzaţia: o dorinţă fierbinte şi puternică, pe care o negase prea mult timp. Ea îi spulberase pacea fragilă pe care o găsise pe Insula de Nord şi trezise fiara înfometată din el care tânjea după exaltare şi pasiune şi după mai mult decât devotamentul loial al unui mic trib de băştinaşi.

Inspiră adânc mirosul ploii care venea. Ce bine ar fi fost dacă furtuna i-ar fi alinat o parte din frustrări. Privi pe plaja pustie. O pată de culoare galbenă îi atrase atenţia.

Era Emily, care cobora dealul şi se îndrepta spre plajă. Vântul îi sufla cu putere părul şi îi lipea fusta de trup. Alunecă pe nisipul moale şi, fără să-şi dea seama, Justin făcu un pas înainte cu intenţia de-a o ajuta. Ea nu-l văzu. Primii stropi uriaşi de ploaie îi căzură pe spate, şi ea fugi spre adăpostul oferit de frunzişul pădurii, dispărând printre copacii care se legănau în bătaia vântului.

Justin se uită lung la dealul de nisip, şi se încruntă. Era a treia oară când o văzuse pe Emily coborând pe cărarea aceea, mereu la amurg şi mereu singură. Ignorând ploaia, coborî pe plajă şi începu să urce dealul de nisip, bâjbâind după smocuri de iarbă de care să se prindă.

Când ajunse în vârf, se opri şocat de imaginea care îl aştepta acolo. Un strat de flori roşii se întindea ca o pată de sânge în jurul crucii de pe mormântul lui David. *Pohutukawas.* Justin căzu în genunchi şi atinse o petală fragilă cu vârful degetului, pierzându-se în parfumul lor dulceag. Îşi aminti de ruşinea pe care o simţise. Închise ochii în timp ce vocea lui David părea să-i şoptească prin

ploaie, transportându-l înapoi în timp.

Ai grijă de îngeraşul meu, Justin! Jură!

Tunetul bubui ca o canonadă.

Justin tresări, simţind miros de praf de puşcă în adierea vântului. Deschise ochii larg. Îngenunche pe marginea malului abrupt, strângând în mână ceasul lui David. Nu îndrăznea să-l deschidă. Chiar şi după toţi aceşti ani, se temea să dea ochii cu imaginea copilului din interior. Copilul care încă îl aştepta în Anglia. Copilul care avea ochii lui David.

Ridică una dintre flori, aproape hipnotizat. Şi-o închipui pe Emily chinuindu-se să urce pe cărarea îngustă cu braţele încărcate cu flori parfumate. De ce ar aduce ea flori la mormântul lui David? Simţise, cumva, cât de important era acest loc pentru el?

Îndepărtă o picătură de ploaie de pe petala catifelată, şi aceasta se topi pe pielea lui. La fel cum se topeau lacrimile pe obrazul alb al lui Emily. Deschise palma şi o rafală de vânt îi smulse floarea din mână, trimiţând-o direct în ocean. În timp ce furtuna se dezlănţuia cu toată puterea în jurul lui, floarea pluti pe valuri până fu înghiţită fără urmă.

Capitolul 11

Trebuie să fii curioasă de comoara pe care am descoperit-o...

Emily înainta cu paşi siguri prin pădure şi cu un coş strâns la îndoitura cotului. În ciuda faptului că era greu, paşii ei erau la fel de uşori ca aerul curat şi luminos, spălat de furtuna din ziua precedentă. A doua zi aveau să meargă în tribul lui Trini, care organiza un festin de zile mari pentru a ura bun venit băştinaşilor maori din vecinătate. Ofranda ei umilă era un coş cu fructe verzi şi acoperite de puf pe

care le culesese de pe nişte rugi de agrişe cu ajutorul lui Kawiri., în timp ce se apropia de colibă, auzi voci masculine ridicate într-o ceartă serioasă.

Se opri nedumerită, apoi făcu un pas înapoi. Da, îşi zise în sinea ei, era coliba lor.

Coşul îi alunecă puţin când glasul lui Penfeld bubui:

— Domnul Dumnezeul nostru a predicat mai bine decât mine, atunci când s-a adresat fariseilor şi le-a spus: „Milă voiesc, iar nu jertfă”. Mă tem că faceţi o greşeală enormă… *domnule.*

Ultimul cuvânt fusese rostit pe un ton de insultă care o făcu pe Emily să rânjească. Se părea că hamsterul cel timid înnebunise de tot.

— Pe el, Penfeld, şopti ea încet.

L-ar fi aplaudat pe oricine ar fi îndrăznit să-l sfideze pe atotputernicul Pakeha.

— Dacă aş fi vrut să ascult interpretarea ta asupra Scripturii, ţi-aş fi cerut-o, ripostă Justin.

Emily lăsă coşul jos. Nu învăţase prea multe din talentele lui Tansy, dar se pricepea de minune să tragă cu urechea. Se strecură pe lângă fereastră şi îndrăzni să tragă cu ochiul înăuntru. Justin era cu spatele la ea, dar profilul lui Penfeld căpătase o nuanţă lividă de roz. Cu siguranţă avea un acces de furie, după cum ar fi spus domnişoara Winters. Când Justin se roti pe călcâie, Emily se ghemui sub pervaz.

— Femeia nu mi-a lăsat nicio altă variantă, spuse el. N-am nicio leţcaie. Trebuie să-i trimit vrăjitoarei ceva, chiar dacă e vorba doar de un gest de bună-credinţă.

Penfeld pufni.

— V-aţi gândit să vă scoateţi inima din piept? Ar fi o ofrandă potrivită din partea unui om căruia îi place să facă pe martirul, aşa ca dumneavoastră. N-am înţeles niciodată de ce nu v-aţi aruncat pe mormântul prietenului dumneavoastră şi nu v-aţi îngropat odată cu el, atunci când aţi avut ocazia.

Din tăcerea care se lăsă, Emily înţelese că valetul mersese prea departe. Propria ei inimă se strânse de durere. În cele din urmă, se auzi vocea liniştită a lui Justin:

— Te-aş putea concedia pentru asta, spuse el pe un ton lipsit de emoţie, care amintea de ducele care ar fi putut deveni.

Penfeld îşi apără cu răceală demnitatea.

— Dacă preferaţi, voi căuta un alt loc de muncă.

Spre meritul lui Justin, acesta nu continuă discuţia aceasta complet ridicolă. Cum s-ar fi descurcat un valet fără slujbă pe această coastă izolată? Şi-ar oferi serviciile şefului lui Trini? Să-i calce fusta de in? Să-i lustruiască cerceii de jad?

Justin oftă cu putere.

— Pur şi simplu n-am încredere în femeia aia, Winters.

Emily îşi încleştă pumnii când îşi dădu seama că vorbeau despre ea. Nu, nu despre ea, se corectă ea cu răceală. Despre Claire Scarborough.

— Dacă nu primeşte cât mai curând veşti de la mine, adăugă el, ar putea arunca copilul în stradă.

Sau în ocean, îşi zise Emily, străduindu-se să-şi stăpânească un chicotit isteric.

Glasul valetului se auzi din nou, de data asta cu un ton rugător:

— Dacă nu aveţi încredere în ea, de ce nu luaţi copilul din grija ei? Femeia aia intrigantă ar putea să vândă familiei dumneavoastră informaţiile pe care le ştie despre locul în care ne aflăm. Poate că tatăl dumneavoastră ar putea…

— Sunt mort pentru tatăl meu. Mi-a spus foarte clar lucrul ăsta, atunci când i-am aruncat moştenirea în faţa de pedant.

Penfeld nu mai găsi nimic de comentat. Emily auzi foşnet de hârtii şi clinchet de metal. Se ridică uşor deasupra pervazului. Justin îşi scotea de la gât ceasul tatălui ei. Obiectul îi atârna elegant printre degete, rotindu-se în lumina soarelui deasupra unei cutii cu hârtie de mătase.

Se lăsă din nou la pământ, apăsând cu pumnii în pământul rece. Gândurile îi goneau la fel de repede ca bătăile inimii. Ce Dumnezeu se întâmplase cu mina de aur? Oare Justin nu-şi pierduse doar prietenii şi partenerii în revolta maori, ci şi averea? Se părea că nu mai trimisese

bani la şcoală pentru că nu avea niciun ban. Iar acum voia să-i trimită domnişoarei Winters preţiosul ceas de la tatăl ei.

Emily se simţi dezgustată de imaginea femeii aceleia lacome, înfigându-şi ghearele în hârtia subţire, scotocind după obiectul greu de aur de pe fundul cutiei. Cel mai probabil l-ar trimite pe Barney la aurar chiar în aceeaşi zi, ca să transforme capacul gravat într-un bulgăre de aur.

Emily încercă să înghită nodul care i se formase în gât. Cuvintele auzite doar îi confirmau ceea ce bănuia deja. Singura moştenire a lui Claire Scarborough se afla în privirea de aur lichid din ochii lui Justin Connor.

*

— Ptiu, drace, puştoaică afurisită! Mişcă-ţi fundu' în cealaltă parte dă plajă or te-arunc io acolo!

La auzul acestor cuvinte vulgare rostite de Kawiri pe un ton melodios, Justin lăsă coşul din braţe să-i cadă şi avu un schimb de priviri uimite cu Penfeld. Copiii se aruncară asupra fructelor de kumara şi fructul pasiunii care fuseseră aduse pe plajă pentru festinul de a doua zi. Kawiri se uita furios la sora lui.

Dani îşi puse mâinile în şolduri şi scoase limba ei mică şi roz, într-un gest sfidător. Lui Justin, i se păru o atitudine dureros de familiară.

— Nu eşti dăstul dă mare să m-obligi.

Justin se crispă la auzul accentului cockney. Şi dacă-l trece pân' minte să-ncerc, o s-o chem pă Emmy a mea şi-l va trage o scatoalcă dă s-o ţii minte.

Justin o scuti de efort. Dădu capul pe spate şi zbieră:

— Emily!

Aceasta apăru dintr-o groapă proaspăt săpată în care căuta scoici, ştergându-şi nisipul de pe burtă.

— Aţi sunat după mine?

Arăta atât de fermecătoare, că Justin aproape uită că voia s-o certe. Căldura după-amiezii îi îmbujorase obrajii. Părul i se încolăcea în şuviţe umede în jurul feţei, scoţându-

i în evidenţă zâmbetul acela ameţitor care era un amestec de tandreţe şi neastâmpăr. Dinspre direcţia coşurilor se auzi o bufnitură ameninţătoare, şi lui Justin îi reveni memoria.

Arătă spre copii.

— Acei copii… Ce i-ai învăţat?

Ea îşi foi picioarele cu un aer cuviincios.

— Engleza?

— Engleza de baltă, cel mai probabil. S-ar descurca mai bine la o încăierare prin cartierele mărginaşe, decât într-o sală de judecată. Ce încerci să faci? Să ştergi tot binele pe care l-am făcut?

Ea înfipse un deget în nisip, părând mai interesată să se joace cu un crab minuscul.

— Ai mai auzit-o vreodată pe Dani rostind o propoziţie întreagă în limba engleză?

— Tirada aia îngrozitoare nu prea poate fi numită… Se opri, scărpinându-se în cap. Nu, n-am mai auzit-o.

Nu fu nevoit să-şi ducă gândul mai departe din cauza unui fruct de kumara care se lovi de capul cuiva. Urmă un urlet de furie. Justin se strâmbă.

Emily se strecură pe lângă el.

— Mă voi strădui să fiu un exemplu mai bun, promise ea, aplecându-se spre coşul de răchită şi urechile celor doi copii într-o singură mişcare plină de graţie. Mai tăceţi din gură, şuieră ea, sau vă tăbăcesc funduleţele.

Urmă un cor cuviincios de „Da, doamnă”.

Buzele lui Justin tresăriră când îi zări curba delicioasă a posteriorului. Undeva, în depărtare, tună o voce:

— Aranjaţ’ odat’ torţele, doamnelor! N-avem toată afurisita dă zi!

Justin gemu.

— O, nu! Nu şi Trini.

Ridicând nevinovată din umeri, Emily se strecură înapoi în groapa de scoici. Pufnetul de veselie al lui Justin aproape îl sufocă. Scăpă coşul pe care îl ţinea şi fu nevoit să vadă cum toate fructele de kiwi pe care se chinuise să le culeagă se rostogoleau uşor în mare.

*

În seara aceea, Emily nu se întoarse să ia cina la colibă. Justin îl lăsă pe Penfeld să sforăie şi plecă în căutarea ei. Mai mulţi maori îşi făcuseră tabără de-a lungul plajei şi nu se mai întorseseră peste noapte în satul fortificat. Justin se duse de la un foc la altul, zâmbind, salutând şi prefăcându-se că nu era pe cât de pierdut se simţea.

Din tufele încurcate de ferigi se auzi strigătul deznădăjduit al unei păsări kiwi, plecată să caute de mâncare. Lui Justin i se făcu milă de pasăre – era neîndemânatică, timidă şi, în ciuda eforturilor sale de a zbura, nu se putea desprinde de pământ.

O melodie răsună în aer, amestecându-se cu zgomotul uşor al valurilor care se loveau de mai. Melancolia lui Justin dispăru. Grăbi paşii spre sunet, strivind nisipul fin sub tălpi.

La marginea ţărmului trosnea un foc ce trimitea scântei spre cerul catifelat al nopţii. Justin se ascunse în umbre, în afara cercului de lumină.

Emily adunase copiii în jurul focului, ca un înger cu nas cârn care dirijează un cor de heruvimi goi-puşcă. Vocile lor pure şi dulci se ridicau în aer, intonând cântecul cu o claritate care ar fi fost invidiată de orice cor de băieţi de la Biserica Sf. Paul. Un rânjet îi curbă buzele şi îşi imagină ce reacţie şocată ar fi avut orice congregaţie londoneză serioasă când ar fi văzut adunătura asta de copii grăsuni şi dezbrăcaţi. Mai ales pentru că intonau o melodie veselă „Maud cea poznaşă e o adevărată scorpie, pe cinstea mea!”

Îşi lăsă capul în jos, râzând încetişor. Întreaga lui viaţă visase să studieze muzica cu maeştrii din Viena, dar părea destinat să înveţe subtilităţile muzicale în genunchi, la picioarele unei fetişcane obraznice şi neascultătoare.

Când îşi ridică fruntea, privirile li se întâlniră peste capetele copiilor. Şi rămase fără aer. Cântecul copiilor se

pierdu undeva în fundal, făcând loc altei melodii mai luminoase şi mai tânguitoare. În ochii ei strălucea o invitaţie timidă. În acel moment, ea nu era nici înger, nici copil, ci o femeie în privirea căreia se putea citi făgăduinţa unei pasiuni tandre. Hotărârea pe care o luase Justin începea să se clatine. Chiar îi plăcea să fie un martir, aşa cum îl acuzase Penfeld? Ar fi fost egoist din partea lui să-şi permită o fărâmă de fericire în braţele lui Emily? Să se trezească în fiecare dimineaţă cu ea în braţe? Să doarmă în fiecare noapte cu gustul ei arzându-i pe buze?

Să-şi piardă inima şi sufletul în faţa acestui înger căzut din ceruri, să se piardă în flăcările arzătoare ale propriilor dorinţe?

Justin se ridică brusc în picioare. Penfeld greşea. Nu voia să fie un martir. Râvnea după singurătate. Singur se ascunsese în acest colţ de lume, timp de şapte ani, doar ca să nu înfrunte priviri ca acelea pe care i le arunca Emily. Forţându-se să nu se lase impresionat de zâmbetul ei care pălea, dădu rece din cap în direcţia ei şi se întoarse în întuneric, încă bântuit de strigătul singuratic al păsării kiwi.

*

În noaptea festinului, vremea fu caldă şi cerul senin, acoperit de o puzderie de stele. Emily şi Justin stăteau cu tribul lui Trini şi urmăreau cum şirul luminos de torţe le arăta drumul în jos, până pe ţărm.

Justin îşi puse uşor mâinile pe umerii ei. Emily inspiră tremurat, dar se temu să vorbească pentru a nu destrăma vraja tandră care îi cuprinsese inima şi sufletul. Nu o mai simţise de atât de multă vreme, că aproape că nu recunoscu sentimentul.

Fericire. În inima ei trădătoare rezonă o coardă de bucurie, ca ecoul clopoţeilor în vânt, o melodie pe care o auzise cândva şi nu o mai uitase niciodată.

Liniştea fu spartă de un cântec pur şi armonios, care părea să pâlpâie în aer, luminând întunericul nopţii. Justin începu să se legene, trăgând-o după el într-un dans

atemporal. Ea îşi lăsă capul pe spate, rezemându-se de umărul lui, simţindu-se conectată cu muzica, cu noaptea şi cu el. Oaspeţii lor ajunseră pe plajă, acceptând cântecul de bun venit al gazdelor într-o tăcere smerită.

Când se stinse şi ultima notă a cântecului, Justin îi şopti:

— Să nu aplauzi. Ai putea începe un război.

După cum prezisese, se păstră un moment de tăcere respectuoasă înainte să se pornească sărbătoarea.

Niciun nobil de la curtea Angliei nu şi-ar fi permis atâta ospitalitate, cum le ofereau maori prietenilor lor.

Dacă Witi Ahamera era regele lor şi *tohunga* cu părul alb era medicul regal, atunci Justin putea fi considerat prinţul moştenitor mult iubit, care saluta sosirea celuilalt trib cu o prietenie plină de respect. Emily încercă să se piardă în mulţime, dar Justin o luă sub aripa lui şi o proteja cu popularitatea de care avea parte. Lângă el, se simţea ca o prinţesă.

La scurt timp după asta, Emily se servi cu o bucată suculentă de carne friptă şi urmări cu fascinaţie vârtejul de mişcare şi de culoare de pe plajă. Copiii se prinseră de mâini şi se strecurară pe sub braţele şi picioarele dansatorilor, imitând mişcările acestora cu o exuberanţă stângace. Şi ea fu prinsă de ritm şi începu să ţină isonul cu degetele de la picioare.

Lângă ea stăteau Trini şi Justin, cu picioarele încrucişate în nisip.

Zâmbind cu timiditate, o fată maori îi oferi o tavă de răchită plină cu carne de pui. Ea suspină şi o îndepărtă, frecându-şi burta în semn că mâncase destul. Fusese atât de încântată să scape de tocana de fasole pregătită de Penfeld, că se îndopase cu şuncă, carne de porc şi preţioasele scoici *toheroa,* gătite la aburi, în nisip.

Justin era ocupat cu bărbatul ştirb din stânga lui, aşa că se întinse după ceaşca lui.

Mâna lui o prinse de încheietură.

— Nţ, nţ! Iarăşi eşti o fetiţă neastâmpărată?

— Nu sunt o fetiţă, replică ea, privindu-l în ochi. Mi-e

sete.

Amândoi ştiau că ceaşca lui cu apă de izvor rece ca gheaţa conţinea şi rom, în timp ce a ei avea doar apă.

El înclină capul, gânditor.

— Presupun că nu ţi-ar face rău o înghiţitură.

— Nu, dar dacă nu mă laşi, s-ar putea să-ţi fac ţie rău.

El trase ceaşca departe de ea.

— Puţină răbdare, iubito! Lasă-mi mie onoarea!

Emily fu atât de uimită de alintul lui, că tresări atunci când îi lipi ceaşca rece de buze. Zgomotul şi confuzia părură să se estompeze, lăsând-o singură, captivă în flăcările aurii din ochii lui Justin. El înclină ceaşca, şi ea bău cu poftă. Un foc lichid păru să i se reverse prin vene, intensificat de fiecare bătaie a pulsului de la baza gâtului lui Justin. El trase ceaşca deoparte şi câteva picături de foc îi rămaseră pe buze. Le linse lacomă cu vârful limbii, şi Justin oftă uşor.

Bătrânul îl trase de braţ, cerându-i atenţia.

Emily zâmbi timidă.

— Gata! Promit să nu mai fiu obraznică.

Aşteptă până când el puse ceaşca jos şi apoi o schimbă cu a ei, fără ca el să bage de seamă. Avu grijă să soarbă încet, nu să bea cu înghiţituri mari, ştiind că romul avea o aromă mai puternică şi mai ameţitoare decât sherry-ul folosit la gătit pe care ea şi Tansy obişnuiau să-l fure din bucătăria internatului.

Un şir de războinici ale căror trupuri luceau în lumina torţelor începură să danseze în jurul focului cu rotiri sălbatice, care povesteau despre bătălii câştigate şi lupte care încă mai trebuiau duse. Emily se legăna pe ritmul cântecului de război. Nu foloseau tobe, ci păstrau ritmul bătând din picioare. Dansul lor făcea nisipul să reverbereze cu pasiunea lor masculină, iar Emily simţi că începe să-i clocotească sângele în vene. Îşi schimbă poziţia, pentru că devenise foarte conştientă de şoldul lui Justin lipit de al ei.

Aproape răsuflă uşurată când apărură femeile din ambele triburi, unduindu-se într-un dans molcom şi rotind

nişte bile de in împletit între degetele lor graţioase. Însă liniştea ei se evaporă când o străină cu ochi negri se rupse din şirul de dansatoare şi se îndreptă spre Justin.

Emily oftă lung, aşteptând salutul obişnuit, rostit cu atâta adoraţie de băştinaşi: „Pakeha!”

— Justin, dragul meu! strigă femeia pe un ton melodios.

— Rangimarie! N-am ştiut că vii, răspunse el, zâmbind ca un adolescent.

Emily îşi îndreptă spatele.

Femeia se aruncă în genunchi şi-l învălui în îmbrăţişarea ei. Justin dispăru în părul ei lung, negru şi mătăsos. Emily îşi atinse cu tristeţe propriile ei bucle lipsite de luciu. Aerul umed îi uscase părul în bucle încreţite.

Frumoasa polineziană îşi aşeză fusta în jurul ei, vorbind repede în maori. Justin îi răspunse la fel de rapid şi-i ridică mâna la buze într-un gest atât de civilizat, atât de englezesc, că Emily citi în asta o mărturisire directă, de parcă Justin ar fi întins-o pe nisip şi s-ar fi culcat cu ea chiar acolo. Între ei exista în mod clar un aer de intimitate. Femeia îşi scutură părul într-o mişcare seducătoare. Emily se uită urât la el, întrebându-se ce război ar începe dacă i l-ar fi smuls din rădăcini.

Îl înghionti pe Trini, aproape răsturnându-i ceaşca din mână.

— E destul de drăguţă, nu-i aşa? În cazul în care îţi plac femeile cu tatuaje.

De fapt, femeia avea un tatuaj doar pe bărbie. Aripile întinse îi subliniau buzele pline şi forma exotică a ochilor. Se întinse peste Emily, luă un fruct al pasiunii dintr-o tavă şi rupse jumătate din el cu dinţii ei albi şi drepţi. Sucul auriu al fructului i se prelinse în jos pe bărbie.

— Ai văzut asta? De data asta, Emily chiar răsturnă ceaşca lui Trini, iar acesta îşi turnă apa rece pe pieptul gol. Ce maniere odioase! Fătuca asta neruşinată n-ar rezista să bea ceaiul cu domnişoara Win… îşi înghiţi cuvântul, aruncând o privire nervoasă în direcţia lui Justin.

Trini nu părea să fi observat nimic. Era prea ocupat să

se şteargă pe piept cu mantia lui din pene.

Emily rămase cu gura căscată de şoc şi complet neajutorată când nepoftita băgă cealaltă jumătate din fructul pasiunii în gura lui Justin şi apoi îi mângâie buzele cu degetele bronzate, care zăboviră acolo parcă în amintirea unor desfătări din trecut şi cu promisiunea unora viitoare. Emily simţi un cuţit în inimă. Se simţi mică, urâtă şi plină de pistrui, aşa că îşi coborî capul şi-şi dori să fi avut părul mai lung, ca să se poată ascunde mai bine.

Cântecul dansatorilor căpătă un ritm nou, hipnotic şi senzual. Râzând, femeia se trase din braţele lui Justin şi se alătură celorlalte femei din trib care dansau.

Justin se aplecă spre Emily şi vorbi tare, ca să se audă peste muzică:

— Acum poţi vedea de ce îi găsesc atât de irezistibili pe maori. Ei nu fac nimic fără să cânte.

— Nimic? i-o întoarse ea tăios.

Justin fredona încet, complet orb la micul vulcan gata să erupă de lângă el.

— Rangimarie a fost printre cei mai buni elevi ai mei. Eu am învăţat-o engleză.

— Doar atât?

Justin nu văzu privirea ucigaşă pe care i-o trimise Emily. Ochii lui erau îndreptaţi admirativ spre pieptul voluptuos al prietenei sale. Mişcările unduitoare pe care le făcea Rangimarie mai că ameninţau să-i scoată ochii din cap. Ea dansă spre el, lovind cu picioarele în nisip şi legănându-şi şoldurile cu intenţie vădit erotică.

Vârfurile părului ei atinseră obrazul lui Emily ca nişte mici ţipari atunci când se aplecă deasupra lui Justin şi-i spuse câteva cuvinte în maori. El zâmbi şi-şi lăsă capul în jos. Se putea să fie din cauza torţelor, dar Emily ar fi jurat că Justin roşise.

În timp ce femeia se îndepărta, Emily îl lovi pe Trini în braţ.

— Ce-a spus?

Trini îi aruncă zâmbet enervant şi-şi fâlfâi degetul în faţa ei.

— Nu! Aşa ceva nu e pentru anexele auditive ale progeniturilor.

— Nu e pentru anexele audi...? repetă ea încetişor, înainte ca sensul cuvintelor să-i devină enervant de clar.

Nu erau cuvinte potrivite pentru urechile copiilor.

Glasul limpede şi condescendent al lui Justin îi răsună în minte. „Iarăşi eşti o fetiţă neastâmpărată?”

Îşi înfipse unghiile în inul împletit din care era făcut paharul. Toţi păreau să creadă despre ea că era un copilaş ceva mai mare căreia trebuia să i se dea peste degete ca să nu facă prostii. Îşi duse paharul la buze, golindu-i conţinutul dintr-o singură înghiţitură. Un foc lichid îi străbătu membrele, pulsând în ritm cu muzica.

Romul şi fumul torţelor îi înceţoşă privirea. Trăsăturile exotice ale dansatorilor se contopiră şi se transformată în feţele încrezute ale elevelor de la internatul domnişoarei Winters. În timpul orelor de balet, ea rămânea mereu într-un colţ şi le urmărea cum pluteau prin faţa ei îmbrăcate în rochii elegante din organza albă. O mâncau tălpile să danseze şi ea cu ele, dar Cecille primea întotdeauna rolul lui Giselle la recitalul care se ţinea în fiecare primăvară. Emily primise satisfacţie de abia cu un an în urmă, când Cecille îşi ridicase capul ca să facă reverenţa şi descoperise că strălucitoarea ei coamă blondă fusese lipită de scenă.

Ritmul dansului gonea prin venele lui Emily, fermecând-o cu tempoul lui sălbatic. Se uită la Justin. Atenţia lui era captivată încă de cântecul de sirenă al dansatoarelor.

Paharul gol îi alunecă printre degete. Era sătulă să stea pe margine, în timp ce altele aveau parte de atenţie. Se ridică în picioare cu o graţie sinuoasă şi intră printre dansatori. Nu era nevoie să încerce să le imite mişcările.

Închise ochii şi-şi ridică părul de la ceafa transpirată, iar ritmul îi luă trupul în mâinile sale pricepute, făcând-o să se legene ca o floare în bătaia vântului.

Cântecul tânguit al dansatorilor crescu în intensitate, şi sufletul ei, închis prea multă vreme, îşi luă în cele din urmă zborul. Emily dansa liberă, prinsă în energia pură a

mişcării. Lovea din ce în ce mai rapid cu picioarele în nisip, complet cuprinsă de ritm.

Unul câte unul, băştinaşii îşi părăsiră locurile din nisip ca să se alăture dansului, vrăjiţi de ritm şi de melodie. Kawiri sări şi se strâmbă, înarmându-se cu o bucată de lemn adus de ocean, pe post de suliţă. Trini se învârtea cu graţie, înconjurat de pelerina sa cu pene. Bătrânul *tohunga* zâmbea fără dinţi şi se legăna în nisip. Dani sărea de pe un picior pe altul, scuturându-şi claia de păr.

Pentru un moment magic, Emily nu se mai simţi singură. Făcea parte din ceva mai mare – o familie. Se răsuci pe călcâie şi ajunse faţă în faţă cu Justin.

Cumva, Justin nu păruse niciodată mai singur ca acum, în mijlocul acestei mulţimi exuberante. Chipul lui era marcat de o tristeţe confuză. Emily se opri.

El îşi îndepărtă părul din ochi şi făcu o plecăciune, arătându-i pentru o clipă ce figură izbitoare ar fi fost în saloanele elegante din Londra.

— Pot avea plăcerea acestui dans, milady?

Muzica băştinaşilor păru să dispară undeva în fundal, transformându-se în ritmul dulce al unui vals, pe jumătate imaginat, pe jumătate amintit din vreun vis.

Lui Emily îi era greu să vorbească.

— Eu sunt cea onorată, milord.

O luă în braţe, ţinând-o la un braţ distanţă, cu o graţie fără cusur. Mâna lui mare şi caldă era lipită de spatele ei gol. Băştinaşii se estompară în decor în timp ce ei dansau pe nisip într-un cerc din ce în ce mai larg, pierduţi amândoi într-un moment fermecat şi fără să-şi dea seama că nu era potrivit să danseze astfel. Nu-i observară pe maori care se dădură înapoi, renunţând la propriul dans în favoarea cadenţei exotice a valsului.

Emily privi în sus la faţa lui, minunându-se din nou de linia puternică a maxilarului său de sub favoriţii neîngrijiţi, de sclipirea întunecată din ochii lui de felină. Nu era deloc ca atunci când valsase cu Tansy prin colţurile înguste ale camerelor de la mansardă.

I se părea că dansează cu el de o veşnicie, parcă

dintotdeauna. Îşi închipuise întotdeauna cum Cecille avea să-şi scrântească glezna şi cum va fi obligată ea să preia rolul principal din recital. Că tutorele ei avea să se materializeze într-o noapte învăluită în ceaţă şi că se va strecura în partea din spate a sălii de recitaluri. Iar când ea cădea într-un nor de organza, vocea lui baritonală avea să strige: „Bravo, bravo! Asta-i fata mea!” sub privirile şocate ale domnişoarei Winters şi ale celorlalte fete.

Lacrimile îi înţepau ochii. Clipi ca să le alunge, apoi îşi dori să n-o fi făcut, pentru că văzu clar chipul lui Justin. În privirea lui se luptau pasiunea şi un dor lipsit de orice speranţă. Închise ochii, ameţită de puterea şi de mirosul cald şi exotic al pielii lui. Plaja bătută de vânt dispăru. Poate că dansau singuri, într-o sală întunecată de bal, sub cristalurile a o mie de candelabre.

Justin o strânse şi mai puternic în braţe. Ea îşi rezemă capul pe pieptul lui, pe jumătate aşteptându-se să simtă materialul aspru al unei jiletci, nu căldura pieptului său gol.

El îşi frecă obrazul de părul ei. Emily oftă tremurat. Acum doar se legănau, agăţându-se de orice scuză pentru a rămâne îmbrăţişaţi şi captivi în plasa de dulci amăgiri pe care şi-o croiseră. Când se termină şi ultima notă din cântecul maori, Emily găsi o soluţie, o răzbunare atât de simplă şi atât de diabolică, încât nu avea cum să nu funcţioneze.

Tansy spusese mereu că exista o singură modalitate de-a îngenunchea un bărbat bun. Muzica se opri şi ea tremură în liniştea care urmă.

Tăcerea părea prea aspră, prea apăsătoare. Justin vru să-i ridice bărbia spre el. Ea se smulse din braţele lui şi o luă la goană. Fugi de ea însăşi şi de el, deşi în inima ei ştia prea bine că avea s-o urmeze.

Capitolul 12

Oricât de bogată ar fi mina noastră, nu se poate

compara cu bogăţia sufletească pe care am simţit-o întotdeauna când mă aflam în compania ta…

În jurul lui se învârteau o mulţime de dansatori veseli, dar Justin rămase locului uluit, holbându-se la locul în care fusese Emily, aşteptându-se parcă să apară din nou, ca prin minune, dintr-un nor de fum. Sângele începu să-i gonească prin vene, luându-i cu asalt vintrele, inima şi capul care îi bubuia. Vuietul pe care îl auzea în urechi nu avea nimic de-a face cu oceanul. Era acelaşi vuiet pe care îl auzise în noaptea în care o găsise pe Emily, acelaşi flux şi acelaşi reflux neobosit de dorinţă şi avertisment care îi bântuiau momentele de veghe şi-i colorau visele.

Ţâşni de pe loc, croindu-şi drum printre maori, pentru prima dată surd la ritmul cântecului lor. Mâna unei femei îi atinse braţul, dar el se scutură şi merse mai departe, orb la orice altceva în afară de umbra mlădioasă care se pierdea în depărtare.

Fâşia de plajă se întindea sub picioarele lui. O lună timidă trăgea cu ochiul de după perdeaua de nori, iar nisipul sclipea de parcă ar fi fost presărat cu diamante. Emily era chiar în faţa lui, o umbră mişcătoare între dunele joase. Respiră adânc. Putea jura că-i simte parfumul în vânt, un amestec ademenitor de vanilie şi mosc.

Luminile festinului rămăseseră în urma lui, devenind doar o strălucire roz pe cer. Ecourile muzicii şi ale râsului erau înecate de zgomotul valurilor. Ocoli o dună înaltă şi se opri brusc. Emily stătea singură pe întinderea de plajă pe care o găsise prima dată.

Justin ştia că nu avea să uite niciodată felul în care arăta în acel moment. La fel de preţioasă şi exotică precum un trandafir sălbatic englezesc care înfloreşte în deşert. Vântul îi ciufulea buclele şi îi lipea fusta de trup. Ţinea bărbia ridicată a sfidare şi-şi frângea mâinile de parcă ar fi vrut să prindă curaj. Nu ştia ce-o făcea mai frumoasă pentru el – vulnerabilitatea sau mândria ei. Putea fi ca o Evă sfidătoare, care se juca cu un măr în faţa lui Adam.

În timp ce se îndrepta spre ea, simţi cum chipul i se încordează de disperare.

— Nu te plac, spuse el.

— Nici eu nu te plac pe tine.

Fiecare pas prin nisipul umed îl ducea mai aproape de distrugere.

— Sunt prea bătrân pentru tine.

— Mult prea bătrân.

Îşi prinse mâna în părul ei, trăgându-i capul pe spate până când gura ei se afla la o respiraţie distanţă de a lui.

— N-o să mă însor cu tine.

Emily îl prinse de ceafă.

— Nici eu nu vreau să te iau.

— O, dar o să fiu al tău.

Promisiunea lui, rostită pe un ton răguşit, o făcu să tremure. Şi apoi gura lui o acoperi pe a ei, trasându-i forma şi moliciunea cu o răbdare şi o delicateţe pe care nu le simţea deloc. Voia s-o facă să sufere la fel de mult cum suferea şi el. O sărută şi o muşcă încet, cu o pricepere pe care aproape uitase că o are. Era hotărât să aprindă în ea flacăra pasiunii, să o facă să ardă de dorinţă doar pentru el.

Buzele ei se întredeschiseră timid sub apăsarea gurii lui şi toată stăpânirea lui se duse pe apa sâmbetei. Aproape fără să gândească, adânci sărutul şi gustă din dulceaţa gurii ei. Nici ea nu se lăsă mai prejos. Justin gemu. Gura ei părea un fruct fierbinte şi zemos – suculent şi tocmai bun de cules. Cu o foame care îl făcu să se cutremure pe interior, simţi nevoia să o guste cu totul, să-i simtă trupul cald topindu-se în jurul său.

Gândul că Justin o dorea cu pasiune o sperie şi o încântă pe Emily. Trăia un sentiment delicios de putere asupra lui. Căutând o gură de aer şi o fărâmă de raţiune, îşi smulse buzele de pe ale lui. Dumnezeule, ce făcea? Nu trebuia să se întâmple aşa. Trebuia să-l seducă cu răceală, să-l respingă şi apoi să-i rupă inima în bucăţele. În schimb, se lipea de el ca o desfrânată neajutorată, lăsându-se sedusă de sărutul lui. Cu doar câteva atingeri pricepute, el devenise vânătorul, iar ea, prada.

Buzele lui îi sărutau cu înfometare obrazul cu gropiţe, linia maxilarului, pielea sensibilă de lângă ureche. Îi atinse cu limba locul acela delicat, de după ureche, în care se simţea pulsul. Emily scânci fără să vrea. Se lupta să-şi amintească de ce trebuia ea să-l urască.

Îşi apăsă fruntea fierbinte de scobitura gâtului lui.

— Întotdeauna mă tratezi ca pe un copil, şopti ea.

— N-o s-o mai fac, îi promise el, şi mâinile îi alunecară pe spatele ei. Senzaţia degetelor aspre pe pielea ei fină o făcu să se înfioare. Eşti femeie în toată firea. Suficient de femeie ca să primeşti tot ce îţi pot oferi.

Limba lui caldă îi atinse urechea, trimiţând râuri de senzaţii până în pântec.

I se înmuiară genunchii, dar el o prinse şi o lipi de trupul lui. Dacă el ar fi ştiut cât de mult greşea. Ea ştia prea bine că nu se potrivea deloc cu el. Nu se potriveau deloc. Ştia asta cu certitudine atunci când el îi înălţă coapsa şi îşi presă mădularul întărit de zona moale dintre picioarele ei.

Emily suspină, şi el o sărută din nou. Felul lent în care îşi mişca şoldurile şi sărutul pătrunzător o făcură să înţeleagă cât de arzătoare şi de vie era dorinţa lui. Tremură, dar trupul lui era prea mare, prea puternic pentru a-i scăpa. Nu avea unde să fugă de pasiunea pe care ea singură i-o aţâţase.

Satinul aspru al degetelor lui se apropie uşor de sânii ei şi-i încercui pe fiecare cu gesturi largi, senzuale. Emily icni când palma lui îi cuprinse sânul prin materialul subţire.

Justin îşi lipi gura de urechea ei.

— Nu sunt precum ceilalţi, Em. Nu te voi răni! Ţi-o jur!

Cum ar fi putut să-i spună că deja o rănise dincolo de orice limită de suportabilitate? Oricum, incapabilă să reziste acestei promisiuni şoptite, se agăţă de umerii lui. Simţi că ia foc atunci când degetele îi atinse sfârcurile uşor ca aripa unui fluture. Sub dezmierdările lui, materialul subţire nu deveni o barieră, ci un instrument mătăsos care intensifica senzaţiile. Îşi înăbuşi strigătele de plăcere la pieptul lui, încercând cu disperare să-şi ascundă roşeaţa obrajilor. Încă nu-şi putea ascunde teama iraţională că el avea să

descopere cine şi ce era ea cu adevărat.

Buzele lui îi mângâiară părul.

— Mi-am petrecut ultimele nopţi revărsându-mi pasiunea în muzica pe care o scriam, când de fapt tot ce voiam să fac era să mi-o revărs asupra ta.

Mărturisirea aceasta sinceră şi tandreţea cu care îi tachina sfârcul o duseră la pierzanie. Dorinţa i se revărsă în vene în valuri întunecate. Îşi lipi buzele de pieptul lui, gustând aroma sărată a pielii sale, de data asta ea tachinându-i sfârcul cu vârful limbii.

Justin tremura aproape la fel de puternic ca Emily, îndrăznind cu greu să creadă că înaintea lui se desfăşura cea mai dulce fantezie a lui ca într-un vis.

Să ţină trupul gol al lui Emily în lumina lunii, iar corpul ei fraged şi tânăr să fie la dispoziţia lui… Să-i trezească cele mai întunecate şi ascunse dorinţe cu atingerea lui fierbinte. Să pătrundă în trupul ei delicios şi să o posede din ce în ce mai frenetic, în ritmul în care valurile se loveau de mai. Era ca şi cum timpul s-ar fi dat înapoi până la cealaltă noapte vântoasă când primise cel mai de preţ dar pe care crezuse că-l pierduse pentru totdeauna. Acum, darul acesta era parcă şi mai dulce, pentru că-i cunoştea firea ştrengară, inteligenţa ascuţită şi spiritul neobosit. Nu mai era o nimfă misterioasă adusă de spuma oceanului. Era Emily a lui, melodia luminoasă care i se înnodase în jurul inimii.

Degetele lui pricepute traseră de nodul legăturii care îi ţinea sânii. Înainte ca ea să protesteze, materialul se desfăcu şi alunecă printre degetele lui pe nisip, dezvelindu-i sânii în toată splendoarea lor păgână.

Emily îşi simţi sfârcurile întărindu-i-se sub asaltul vântului şi al felului în care o privea Justin. Se înfioră, simţindu-se îngrozitor de vulnerabilă.

El o cuprinse în braţe, strângând-o puternic la pieptul lui cald.

— Ce este? Te-am speriat?

Inima lui bătea sub urechea ei ca un bubuit îndepărtat de tobe.

— Totul se întâmplă atât de repede.

— Repede? Îi ridică bărbia spre el şi o privi în ochi. Am aşteptat o viaţă întreagă pentru asta.

Emily scoase un sunet întrerupt, jumătate suspin, jumătate râs.

— Şi eu. Dacă ai şti…

Fără să-i mai pese dacă era răzbunare sau nebunie, îşi împleti degetele în părul lui şi-i trase gura în jos, sărutându-l cu o pasiune la fel de mare ca a lui.

Gemând, Justin căzu în genunchi pe nisip, dornic să se închine la altarul trupului ei. Îi mângâie rotunjimea umerilor, pielea mătăsoasă din scobitura claviculei, sânii plini, complet fascinat de trăsăturile contrastante ale trupurilor lor. Ceea ce i se părea obişnuit la alte femei, acum i se părea fascinant şi plin de mister. Trupul lui Emily era plin de secrete care aşteptau să fie descoperite, mângâiate şi explorate.

Îşi strecură mâna pe sub fusta ei, mângâindu-i partea din spate a gambelor şi a coapselor, până ajunse cu palmele pe posteriorul ei. Apoi degetele mari i se odihniră pe şolduri şi se minună de stratul moale de carne care îi conferea voluptate acolo unde oasele şi muşchii îl făceau pe el mai dur.

Ea se înfioră la atingerea lui, dar nu se retrase nici măcar atunci când degetele lui mari încercuiră cârlionţii delicaţi care adăposteau miezul feminităţii ei. Nu încă, se struni el. E prea devreme. Îşi rezemă obrazul arzând între sânii ei şi lăsă briza mării să-i mai răcorească simţurile, rugându-se să-i mai calmeze valul disperat de dorinţă pe care îl simţea în vintre. Ea avusese destul parte de băieţandri neatenţi şi egoişti. În noaptea asta avea să experimenteze senzaţii pe care le putea avea numai lângă un bărbat care ştia să se stăpânească suficient.

Gura lui îi acapară un sân şi îi supse sfârcul sensibil cu atâta pasiune, că îşi arcui spatele şi îi şopti numele.

Aceasta era invitaţia de care avea nevoie. O ridică şi o duse în adăpostul nisipos dintre două dune joase. În timp ce o aşeza pe aşternutul fin, geamătul neobosit al mării îl tachina cu speranţa deşartă că poate noaptea aceea avea

să dureze la nesfârşit. Fără să rostească vreun cuvânt, îi trase fusta peste şolduri şi o aruncă alături.

Se uită în jos la ea la fel cum făcuse în prima noapte, fermecat de gropiţa din obraz, de ochii ei luminoşi. În noaptea aceea părea mai degrabă un înger, decât o nimfă. Goliciunea ei năştea în el un instinct feroce de posesivitate pe care secolele de civilizaţie ar fi trebuit să-l tempereze. Îşi ascunsese emoţiile pentru prea mult timp. Această frenezie de sentimente, tandreţe şi gelozie sălbatică îl ameţea şi-l făcea să se simtă nechibzuit.

Emily inspiră tremurător când privirea lui lacomă o măsură din cap până-n picioare, oprindu-se asupra triunghiului de păr dintre coapsele ei.

— Justin?

Îşi ridică privirea în grabă, parcă ruşinat că o studiase atât de îndeaproape. Ei i s-ar fi părut amuzant, dacă n-ar fi fost împietrită de frică.

— Mmmm? murmură el visător.

— Eşti sigur că n-ai niciun pic de sânge maori prin vene?

Zâmbetul lui leneş o făcu să-şi strângă degetele de la picioare.

Întinse mâna şi-şi deschise primul nasture al pantalonilor într-un gest atât de neobişnuit pentru el şi atât de masculin în acelaşi timp, că Emily trebui să se abţină să nu chicotească.

— Poate că maori ştiu ceva ce noi nu ştim. De ce ar trebui să-mi refuz plăcerea de-a gusta dintr-o carne atât de suculentă?

Se lăsă deasupra ei şi umbra lui blocă lumina lunii. O sărută adânc. Emily îi simţi gustul sărat. Mâinile ei se jucau cu părul lui, strângându-l în pumni atunci când el îşi coborî capul ca să-i muşte uşor sfârcul şi apoi mai jos, când îi atinse buricul cu vârful limbii. Ea suspină şi-şi strânse coapsele în faţa dorinţei orbitoare.

Când el îşi strecură degetele prin părul fin şi mătăsos dintre picioarele ei, fiorii de plăcere îi zdruncinară sufletul. Ştia că era greşit să-i accepte atingerile acolo – era

scandalos, interzis. Dar el o mângâia cu o tandreţe înnebunitoare şi cu o răbdare infinită, care nu semăna deloc cu o posesie carnală, ci mai degrabă spirituală. Un val de plăcere i se revărsă în vene, invadându-i tot trupul; îşi simţi picioarele ca de piatră incapabile să mai facă altceva decât să se despartă în faţa lui.

Plănuise să-şi folosească trupul ca să-l înrobească, şi cu toate astea iat-o aici, sclava atingerilor lui, zvârcolindu-se de plăcere şi cerşind o eliberare pe care nici măcar nu ştia cum s-o numească. Stelele ardeau ca nişte făclii sfărâmate în faţa ochilor ei. Se prinse cu degetele de muşchii puternici ai umerilor săi.

Justin îi depărtă petalele feminităţii şi o atinse aproape cu reverenţă, de parcă ar fi descoperit cea mai fragilă floare tropicală. Îşi frecă nasul cu tandreţe de abdomenul ei, inspirând parfumul ameţitor pe care îl emana trupul ei. Ghidat de gemetele ei uşoare şi de felul în care îşi înfigea unghiile în spatele lui, îşi strecură degetul chiar în interiorul ei.

Ea ţipă.

I se părea irezistibil de strâmtă. Justin nu mai simţise niciodată aşa ceva, nici măcar cu femeia cu care odinioară avusese de gând să se căsătorească. Emily îi făcea întreg trupul să se înfioare de nerăbdare, în ciuda bănuielilor care luau naştere în mintea lui. Îşi ridică faţa ca să-i poată vedea reacţiile, îşi retrase degetul, apoi îl strecură iarăşi cu grijă. Ea tresări, şi îşi muşcă buza ca să-şi înăbuşe un ţipăt.

Justin simţea că starea lui de spirit ezita între zbor şi cădere. Reticent, îşi eliberă prada şi se întinse deasupra ei, sprijinindu-se cu palmele pe nisip, de-o parte şi de cealaltă a capului ei.

— Emily?

Ea deschise ochii şi se trezi la numai câţiva centimetri de chipul lui. Obrajii îi erau înroşiţi de plăcere.

— Da?

— Nu eşti deloc o fată atât de rea pe cât m-ai lăsat să cred, nu-i aşa?

Cuvintele ei izbucniră într-o tiradă nervoasă.

— Bineînţeles că sunt! Toţi profesorii mi-au spus că sunt îngrozitoare.

El oftă.

— Permite-mi să te întreb altfel. Acea poziţie compromiţătoare în cere te-ai aflat cu fiul grădinarului – mi-o poţi descrie?

— Am putea vorbi despre asta mai târziu?

Dumnezeule, cât i-ar fi plăcut! îşi zise el în sinea lui. Mult mai târziu. Şi între timp să-i iubească trupul în toate felurile posibile.

— Nu. Trebuie să vorbim despre asta acum. Ce fel de poziţie a fost?

Ea îşi dădu ochii peste cap, exasperată.

— O, prea bine! El zăcea plin de sânge pe pământ, iar eu stăteam deasupra lui, cu o furcă. Gemând, Justin îşi rezemă capul pe pieptul ei. N-ar fi trebuit să-şi bage limba în gura mea! Era un băiat extrem de neplăcut. Limba lui era ca un vierme scârbos, adăugă ea şi-l mângâie împăciuitoare pe cap. Nu l-am omorât, să ştii. Doar l-am rănit.

Justin se temea că pe el îl rănise de moarte. Îşi ridică încet capul.

— Încă o întrebare, draga mea. De cât timp n-ai mai fost cu un bărbat?

Obrajii ei se înroşiră şi mai puternic. Genele îi fluturară.

— De optsprezece ani, mormăi Emily.

El se aruncă de pe ea, icnind pe jumătate amuzat, pe jumătate cu disperare. I se păru că până şi stelele râdeau în jos spre el, ascunse în carapacele lor strălucitoare.

Îşi alese cu mare grijă următoarele cuvinte:

— Ştii măcar cum fac dragoste un bărbat şi o femeie?

Ea se ridică în şezut, ascunzându-şi indignată sânii după genunchi.

— Bineînţeles că da. Bărbatul îşi bagă…

Justin îi acoperi gura cu mâna. O lecţie de anatomie predată în stilul ei colorat de-a vorbi era ultimul lucru de care avea nevoie. Degetele îi zăboviră peste moliciunea

buzelor ei. Strălucirea din ochii ei ameninţa să se transforme în lacrimi. Cum să-i explice plăcerea agonizantă pe care i-o adusese mărturisirea ei timidă?

Toată vanitatea masculină şi ipocrizia pe care le dispreţuise atât de mult dintotdeauna îi înfloriseră în piept, întrecând pasiunea iraţională care pusese stăpânire pe trupul lui şi aducând în prim-plan alte gânduri, pornite din inimă: un şir de trăsuri acoperite cu ghirlande de flori, înaintând legănându-se într-un peisaj primăvăratic, specific englezesc; sunetul clopotelor vesele în aerul proaspăt; Emily plutind într-un nor de satin alb, cu ochii umbriţi nu de lacrimi, ci de un voal sclipitor.

Speranţă. Speranţă pentru viitor.

O mângâie pe obraz cu dosul degetelor. Viaţa îi dăduse în sfârşit un lucru pur şi bun, aşa că n-avea să-l murdărească.

Lacrimile ei îi umeziră degetele.

— Ce este, Justin? Nu mă vrei?

În loc să îi alunge incertitudinile, Justin gemu. Dacă ar fi îndrăznit s-o ia în braţe, nu ar mai fi găsit puterea să-i dea drumul. Se îndepărtă de ea, primind cu bucurie asprimea nisipului de sub el şi sperând că această realitate dură avea să risipească vraja pe care nuditatea ei o ţesuse în mintea lui. Încercă să se concentreze la altceva – la *Simfonia a cincea* a lui Beethoven, la *Concertul în D minor* al lui Bach, la blestematul *Marş funebru* al lui Chopin, dar tot ea era singura melodie pe care o putea auzi.

Emily se uită la spatele bronzat al lui Justin, ruşinată de întrebarea patetică pe care o rostise mai devreme.

Nu mă vrei?

Cu cât dura mai mult tăcerea, cu atât devenea mai puternică vocea răuvoitoare din mintea ei.

Nu te vrea. Nimeni nu te vrea.

Doreen avusese dreptate. El îi întorsese întotdeauna spatele. Dar, cumva, de data asta era şi mai rău. De data asta o lăsase şi mai vulnerabilă, abandonată în vânt şi noapte, goală şi suferind, ruşinată de trupul şi de sufletul ei. Întunericul nu o mai învăluia, ci plutea deasupra ei ca un

nor murdar, iar stelele deveniseră cioburi de gheaţă care o priveau nepăsătoare. O copleşi un val de singurătate.

Îşi şterse nasul cu dosul palmei, lăsând binecunoscutul sentiment de furie să înlocuiască insuportabila durere.

— Chiar nu-i nevoie să-mi dai explicaţii. Prietena mea m-a avertizat că majoritatea bărbaţilor consideră că virginele sunt plictisitoare. Sunt nepricepute şi plâng de fiecare dată în cele mai nepotrivite momente. Îşi şterse şi ultima lacrimă. Ca acum.

Justin se răsuci, şocat de tonul amar din glasul ei. Cum de-i venise ideea că ar putea-o considera neîndemânatică? Sau previzibilă? Era la fel de neîndemânatică precum un tigru – la fel de previzibilă ca o furtună de vară pe mare. O privi paralizat de uimire cum se ridică în picioare şi-şi adună fusta.

— Vom uita ce s-a întâmplat aici, nu-i aşa? Dacă doreşti, ţi-o voi trimite pe draga de Rangimarie să aibă grijă de tine. Sunt sigură că are foarte multă experienţă. Probabil că, de fapt, cea mai multă experienţă a căpătat-o lângă atotputernicul Pakeha.

Făcu un pas înapoi fără să se deranjeze să-şi acopere goliciunea. Lumina lunii sclipea pe pielea ei. Pe Justin îl apucă ameţeala când şi-o imagină dând buzna în tabăra maori goală-puşcă şi strigându-i lui Rangimarie invitaţia aceea batjocoritoare. Se ridică şi el.

Ea întinse o mână spre el, pentru a-l ţine departe.

— Nu te obosi să te ridici! Nu vreau să fiu o povară. N-am vrut să fiu o povară pentru nimeni. Mai ales pentru tine.

Se răsuci pe călcâie şi dădu să fugă. Justin se repezi după ea. O prinse cu uşurinţă şi aterizară amândoi pe nisipul moale. Nu s-ar fi aşteptat să opună rezistenţă, dar ea se răsuci în braţele lui ca o sălbatică, îl lovi cu pumnii, îl zgârie pe gât cu unghiile. Îl înjură printre lacrimi, folosind cuvinte atât de josnice, că l-ar fi făcut şi pe Nicholas să roşească.

Icnind cu efort, îi prinse mâinile şi o ţintui sub greutatea trupului său. Îi sărută genele umede, obrazul

sărat de lacrimi şi buzele tremurânde.

— Dar nu ştii, îngeraş? Nu ştii cât de mult te doresc?

Ea suspină înfrântă. Justin îi duse una din mâini în jos, pe trupul lui. Ea se opuse, dar el era mai puternic, deşi o trata cu blândeţe.

— Atinge-mă, o îndemnă cu glas răguşit. Atinge-mă şi apoi spune-mi că nu te doresc.

Îi apăsă mâna în pantaloni, iar degetele ei îi cuprinseră mădularul erect.

Furia din ochii ei se stinse încet şi fu înlocuită de uimire.

— O, Dumnezeule, şopti ea timidă, mângâindu-l în continuare.

Un fior de agonie delicioasă îl făcu să se înfioare.

— O, Doamne! repetă ea.

În cele din urmă, reuşise s-o lase fără grai.

Inocenţa din reacţia ei avu efectul unei ploi răcoroase de primăvară. Îi sărută nasul pistruiat.

— Asta, draga mea, este de departe cea mai plăcută reacţie pe care am primit-o vreodată de la o femeie.

— O femeie? Nu o copilă?

Continua să-l mângâie, înrobindu-l cu atingerea ei lipsită de experienţă şi cu privirea întrebătoare din ochii ei întunecaţi.

El clătină din cap.

— Nu o femeie. Îi sărută fruntea înainte să se încrunte. O zeiţă.

Apoi o sărută adânc, şi se împinse şi mai tare în palma ei, oferindu-şi un singur şi ultim moment de plăcere. Apoi, ignorând geamătul ei de protest, îi trase mâna şi şi-o duse la buze ca să-i sărute fiecare deget şi apoi întreaga palmă.

Privirile li se întâlniră.

— Am nevoie de un cadou de la tine, zeiţa mea.

— Orice, şopti ea.

Imaginile ispititoare pe care le aţâţase acel cuvânt aproape că-i distruseră hotărârea. Îşi împleti degetele cu ale ei şi-i strânse mâna.

— Timp. Am nevoie de timp.

— De timp? repetă Emily.

Gândurile i-o luară la goană. *Timp?* De cât timp avea nevoie acest bărbat ca să o poată iubi? Un deceniu? O viaţă întreagă? Deja îi furase şapte ani din viaţă. Timp ascuns în carcasa de aur a ceasului. Timp care se scurgea lângă inima lui. Timp îngheţat pentru totdeauna în micul portret al unui copil fericit.

El îi îndepărtă părul de pe faţă.

— Am nevoie de timp ca să-mi pun viaţa în ordine. Fug de trecut de prea mult timp.

Emily trebui să închidă ochii la ironia cuvintelor sale. Ce-ar fi făcut dacă ea i-ar fi zis că trecutul zăcea acum gol şi tremurând sub trupul lui?

Deschise ochii, rugându-se să nu o trădeze.

— Şi când îţi vei pune viaţa în ordine?

— Vei fi prima care va afla. Îţi promit!

O sărută cu buze umede şi dulci. Ea se prinse cu un braţ de gâtul lui şi-l trase în jos, de parcă acesta ar fi fost ultimul lor sărut.

Gemând, Justin se îndepărtă. Se rostogoli pe spate şi o trase în braţele sale.

— Pentru un om care nu mă place, eşti teribil de bun cu mine, spuse ea.

El îi mângâie buclele şi-i vorbi pe un ton serios:

— Am spus că nu te plac. N-am spus niciodată că nu te iubesc.

*

Justin nu putea dormi. Dar nu era din cauza vreunui coşmar. Noua speranţă care se cuibărise în inima lui îi făcea întreg trupul să tremure de nerăbdare. Era ca şi cum i s-ar fi deschis o uşă prin care vedea o lume plină de soare, planuri şi noi posibilităţi. Urmări cum zorii zilei cuceriră întunericul, albind cerul şi colorând totul într-o nuanţă trandafirie, palidă. Oceanul luă culoarea unui jad sticlos, neted şi lucios ca o oglindă în care nu se reflectase nimic

urât.

O trase pe Emily şi mai aproape în braţele lui, savurând senzaţia pe care i-o crea pielea ei goală. Arăta teribil de tânără în somn, cu buzele întredeschise. Se simţea cumva ca un depravat pentru că o dorea atât de mult, dar nu se putea abţine. Înjură încet în barbă.

La scurt timp, îşi făcu o promisiune. În curând avea să se trezească astfel în fiecare dimineaţă, cu Emily cuibărită în braţele lui, pe... podea. Pe podea? Va trebui să construiască imediat un pat adevărat în colibă. La naiba, va trebui să construiască o nouă colibă.

Una cu o cameră separată pentru Penfeld, la o oarecare distanţă de camera lor. Şi o altă cameră, aerisită şi luminoasă, decorată cu creton şi păpuşi.

Zâmbi reticent. Ce avea să spună Emily când o va anunţa că îşi vor începe noua lor viaţă cu o fiică? Deja îşi arătase aversiunea faţă de copii, dar el observase că Dani şi Kawiri o adorau. Îi trata ca pe nişte oameni, nu ca pe nişte păpuşi.

Îi studie chipul. Învăţase atât de mult de la ea, într-un răstimp foarte scurt. Intrase ca o furtună în viaţa lui şi făcuse faţă provocărilor cu pasiune şi tenacitate. Îi datora acelaşi tratament.

Era sătul să se mai ascundă de viaţă. N-avea de gând să se mai ascundă de familia lui, de moştenirea lui şi nici de copilul care îl aştepta în Anglia. Când aveau să se întoarcă la colibă, îi va scrie o scrisoare tatălui său, cerându-i să se intereseze de bunăstarea lui Claire Scarborough până când avea să trimită după ea. Se întristă. Probabil că tatăl lui ar fi înţeles mai uşor situaţia dacă ar fi crezut că era copilul lui şi al vreunei amante, şi nu o datorie pe care jurase să o respecte pe patul de moarte al unui prieten.

Emily se agită în somn, şi buzele ei îi mângâiară pieptul. Toate îndoielile lui se topiră sub atingerea ei. Dintr-odată se simţi mult mai bine, iar remuşcările sau sentimentul de vinovăţie dispărură cu totul. Era ca şi cum inocenţa ei i-ar fi spălat păcatele întunecate.

Cu toate astea, gândurile lui erau departe de-a fi

neprihănite, pentru că Emily se întinse cu o graţie de felină, oferindu-i o privelişte nestingherită a corpului ei delicios, cu pielea albă, acoperită de pistrui.

Justin ridică o sprânceană. Cu siguranţă, până şi cel mai nobil gentleman îşi lua câteva libertăţi cu femeia pe care intenţiona s-o facă mireasa lui.

*

Cineva o mângâia pe Emily ca pe un pisoi. Se temea să deschidă ochii, de teamă că s-ar opri. Senzaţia de mulţumire adormită se transformă curând într-o bucurie fără margini. Atingerea aceea era complet altruistă. Nu-i cerea nimic, însă îi oferea plăcere – val după val de plăcere.

Justin nu mai cântase la pian de ani în şir, dar degetele sale o mângâiau pe Emily ca un profesionist, conducând-o pe un val de extaz nemaicunoscut de ea până atunci. Atingerea lui o făcu să explodeze într-o mie de sclipiri de plăcere şi sărutul lui îi opri strigătul.

Emily deschise repede ochii. Justin era deasupra ei, respirând greu, cu un rânjet mândru şi tandru pe buze.

— Ce-a fost asta? întrebă ea, luptându-se să respire.

— Un uragan? Un cutremur? o tachină el.

Ea clipi uimită.

— A fost ceva cuviincios?

— Probabil că nu. Şi imoral. Mă tem că doar am profitat de tine, fără ruşine.

— M-ai compromis?

El o sărută apăsat.

— Dacă te voi compromite, vei şti singură. Îţi promit!

Se ridicară fără tragere de inimă, ezitând să părăsească paradisul pe care îl găsiseră pe nisip. Justin se duse să caute fâşia de pânză cu care Emily îşi acoperea sânii, lăsând-o pe nisip, încercând să-şi ferească goliciunea cu braţele. Vântul de dimineaţă îi ciufulea buclele. Se uită lung la mare, luptându-se cu atacul de panică ce ameninţa să pună stăpânire pe ea. Cum de fusese atât de proastă încât să creadă că i-ar putea lua sufletul lui Justin fără să-l

piardă pe al ei?

El apăru din nou, fluturând materialul pe un deget, ca pe un steag de pace. Insistă să i-l lege chiar el, furişându-se în spatele ei ca să o sărute pe gât. Ea gemu neputincioasă când îi simţi mădularul excitat împingându-se în posteriorul ei.

— Un fenomen normal care se întâmplă dimineaţă? îl întrebă ea. El întinse mâinile şi-i mângâie sfârcurile pe sub materialul subţire.

— Exact. N-are nimic de-a face cu tine.

— Mincinosule, şopti ea, foindu-se.

— Fiinţă ademenitoare, ripostă el, muşcându-i lobul urechii. Justin începu să fluiere fericit când porniră pe fâşia de plajă, ţinându-se de mână. Lumina soarelui strălucea pe grăunţele din nisip. Un pescăruş zbură în sus, în albastrul din adâncul cerului.

— M-am gândit să construiesc o casă, îi mărturisi el cu timiditate. Nu o colibă, ci o casă adevărată, cu podele din lemn geluit şi scăldată în lumina soarelui. Nu mai vreau umbre sau întuneric, aşa cum era în casa în care am crescut.

Emily era straniu de tăcută, deşi îl ţinea de mână atât de strâns, că se temea să nu rămână fără degete. Credea că în spatele aerului ei gânditor se ascundea timiditatea. Ideea asta îl făcu să zâmbească. Timiditatea era ultima trăsătură pe care ar fi asociat-o cu Emily. Curând avea s-o vindece de timiditate. Intenţiona să respecte jurământul de celibat pe care şi-l făcuse sieşi cu o noapte în urmă, dar asta nu însemna că nu-i putea oferi câte un indiciu legat de viaţa pe care urmau s-o împartă odată ce vor fi căsătoriţi. Săptămânile în care avea să aştepte răspuns de la tatăl lui aveau să fie o agonie pentru el, dar o agonie dulce.

Când ajunseră la răscrucea de unde se vedea plaja, Emily îl trase atât de puternic de mână, că îi trosniră încheieturile degetelor.

El se strâmbă.

— Ai grijă, draga mea! Cred că vreau să mai cânt la pian cândva. Sau…

Îşi coborî capul să-i şoptească o idee şi mai ispititoare, dar vocea i se stinse când văzu uriaşul vas cu aburi care era ancorat în larg.

Soarele sclipea pe cele două cuvinte inscripţionate pe carena masivă a vasului.

WINTHROP SHIPPING

Capitolul 13

Mi-am dorit întotdeauna ce-i mai bun pentru tine…

Vasul cu aburi se profila în depărtare, mic, urât şi în dezacord cu apa cristalină a oceanului. Chiar şi oprit, coşurile sale uriaşe pufăiau fum de parcă în burta vasului ar fi dormit o bestie oribilă. Fuioarele negre se ridicau în aer cu duhoarea lor. Justin se agăţă de mâna lui Emily şi o strânse la fel de puternic.

Maori fugiseră înapoi în satul lor fortificat când văzuseră corabia străină, lăsând în urma lor doar scoici şi cenuşa de pe urma festinului.

— Blestemăţie, mormăi Justin. Ar fi trebuit să fiu aici, să-i liniştesc.

Mai în jos pe plajă se afla o barcă, acum trasă pe nisip. Lângă ea stăteau întinşi doi marinari care fumau pipă şi vorbeau între ei. Dacă vasul arăta straniu pe fundalul neîntinat al mării şi al cerului, scena de pe plajă era de-a dreptul hilară. Emily ar fi râs dacă nu s-ar fi chinuit să scape de nodul care i se pusese în gât, de teamă.

Pe nisip fusese întinsă o masă pliantă, acoperită cu pânză albă ca zăpada şi cu porţelanuri strălucitoare. În jurul ei stăteau trei bărbaţi îmbrăcaţi în negru, ca nişte ciori. În mijlocul mesei stătea ceainicul lui Penfeld, din care se scurgeau picături aburinde de ceai. Valetul sări în picioare când îi văzu că se apropie, roşind până în vârful urechilor de parcă ar fi fost prins cu pantalonii în jurul gleznelor, într-

o casă de toleranţă.

Un bărbat gras, care purta joben, se ridică odată cu el, dar tovarăşul său rămase aşezat pe scaun, deloc grăbit să-şi abandoneze micul dejun copios.

— Bună dimineaţa! strigă el, împungând ceva cu o furculiţă de argint. Vreţi scrumbie afumată?

— Nu, mulţumesc, răspunse Justin. Pot să vă ajut cu ceva, domnilor?

— Noi sperăm că da, izbucni bărbatul rotofei. Întinse mâna spre Justin. Thaddeus Gootistocking, la dispoziţia dumitale.

Justin eliberă cu o reticenţă evidentă mâna lui Emily şi strânse mâna umflată a celuilalt, dar ea observă că nu se prezentase. Expresia lui era una de neîncredere şi de precauţie.

— Iar eu sunt Bentley Chalmers. Bărbatul de pe scaun îşi şterse cu şervetul mustăţile aranjate. Valetul dumitale fermecător a avut amabilitatea să ne ofere nişte ceai, ca să ne priască mai bine micul dejun.

Penfeld se apropie de Justin de parcă s-ar fi furişat de pe terenul inamic. Era uşor de înţeles că fusese sedus de porţelanurile lor sclipitoare, de scrumbia lor afumată şi de bârfele cu care veniseră de la Londra.

Amândoi străinii păreau să sufere de căldură în vestele lor matlasate. Bărbatul mai slab fusese destul de inteligent să-şi aşeze haina grea pe spătarul scaunului. Lui Emily îi era milă de domnul

Gootistocking. Transpiraţia picura de pe mustăţile lui stufoase, iar vârfurile apretate ale gulerului îl înţepau în gâtul vânjos.

— Trebuie să ne ierţi vizita inopinată, spuse Gootistocking. Ne displace faptul că trebuie să te luăm de la distracţie.

Compasiunea lui Emily dispăru când ochii lui ca de porc o studiară din cap şi până-n picioare cu o curiozitate vulgară.

Dintr-odată, deveni conştientă de felul în care arăta. Avea părul încurcat, picioarele goale şi murdare de nisip.

Parţial dezbrăcată, cu pielea bronzată şi pistruii amplificaţi de razele soarelui, probabil că arăta ca o simplă târfă pentru aceşti gentlemani englezi. Primul ei instinct fu să se facă mică în spatele lui Justin, dar îndurase prea des ruşinea şi privirile severe pe care i le aruncaseră oamenii îmbrăcaţi în negru din trecutul ei.

Totuşi, Justin văzu schimbul de priviri. Păşi în faţa ei, încordându-şi maxilarul cu o expresie de răceală pe care ea o mai văzuse şi înainte.

— Doar nu aţi venit tocmai până în Noua Zeelandă pentru o ceaşcă de ceai bun.

Domnul Gootistocking se retrase din faţa privirii glaciale a lui Justin, tocmai când Chalmers se ridică afişând un zâmbet prietenos şi luând un pachet de piele groasă de lângă farfurie. Refuză să-i acorde până şi cea mai mică atenţie lui Emily, lucru care într-un fel era mai bun decât privirea lacomă a lui Gootistocking.

— Nu, admise el. N-am venit pentru ceai. Am venit în calitate de reprezentanţi ai ducesei de Winthrop să căutăm un bărbat care-şi spune Justin Connor.

Justin ezită; Emily îşi auzea inima bătându-i în urechi.

— Eu sunt acela, răspunse el în cele din urmă, pe un ton complet lipsit de accentul băştinaş.

Privirea lui Gootistocking alunecă de la genunchii pantalonilor zdrenţuiţi ai lui Justin, la tălpile lui goale. Îşi drese glasul şi avu un schimb lung de priviri cu partenerul său.

Chalmers îi înmână lui Justin pachetul de piele, apoi îşi coborî pălăria într-o plecăciune elegantă care părea să aparţină altui secol.

— Excelenţă…

Penfeld icni. Fără să-şi dea seama, Emily făcu un pas înapoi.

Justin se uită în jos la pachetul din mâinile sale. Formula de adresare pe care o folosise Chalmers însemna multe. Tatăl lui murise. Acum el era ducele de Winthrop.

Îşi trecu degetele peste pielea rugoasă, încercând cu disperare să simtă ceva, orice. Dar nu simţi decât un gol

imens. David Scarborough îi fusese mai mult tată în şase luni, decât propriul său părinte, într-o viaţă întreagă. Nu simţi durerea ascuţită a pierderii sale, ci un sentiment copleşitor de regret pentru momentele pe care le-ar fi putut trăi alături de tatăl său, momente care acum erau pierdute pentru totdeauna.

Chalmers făcu un gest.

— În acel pachet veţi găsi mai multe scrisori de la mama dumneavoastră. Ar dori să vă întoarceţi imediat la Londra, pentru a soluţiona problema moştenirii. Are nevoie de dumneavoastră.

Acele patru cuvinte se încolăciră ca un laţ în jurul gâtului lui Justin. Pentru un moment îngrozitor, simţi că se sufocă. Acum el era proprietarul acelui vas urât, ancorat în larg, şi al unei flote întregi de nave cu vele şi aburi, împrăştiate din Canalul Mânecii până în strâmtoarea Bering.

Nu şi de data asta, îşi zise în sinea lui. Acum lucrurile stăteau altfel. Nu mai era un copil neajutorat sau un tânăr rebel. Acum el era stăpân peste toate. Nu mai avea cine să-l oprească să se întoarcă în Noua Zeelandă şi să-şi conducă imperiul de pe coasta însorită a Insulei de Nord. Putea angaja oameni care să aibă grijă de detaliile banale ale afacerii, în timp ce el îşi folosea averea şi influenţa după bunul-plac. Plesni pachetul de palmă, pentru că acum nu-l mai vedea ca pe un act executor, ci ca pe un bilet norocos pentru el şi Emily, o şansă de a-şi răscumpăra greşelile pe care le făcuse faţă de familia lui şi faţă de fiica lui David.

Chalmers continuă:

— Ne-ar fi luat mult mai mult timp să vă găsim, dar am avut norocul să dăm peste un detectiv care v-a descoperit numele în timp ce efectua o anchetă pentru o anume domnişoară Amelia Winters.

Justin nici măcar nu-l auzi. Deja se gândea la prima lui întâlnire cu Claire Scarborough, rugându-se să aibă curajul s-o privească în ochi şi să-i spună adevărul despre moartea tatălui său. Strânse din dinţi. Putea face orice, atâta timp cât o avea pe Emily alături.

Se întoarse, dornic să-i împărtăşească planurile sale.

Dar Emily dispăruse.

Capitolul 14

Dacă am învăţat ceva de la mama ta, asta e că banii nu pot cumpăra fericirea...

Emily aruncă micuţul jurnal albastru pe teancul de cărţi şi le legă laolaltă cu o fâşie de piele. Mâinile i se mişcau de parcă ar fi fost conduse de un creier propriu, făcând nodul cu gesturi line care îi amorţeau atât mintea, cât şi inima. Adună două pături din paturile improvizate şi începu să împacheteze ce mai rămăsese din setul de ceai al lui Penfeld în petice moi de flanel. Nu şovăi atunci când dădu peste cutia cu ceasul tatălui ei. Acum Justin nu mai trebuia să i-l trimită domnişoarei Winters. Avea să descopere curând că tot aurul din lume nu i-o mai putea cumpăra pe Claire Scarborough.

Păşi spre masă şi scoase simfoniile lui Justin din sertarul ascuns. Odată cu ele ieşi şi documentul pe care îl văzuse şi altă dată, dar îl aruncă deoparte. Pe ea nu o interesau împrumuturile, actele notariale sau hărţile misterioase. Mina de aur era la fel de moartă ca visurile tatălui ei.

În sertar nu mai rămăseseră decât scrisorile pe care Justin i le adresase lui Claire. Emily le scoase, strângându-le cu degete stângace. Justin nu i le-ar fi arătat niciodată de bunăvoie, dar scrisorile îi aparţineau ei. Probabil aveau să fie tot ce-i mai rămânea de la el.

Umbra lui Justin o acoperi ca o mângâiere.

Îndesând scrisorile în brâul fustei, îi spuse fără să se întoarcă:

— Mă tem că nu vei putea lua toate cărţile. Te-ai scufunda cu bărcuţa. Poate chiar şi cu vasul cu aburi.

— Ce crezi că faci? întrebă el.

— Împachetez, răspunse ea, îndesând zaharniţa în coşul de răchită. Împături faţa de masă, refuzând să se oprească din nebunia care pusese stăpânire pe ea ca să se uite la el.

Auzi zgomotul de gheare hârşâind pe podeaua murdară. Pufosul profitase de uşa rămasă deschisă şi se strecura înăuntru.

Ea luă altă ceaşcă, rugându-se ca mişcările ei stângace să nu o dea de gol.

— Ar fi mai bine să laşi şopârla cu mine. Ai arăta ciudat dacă te-ai plimba cu ea în lesă, prin Kensington Gardens. Îţi recomand să cumperi un buldog englezesc în schimb.

Paşii lui Justin se auziră în spatele ei. Ceaşca îi alunecă din mână şi se lovi de marginea mesei, spărgându-se.

— Tu mergi cu mine, Emily.

Ea se aplecă şi strânse bucăţile fragile de porţelan. De data asta nu mai avea cum să le lipească la loc. Piesele erau prea mici ca să se mai potrivească.

— Nu, spuse ea încet. Nu merg.

Justin o prinse de braţ şi o întoarse cu faţa spre el.

— De ce nu?

Ea îşi ridică privirea spre el, temându-se că va găsi în ochii lui aceeaşi durere pe care o simţea în piept.

— Nu mă pot întoarce în Anglia cu tine.

El tăcu pentru mult timp. Aproape că îi putea auzi mişcându-se rotiţele din minte.

— Emily, dacă ai probleme cu legea, te pot ajuta. Acum sunt un om influent. Voi avea o armată de avocaţi la dispoziţia mea.

Ea râse uşor.

— Probabil că şi câţiva judecători.

Degetele lui o strânseră de braţ.

— Ce este asta? Încercarea ta de-a face vreo glumă?

Ridicându-şi faţa spre el, îi vorbi calm:

— Nu urc pe corabia aia decât legată.

Justin fu tentat să facă exact asta. Dar când o privi, îşi

dădu seama că nu o mai văzuse niciodată atât de palidă şi de tristă ca acum. O văzuse dansând pe plajă cu copiii, cu părul în vânt, veselă, cu faţa zâmbitoare îndreptată spre soare. O văzuse legănându-se la lumina focului într-un dans senzual, cu fustele sărindu-i în jurul gleznelor. Oricât ar fi încercat, nu şi-o putea imagina în frigul iernii din Londra, sub cerul mohorât şi în aerul plin de funingine.

Tristeţea îl lovi în inimă ca un cuţit, o durere mai puternică decât ceea ce simţise la aflarea veştii că tatăl său murise. Emily avea dreptate. Locul ei nu era în Londra, cum nici al lui nu era. Ea aparţinea acestui loc scăldat de lumina soarelui şi în valurile oceanului, învăluită în ritmuri dulci şi cu prietenia tribului maori. În ciuda aparenţelor, era precum o floare sălbatică şi fragilă, care sigur s-ar fi ofilit dacă era transplantată.

Se îndepărtă de ea şi-şi trecu o mână prin păr. Dacă n-ar fi fost copilul lui David, ar fi rămas şi el. Dar nu-i putea oferi lui Emily o inimă încătuşată în datoria trecutului.

— Eu trebuie să plec. N-am de ales.

— Ştiu.

De ce nu plângea? De ce nu se arunca în braţele lui, implorându-l să rămână? Mândria ei blestemată îi sfâşia inima. Un regret ascuţit îl străpunse. Ar fi trebuit să facă dragoste cu ea noaptea trecută, să o lege de el pentru totdeauna. Ce bucurie ar fi simţit când s-ar fi întors şi ar fi găsit-o bălăcindu-se în valuri, însărcinată cu copilul lui!

— N-ar trebui să lipsesc mai mult de câteva luni. Îl las pe Penfeld cu tine.

— Nu poţi face asta. I-ai frânge inima. Nu te-ar ierta niciodată dacă ar pierde ocazia de-a face cumpărături pe Fleet Street. Poate să vină Trini pe la mine, dacă vrei, dar sunt capabilă să-mi văd singură de grijă, să ştii.

El pufni pe nas.

— Şi cuvintele astea vin de la o femeie care a căzut de pe vapor, în mijlocul Mării Tasmaniei?

Ea ridică din umeri.

— M-am împiedicat în şireturile de la ghete.

Justin izbucni în râs.

— Doamne, Em, ce-o să mă fac fără tine?

Îl cuprinse un dor nebun de ea şi se întinse s-o prindă în braţe.

Ea făcu un pas înapoi, iar ochii îi scânteiară în întuneric, ameninţând să-i dea lacrimile.

— Te rog, nu face asta! Detest despărţirile.

Şi cu aceste cuvinte, se răsuci pe călcâie şi fugi din colibă, lăsându-l să se uite la masa goală şi să se întrebe cum de a putut să-i fure inima atât de repede, cu o singură mângâiere.

*

Emily stătea singură pe faleză, privind spre mare. Degetele ei mângâiau absente vârful tocit al crucii de lemn.

Razele soarelui îi încălzeau faţa. Închise ochii. Vântul o mângâia cu degetele sale blânde, răcoroase şi nevinovate ca o melodie pe care numai ea o putea auzi. Frumuseţea aceasta o întrista. Dar când deschise ochii, îi simţi la fel de uscaţi şi de pustii ca tulpinile moarte ale florilor care se veştejeau la baza crucii.

Îl aştepta pe Justin. Ştia că avea să vină. Îl văzuse pe plaja de mai jos, luându-şi rămas-bun de la ceilalţi – îmbrăţişându-l pe Trini, strângând mâinile bronzate ale băştinaşilor, ridicând-o pe Dani pe umerii săi, pentru o ultimă plimbare.

Vasul cu aburi al firmei de transport Winthrop arăta ca o pată întunecată pe fundalul ceţos şi verzui al unui tablou încă umed. Justin nu scoase niciun sunet, dar Emily ştiu că se află în spatele ei.

— Urăsc corăbiile, spuse ea. Mereu îi duc departe pe oameni.

— Dar îi şi aduc înapoi.

Ea se întoarse cu faţa spre el, străduindu-se să nu tremure, de parcă vântul ar fi fost rece. Imaginea pe care o văzu în faţa ochilor o şocă. Nu-l mai văzuse niciodată pe Justin îmbrăcat cu altceva decât pantalonii lui învechiţi. Acum, văzându-l complet îmbrăcat, se simţea mai atrasă de

el decât înainte. Nu purta haină, ci o vestă frumoasă peste o cămaşă călcată perfect de mâinile îndemânatice ale lui Penfeld. I se uscă gura de dorinţă.

Cămaşa îi atârna pe umerii largi. Îi fu milă de tânărul prospector vânjos care venise în Noua Zeelandă plin de visuri şi speranţe.

Silueta lui zveltă arăta minunat în veşmintele elegante. Emily se simţea prost îmbrăcată cu fusta ei primitivă. Îşi mişcă picioarele prin nisip, luptându-se cu un val de timiditate disperată.

— Nu te-am mai văzut niciodată încălţat.

El aruncă o privire jalnică spre pielea lustruită a pantofilor.

— Mă strâng ca naiba.

Ea inspiră adânc, dar în loc să râdă, aşa cum avusese de gând, scoase un suspin chinuit. Justin se întinse spre ea. Ea se topi în îmbrăţişarea lui, iar el o strânse de parcă ar fi fost un odor pierdut.

Şi o ţinu aşa de parcă nu ar fi vrut să-i dea drumul niciodată, îi sărută nasul, îşi frecă bărbia de obrazul ei, îi sărută buzele umezite de lacrimi.

Apoi îşi îngropă gura în părul ei.

— Mă voi întoarce după tine, Emily. Jur!

Umerii ei subţiri fremătau sub mâinile lui. Pumnii ei mici se deschideau şi se închideau convulsiv pe spatele lui, iar din disperarea ei, Justin înţelese ceva care îl durea la fel de mult ca faptul că trebuia să plece de lângă ea.

Ea nu îl credea.

O îndepărtă de el fără tragere de inimă. Băgă mâna în buzunarul interior al vestei şi scoase o cutie.

— Nu am niciun inel ca să ţi-l pot oferi. Asta e tot ce am. Cu mâini tremurânde, lăsă să cadă capacul în nisip şi scoase un fir strălucitor de aur.

Ceasul se legăna între ei, aruncând raze de soare pe faţa udă de lacrimi a lui Emily. Tremură când el îi puse lanţul peste cap. Ceasul îi căzu între sâni, strălucind puternic pe pielea ei bronzată.

Îi prinse faţa între palme şi-i oferi un ultim sărut –

pasional, dulce şi plin de promisiuni. Apoi o luă în jos pe deal, aproape împiedicându-se în graba lui de-a pleca înainte să se răzgândească.

— Justin Connor!

Strigătul răguşit îl făcu să se oprească brusc. Îşi duse mâna la ochi ca să se ferească de soare şi privi în sus, spre faleză.

Emily ţopăia, fluturându-şi braţele.

— Arată-le că eşti cel mai bun duce pe care l-a avut Anglia vreodată! Mai bun decât Prinţul Albert. Chiar mai bun decât ducele de Wellington. Şi spune-i domnului Thaddeus Swinestocking că scuipatul lui nu e suficient de bun ca să-ţi lustruiască pantofii!

Dar el nu trebui să spună nimic. Agentul voinic stătea lângă bărcuţă, cu fălcile grase pleoştite într-o expresie de consternare. Justin îşi duse degetele la buze, apoi le întinse spre Emily într-un salut tăcut.

— Cumpără-i nişte porţelanuri lui Penfeld! mai strigă ea, făcându-şi mâna căuş în jurul gurii. Porţelan de Wedgwood cu model floral.

Băştinaşii îl priviră solemn în timp ce se urca în barcă. Marinarii vâsliră pentru a împinge barca departe de ţărm. Penfeld stătea cocoţat cu stângăcie la prova, ţinându-se atât de strâns de marginile bărcii, că i se albiseră degetele. Justin nu îndrăznea să se uite la el. Dacă valetului i-ar fi tremurat bărbia chiar şi un pic, Justin se temea că s-ar arunca peste bord şi ar înota înapoi la Emily, chiar dacă erau la jumătatea drumului spre Anglia.

— Nu uita să-ţi iei un buldog englez! Va avea nevoie de o zgardă cu ţepi. Ţine-l departe de pudeli. Aia nu sunt câini adevăraţi, ştii, doar şobolani cu părul creţ şi nu trebuie să-i împerechezi… Vocea ei răguşită se pierdea în depărtare.

Vâslele tăiau apa cu mişcări lungi, clipocind şi împingându-i departe de ţărm. O melodie de jale umplu aerul, răsunătoare şi dulce.

Îi spusese adevărul lui Emily. Maori nu puteau face nimic fără să cânte. Nici măcar să-şi ia rămas-bun.

Privirea glacială şi întrebătoare a lui Chalmers se îndreptă spre el, dar Justin nici măcar nu clipi. Îşi ţinu ochii aţintiţi asupra siluetei zvelte care stătea în picioare pe faleza din ce în ce mai mică şi lăsă briza sărată să-i ardă lacrimile din ochi înainte să-i cadă pe obraji.

*

Se lăsase deja amurgul când Emily coborî de pe faleză. Ultimele raze roşietice ale soarelui scăldau plaja. Picioarele, pleoapele şi gâtul o dureau din cauza ceasului greu care îi atârna la piept, dar şi inima şi-o simţea la fel de istovită ca ochii. Udase pentru ultima dată mormântul tatălui ei cu lacrimi. Nisipul le absorbise, făcându-le să dispară de parcă nici n-ar fi existat.

Pachetul de scrisori pe care îl luase din colibă foşni când îl atinse. Îşi petrecuse ultimele ore plângând deasupra lor. Erau scrisori simple scrise unui copil, pline de căldură, înţelepciune şi farmec, aşa cum s-ar fi aşteptat din partea lui Justin. Erau despre lucrurile care îi făceau plăcere în fiecare zi, despre frumuseţea insulei, prietenia lui cu maori şi povestioare pline de umor despre tatăl ei. Împărtăşise totul cu ea în aceste scrisori, absolut totul în afară de motivul pentru care nu le trimisese niciodată prin poştă.

Paşii lui Emily încetiniră când îl văzu pe Trini stând cu picioarele încrucişate în nisip. Nu voia să-l vadă. Nu voia să vadă pe nimeni. Voia doar să se târască înapoi în mare, la fel cum venise. Trecu pe lângă el fără un cuvânt.

El se ridică în picioare.

— Unde te vei duce?

Ea se forţă să nu geamă de supărare. Când Trini folosea cuvinte cu mai puţin de cinci silabe, însemna că vorbeşte foarte serios. Se întoarse cu faţa spre el.

— Departe.

— Ce să-i spun lui Pakeha când se va întoarce?

— Nu se va mai întoarce. Cuvintele acelea amare ţâşniră din gura ei înainte să se poată opri.

— Şi dacă te înşeli?

Ea îşi îndreptă umerii.

— Atunci eu voi fi cea care va pleca de data asta.

Un zâmbet trist îi jucă pe buze. Trasă o linie în nisip cu piciorul.

— Poate că nu eşti mai înţeleaptă decât noi, maori. Cauţi *utu,* cauţi să te răzbuni şi pentru cea mai mică greşeală.

— Mi-a stricat toată viaţa! strigă ea.

Emily îşi dădu seama atunci că nu era vorba despre aur. Niciodată nu fusese vorba de aur. Nu putea să-l ierte pentru că frânsese inima copilei care crezuse în el. Şi nu-şi putea permite să afle dacă avea s-o facă din nou. Timpul îi furase toate mecanismele de apărare. Inima ei de femeie nu era la fel de rezistentă ca inima copilei care fusese odinioară. Mai mult ca sigur, o altă lovitură i-ar fi sfărâmat inima pentru totdeauna. Lacrimile îi înţepau ochii şi ameninţau să-i curgă pe obraji. Ea le îndepărtă, pentru nu voia să fie văzută plângând.

Nu voia s-o mai vadă vreodată cineva plângând.

— Îmi aminteşte de ceva ce a spus Dumnezeul puternic al lui Pakeha – „Răzbunarea este a mea”.

— Nu şi de data asta, Trini. Lovi uşor cu degetul în piept, atingând medalionul. De data asta, răzbunarea este a mea.

Ochii lui mohorâţi şi căprui o priveau cu o înţelepciune enervantă. Se întoarse şi ridică mâna ca să-i dea de înţeles că nu mai doreşte să vorbească.

— Nu mă aştept să înţelegi.

— Poate că înţeleg mai bine decât crezi tu… Claire.

Emily îngheţă tocmai când voia să facă un pas şi tresări la auzul propriului nume de parcă ar fi primit o palmă peste faţă. Se întoarse încet, amintindu-şi toate ocaziile când îl văzuse fascinat de ceasul strălucitor.

— Cum?

Trini arătă cu degetul. Pentru prima dată, Emily văzu copiii împrăştiaţi printre dune, veselia lor obişnuită fiind acum înlocuită de o linişte tristă.

— Dani, spuse el. Te-a recunoscut după desenul din

ceas. Ea mi-a spus că eşti îngerul pierdut al lui Pakeha, eliberată de vraja teribilă care te ţinea captivă.

Dani greşea, îşi zise Emily în sinea ei. Nu căzuse pradă decât unei singure vrăji mortale. Deschise ceasul cu mâna tremurândă. Carcasa era goală, fotografia dispăruse. Încă o dată, Justin luase cu el cea mai bună parte din ea.

Se uită la Trini, implorându-l.

— Cum de nu m-a recunoscut tocmai el?

Buzele nativului se mişcară într-un zâmbet enigmatic.

— Pakeha vede doar ceea ce vrea să vadă. Asta e felul lui de-a fi.

În timp ce Emily se uita în gol la medalion, o incantaţie lentă se auzi dintre dune. Copiii repetau la nesfârşit un singur cuvânt. Claire.

Ieşiră dintre dune şi o înconjurară. Ea căzu în genunchi şi o strânse pe micuţa Dani în braţe. Închise ochii strâns, imaginându-şi cum s-ar fi simţit să strângă în braţe copilul pe care nu-l va avea niciodată. Aproape că şi-l putea imagina – cu părul negru şi mătăsos căzându-i în ochi, în timp ce se apleacă deasupra pianului.

Deschise ochii. Trini o ajută să se ridice în picioare, cu fruntea lui tatuată încruntată.

— Cum vei pleca de aici? Nu ai niciun ban, nicio posibilitate.

Ochii lui Emily ardeau cu o lumină stranie.

— O, dar am! Aurul m-a adus aici, aşa că tot aurul mă va ajuta să plec.

Trini icni de uimire când o văzu ridicând medalionul în sus şi lovindu-l puternic, spărgând astfel şi ultimul obiect care o mai lega de Justin Connor.

Partea a doua

Acum moare o inimă nobilă.
Noapte bună, dulce prinţ:
Fie ca cetele de îngeri să te conducă spre odihna

veşnică!

Iar îngerii-s lumina, deşi căzut e cel mai luminos.

William Shakespeare

Capitolul 15

Aş da tot aurul din Noua Zeelandă ca să mai văd încă o dată zâmbetul mamei tale…

Londra

Amelia Winters tresări când uşa se dădu de perete şi liniştea domeniului el fu spulberată de mai multe voci puternice, bărbăteşti. Degetele i se încleştară pe pervazul ferestrei. Afară, lapoviţa cădea din cerul ca de cositor, acoperind micuţa grădină şi zidurile care o înconjurau cu un strat subţire de gheaţă. Amelia se uita absentă la tufele de trandafiri. La primăvară trebuiau să tundă trandafirii. Fusese nevoită să-l concedieze pe grădinar şi să-i ofere şi o sumă considerabilă, după ce acesta ameninţase că va chema poliţia atunci când Claire Scarborough îl împunsese cu furca pe fiul său.

Uşa din spatele ei se deschise cu un scârţâit. Un zgomot timid de paşi se auzi pe covorul uzat.

— Excelenţa Sa, ducele de Winthrop, a venit să vă vadă, coniţă.

— Condu-l înăuntru!

— Da, coniţă.

Amelia zâmbi cu amărăciune. În momentele dificile, Doreen folosea întotdeauna limbajul de stradă cu care crescuse. Era un obicei de care Amelia se descotorosise imediat ce reuşise să obţină un post mai bun şi ajunsese la

şcoala asta.

O serie de paşi grei făcură podeaua să se cutremure. Puteau la fel de bine să fie paşii unui călău. Londra clocotea deja de mai mult de-o săptămână din cauza întoarcerii tânărului duce, iar acum ştia că scurtul ei răgaz luase sfârşit.

Uşa se izbi de perete. Aerul rece din hol o făcu să tremure de frig. Amelia îşi îndreptă spatele şi se întoarse, oarecum uşurată să-l vadă în sfârşit pe cel care reprezenta coşmarul ei cel mai de temut.

Uşurarea ei fu de scurtă durată. În prag stătea un bărbat înalt şi slab, dar absolut fascinant. De pe pelerina lui cădeau picături de lapoviţă. Nu purta pălărie, un obicei scandalos în Londra, iar ochii îi ardeau ca două flăcări gemene sub o claie de păr închis la culoare. Maxilarul încleştat era acoperit de barba nerasă care îi dădea aspectul unui sălbatic. Auzise zvonuri cum că în ultimii şapte ani ar fi trăit alături de canibali. Şi adevărul era că arăta mai mult decât dornic să-i devoreze oasele fragile.

Prezenţa lui masculină umplea până la refuz salonul ei modest. Brusc, încăperea părea plină de oameni. Doreen zăbovea la uşă, iar chipul ei era mai sfrijit şi mai palid decât de obicei. Barney stătea în spatele musafirilor, privindu-l cu o ostilitate făţişă. Străinul zvelt de lângă duce o salută ducând mâna la pălărie, dar chipul lui inexpresiv, ca o mască, nu o păcăli pe Amelia nicio clipă.

Ducele porni spre ea, cu pelerina uriaşă fluturând în jurul ghetelor. Ea îşi dădu seama că, în ciuda ridurilor de soare din jurul ochilor, Justin Connor era mai tânăr decât se aşteptase. Mult mai tânăr. Şi mult mai periculos. Prinse strâns gulerul înalt al bluzei pe care o purta.

— Am venit după protejata mea, anunţă el, făcând o plecăciune atât de scurtă, că părea mai degrabă o insultă. Un muşchi îi zvâcni în obraz. Domnişoara Dobbins a dumitale a încercat să-mi spună că nu se mai află în această şcoală.

Amelia tuşi scurt, dar nu reuşi să scape de nodul din gât. Era îngrozită la gândul că privirea lui pătrunzătoare

avea să citească dincolo de înşelăciunea ei, scoţând la iveală urâtul adevăr.

— Mă tem că este adevărat.

— Atunci am dreptul să cer o explicaţie. Partenerul meu, David Scarborough, şi-a lăsat singurul său copil, pe Claire, în îngrijirea dumitale în urmă cu şapte ani. Am un document care atestă acest fapt.

— Şi eu am. Dar după cum a încercat să vă spună şi servitoarea mea, fata nu se mai află aici.

Justin îşi trecu o mână prin păr, recunoscător pentru prezenţa liniştitoare a lui Bentley Chalmers la dreapta lui. Explicaţiile criptice ale acestei femei îl înnebuneau de furie. Avusese nevoie de o săptămână ca să-şi facă curaj să vină în locul acesta. O săptămână în care vechea lui suferinţă, insomnia, îi bântuise din nou nopţile. O săptămână în care trecuse pe lângă şcoală în trăsura lui de lux, întrebându-se care dintre ferestrele luminate era de la camera lui Claire. Riscase totul ca să vină aici.

Chiar şi pe Emily.

O servitoare care căra o găleată cu cărbuni se strecură în salon. Justin oftă, făcând apel la ultimele sale rezerve de omenie.

— Atunci te rog să-mi spui unde aş putea-o găsi pe Claire Scarborough.

Să fi fost reflexia focului sau văzu o sclipire de satisfacţie răutăcioasă în ochii femeii?

— N-am nici cea mai vagă idee unde este fata. A fugit de aici cu câteva luni în urmă.

Sângele năvăli în urechile lui Justin. Camera se întunecă, după care se înroşi. Apoi se mişcă înainte, vag conştient de nişte mâini care trăgeau de el şi de ţipătul ascuţit al femeii.

— Excelenţă! În cele din urmă, vocea calmă a lui Chalmers îl scoase din nebunia care pusese stăpânire pe el.

Camera se lumină încet. Chalmers îl ţinea de braţ, în timp ce un băiat firav cu urechi mari îl ţinea de picior. Justin scutură piciorul ca să scape de băiat ca de un pui de căţel. Tânăra profesoară îşi lipi batista la gură ca să-şi înăbuşe un

ţipăt, iar chipul ei era la fel de palid ca al directoarei. Servitoarea nu era decât o formă albă, neclară, care îl privea de la vatră cu gura căscată şi cu ochii larg deschişi.

Numai Amelia Winters stătea nemişcată, ca şi cum ar fi aşteptat s-o lovească, ba chiar s-ar fi bucurat dacă ar fi fost aşa. Mâhnit până în străfundurile sufletului, Justin îşi coborî braţul.

Bătrâna începu să se bâlbâie şi să-şi frângă mâinile.

— Am făcut tot ce mi-a stat în putere, dar copila a fost întotdeauna încăpăţânată şi răutăcioasă. Nu am putut s-o stăpânesc. Am încercat s-o educ după principiile creştine de disciplină, dar ea a rămas la fel de sălbatică şi de neînţelegătoare.

Justin strânse spătarul unui fotoliu din lemn de trandafir, dezgustat de cât de aproape fusese să o lovească pe această femeie. Îşi coborî capul. Ajunsese prea târziu. Copila dispăruse. Ajunsese atât de aproape de ea doar ca să o piardă, probabil pentru totdeauna. Propria lui laşitate îl adusese în această situaţie. Ce drept avea el să o certe pe această bătrână demnă de milă?

Vocea ei deveni aproape isterică:

— Chiar şi cu mijloacele mele limitate i-am dat cea mai bună îngrijire şi educaţie pe care mi-am permis-o. Vai, dar am tratat-o ca pe propriul meu copil!

— Minte!

Cuvintele izbucniră ca o adiere de vânt în aerul stătut al salonului. Justin ridică brusc capul. Găleata de cărbune căzu pe marginea vetrei într-un nor de cenuşă. Tânăra servitoare înainta hotărâtă spre el, ştergându-şi mâinile pe şorţ.

— Tacă-ţi fleanca, Tansy, sau ţi-o închid eu, mârâi băiatul, holbându-se la ea.

Cu o singură mişcare, Justin apucă bastonul lui Chalmers şi îl trânti de o masă, blocând calea băiatului. Acesta îşi coborî capul şi-i aruncă o privire plină de ură lui Justin.

Chiar şi în agitaţia care pusese stăpânire pe el, Justin nu putu să nu observe cât de uimitor de frumoasă era

această servitoare. De sub bonetă îi scăpaseră câteva şuviţe mătăsoase de păr negru. Şorţul ei simplu şi pătat nu putea ascunde trupul voluptuos care se ascundea sub pliurile rochiei.

Ochii ei albaştri străluceau cu lacrimi de furie.

— Vrăjitoarea bătrână minte! S-a purtat cu fata de parcă ar fi fost o sclavă. O punea să care cărbuni şi să muncească în bucătărie din zori până-n seară. O forţa să-i înveţe pe cei mai mici, ca să nu plătească o profesoară adevărată. Şi întotdeauna îi reproşa în faţă că, dacă nu ar fi fost Amelia Winters şi sufletul ei bun şi caritabil, acum s-ar fi aflat pe străzi, cerşind de mâncare.

Îl apucă de mână, murdărindu-l de cărbune.

— Fata nu era rea, domnule. Jur că nu era rea. Poate era prea zglobie, dar nu era cu adevărat rea. Mişcă din cap spre Barney şi Doreen. Nu era ca ăia doi de colo. Vai, dar înainte să moară tatăl ei, era un înger de copil şi chiar şi după aceea mi-a fost cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată.

O durere proaspătă zdruncină inima lui Justin. Fata încercă să-şi retragă mâna, de parcă ar fi fost ruşinată de propria îndrăzneală, dar el o ţinu în loc. Ea îşi ridică privirea spre el, uimită. Probabil că avusese parte de foarte puţină bunătate în scurta ei viaţă, îşi zise el în sinea lui, dar fusese suficient de bună la inimă cât să se împrietenească cu un copil orfan.

— A lăsat vreun indiciu cu privire la locul în care s-ar fi putut duce? întrebă el. O scrisoare? Vreun bilet? Ceva?

Servitoarea lăsă capul în jos.

— Dacă ar fi lăsat, nu l-aş fi putut citi. Pur şi simplu a dispărut într-o noapte, când vântul bătea prin pod. Privirea ei acuzatoare se fixă asupra lui Doreen. Cam în aceeaşi perioadă în care ăştia doi…

— Tansy! lătră Barney.

Lui Justin i se păru că vede o sclipire de groază în ochii fetei.

— Arată-mi unde dormea, îi spuse cu blândeţe, dar ferm.

Era hotărât să găsească orice indiciu care să-i explice motivul pentru care mărturisirea servitoarei îi făcea pe toţi să fie mai agitaţi.

— Fă un singur pas, Tansy, şi vei fi concediată. Vocea directoarei răsună ca un clopot de oţel, apoi se înmuie într-un ton linguşitor: Gândeşte-te la tot ce-am făcut pentru tine!

Fata ezită pentru o clipă înainte să-şi ridice bărbia rotundă într-un gest de sfidare.

— Mă gândesc, domnişoară Winters. Zău că la asta mă gândesc.

Foşni din fusta pătată ca o regină şi-i făcu semn lui Justin să o urmeze. Chalmers făcu doi paşi, dar Justin îl opri. Existau unele lucruri pe care trebuia să le facă singur.

O urmă pe Tansy în sus pe scări, concentrându-se asupra decorului, ca să îşi alunge panica. Covorul era uzat, iar modelul său floral era aproape rupt în centru. Mai multe balustrade erau crăpate şi numai cea din partea de jos a scărilor părea că fusese înlocuită în ultimii ani. Când ajunse la ultimul etaj, zgomotul paşilor fu urmat de cel al unei uşi trântite. Sunetul răsună cu ecou, de parcă etajul ar fi fost pustiu.

Tansy luă o lumânare de pe o masă din hol şi îl conduse la o uşă grosolan finisată. Justin era şi mai îngrozit. În timp ce deschidea uşa, flacăra pâlpâi într-o pală de vânt rece. Nişte trepte înguste duceau în sus, într-un întuneric total. Ezită, ştiind că nu voia să vadă ce urma. Dar gândul la Emily îi dădu curaj. Ea ar fi luat-o la goană, cu capul înainte, alungând orice umbră cu sufletul ei luminos.

Ştergându-şi palmele transpirate de pantaloni, porni în sus după Tansy. Aerul îngheţat şi greu îi apăsa umerii. Nu ajunsese nici la jumătatea scărilor, că respiraţia începu să i se vadă ca un abur albicios, din cauza frigului.

La capătul scărilor, Tansy arătă spre o uşă.

— Acolo e camera mea.

El înţelese aluzia. În afară de a ei, nu exista decât o singură uşă.

Se întinse spre clanţă cu mâna tremurândă. Fierul era

rece ca gheaţa. Îl apăsă şi împinse, sperând pe jumătate că avea să fie închisă. Uşa se deschise cu un scârţâit. Tansy rămase în spatele lui, de parcă ar fi ezitat să continue ceea ce începuse.

Când Justin văzu locul în care ajungeau paşii obosiţi ai lui Claire Scarborough în fiecare seară, ceva muri în sufletul său. Inima lui David s-ar fi frânt dacă ar fi aflat că fiica lui trăia în astfel de condiţii.

Camera era mică, doar ceva mai mare decât un dulap înghesuit sub bârnele podului. Când trecu de pragul de sus, pânze de păianjen i se prinseră în păr.

Printr-o fereastră murdară pătrundea un fir slab de lumină argintie. Dincolo de porumbeii care gângureau pe pervaz, văzu un ocean nesfârşit de coşuri şi acoperişuri, toate acoperite de o pătură de funingine. Într-un colţ se afla un pat îngust, încă dezordonat, ca şi cum cineva tocmai s-ar fi ridicat din el. Îşi trecu mâna peste mormanul de pături, dorindu-şi cu ardoare să păstreze încă urma unui trup cald. Apoi se aşeză pe pat, îngropându-şi capul în mâini.

Cineva îl privea. Simţi că i se ridică părul pe spate. Îşi răsuci capul şi descoperi o pereche neobosită de ochi albaştri. De pernă stătea rezemată o păpuşă. O ridică şi îşi trecu mâna peste buclele aurii care îşi pierduseră luciul odată cu vremea, atingând spărtura din capul de porţelan al păpuşii.

Vocea lui Tansy îl făcu să tresară:

— Aia este Annabel. O auzeam vorbind cu păpuşa, atunci când credea să le singură şi nu o aude nimeni. Uneori plângea. Servitoarea ridică din umeri, scuzându-se. Pereţii sunt subţiri.

Păpuşa zăcea moale în mâinile lui Justin. Da, pereţii erau subţiri, se gândi el. Chiar şi acum putea să audă prin ei foşnetul şoarecilor şi al altor creaturi.

Nu trebuia să-l surprindă faptul că fetiţa fugise. Ar fi trebuit să-l surprindă faptul că rămăsese atât de mult în locul acesta blestemat.

O furie nestăvilită îi invadă inima, alungând orice speranţă deşartă, arătându-i calea pe care trebuia s-o

urmeze. Strânse păpuşa în mâini. Blestemată fie Amelia Winters pentru că silise un copil să locuiască în podul acesta! Şi blestemat să fie şi el, pentru că lăsase să se întâmple asta!

Se ridică şi începu să coboare scările. Tansy îl urmă cu paşi grăbiţi. Când intră ca o furtună în salon, încă strângând păpuşa udă, până şi Barney se retrase din calea lui, lăsând-o pe directoare să-l înfrunte singură.

Femeii i se potrivea numele, îşi zise el cu răutate. Era ca iarna, la fel de gri şi de lipsită de viaţă ca vopseaua descojită şi covorul uzat din şcoala ei. Cum de-o lăsase David pe scumpa lui Claire în grija acestei creaturi oribile?

Desigur, el şi Nicky îl convinseseră pe David că aveau să fie plecaţi doar pentru câteva luni.

Nu pentru totdeauna.

Privirea fioroasă îi căzu pe mâinile noduroase ale bătrânei. Tremurau de parcă ar fi suferit de vreo boală. Faţada ei de femeie puternică începea să cadă la fel ca vopseaua de pe tavan. Pentru prima dată, Justin o văzu aşa cum era în realitate. O femeie în vârstă, a cărei şcoală se prăbuşea în jurul ei.

Cu toate astea, nu avu niciun pic de compasiune când i se adresă:

— Detectivii mei vor peria acest oraş în căutarea lui Claire Scarborough. Dacă i-a fost atins chiar şi un fir de păr din cap, o să fii ruinată. Voi spune întregii Londre despre închisoarea pe care ai construit-o în pod pentru fiica lui David Scarborough. O să mă asigur că nici măcar cel mai sărac comerciant nu-şi va lăsa câinele în grija ta.

Se răsuci pe călcâie şi pelerina flutură în spatele lui. Se opri în faţa lui Tansy care îl privea cu ochii mari şi scoase o mână de bancnote din buzunar. Banii însemnau prea puţin pentru el. Trăise prea mult timp departe de povara lor.

Îndesă banii în mâna ei.

— Dacă îţi mai aminteşti altceva despre noaptea în care a fugit Claire sau dacă ai nevoie de orice fel de ajutor, vino la Grymwilde Mansion din Portland Square şi întreabă

de mine.

— Doamne Sfinte, domnule! Chiar nu trebuie! spuse ea, dar deja îşi îndesa banii în corsetul cămăşii.

— Lord Winthrop.

Vocea femeii îl zgârie ca o gheară de oţel pe inimă. Ochii cenuşii ai directoarei îl priveau pătrunzător.

— Poate că eu am eşuat cu copila, Excelenţă, dar şi grija dumneavoastră a lăsat mult de dorit.

Un nerv zvâcni în maxilarul lui Justin. Ceasul de pe policioara şemineului ticăia în linişte. Apoi Justin făcu o plecăciune.

— Recunosc, doamnă. Dacă am norocul să o găsesc, am de gând să-mi petrec restul vieţii mele ispăşindu-mi greşeala.

— Da, asta să faceţi. O să aibă ea grijă de asta, pun pariu, mormăi Tansy în barbă.

Chalmers îi aruncă o privire curioasă, dar Justin nu îi auzise remarca. Agentul îşi atinse borul pălăriei şi-şi ridică bastonul cu voioşie.

— Vă urez o seară bună tuturor, spuse el înainte să-l urmeze pe duce afară.

*

Justin nu credea că-i va mai fi vreodată cald. Soarele dimineţii strălucea palid prin fereastra trăsurii. Avea mâinile încleştate şi îngheţate, deşi purta mănuşi. Frigul i se strecurase în oase, îngheţându-l până la epuizare. Încercă să nu se mai frământe, dar cu fiecare zi care trecea îi era din ce în ce mai greu să audă cântecul oceanului sau şoapta ademenitoare a brizei mângâindu-i trupul. Doar amintirile cu Emily îl mai încălzeau.

După o lună de căutări, nu găsise nimic. Claire Scarborough dispăruse fără urmă, înghiţită de fălcile nemiloase ale Londrei.

Pe lângă trăsură treceau peluze atent îngrijite şi porţi de fier. Între Portland Square şi mahalalele prin care bântuise o noapte întreagă se afla o distanţă uriaşă. Îşi

petrecuse noaptea ca pe multe altele – plimbându-se pe străzile înguste, intrând în taverne şi fabrici de gin, punând întrebări oricui l-ar fi ascultat. Până şi cei mai înrăiţi derbedei păstrau distanţa. Poate că bârfele din societate aveau şi o parte bună. Vestea despre ducele cu ochi sălbatici ajunsese până la ei.

Oftă, aproape dorindu-şi să-l aibă alături pe spilcuitul Chalmers, ca să-l liniştească. Dar pe el îl trimisese, împreună cu o armată eficientă de detectivi, să caute prin casele de copii şi conacele din jurul Londrei.

Trăsura coti şi intră pe o alee pietruită. Justin se întristă şi mai mult, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când vedea casa tatălui său. Nu, casa lui, îşi aminti cu tristeţe. Grymwilde era un coşmar gotic cu acoperişuri înclinate, frontoane şi ferestre cu arcade. Un turn crenelat stătea cocoţat într-o parte a casei. Singurele elemente simetrice erau doi gargui, aşezaţi în colţurile acoperişului. Justin îl blestemă în barbă pe Mortimer Connor, primul duce de Winthrop, care fusese atât de îndrăgostit de titlul pe care îl cumpărase, că ordonase construirea acestei monstruozităţi vulgare, ca un monument al propriului său prost gust.

Coborî din trăsură şi porunci vizitiului vizibil obosit să se odihnească. Intră pe uşa din faţă, recunoscător pentru faptul că toată casa părea cufundată în somn.

Mama lui era mai preocupată să organizeze baluri şi să-l prezinte doamnelor eligibile pe care le cunoştea, decât de căutările lui zadarnice. Cele trei surori ale sale erau măritate cu bărbaţi plictisitori care se instalaseră imediat la Grymwilde şi nu aveau alte ocupaţii vizibile în afară de-a se plimba prin casă cu ultimul exemplar din *Times* prins sub braţ. Justin nu avea niciun pic de intimitate. Îi lipsea coliba lui simplă şi prietenii săi maori, care ştiau când să vorbească şi când să tacă.

Dar cel mai mult îi era dor de Emily. Tânjea să vadă gropiţele care i se formau atunci când râdea, să-i simtă pielea caldă şi bronzată sub palme sau gustul ameţitor al buzelor.

În sufletul lui se instalase o durere chinuitoare. Îşi scoase mănuşile şi le aruncă pe o masă lăcuită, apoi îşi privi chipul reflectat în oglindă. În ultimele săptămâni evitase oglinzile, şi acum îşi aminti motivul. Avea ochii înroşiţi de oboseală şi părul zburlit, pentru că îşi trecuse de prea multe ori degetele prin el, de disperare. Deşi se îmbrăca cu haine elegante şi bine croite, arăta exact ca sălbaticul pe care îl credea toată lumea.

Îşi atinse obrazul. Bronzul îi dispărea la fel de repede ca speranţele. Cei şapte ani petrecuţi pe Insula de Nord se topeau în faţa ochilor lui ca un vis uitat, insuportabil de dulce şi de intens. Numai corespondenţa pe care i-o scria în fiecare zi lui Emily îi menţinea mintea sănătoasă. Le expedia pe jumătate nebun de panică şi frustrare, ştiind că putea dura săptămâni, chiar luni, până când aveau să ajungă la ea.

Oare avea să-l aştepte? se întreba. Sau oceanul lacom avea să-l pedepsească pentru nebunia de-a o părăsi? Se împinse de lângă masă, prea obosit ca să facă altceva decât să se împleticească în sus pe scări şi să cadă în confortul îndoielnic al patului rece şi singuratic.

Capitolul 16

Păstrez în inimă speranţa că într-o zi, într-un loc mai bun decât acesta, ne vom întâlni din nou...

Degetele lui Emily atinseră ceva neted şi rece. Întinse mâna. Obiectul alunecă mai departe. Blestemă încet şi îşi întinse gâtul peste marginea căruţului. Un măr gras, strălucitor şi roşu o tachina de jos, lăsându-i gura apă şi făcându-i stomacul să ghiorţăie în semn de protest.

Vânzătorul se îndepărtă de căruţ pentru a-i da un săculeţ unui domn cu joben. Emily se repezi înainte, încercând să prindă mărul.

Vânzătorul nu şi-ar fi dat seama de nimic, dacă şalul ei nu s-ar fi prins de mânerul căruţului. Când o luă la goană, căruţul se rostogoli într-o parte şi toate merele se revărsară pe jos, ca un val cărămiziu pe zăpada murdară.

— Hoaţa! strigă vânzătorul. Întoarce-te aici, blestemato! Domnule poliţist!

Emily nu îndrăznea să se uite în urmă. Deja putea auzi zgomotul celor care o urmăreau, strigătele lor confuze şi mult prea cunoscutul sunet al fluierului de poliţist. Tălpile subţiri ale ghetelor ei de abia atingeau zăpada, atât de repede fugea, şi coti pe un trotuar îngust, făcându-şi drum prin mulţime. O femeie cu părul cărunt ţipă şi scăpă din braţe un munte de pachete. Alte trei puşlamale începură să o urmărească, dar obosiră destul de repede şi abandonară goana.

Se auzi din nou fluierul, de data asta mai aproape. Ieşi într-o stradă aglomerată, ţâşnind printre o birjă şi o trăsură, scăpând ca prin minune de copitele cailor. Înjurătura vizitiului îi răsună în urechi.

Coti şi ajunse într-o alee îngustă, apoi dădu buzna pe o uşă şi aşteptă, încercând să-şi tragă sufletul în timp ce paşii urmăritorilor trecură pe stradă şi se îndepărtară. Fără să mai aştepte, se ghemui pe podea şi muşcă pofticioasă din mărul zemos. Ştia că se comportă ca un purcel, dar nu-i mai păsa. Stomacul i se strânse în jurul bucăţilor de măr pe care le înghiţise. Cotorul îi căzu printre degete. Îşi strânse genunchii la piept şi aşteptă să-i treacă nodul din stomac.

Crampa trecu la fel de repede cum venise, lăsând-o tremurând de istovire. Acoperişurile de deasupra ei blocau până şi cea mai mică rază de soare. Îşi strânse şalul jerpelit în jurul umerilor, temându-se că toate merele furate din lume nu mai puteau umple golul dinăuntrul ei.

Ridică bărbia, hotărâtă să prindă curaj. Ce-avea să se plângă? Ninsoarea se oprise în sfârşit, şi era liberă să se plimbe pe străzi, după ce toată luna se înghesuise într-o cabină pe un vapor cu aburi împreună cu alte cinci femei, cele mai multe deloc prietene cu apa şi săpunul. Folosise aproape toţi bani obţinuţi din vânzarea ceasului tatălui său

pentru a plăti călătoria din Australia în Anglia, dar acum nu se mai baza pe capricioasa bunăvoinţă a Ameliei Winters. Acum era propria ei stăpână, şi Londra îi era la picioare.

Se ridică şi-şi croi drum spre stradă, păşind cu prudenţă peste un beţiv care sforăia ţinând în braţe o sticlă de gin. Toată lumea uitase de mărul pe care îl furase ea, şi atenţia poliţiştilor fusese înlocuită de alt scandal, probabil vreun hoţ de buzunare prins în timp ce încerca să înhaţe săculeţul cu bani al unui gentleman.

Rătăci pe străzi, întrebându-se cum de oraşul devenise atât de mic şi de întunecat cât timp fusese ea plecată. Trăsurile trase de cai se îmbulzeau pe străzi, copitele animalelor transformând zăpada într-o zloată neagră. Nu o băgă nimeni în seamă. Faţa ei era doar una dintre multe altele care se îngrămădeau în mahala.

Înainte să-şi dea seama, coti pe o stradă mai elegantă cu pavaj de curând dat cu sare, ca să nu alunece trăsurile şi caii, şi cu trotuare largi, flancate de magazine. În vitrine pâlpâiau lămpi cu gaz, luminând produsele înconjurate de aranjamente din crengi proaspete de pin şi ilice. Se opri la fereastra unui magazin de jucării ca să se uite la o păpuşă mecanică, un Sfântul Nicolae care bătea într-o tobă mică şi verde.

Când se întoarse, dădu nas în nas cu propria imagine lipită de un felinar. Icni speriată. Portretul acesta al ei avea s-o bântuie pentru totdeauna? Rupse anunţul cu mâinile tremurânde, mai mult din cauza şocului, decât a frigului. Schiţa era foarte bună, evident realizată de un profesionist după mica imagine din ceasul tatălui ei. Făcu ochii mari când văzu suma exorbitantă care era oferită drept recompensă. N-avea o leţcaie, dar valora mai mult decât orice criminal notoriu care fusese vreodată urmărit pe străzile Londrei.

Două cuvinte păreau să sară în evidenţă de pe anunţ – COPIL PIERDUT.

Îşi rezemă fruntea de felinarul rece, incapabilă să mai lupte cu sentimentul de disperare care pusese stăpânire pe ea. Era mai pierdută decât şi-ar putea imagina Justin

vreodată, îşi zise în sinea ei. Ura pe care o simţise pentru el o ţinuse în viaţă ani buni. Acum că nu îl mai ura, nu mai simţea nimic. Absolut nimic, doar nevoia disperată de-a sta la căldură. El vărsase lumina soarelui în sufletul ei, apoi trântise uşa în urma lui, lăsând-o înfrigurată şi singură. Oare se va întoarce în Noua Zeelandă să o caute pe femeia pe care o cunoscuse ca fiind Emily Scarlet? Pentru că fugise ca o laşă, acum nu avea să afle niciodată dacă o va mai căuta.

— Mişcă, fetiţo! Nu vrem să ne sperii clienţii. Un vânzător gras o alungă cu şorţul.

Emily îi aruncă o privire atât de urâcioasă, că omul începu să strige după un poliţist. Ea o luă la fugă simţind că ar putea fugi la nesfârşit şi tot nu ar ajunge vreodată undeva. N-avea de gând să schimbe o cabină înghesuită cu o celulă, deşi acolo se putea să fie mai cald decât în parc, unde-şi petrecuse noaptea trecută. Apusul se lăsa rapid, şi temperatura cobora uimitor de repede. Ochii îi erau înceţoşaţi de lacrimile fierbinţi.

Nu văzu obstacolul moale şi nemişcat din faţa ei decât după ce se lovi de el. Căzu pe caldarâm. Un morman de pachete o lovi în cap.

Se uită urât în sus, frecându-şi fruntea şi pregătindu-se să-i adreseze nefericitului cumpărător o tiradă de înjurături.

— Să mă trăsnească dacă nu e chiar Emily Claire Scarborough, în carne şi oase!

— Tansy? şopti Emily cu uimire. Se ridică în picioare, împingând cutiile care-i căzuseră în poală.

Cu siguranţă fiinţa asta cu statură sculpturală nu putea fi Tansy a ei. Pe vârful buclelor ei negre trona o pălărie veselă, decorată cu pene. O rochie din satin galben îi îmbrăţişa formele ample, oferindu-i un aspect de-a dreptul scandalos, prinse apoi la spate într-o turnură cu mare de volane. Dar era sigură că nimeni altcineva din lume nu mai avea ochii atât de mari şi de albaştri.

— Tansy? repetă ea piţigăiat.

— O, Em!

Toate îndoielile dispărură când Tansy îşi aruncă braţele în jurul ei, strângând-o într-o îmbrăţişare parfumată. Timpul dispăru şi dintr-odată deveniră iarăşi două fete înspăimântate, având-se doar una pe cealaltă într-un pod singuratic.

Emily se trase înapoi, încă strângând braţele lui Tansy, încă nepregătită să renunţe la căldura ei.

— Ce s-a întâmplat cu tine? Ai moştenit o avere? Ai jefuit o bancă? Ai pus în cele din urmă mâna pe vreun gentleman bogat şi te-ai măritat cu el?

Tansy îşi înclină capul, aranjându-şi buclele cu şiretenie.

— Nu încă, dar aş putea foarte curând. Acum lucrez pentru doamna Rose.

Emily se încruntă pentru că numele acela atinse o coardă sensibilă din amintirile ei.

— Doamna Rose? Pe cinstea mea, trebuie să te plătească foarte bine. Eşti camerista ei personală?

— Ea nu mă plăteşte deloc. Domnii care o vizitează mă plătesc.

Emily rămase cu gura căscată de uimire. Tansy îi împinse uşor bărbia în sus cu vârful degetului. Acum, degetul ei avea pielea fină şi catifelată.

Emily înghiţi cu greu.

— Lucrezi într-un bordel?

— Da. Cei mai mulţi gentlemani sunt foarte amabili şi dispuşi să-şi deschidă băierile pungilor cu bani. Mă iubesc. Toţi mi-au spus acest lucru. Sunt una dintre favoritele lor.

— Nu înţeleg. Ce s-a întâmplat cu domnişoara Winters?

Buzele pline ale lui Tansy se ţuguiară a dezgust.

— M-a aruncat afară, asta s-a întâmplat. Imediat după ce a scos-o din pepeni tutorele tău. Ar fi trebuit să fii acolo. I-a tras babei o săpuneală zdravănă.

Emily simţi un nod în gât.

— L-ai văzut?

— Dumnezeule, şi încă cum! Şi zău că e cel mai chipeş bărbat pe care l-am văzut vreodată!

— Da, recunoscu Emily încet. Chiar este.

— Unii dintre domnii cu care mă întreţin spun că e dur şi periculos, dar eu ştiu mai bine. Mi-a dat bani, asta a făcut. Mi-a spus că, dacă am nevoie vreodată, să mă duc direct la Grymwilde Mansion din Portland Square şi să îl caut. Dacă n-aş fi fost hotărâtă să mă descurc pe cont propriu, probabil că m-aş fi dus la el.

Pentru o clipă, durerea pe care o simţi Emily fu atât de intensă, că i se înceţoşă vederea. De abia dacă simţi atingerea blândă a lui Tansy.

— Tu unde ai fost, fato? Ce te-a apucat să fugi aşa, fără să-mi spui nimic?

— N-am fugit. Barney şi Doreen m-au luat ca să ducă la îndeplinire un plan nebunesc de-al domnişoarei Winters.

Tansy strânse din buze.

— Ştiam eu că nemernicii ăia nu-s buni de nimic. Şi i-am spus-o şi acelui domn chipeş când a venit să te caute. Ar fi trebuit să le pună pielea pe bâţ.

— Nu! Panicată, Emily o apucă de braţ. Trebuie să-mi juri că, dacă îl mai întâlneşti vreodată, nu-i vei spune că m-ai văzut. El nu trebuie să ştie că sunt la Londra.

— Ce s-a întâmplat, Em? Ai probleme? E un om bun. Ştiu că te-ar ajuta dacă l-ai lăsa.

Emily strânse ochii cu putere, încercând să alunge amintirea mâinilor lui Justin pe pielea ei. Când îi deschise, lacrimile o ardeau ca nişte flăcări vii.

— Nu mă mai poate ajuta acum. Am făcut ceva groaznic. Şi, dacă află, o să mă dispreţuiască pentru totdeauna.

— Haide, scumpo! Ce ar putea fi atât de groaznic?

Să se îndrăgostească de Justin. Să-l facă şi pe el să se îndrăgostească de ea, în timp ce-l minţea ca o neruşinată. Emily clătină din cap, incapabilă să scape de nodul îngheţat care i se pusese în gât.

Ochii albaştri ai lui Tansy o priveau cu o sinceritate dureroasă.

— Atunci de ce nu vii cu mine? Doamna Rose te va primi bucuroasă, şi domnii aceia spilcuiţi se vor holba

salivând la o fată frumoasă ca tine! Ţi-ai putea câştiga traiul cu o muncă cinstită şi bună. Nu va mai trebui să depinzi niciodată de bunătatea cuiva.

Emily aproape se cutremură auzind-o, pentru că vorbele ei păreau să fie exact reflexia gândurilor sale. Pentru o clipă fu ispitită să-i accepte oferta. Dar gândul să fie atinsă de mâinile unui străin în loc de Justin îi provoca repulsie.

— Îmi pare rău, Tansy. Mă bucur că eşti fericită, dar eu pur şi simplu nu pot.

Se priviră stânjenite, devenind iarăşi două străine pe o stradă aglomerată. Trecătorii se uitau curioşi la ele. Emily îşi văzu reflexia în vitrina întunecată a unui magazin – o siluetă sfrijită, îmbrăcată cu o rochie neagră, sărăcăcioasă, cu ciorapi rupţi şi un şal zdrenţuit. Degetele îi ieşeau prin vârfurile rupte ale mănuşilor. Cum îndrăznea să vorbească pe stradă cu o doamnă elegantă?

Temerile ei cele mai rele se adeveriră când Tansy băgă mâna în poşetă şi scoase un şiling.

— Nu am mai mulţi bani la mine. Mă laşi să-ţi cumpăr o plăcintă cu carne?

Emily se uită la moneda strălucitoare. Aroma caldă şi ademenitoare care venea de la brutăria din apropiere îi alunecă în nări. Nu mai putea să trăiască din mila celorlalţi. Nici măcar a lui Tansy.

Îşi duse mâinile la spate ca să reziste mai uşor tentaţiei.

— O, nu. Sunt sătulă, mulţumesc. Tocmai am fost la casa unui prieten, vezi tu, şi am mâncat o porţie enormă de fazan fript. Şi sos. O strachină întreagă de sos. Începu să se îndepărteze. Şi tarte! D-alea gustoase, pe care le înmoi în coniac şi le dai foc. Am mâncat o jumătate de tavă d-alea, şi după ele o oală cu frişcă. Ştii cât îmi place frişca. Îşi împreună mâinile peste stomac. Vai, dar am burta atât de plină, că mă simt ca un curcan de Crăciun!

Acum erau atât de departe una de cealaltă, că mulţimea începu să treacă printre ele. O zări pe Tansy ridicându-se ca un canar dezorientat pe vârfurile

picioarelor, printre pachetele ei împrăştiate.

— Em, aşteaptă! Nu pleca! strigă ea.

Emily îşi ridică mâna şi o agită cu putere.

— Mă bucur că eşti fericită în noua ta viaţă. Poate că ne vom întâlni la un ceai în curând.

Un bărbat cu pelerină îşi înclină borul pălăriei în faţa lui Tansy şi se oferi să o ajute cu pachetele. Emily profită că prietena ei nu mai era atentă la ea, ca să se strecoare într-un grup vesel de colindători şi să se facă nevăzută.

Se ascunse după un colţ de stradă în timp ce colindătorii îşi continuară drumul, râsetele lor ridicându-se în aerul rece. Un gol mai rău decât foamea puse stăpânire pe inima ei. Învăţase tot ce trebuia despre Crăciun atunci când Justin citise povestea naşterii Mântuitorului, în coliba maori.

Grymwilde Mansion din Portland Square.

Lampagiii ieşiseră pe străzi ca să aprindă felinarele de pe trotuare. Picioarele i mişcau din proprie iniţiativă, deşi nu era atât de obosită ca să nu simtă frigul muşcător. Clopotele de la St. Paul începură să bată. Se întrebă dacă Penfeld stătea ghemuit undeva în faţa unui foc confortabil, delectându-se cu dangătul lor dulce şi sorbind cu poftă dintr-o ceaşcă de ceai fierbinte.

Grymwilde Mansion din Portland Square.

Zgomotul străzilor se dizolvă într-o linişte suspectă. Emily stătea în întuneric, la capătul unei străzi largi, flancate cu garduri din fier forjat şi stejari falnici. Ramurile lor goale erau ca nişte degete ascuţite întinse spre cer. Aici până şi zăpada era curată, ca o pătură albă căzută peste peluze şi fântâni de teracotă. Emily se simţea ca un intrus venit dintr-un alt tărâm.

Grymwilde Mansion din Portland Square.

Chiar îşi închipuise că putea să rămână în acelaşi oraş, să meargă pe aceleaşi străzi, fără să încerce să-l vadă măcar o dată? Oare stătea trist şi singur într-o casă părăsită, însoţit doar de regrete? Se plimba prin grădina rece şi acoperită de zăpadă şi visa la ea?

Exista o singură cale de-a afla.

Începu să ningă. Suspinând, Emily îşi trase şalul peste păr şi porni grăbită prin întunericul serii.

Capitolul 17

Numai promisiunea unui viitor mai luminos pentru amândoi m-ar fi putut duce departe de tine...

Justin stătea la fereastră şi privea fulgii graşi de zăpadă coborând din ceruri şi acoperind peluza. Deşi îi era dor de soare şi de ocean, zăpada încă îl captiva cu puritatea ei şi cu promisiunea că speranţa nu murea niciodată.

— Justin! O, Justin, dragul meu, unde eşti?

Oftă frustrat, aburind geamul rece. Nici măcar draperiile grele din damasc nu o puteau descuraja pe mama lui. Femeia le trase la o parte, înecându-l cu norul ei dulceag de parfum.

— Aici erai! Începeam să cred că te-ai ascuns sub pat, aşa cum făceai când erai mic.

— La ce mi-ar fi folosit? Ai fi trimis un valet să mă tragă afară.

Ea îl plesni peste braţ cu evantaiul.

— Nu fi băiat rău! Ai promis să fii politicos cu oaspeţii mei, nu să-ţi petreci seara ascuns în spatele draperiilor. Eşti lipsit de inimă dacă refuzi să participi la balul meu de Crăciun. Cel puţin poţi să-mi oferi bucuria să faci act de prezenţă la modesta mea petrecere.

Justin oftă. Ideea ei de petrecere modestă era să înghesuie o sută de oaspeţi în salonul octogonal.

— Mamă, te-am avertizat că nu voi fi o companie plăcută. Am alte probleme mai presante pe cap, decât să zâmbesc fals unui grup de bogătani beţi.

— Presupun că te referi la copilul ăla îngrozitor. Trebuie să încetezi căutarea asta ridicolă. Ai pus cei mai

buni oameni din domeniu să se ocupe de problemă. Vor găsi băiatul cât mai curând.

— Este o fată, explică el pentru a o sută oară. O fată!

— Că tot veni vorba de fete, începu mama lui, scoţând o batistă parfumată din corsajul rochiei, a venit la bal şi fermecătoarea doamnă du Pardieu, de care ţi-am mai povestit. Pur şi simplu trebuie s-o cunoşti pe fiica ei. E o făptură de-a dreptul fermecătoare. Tocmai a terminat şcoala. Îşi flutură batista în aer ca pe un steag, strigând: Aici, dragă!

Justin îi smuci braţul în jos, îngrozit de chicotitul ei strident. Acum că îl recuperase pe moştenitorul de drept al familiei Winthrop, principala ei misiune în viaţă părea să fie găsirea unei soţii pentru el şi producerea unui nepot.

— Nu vreau s-o întâlnesc pe fermecătoarea doamnă du Pardieu şi nu vreau s-o întâlnesc pe fiica ei. Iar dacă regina Victoria ar fi aici, n-aş vrea să mă întâlnesc nici cu ea. Vreau să fiu lăsat în pace.

Zulufii cărunţi ai ducesei tremurară de indignare.

— Foarte bine, atunci. Poate îi voi lăsa să creadă că eşti un sălbatic.

Şi plecă, pieptul ei uriaş semănând cu prova unei nave puternice înaintând pe ocean. Oaspeţii, care până atunci se holbaseră la ei de la distanţă, începură să se mişte după ea. Justin clătină din cap, înţelegând pentru prima dată de ce tatăl lui comandase un bust al soţiei lui pe când fusese mai tânăr şi mai îndrăgostit.

Se întoarse înapoi la fereastră şi trase nervos de gulerul apretat. Poate că ar fi trebuit să fie mai prietenos. Poate că într-o zi, după ce vor fi căsătoriţi, va dori s-o aducă pe Emily aici, şi nu voia ca reputaţia ei să fie afectată de comportamentul lui sălbatic.

Rătăci prin mulţime, reuşind să schiţeze câte un zâmbet ici, câte un salut prietenos colo. Se părea că uitase toată diplomaţia învăţată în anii pe care îi petrecuse alături de maori. Era ţeapăn şi se simţea nelalocul lui, cuprins de timiditatea de care suferise în copilărie.

Sora lui, Edith, cânta la pian *Joy to the World,* apăsând

cu toată puterea pe clape. Justin se strâmbă şi compătimi sărmanul instrument. Soţul ei Harold cânta alături de ea, cu capul pe spate. Sau îl chema Herbert? Justin se încruntă. Încă nu ştia să-i distingă pe cumnaţii lui.

Se îndreptă spre un castron cu punci decorat cu frunze lucioase de ilice, în speranţa că va găsi un refugiu în băutura aromată.

O mână înmănuşată îi prinse braţul ca într-o menghină catifelată.

— Bună, Justin. Ai un moment la dispoziţie pentru o veche prietenă?

Vocea familiară avea tonul acela răguşit de coniac vechi aprins de o flacără.

— Suzanne, spuse el, întorcându-se s-o salute pe fosta sa logodnică şi iubită.

Anii fuseseră blânzi cu ea, conferind frumuseţii seducătoare de odinioară un aer strălucitor de maturitate, vârsta fiindu-i trădată doar de cearcănele uşoare de sub ochi. Chipul îi era încadrat de păr arămiu. Justin ştia că ar fi trebui să mai simtă ceva pentru ea, vreo urmă de afecţiune sau chiar nostalgie, dar nu simţea nimic. Putea la fel de bine să fie o străină.

Ea probabil îi simţi ezitarea, pentru că îl strânse mai tare.

— M-am gândit că poate ai vrea să dansezi. Mă tem că soţul meu este mai interesat să discute despre legea zilelor libere bancare cu prietenii lui, decât să danseze cu mine.

Justin se uită la bărbatul pe care i-l arătă – un tip grizonant, mult mai bătrân decât ea. Şi, fără îndoială, foarte bogat. Primul său instinct fu să o refuze, dar strânsoarea ei posesivă îl descurajă.

— Dacă vrei să-mi faci onoarea… acceptă el, întinzându-şi braţele.

Ea păşi în poziţia de dans, zâmbind. Edith începu acum să interpreteze un vals, şi câţiva dintre oaspeţi începură să danseze.

— Mai cânţi la pian? întrebă Suzanne, întrerupând

tăcerea stânjenitoare.

— Numai când doarme toată lumea.

Ea râse scurt, dar se opri când îşi dădu seama că el vorbise serios.

— Ai ajuns la Viena ca să studiezi muzica?

Valsară pe lângă ferestrele mari.

— Nu. Am făcut un… ocol pe drum.

— Aşa se întâmplă deseori cu visurile. Renunţăm la ceea ce ne dorim cu adevărat, ca să alegem altceva. Dacă am putea da timpul înapoi… Vocea i se pierdu.

Îşi sprijini capul pe umărul lui şi, pentru o clipă, Justin se simţi mulţumit să ţină în braţe pe cineva care înţelegea preţul ezitării. Dar pe măsură ce se roteau pe ritmul muzicii, inima îi bătu mai puternic, amintindu-şi de altă noapte, în care valsase sub sclipirea veselă a stelelor. Dansase pe muzica greşită, ţinuse o femeie nepotrivită pentru el în braţe, dar nimic în viaţa lui nu i se mai păruse a fi aşa minunat.

Închise ochii şi inspiră adânc, dar nu simţi mirosul delicat de lavandă, parfumul lui Suzanne, ci aroma obsedantă de vanilie pe o piele încălzită de razele soarelui. Fără să vrea, trupul îi reacţionă sălbatic la această provocare periculoasă.

— Ne-am putea întâlni din nou, ştii? Soţul meu călătoreşte frecvent cu afaceri. Săptămâna viitoare pleacă în Belgia.

Vocea ei întretăiată îi risipi amintirile. Deschise ochii. Suzanne se uita în sus la el, cu buzele întredeschise ca o invitaţie făţişă.

— O, Doamne! O îndepărtă, ţinând-o la un braţ distanţă. Îmi pare nespus de rău.

— Pentru ce?

— Nu ne putem întoarce în timp, Suzanne, îi spuse el disperat. Nu ne mai putem întoarce niciodată.

Se îndepărtă de ea, disperat să scape de privirea ei nedumerită şi rănită. Îşi croi drum prin mulţime, înşfăcând o sticlă plină de rom de pe tava unui valet.

— Dar, Excelenţă, e pentru punci!

— Nu mai este, răspunse el şi dispăru în liniştea şi singurătatea unui salon întunecat.

Ferestrele înalte încadrau peluza din faţa casei, oferind o privelişte fascinantă cu lumina lunii reflectată de zăpadă. Justin se rezemă de rama ferestrei şi duse sticla la buze. Căldura familiară a băuturii nu reuşi să-l încălzească sau să-i liniştească nervii. Îşi înfipse degetele în sticla lucioasă.

În salon, Herbert sau Harold fredona o baladă siropoasă despre un bărbat care îşi căutase femeia iubită prin toată lumea, doar pentru a o găsi în braţele altui bărbat. Gemând, Justin închise ochii şi îşi lovi fruntea de geamul îngheţat.

Când deschise ochii, văzu pe cineva stând chiar în faţa porţii.

Fulgii de zăpadă îi dansau în faţa ochilor şi-l împiedicau să vadă prea bine. Clipi, gândindu-se că poate îşi imaginase totul. Dar micuţa siluetă îmbrăcată în negru era încă acolo, agăţată de poarta din fier forjat şi straniu de nemişcată.

Trebuie să fie un copil cerşetor, se gândi el.

În ultimele săptămâni îşi petrecuse foarte mult timp în compania orfanilor şi a copiilor de pe străzile Londrei. Printre maori nu existau copii care să sufere de foame. Ceea ce planta unul recoltau cu toţii. Fusese îngrozit să vadă copiii din Londra care sufereau de foame, în cartierele sărace. Poate că unul dintre cei pe care îi ajutase trimisese creatura aceasta udă la uşa lui, ca să cerşească mâncare.

O pală puternică de vânt lovi în geam. Cât de frig trebuie să-i fie! Putea să-l pună pe Penfeld să o invite în bucătărie şi să-i ofere o masă caldă.

Când dădu să plece de la fereastră, un gând oribil îi înflori în minte, o idee şi îngrozitoare, şi minunată, că îi îngheţă sângele în vene.

Miji ochii. Silueta se afla încă acolo. Nemişcată. Aşteptând.

O rupse la fugă, înjurând încet când lovi cu genunchiul un soclu de alamă pe care stătea bustul prinţului Albert.

Dădu buzna în salon şi se împinse prin mulţime, ignorând faptul că dărâmă tava unui lacheu şi strigătele uluite de alarmă care urmară.

— Doamne, Dumnezeule, unde se duce băiatul ăsta acum?

— Ai grijă, Millicent, mi-a călcat pe trenă!

— Unde a luat foc, fiule? Să chemăm pompierii?

Justin zbură spre intrare şi deschise larg uşa din faţă. Aerul îngheţat îi arse plămânii. Lacrimile de frig îi înţepau ochii. Clipi rapid ca să le alunge.

Fulgii de zăpadă pluteau în faţa lui într-o vâltoare condusă de vânt, îmbrăcând lumea în alb. Lăsând uşa din faţă larg deschisă, fugi peste peluza de gheaţă care ducea spre stradă.

Se uită în ambele sensuri. Strada era pustie. Poarta de fier forjat se legăna în vânt, scârţâind un refren straniu.

Justin se aşează pe trotuar şi-şi rezemă coatele pe genunchi. Se holbă orbeşte în noapte, întrebându-se dacă nu cumva înnebunea şi ascultând cum fulgii de zăpadă îi şopteau promisiuni pe care nu aveau cum să le ţină.

*

Emily alerga cu paşi mari pe trotuar. Se lovi cu umărul de un coşar şi uneltele acestuia se împrăştiară în zăpadă.

— Uită-te pe unde mergi, netoato! mârâi acesta.

Ea smuci în sus mătura de metal şi o roti, apăsându-i perii ascuţiţi în gât.

— Ce-ar fi să ai tu grijă pe cine faci netoată, idiotule!

Omul se trase înapoi şi ridică palmele în semn de predare. Ea îi aruncă mătura.

— Un Crăciun fericit şi ţie, strigă după ea când se îndepărtă.

Emily era oarbă de furie.

Mergea fără ţintă, alimentând focul urii pe care o crezuse stinsă de multă vreme deja. Cochetă cu furia ei, bucurându-se că în sfârşit simţea un sentiment cu care era obişnuită. Îşi cunoştea furia. Fusese prietena ei, o ajutase

să ţină fruntea sus în ciuda chicotelilor şi a jignirilor. Fusese inamicul ei, împingând-o să lovească din picior şi să ciufulească părul lui Cecille. Şi fusese iubita ei, dându-i putere să reziste în nopţile reci şi întunecate din pod.

Acum, cele mai multe vitrine erau întunecate, pentru că proprietarii lor plecaseră acasă să stea în faţa focurilor din vetre.

Emily auzi zgomot de paşi în urma ei. Se uită peste umăr, aşteptându-se să fie coşarul, hotărât să se răzbune. O umbră dispăru într-o alee îngustă. Aproape râse cu voce tare. Dacă se gândea cineva să o jefuiască, atunci persoana aia chiar era disperată.

Traversă o stradă largă. De la o cafenea de pe colţ se revărsa un val de lumină şi se auzeau râsete. Un afiş cunoscut, lipit pe un stâlp de iluminat, îi atrase atenţia. Un om se uită lung la ea şi o depăşi, iar Emily îşi trase şalul mai strâns în jurul feţei. Semăna cu portretul. Nu toată lumea din Londra era la fel de oarbă ca Justin.

Săracul Justin!

În loc să-l găsească într-o casă părăsită, visând cu ochii deschişi la ea, îl văzuse dansând cu o femeie frumoasă în braţe, prin faţa unei ferestre uriaşe. Alunecase înapoi în viaţa lui decadentă şi nobilă cu o uşurinţă alarmantă, pe ea lăsând-o iarăşi pe dinafară.

Poate că dacă ar fi fost la fel de sofisticată ca partenera lui de vals, ar fi ştiut că doar se jucase cu ea pe insulă. Şi de ce să n-o fi făcut? Ea fusese singura femeie din zonă, cu excepţia celor din tribul maori, iar el deja îi sedusese şi pe aceştia înainte de sosirea ei. Nu Justin era demn de milă, ci ea.

În noaptea aceea, pe plajă, i se oferise trup şi suflet. Şi totuşi, în seara asta el ţinea în braţe o altă femeie, la fel cum o ţinuse şi pe ea sub lumina lunii. Arăta uimitor de chipeş în hainele sale negre de seară, şi i-ar fi plăcut să-i mângâie părul care îi cădea la ceafă peste gulerul scrobit. Sentimentul că a fost trădată o sufoca.

Îşi încleştă pumnii. Nu se putea lăsa doborâtă de durere. Nici măcar pentru o clipă. Dacă ar fi făcut-o, s-ar fi

făcut ghem chiar acolo, pe stradă, şi ar fi fost găsită dimineaţa doar ca pe alt amărât îngheţat în iarna aceea.

Porni mai departe, dureros de conştientă de situaţia îngrozitoare în care se afla. Tălpile ghetelor din picioare erau ude. Degetele goale, fără ciorapi, erau amorţite. Stratul de zăpadă îi înţepa obrajii ca nişte aşchii mici de sticlă.

Un cuplu bine îmbrăcat trecu pe lângă ea. Femeia chicoti, şi bărbatul îi aruncă o privire plină de dispreţ. Ei ştiau că locul ei nu era acolo. Ea nu aparţinea nicăieri.

Uşa brutăriei se deschise aducând o explozie de căldură şi îndulcind aerul cu aroma plăcută de turtă dulce. Emily se opri pe loc, la fel de incapabilă să se mişte şi vulnerabilă de parcă s-ar fi plimbat goală în Piccadilly Circus. Se strecură mai aproape şi-şi lipi nasul de fereastra îngheţată.

Pe rafturi se răceau şiruri proaspete de produse de patiserie, pufoase şi plesnind de umplutura cu fructe roşii şi portocalii. Pe tejghea stăteau biscuiţi cu scorţişoară. Respiraţia lui Emily aburi geamul.

Dintr-odată simţi că-i e foame. O foame chinuitoare, cum nu mai simţise niciodată.

Tatăl ei o dusese odată într-un astfel de loc. O ridicase în braţele lui puternice atât de sus că putea să vadă varietatea de produse aburinde şi apoi o lăsase să-şi aleagă trei dintre cele mai savuroase. Rămăseseră în brutărie pentru tot restul acelei după-amiezi reci de iarnă, îmbuibându-se cu plăcinte şi produse de patiserie şi se duseseră la culcare cu dureri de burtă.

Uşa se deschise din nou. O femeie grăsuţă cu mâinile afundate adânc într-un manşon de blană intră în brutărie, urmată de un bărbat înalt. Fără ezitare, Emily se strecură în spatele lor.

Se ascunse după pelerina bărbatului în timp ce alegeau bunătăţile pe care voiau să le cumpere. Când brutarul se întoarse ca să umple punga cu biscuiţi, Emily profită de şansa care i se oferi.

Se întinse peste tejghea şi fură o tartă uriaşă care îi

fripse degetele.

— Stai, domnişoară, nu poţi face asta!

Nu brutarul, ci bărbatul cel înalt i se adresă, iar glasul lui vesel răsună în linişte. Emily fugi spre uşă. Se împiedică de prag şi căzu în zăpadă.

— Domnule poliţist! Opreşte hoţul!

Brutarul ieşi pe urmele ei. Ea se ridică în picioare, dar de-abia făcu doi paşi, că auzi zgomot de bocanci venind din ambele direcţii. Sunetul puternic al fluierelor o asurzi. Se răsuci pe călcâie, fără să ştie în ce direcţie s-o apuce. Momentul acesta de ezitare o costă scump. Bărbatul din brutărie o prinse de partea din spate a rochiei şi o ridică în aer.

— Haide, micuţo, nu te mai zvârcoli! Nu trebuie să fii un copil aşa rău. Copiii răi ajung în puşcărie, ştii?

O coborî pe pământ, dar înainte ca ea să apuce să fugă, un jandarm în uniformă o prinse de braţ şi i-l întoarse la spate. Tarta îi alunecă printre degetele şi căzu în zăpada murdară. Emily gemu de durere.

Prinsă într-o încâlceală implacabilă de braţe şi picioare, se luptă cu sălbăticie. Pe un poliţist îl lovi în tibie. Celălalt urlă când ea îşi afundă dinţii în încheietura mâinii lui. Şalul îi alunecă de pe păr.

— Dă-te înapoi, băiete! strigă unul dintre ei. Nu vrem să facem spectacol. E o femeiuşcă turbată.

O mână o prinse de păr şi-i trase capul înapoi cu putere, făcând-o să nu se mai poată mişca. Lacrimi de durere îi înţepau ochii.

— Da, este o femeiuşcă turbată. Dar nu vă faceţi griji, domnilor! O să-i astup eu botul cum se cuvine.

Emily gemu îngrozită când se uită în ochii negri, strălucind de dorinţă şi lăcomie. Cel care o prinsese o trase cu putere spre el şi rânji spre ceilalţi poliţişti care se uitau la ea cu gura căscată.

— Domnu’ Barney Dobbins, domnilor, la dispoziţia ’mneavoastră.

*

Undeva râdea un copil.

Justin se ridică în şezut, ca ars. Inima îi bătea până în gât, asurzindu-l pentru un moment. Trecură câteva minute până îi trecu panica şi auzi iarăşi cărbunii trosnind în foc. Păturile i se prinseseră de picioare, la fel de încurcate ca visele care îl bântuiau în timpul zilei şi noaptea îi aduceau coşmaruri.

Trebuia să ştie ceva. Ceva care plana peste coşmarurile lui, chinuindu-l. Trase de draperiile grele care înconjurau patul şi se luptă să coboare. Ca orice altceva în casa asta, şi patul era o monstruozitate. Fiecare bucăţică din lemnul de mahon era sculptat cu viţă-de-vie şi frunze lunguleţe, care semănau cu o renumită floare carnivoră, Capcana lui Venus. Ura că trebuia să doarmă aici în fiecare noapte, de teamă că avea să fie înghiţit de saltea şi va dispărea fără urmă.

O rază de lumină strălucea pe sub uşa alăturată, unde se afla camera lui Penfeld. Valetul nu dormea niciodată fără lampa aprinsă. Justin îşi acoperi goliciunea cu un halat, dorindu-şi în secret ca demonii lui să poată fi alungaţi doar cu lumină.

Porni în jos pe scara lungă şi spiralată, trecându-şi o mână prin păr. N-o să îndrăznească nimeni să-l deranjeze. Slujitorii se obişnuiseră cu faptul că se plimba prin casă la orice oră din noapte. Îl lăsau în pace, speriaţi de umbrele adânci care îi apăruseră sub ochi. Începea să se simtă ca nebunul pe care îl credea toată lumea.

Acum era ducele de Winthrop. Putea să cumpere o duzină de mine de aur. Putea călători până la Viena, să studieze muzica, aşa cum îşi dorise întotdeauna. Putea închiria o sală de operă în care să se cânte doar simfoniile compuse de el, noapte după noapte. Dar tot ce îşi dorea era să simtă iarăşi căldura soarelui pe faţă şi muzica din râsetele lui Emily.

În întuneric, se lovi cu fluierul piciorului de un soclu de lemn pe care îl şi răsturnă şi se abţinu să nu înjure. În casa asta înghesuită nu exista niciun pic de eleganţă şi

simplitate. Apucă vaza de pe postament şi o aruncă cât colo. Obiectul se sparse de peretele cel mai îndepărtat cu un pocnet care îi aduse satisfacţie. Undeva în casă se auzi zgomotul unei uşi care se închidea, cel mai probabil un servitor curios care se retrăsese, înţelept.

Salonul scăldat în lumina lunii părea să îl cheme. Se aşeză pe banca din faţa pianului şi rămase locului, într-o tăcere mohorâtă. Zăpada se întindea într-un strat gros dincolo de ferestrele înalte, în depărtare se auziră nişte clopote, şi îşi dădu seama că era Ajunul Crăciunului.

Ajunul Crăciunului. Noaptea în care speranţa se născuse în lume. Dar nu şi pentru el. Nu când fata lui David era acolo, undeva, tremurând în întuneric. Pentru el, ecoul clopotelor celebra moartea visurilor sale.

Îşi ridică privirea şi întâlni ochii albaştri şi impasibili ai păpuşii lui Claire Scarborough. Stătea pe pian cu eleganţa unei micuţe regine zdrenţuite. Nimeni nu îndrăznise nici măcar să o şteargă de praf de când o pusese Justin acolo. Acum se uită urât la ea, aproape detestând-o pentru secretele pe care probabil le ştia. Ce ar spune, dacă ar putea vorbi? L-ar blestema, i-ar reproşa laşitatea îngrozitoare de care dăduse dovadă?

Îşi aşeză degetele peste clape şi a început să cânte. Nu propria lui muzică, ci ritmurile melancolice ale partiturii *Für Elise,* compusă de Beethoven. Dar în loc să se piardă în muzică, aşa cum sperase, notele muzicale fugeau de el.

Ce prost fusese! Renunţase la Emily ca să fugă după o fantomă. Acum n-o avea pe niciuna.

Simţea că putrezeşte în acest mausoleu. Tânjea să simtă nisipul fin între degetele de la picioare, să audă râsul puternic al lui Trini şi cântecul primitor al tribului maori. Mâinile îi zburau peste clape, mângâind şi alintând fildeşul neted la fel cum tânjea să mângâie pielea catifelată a lui Emily. Dar cum să dea ochii cu ea, ştiind că abandonase copilul lui David pe străzile nemiloase din Londra? Emily merita mai mult de la viaţă decât un om trist, cu sufletul mâncat de sentimentul de vinovăţie.

Mâinile i se opriră. Degetele lui erau rigide şi pline de

bătături, mâna stângă, încă inflexibilă din cauza lipsei de exerciţiu. Alese o notă greşită, apoi izbi cu pumnul în jos pe clape, într-un gest de disperare.

Notele discordante răsunară violent în cameră. Justin îşi îngropă faţa în palme. Chipul lui Emily devenea o amintire ceţoasă în mintea sa, contopindu-se cu alt chip, unul pe care îl cunoştea la fel de bine ca propria faţă.

O tuse politicoasă întrerupse tăcerea. Justin îşi ridică brusc faţa. O siluetă întunecată se profila în lumina lunii, iar pentru un moment de nebunie i se păru că era fantoma lui David.

Se auzi glasul lui Bentley Chalmers.

— Au găsit-o, domnule.

Justin clipi, luptându-se să-şi alunge confuzia din gânduri. Mintea lui zburase la Emily şi, pentru o clipă, nu înţelese la cine se referea – la Emily sau la Claire?

Chalmers îşi întoarse pălăria în mâini.

— Au găsit fata, domnule. E în viaţă.

— În viaţă? şopti el.

Lacrimile îi întunecară privirea şi clapele pianului deveniră neclare în faţa ochilor lui. În mintea lui se auzi ritmul unui colind vesel, de parcă toate clopotele din Londra ar fi început să cânte laolaltă.

Capitolul 18

Mi se pare că tocmai ieri mergeai de-a buşilea pe lângă mine şi mă trăgeai de marginea hainei cu degeţelele tale grăsuţe...

— La naiba, Penfeld, am cerut să fiu bărbierit, nu să mi se taie capul. Justin de-abia se abţinu să nu urle când lama de ras îl tăie la gât.

Penfeld tamponă picătura de sânge cu prosopul, iar mâinile îi tremurau vizibil. Apa din vasul de ceramică de la

cotul lui căpătase o nuanţă plăcută de roz.

— Îmi pare teribil de rău, domnule. Trebuie să recunosc, sunt şi eu un pic nervos.

— Eşti nervos? Dar eu? N-am mai fost tată până acum.

Se feri din faţa lamei care se apropia din nou de faţa lui şi se ridică de pe scaun ca să se uite în oglindă. Îşi mângâie pielea bărbierită şi-şi înclină capul într-o parte ca să-şi studieze profilul.

— Arăt ca un tată destul de bun?

Radiind cu mândrie, Penfeld şterse săpunul de pe lama strălucitoare cu un gest plin de înflorituri.

— Însăşi modelul de bună-cuviinţă paternă.

Justin scutură un fir de păr de pe umerii hainei, apoi aruncă o privire tristă spre firele de abanos împrăştiate în jurul scaunului de bărbierit.

— Sper că a meritat. Mă simt gol.

— Dar arătaţi splendid.

Justin îşi îndreptă haina, apoi duse mâna la piept, după un ceas care nu mai era acolo. Îşi aminti ultima dată când îl văzuse, strălucind pe pielea fină a lui Emily. Un zâmbet îi atinse buzele. Dacă lucrurile mergeau bine astăzi, avea să-şi recupereze ceasul foarte curând.

— Cât este ceasul, Penfeld?

Valetul îşi verifică ceasul.

— Unsprezece şi două minute, domnule, cu aproximativ trei minute mai mult de când aţi întrebat ultima dată.

— Unsprezece şi două minute? O, Doamne! Porni spre uşă, apoi se opri cu mâna pe clanţă. Am lavaliera strâmbă?

Nu era, dar Penfeld i-o îndreptă cu conştiinciozitate. Justin porni cu paşi mari spre uşă din nou, dar se opri la jumătatea drumului.

Patul lui masiv înota într-o mare frivolă de dantelă şi catifea. Dădu la o parte o rochie de creton, se aşeză pe marginea saltelei şi-şi vâră călcâiele sub pat, ca să nu rişte să cadă în valurile de mănuşi micuţe de mătase şi manşoane de nurcă.

— În câteva minute, fiica lui David va intra pe uşa din faţă. Primul lucru pe care trebuie să-l fac este să-i spun adevărul despre tatăl ei. Îşi ridică privirea sumbră spre Penfeld. Cum voi găsi curajul?

— Să-i spun eu, domnule?

Un val de afecţiune inundă inima lui Justin. Era ştiut faptul că Penfeld se albea la faţă de groază doar la vederea unui copil.

— Nu. Dar eşti foarte amabil că te-ai oferit.

Mânat de devotamentul lui Penfeld, sări în picioare.

— Încă un lucru.

— Da, domnule?

Justin îi oferi valetului cel mai călduros zâmbet al lui.

— Crăciun fericit, Penfeld!

Valetul îl privi atent.

— Un Crăciun fericit şi dumneavoastră, domnule!

*

Justin mergea pe coridor şi, ca din senin, începu să fluiere vesel.

— Bună dimineaţa, Mary, strigă el şi o sperie într-atât pe servitoare, că aceasta scăpă lucruri din mormanul pe care îl ducea în braţe.

Ghetuţe lustruite şi pantofiori de copii se împrăştiară pe covorul moale. Tocmai când cobora, unul dintre cumnaţii lui trecu pe lângă el cu nasul lung vârât într-un ziar.

— O zi bună şi ţie, Harvey, spuse Justin.

— Harold, mormăi omul, dând pagina.

Justin se opri, încruntat, apoi sări înapoi în sus trei trepte ca să se uite în faţa lui.

— Ptiu, al naibii să fiu, tu eşti Harold, nu-i aşa?

Când ajunse la parter, zâmbi când descoperi că holul conacului era într-un haos total. Servitorii goneau din cameră în cameră, lustruind lămpi cu gaz, spălând podelele şi învelind balustradele cu ghirlande parfumate de cedru.

O bucătăreasă fără dinţi îi vârî o tavă aburindă cu biscuiţi sub nas.

— Treizeci de duzini, Excelenţă, exact cum aţi ordonat.

Aroma delicioasă îi umplu nările.

— Mmmm. Superb, Grade! Ai copt unii şi cu stafide? Copiilor le plac stafidele, nu-i aşa?

— Alor mei le-au plăcut dintotdeauna, domnule.

O ciupi de obrazul durduliu.

— Încă douăsprezece duzini, apoi. Numai cu stafide.

— Da, domnule. Imediat. Făcu o reverenţă scurtă şi fugi grăbită înapoi în bucătărie.

Un majordom nemulţumit îl prinse de cot.

— Chiar trebuie să protestez, milord. Cineva a lăsat un ponei în bibliotecă.

Justin nu încetini.

— Ca să vezi! Du-l în salonul de bal. Acolo va avea mai mult spaţiu ca să tropăie.

Se opri brusc la uşa salonului, cu ochii înlăcrimaţi de uimire. Într-o singură zi, camera fusese transformată într-un miracol de Crăciun. Un brad se înălţa falnic într-un colţ, gâdilându-i nasul cu mirosul său înţepător de conifer. Edith era cocoţată pe o scară şi aprindea lumânările mici, cuibărite printre ramurile sale, în timp ce Lily şi Millicent, celelalte surori, chicoteau şi-i dădeau sfaturi.

— Ce-ai făcut, frate? strigă Lily. Ai cumpărat toate jucăriile din magazinele Londrei?

— Doar din cele care erau deschise în Ajunul Crăciunului.

Imaginea pungii sale cu bani deschisese mai mult de o singură uşă, şi acum nu prea mai aveai pe unde merge printre toate jucăriile. Existau elefanţi mecanici şi urşi care băteau în tamburine, coarde de sărit şi maşini de gătit în miniatură, acuarele şi cărbuni de desenat, trenuri cu cheiţă şi chiar o căsuţă de păpuşi în care fusese înghesuit un pian mic. Două păsări mecanice piuiau dintr-o cuşcă de aur agăţată de una dintre lămpile cu gaz.

Justin n-avea nicio idee ce jucării ar fi preferat o fată de zece ani, aşa că îi cumpărase de toate – inclusiv săculeţi cu bile de sticlă şi un regiment frumuşel cu soldaţi francezi

de fier. Rezemată de spiţele elegante ale unei biciclete stătea o sanie strălucitoare, exact aşa cum şi-ar fi dorit când fusese mic. Tatăl lui refuzase să-i cumpere una, dar el nu avea să-i refuze nimic fiicei lui David. Deja o privase de prea multe momente din viaţă.

Mama lui tocmai intră şi aruncă o privire prin cameră.

— Mă bucur să văd că nu vrei să răsfeţi copilul.

— Desigur că nu. O voi stăpâni cu o educaţie fermă, dar blândă, răspunse Justin şi o sărută pe obrazul parfumat.

Un grăjdar murdar bătu la uşă, gâfâind.

— Vine o trăsură, domnule. Se pare că e cea pe care o aşteptaţi.

Justin înghiţi un nod de panică.

— Bine, băiete. Îi aruncă băiatului o monedă, apoi îşi dădu capul pe spate şi zbieră: Penfeld!

Aruncă o ultimă privire împrejur pentru a se asigura că totul era perfect. O colecţie uimitoare de păpuşi acoperea capacul pianului, cu chipurile lor bosumflate sau zâmbitoare, îmbrăcate în satin şi dantelă. Toate aveau nasuri mici, de porţelan. Mânat de un impuls straniu, Justin luă păpuşa pe care o găsise în camera din pod a lui Claire şi o aşeză pe suportul pentru partitură, aranjându-i rochia pătată cu o grijă ieşită din comun. Privirea ei trufaşă părea să-şi bată joc de el.

Penfeld intră în viteză în cameră, oprindu-se suficient de mult cât să îndepărteze o scamă invizibilă de pe pantalonii lui Justin. În timp ce trăsura neagră şi simplă pătrunse pe alee, zvonul se răspândi prin conac şi salonul se umplu de oameni.

Servitorii se aliniară într-o parte, aranjându-şi în ultima secundă şorţurile şi bonetele şi încercând să nu-şi întindă gâturile ca să tragă cu ochiul pe fereastră. Surorile lui Justin şuşoteau ceva de cealaltă parte, susţinute de soţii lor loiali şi de ducesa neîmblânzită.

În aer se simţea o tensiune palpabilă când Justin îşi ocupă locul, la poalele frumosului brad de Crăciun.

Când Penfeld încercă să se îndepărteze şi să se alăture celorlalţi servitori, Justin îl apucă de braţ.

— Stai, te rog, murmură el din colţul gurii. Mă poţi prinde, în caz că leşin.

Priveau cu toţii pe ferestre cum vizitiul deschise portiera trăsurii. Apăru mai întâi o mână osoasă, şi Justin se crispă când o văzu pe Amelia Winters coborând din trăsură. Singurul lui regret era că trebuia să-i plătească recompensa pe care o oferise. Avusese un noroc pervers doar pentru că fata se întorsese la singura casă pe care o cunoştea, deşi acolo nu avusese deloc parte de confort şi de îngrijire.

Vizitiul aruncă o privire morocănoasă spre casă, şi Justin îl recunoscu; era acelaşi băiat pe care îl întâlnise la internat. Păşea greu şi şchiopătat, şi chiar de la această distanţă Justin putea vedea foarte bine că avea ochiul învineţit.

Respiraţia i se opri în gât lui Justin, când o siluetă minionă îmbrăcată cu o rochie simplă, albastră şi o bonetă cu boruri largi coborî din trăsură, refuzând ajutorul vizitiului.

Penfeld se aplecă spre el şi-i şopti:

— Un pic cam mare pentru un copil de zece ani, nu?

Justin se încruntă.

Cele două porniră pe alee, iar vizitiul rămase în urmă. Apoi majordomul le primi înăuntru, şi bastonul domnişoarei Winters se auzi pocnind pe pardoseala de marmură. Fata apăru în prag.

Inima lui Justin bătea de două ori mai repede. Îşi prinsese mâinile la spate şi se forţă să zâmbească, deşi se temea că era mai mult o grimasă decât un zâmbet.

Ea nici măcar nu-şi ridică privirea. Cu capul plecat şi mâinile băgate într-un manşon zdrenţuros, trecu prin faţa şirului sobru de servitori şi membri ai familiei, drept spre el. El se încruntă şi mai mult. Era ceva în felul în care îşi legăna şoldurile… o falsă atitudine de supunere care i se părea cunoscută. În minte îi răsună un clopot de avertizare.

Ea se opri fix în faţa lui. El îi privi partea de sus a bonetei, ţinându-şi respiraţia fără să-şi dea seama. Ştia ce avea să vadă înainte ca ea să-şi ridice încet faţa spre el. Borul bonetei era încadrat de bucle castanii. O gropiţă batjocoritoare în obrazul plin. Ochii cafenii, strălucind cu un

aer de victorie amară, nu de bucurie.

Îşi scoase mâna din manşon şi-l plesni peste faţă. Zgomotul reverberă în întreaga încăpere. Cineva icni de uimire. El rămase acolo, paralizat, simţind cum tot sângele i se scurge de pe faţă, lăsând doar urma vizibilă a degetelor ei.

Fata îşi ridică nasul cârn în aer şi, fără să-l mai bage în seamă, se întoarse spre Penfeld.

— Acum mă poţi conduce în camera mea. E bună şi mansarda, în caz că nu aveţi nimic mai potrivit. M-am ataşat destul de mult de şobolani şi de porumbei de-a lungul anilor. Sunt o companie mult mai bună decât majoritatea oamenilor.

Penfeld scoase un bolborosit neajutorat, dar Justin dădu tăios din cap în direcţia lui, şi acesta îşi reveni suficient cât să o conducă prin faţa servitorilor rămaşi cu gurile căscate şi a membrilor familiei, toţi albi la faţă. Ea mărşălui prin faţa grămezilor de jucării şi jocuri fără să le arunce nici măcar o privire dispreţuitoare, dar se opri la pian.

O emoţie ciudată i se citi pe faţă, iar inima lui Justin se strânse ca o menghină. Ignorând toate păpuşile cu rochiţe elegante şi frumos coafate, Emily luă păpuşa zdrenţăroasă de pe portativ şi o strânse la piept. În timp ce Penfeld o conducea afară din salon, păpuşa se zgâia la Justin de peste umărul ei. Iar el aproape că ar fi jurat că văzuse o sclipire de batjocură în ochii nemişcaţi ai păpuşii.

Capitolul 19

Încă tânjesc să mă gândesc la tine ca la un copil...

Una câte una, flăcările lumânărilor se stinseră, lăsând bradul de Crăciun învăluit în întuneric. Justin stătea nemişcat, cu mâinile în buzunare, când menajera puse jos

mucarniţa de alamă şi trecu pe lângă el, evitând să-l privească. Doi valeţi scoteau afară bicicleta strălucitoare, şuşotind încet.

Dincolo de ferestrele salonului, cerul îşi schimba culoarea gri într-un negru de smoală. Servitorii intrară şi ieşiră, măturând ultimele urme de vâsc şi beteală, până când Justin rămase singur, cu bradul falnic şi despuiat de decoraţiuni tronând deasupra lui ca o fantomă a propriei sale nebunii. Ridică mâna şi smulse o frunză rătăcită de ilice de pe colivia aurită în care se aflau păsările mecanice, acum mute.

Penfeld apăru în prag, ţinând în braţe un urs de jucărie aproape la fel de mare ca el. Îşi drese glasul înainte de-a vorbi:

— Domnule, mai există încă problema cu poneiul.

Justin îşi trecu degetul mare peste vârfurile ascuţite ale frunzei, amintindu-şi cum Trini aşezase o frunză verde la picioarele lui Emily, ca semn că o primeau în viaţa lor. Cel puţin băştinaşii nu fuseseră la fel de naivi ca să-şi depună şi inimile la picioarele ei.

— Spune-i grăjdarului să-l ducă în grajd în noaptea asta. Îl putem returna mâine-dimineaţă.

— Da, domnule. Cum doriţi.

Valetul ezită, de parcă ar fi dorit să spună mai multe, apoi săltă ursul pe umăr şi se îndepărtă.

Cum de fusese aşa de prost? se întrebă Justin. Emily lăsase o grămadă de indicii la fel de evidente ca petalele de pohotukawa pe care le răspândea pe cărările din pădure, dar el se lăsase orbit de propria dorinţă şi obsesie. Totuşi, se putea considera singurul vinovat, când ea îl păcălise înadins şi îl minţise cu privire la identitatea ei? Pe măsură ce înţelegea cu adevărat trădarea ei, o nouă emoţie se strecură prin dispreţul pe care îl simţea faţă de el însuşi – furie întunecată, provocatoare şi periculoasă. Îşi ridică privirea spre tavanul de deasupra capului său.

Discuţia încordată pe care o avusese cu domnişoara Winters îi oferise câteva dintre răspunsurile pe care le căuta, dar avea şi câteva întrebări pentru evaziva

domnişoară Scarborough. Ignorând înţepăturile, strânse în pumn frunza lucioasă de ilice şi porni spre scări.

*

Justin avea impresia că urcă un munte de tafta roz şi că trebuie să-şi croiască drum printr-o junglă de panglici şi dantelărie. Covorul vişiniu din faţa camerei lui Emily era plin cu jucării, cărţi şi rochii de tot felul, de parcă cineva le-ar fi luat în braţe şi le-ar fi aruncat afară pe uşă cu indiferenţă.

Răsuci clanţa, aşteptându-se ca uşa să fie închisă. Spre regretul şi uşurarea lui, uşa se deschise fără zgomot sub atingerea lui.

Singurele sunete din cameră erau trosnetul flăcărilor din şemineu şi un scârţâit leneş.

Emily stătea cocoţată în şaua unui cal-balansoar ce fusese coborât din pod la ordinul lui chiar în dimineaţa aceea. Se legăna încet, iar chipul ei se profila gânditor pe fundalul flăcărilor care dansau în vatră. Şocul de-a o vedea acolo îi aprinse simţurile; brusc îl cuprinse dorinţa s-o scuture până îi va da toate răspunsurile. Sau căuta pur şi simplu un motiv ca s-o ţină iarăşi în braţe? De sub fusta ei bleumarin de lână i se văzu vârful ciorapului alb. El o văzuse îmbrăcată mult mai sumar, dar imaginea aceea nevinovată îi făcu sângele să-i vuiască în urechi.

Închise uşa în urma lui şi se rezemă de ea, cu braţele încrucişate. Familia lui asistase nedumerită la prea mult din războiul lor personal. Acum lupta avea să se desfăşoare doar între ei doi.

În liniştea care se lăsase nu se auzeau decât scârţâitul lemnului care se legăna sub coapsele lui Emily. În cele din urmă, ea ridică mâna. De degetul mic îi atârna o mănuşă de satin împodobită cu perle mici.

— Niţel cam mică pentru mine, nu crezi?

Cu o sforţare chinuitoare, Justin rămase liniştit şi nu afişă nicio emoţie.

— Credeam că erai doar un bebeluş când a murit tatăl

tău. Singura fotografie pe care am văzut-o cu tine era cea din ceas. David obişnuia să-mi spună poveşti despre tine. Despre cum i-ai mâncat nasturii de la haină. Despre cum te-ai târât pe pervazul ferestrei şi ai adormit în jardiniera cu flori. Astea nu prea erau năzbâtiile unei fete aflate în pragul maturităţii.

Zâmbetul ei cuceritor nu i se oglindi şi în ochi.

— Nu, dar erau poveştile preferate ale tatii.

— Şi eu de unde ar fi trebuit să ştiu?

Mănuşa căzu pe podea.

— Ai fi putut încerca să afli prin metodele obişnuite. O vizită. O scrisoare.

Perdeaua dintre trecut şi prezent părea să se subţieze.

— Ţi-am scris în fiecare zi de când am ajuns la Londra.

— Nu ţi-a fost niciodată greu să scrii scrisori, nu-i aşa? Partea dificilă era să le expediezi. Îşi legănă picioarele într-un gest de sfidare copilărească.

— De ce nu mi-ai spus, pur şi simplu, că eşti fiica lui David?

— Trebuie să trăim cu toţii după aşteptările tale, nu-i aşa, domnule Connor? Tu te aşteptai ca Claire Scarborough să fie o fetiţă, iar eu mă aşteptam să fii un monstru lipsit de sentimente, care furase aurul celui mai bun prieten al său şi abandonase copilul care îi fusese încredinţat.

Justin îşi încleştă maxilarul, dar refuză să cedeze în faţa cuvintelor ei batjocoritoare.

— Iartă-mă dacă te-am dezamăgit! Dacă aş fi ştiut că vii, mi-aş fi ascuţit coarnele. Adevărul este că triburile maori au luat minele de aur în timpul revoltei, iar eu credeam că eşti îngrijită bine. N-aveam nicio idee că domnişoara Winters este aşa o băbăt…

— Bătrână, i-o tăie ea. Ar trebui să-ţi controlezi limbajul în faţa pupilei tale. Copiii pot fi atât de impresionabili!

Ea coborî de pe balansoar, iar felul în care îşi mişcă şoldurile se adăugă la chinul pe care îl simţea deja. Îl privi cu buzele întredeschise, cu ochii ei întunecaţi şi acuzatori.

Avea să-i mai vadă vreodată sclipind de bucurie? se întrebă el. Pielea ei căpătase o nuanţă de piersică în lunile acestea de iarnă şi lipsurile îi sculptaseră adâncituri sub oasele pometţilor. Prin ce experienţe grele trecuse în timpul călătoriei din Noua Zeelandă în Anglia?

Inima începu să-i bată mai puternic când se apropie de el.

— Domnişoara Winters mi-a spus că ei mi te aduceau. Că ai preferat să sari de pe puntea vaporului şi să fugi, decât să ajungi în grija mea.

— Şi ea mă acuză pe mine că aş avea o imaginaţie bogată! Nu am sărit de pe puntea vaporului. Când ei nu au fost în stare să-l găsească pe tutorele meu bogat, m-au aruncat peste bord ca momeală pentru rechini.

Mâna lui ţâşni şi o apucă de încheietură.

— Dacă nenorocitul ăla de Barney a pus vreodată mâna pe tine, o să-l...

Lăsă ameninţarea neterminată, dar ideea că bădăranul acela şi-ar fi pus labele pe Emily îl făcu să o strângă mai puternic.

— Cu siguranţă glumeşti. Râse încet şi spart. Domnişoara Winters n-ar fi permis niciodată aşa ceva. Voia să mă predea pură şi neîntinată în mâinile faimosului meu tutore.

Cuvintele ei îl loviră pe Justin ca un pumn. Şocat, se uită în jos, la încheietura mâinii ei. Firele negre de păr de pe spatele degetelor sale contrastau puternic cu pielea ei fină. Mâinile lui erau puternice şi graţioase datorită orelor în care exersase la pian, dar şi aspre şi tocite de munca fizică grea şi, ca mâinile oricărui bărbat, capabile de blândeţe şi de cruzime în acelaşi timp.

Degetele lui o mângâiaseră până o făcuseră să strige de extaz. Mâinile lui, nu ale lui Barney, întinaseră copila care îi fusese lăsată în grijă.

Îi mângâie urmele lăsate de degetele lui pe carnea ei fragedă.

— E ironic, nu-i aşa? Aş omorî orice om care te-a atins aşa cum am făcut-o eu.

Ea se eliberă din strânsoarea lui şi se duse la fereastră, unde rămase cu spatele la el.

— Nu mai sunt la modă duelurile şi nici să-ţi plângi de milă. Ai putea să te provoci pe tine însuţi la duel. Penfeld ar fi un ajutor minunat.

Justin oftă răguşit. Îi era imposibil să ajungă la frivola domnişoară Scarborough. Singura lui speranţă era să i se adreseze lui Emily. Îi vorbi pe un ton mai blând:

— De ce nu ai aşteptat în Noua Zeelandă? Mă întorceam după tine.

— Niţel cam târziu, domnule Connor! Emily se răsuci pe călcâie, aparenta ei linişte interioară dizolvându-se. Lacrimile îi sclipeau în ochi. Ce voiai să fac? Să stau la fereastra colibei până când păsările îşi făceau cuiburi în părul meu? Nu, mulţumesc! M-am săturat să aştept oameni de teapa ta. Şapte ani am aşteptat. Visând, sperând, rugându-mă. Cu degetele lipite de geam, până credeam că o să-mi cadă de frig şi îngheţate ce erau. Chiar şi după ce am încetat să mai sper şi am început să te urăsc, mă trezeam plângând în mijlocul nopţii şi mi se părea că îţi aud paşii pe scări.

Justin porni spre fereastră. Ea se trase înapoi cu putere, împiedicându-se de o cale ferată în miniatură care fusese aşezată în faţa geamului.

O lovi cu piciorul şi un vagon se izbi de perete, lăsând o tăietură roşie şi urâtă pe tapet.

— Chiar credeai că puteai să ştergi ani întregi de neglijare cu nişte trenuri şi păpuşi?

Îşi trecu braţul peste un scrin acoperit cu blat de marmură. Sticluţe mici de apă de toaletă se rostogoliră pe covor, cu capacele desfăcute. Parfumul greţos de dulce de levănţică îl înţepa în ochi.

— Sperai să-mi cumperi iertarea cu nimicuri? Cu fleacuri? Deschise larg uşile dulapului lăcuit, smulse un braţ de rochii şi le aruncă spre el. Mă tem că m-ai judecat greşit, domnule. Sentimentele mele nu pot fi cumpărate cu un metru de panglică sau cu o bucată de dantelă.

Justin rămase nemişcat sub asaltul ei, lăsând-o pe

Emily să-şi manifeste furia. Îi datora măcar atât. În sfârşit, dădea frâu liber durerii pe care o ascunsese atât de bine în spatele sarcasmului şi frivolităţii. Era atât de frumoasă în furia ei, dând buzna prin dormitor ca un demon dornic de răzbunare.

Luă în braţe o păpuşă îmbrăcată în mireasă, cu trusou complet şi i-o aruncă în braţe.

— De ce nu trimiţi toate lucrurile astea frumoase la internat? Sunt sigură că domnişoara Winters nu va pierde timpul şi va găsi alt copil sărman pe care să-l culce în pod.

Acum că furia i se mai domolise, îşi îndoi braţul peste frunte şi se rezemă de stâlpul patului. Gâtul i se încorda convulsiv, şi lui Justin i se frânse inima, ştiind cât de mult se lupta să nu plângă în faţa lui.

El aşeză păpuşa uşor pe pat, de teamă că Emily s-ar frânge complet dacă ar atinge-o.

— Nu am ştiut, Emily. Jur pe ce am mai sfânt că nu am ştiut.

Ea îl privi peste umăr, cu ochii strălucind de lacrimi.

— Şi dacă ai fi ştiut? Ai fi venit?

Tânjea să-i ofere şi cea mai mică asigurare. Dar nici măcar acum nu avea curajul să rostească cuvintele care aveau s-o facă să-l dispreţuiască pentru totdeauna. Cuvintele care aveau să-l definească pentru totdeauna ca un monstru. Ea avea toate motivele să-l urască. Mult mai mult decât ştia ea. Nu putea să-i spună adevărul. Dar nici nu putea s-o mintă.

— Aş fi făcut aranjamentele necesare.

Ochii ei frumoşi se întunecară într-un triumf amar.

— Şi credeai că o să fiu atât de proastă, cât să te mai aştept încă o dată.

Justin se simţea sufocat de sentimentul de neputinţă care pusese stăpânire pe el.

— N-aş fi părăsit niciodată Noua Zeelandă dacă nu ar fi trebuit să scotocesc oraşul ăsta blestemat după fiica lui David. Miji ochii, înţelegând acţiunile ei. Dacă m-aş fi întors, tu n-ai mai fi fost acolo, nu-i aşa? Pentru că erai aici, pentru că mă trimiseseşi să caut mult şi bine un copil care nici

măcar nu exista. M-aş fi întors ca să găsesc o plajă pustie şi o colibă goală. Asta trebuia să fie răzbunarea ta, Claire?

Ea îşi aruncă capul pe spate, într-o sfidare mândră.

— Nu mă striga aşa. N-ai dreptul.

Cu o limpezime uimitoare a minţii, Justin îşi dădu seama care erau toate celelalte lucruri pe care nu avea niciun drept să le facă. Era suficient de aproape de el ca s-o atingă, dar ea era pentru totdeauna dincolo de atingerea lui. Între ei se strecurase un zid de convenienţe la fel de fragil ca sticla şi impenetrabil ca piatra. Societatea avea un nume pentru bărbaţii care îşi seduceau pupilele. Poate că şuşotelile şi privirile societăţii nu aveau să-l atingă niciodată pe el, dar Emily deja îşi trăise jumătate din viaţă sub povara lor. Merita o viaţă mult mai bună.

Jurământul pe care i-l făcuse lui David îi lega inima cu lanţuri de fier. O privase de tatăl ei, iar pedeapsa şi datoria lui acum erau să îl înlocuiască. Să-şi ispăşească neglijenţa, să-i ofere o casă, o educaţie, un loc în societate. Ba chiar să-i găsească un soţ care să o iubească la fel de mult ca David. Soarta se asigurase că nu putea fi el acel om. L-ar fi dispreţuit dacă ar fi aflat de noaptea în care se pătase pe mâini cu sângele tatălui ei. Toate intenţiile sale nobile păleau în comparaţie cu ceea ce nu-i putea oferi – dragostea, trupul şi copiii lui.

Văzu în faţa ochilor o furie albă. Furie împotriva minciunii pe care i-o trântise ea şi a faptului că totul era atât de nedrept. O dorea la fel de puternic ca întotdeauna. O dorea pe această femeie care îl sfidase la fel de mult cum o dorise pe creatura angelică ivită pe plaja lui, acoperită doar de nisip şi de praf de stele.

O prinse de braţe şi o lipi de stâlpul patului. Îşi înfipse degetele în carnea ei moale, ca să fie sigur că era adevărată şi nu o iluzie a dorinţei sale ameţitoare. Buzele ei tremurau, şi el simţi o satisfacţie amară la gândul că nu era atât de indiferentă faţă de el pe cât pretindea.

Îşi coborî buzele destul de aproape cât să simtă mirosul de frică şi de anticipare în respiraţia ei.

— Acum suntem chit? M-ai pedepsit suficient,

domnişoară Scarborough? Eşti mulţumită cu răzbunarea ta? Că m-ai făcut să te doresc? Că m-ai făcut să visez la tine, deşi ştiai că, odată ce voi descoperi că sunt tutorele tău, nu te voi mai putea atinge? Ea îşi întoarse faţa într-o parte, dar el îi prinse bărbia între degete, forţând-o să-l privească. Ai făcut un lucru foarte rău. Tatălui tău i-ar fi ruşine cu tine.

Şi, cu aceste cuvinte, Justin se întoarse şi o părăsi, trântind uşa în urma lui. Ajuns pe hol, se rezemă de uşă, ştiind că avea să supravieţuiască doar dacă se prefăcea că momentele de pasiune şi de sensibilitate din Noua Zeelandă nu existaseră. Dar nu se putea lăsa păcălit. Răzbunarea lui Emily era abia la început, iar flăcările iadului nu erau mai mari decât cele ale pasiunii pe care o simţea pentru ea.

*

Emily plutea între somn şi veghe, cu vise la fel de chinuitoare precum gândurile care nu-i mai dădeau pace. Dădu la o parte pătura groasă. Un curent rece ca gheaţa îi asaltă pielea înfierbântată, uscându-i broboanele de sudoare şi făcându-i pielea ca de găină. Tremurând, se acoperi din nou cu pătura şi încercă să-şi aranjeze perna. Era prea udă de lacrimile ei ca să mai poată sta pe ea. O aruncă pe podea şi se lăsă pe spate, lovindu-se cu capul de tăblia sculptată a patului. Gemând, se întoarse şi se cufundă cu faţa în saltea.

După ce Justin ieşise ca o furtună din camera ei, se băgase în pat, gândindu-se să-şi petreacă restul vieţii acolo.

Zăcuse nemişcată, bosumflată şi întoarsă spre perete când slujnicele veniseră să ia toate jucăriile şi să măture resturile. Nu băgă în seamă supa pe care i-o aduseseră, ridicându-se numai ca să îşi scoată rochia de lână şi să îmbrace cămaşa de noapte pe care i-o lăsaseră la piciorul patului. Ore întregi, oamenii forfotiseră în vârful picioarelor şi şuşotiseră în faţa uşii ei de parcă ar fi fost pe moarte, dar acum, în cele din urmă, plecaseră şi aceştia.

Se ridică în şezut şi-şi îmbrăţişă genunchii. Lacrimile îi cădeau, una câte una, pe obraji, fără să le poată controla. Era obişnuită cu singurătatea. O simţise deseori în podul internatului, când nu o avea decât pe Annabel drept companie. Dar asta era doar o amintire vagă în comparaţie cu durerea crâncenă de acum. Nu-şi dorea decât să o ţină cineva în braţe. Braţele de porţelan ale lui Annabel îi ofereau, în cel mai bun caz, un confort glacial.

Cum putea fi atât de nefericită, într-un asemenea lux? Acum două nopţi, tremurând de frig pe o bancă din parc, ar fi vrut să-şi imagineze că se cuibărea pe o saltea de pene, sub o pătură groasă. La picioarele patului fusese aşezat un vas cald din alamă, care să-i încălzească degetele. În şemineu ardea un foc frumuşel, dar lumina senină pe care o împrăştia nu făcea decât să sublinieze umbrele necunoscute din cameră. Baldachinul îi atârna peste cap ca un nor negru.

Casa aceasta necunoscută scârţâia şi vuia un refren îndurerat. Emily se înfioră. Era mai rău decât dacă ar fi fost singură – de o mie de ori mai rău. Justin era undeva prin această casă, suficient de aproape s-o audă ţipând, dar separat de ea printr-o prăpastie de minciuni şi promisiuni încălcate.

Emily îşi şterse obrazul cu mâneca plină de volane, din ce în ce mai conştientă de un nou sunet – o muzică ciudată se revărsa printre plăcile de parchet. Notele slabe îi cucereau inima cu tonul lor dulce-amar şi chinuitor de familiar. O chemau, forţând-o să se ridice şi să caute sursa lor.

Strânse pătura în pumni. Cum putea să dea ochii din nou cu Justin? Când îl zărise prima oară, sub bradul de Crăciun, hotărârea ei aproape se năruise.

Cu părul negru tuns până la ceafă, cu barba proaspăt rasă, arătase cu zece ani mai tânăr decât şi-l amintea ea – vulnerabil, dar devastator de frumos în costumul croit perfect care îi acoperea pieptul şi coapsele. Prin zâmbetul lui timid îşi oferea inima şi arăta la fel de tentant şi de plăcut ca un cadou care aşteaptă să fie desfăcut. Emily se

simţise zdrenţăroasă în rochia şi pelerina pe care le împrumutase de la Doreen. Numai mândria şi umilinţa pe care o suferise de-a lungul timpului îi dăduseră puterea să-l trateze cu dispreţ.

Fusese atât de uşor să-l condamne, dar când el o privise cu dispreţ, ştiind că detesta ceea ce făcuse, o făcu să se simtă ruşinată pentru prima dată în viaţa ei.

Melodia continuă, jucându-se cu nervii ei ca nişte degete mătăsoase. Aruncă cât colo pătura şi coborî din pat. În faţa şemineului, pe covor, se încălzea o pereche de papuci de catifea. Îşi băgă picioarele în ei, incapabilă să reziste tentaţiei de a-şi strânge degetele în materialul moale.

Când se strecură afară din camera ei, muzica se auzi şi mai tare, ca un cântec de leagăn întunecat şi venit din altă lume, în liniştea casei cufundate în somn.

Se strecură în jos pe o scară lungă şi întortocheată, văzând la jumătatea drumului că salonul se afla direct în cealaltă parte a holului. Lumina lunii se scurgea prin peretele de ferestre, pictând pianul într-o nuanţă de negru abanos.

Părul lui Justin zvâcnea în aer când lovea clapele. Îşi abandonase jiletca, iar cămaşa albă era pe jumătate descheiată. Muşchii umerilor i se unduiau sub materialul bogat. Pe coloana gâtului sclipea sudoarea.

Emily se ghemui pe scări, strângând balustrada de lemn cu mâini tremurânde. Recunoştea melodia. Era simfonia pe care o scrisese pentru ea de pe insulă. Auzind acum tonurile ei magnifice, înţelese cât de slab o interpretase ea.

Justin cânta la pian ca un maestru. Mâinile lui zburau peste clape, făcând instrumentul să toarcă şi să tune sub atingerea lui abilă. Emily închise ochii. Îşi simţea gura uscată, respiraţia întretăiată. Era ca şi cum Justin ar fi posedat-o pe ea, nu pianul, şi ar fi pus stăpânire pe trupul ei cu fiecare sunet de clapă. Pe măsură ce muzica urcă la un crescendo, scăpă fără să vrea un geamăt. Deschise ochii.

Justin îşi ridică privirea, şi ochii li se întâlniră peste întinderea lucioasă de marmură. Ochii lui erau, negri şi periculoşi. Degetele lui nu ratau nicio notă muzicală.

„Mi-am petrecut ultimele nopţi revărsându-mi pasiunea în muzica pe care o scriam, când de fapt tot ce voiam să fac era să mi-o revărs... asupra ta.”

Îşi aminti fără să vrea cuvintele lui, mărturie a unei promisiuni, îşi smulse privirea din ochii lui, se ridică şi fugi în sus pe scări. Trânti uşa în urma ei şi o încuie, cu inima bătându-i în gât. Sări pe pat cu papucii în picioare şi-şi trase pătura peste cap. Dar indiferent cât de tare şi-ar fi apăsat mâinile pe urechi, tot nu putea să oprească muzica.

Capitolul 20

Cu toate acestea, atunci când ne-am spus adio, am văzut în ochii tăi umbra femeii care urmează să devii...

— E una, domnule, spuse Penfeld, împungând cu degetul în ziarul întins pe masa din sufragerie. Servitoare personală, citi el peste umărul lui Justin. Însoţitoare. Expertă în coafatul părului. Fluentă în franceză şi italiană.

Ceva se izbi de tavanul de deasupra lor. Bucăţi mici de ipsos plutiră în jos, ca nişte fire de praf, şi aterizară în ceaşca de ceai a lui Justin. Un blestem înăbuşit, care nu era nici în franceză, nici în italiană, le arse urechile.

— Crezi că putem găsi o servitoare expertă în luptele cu urşii? mormăi Justin.

— Aţi putea încerca la circ, sugeră Penfeld.

Justin ridică hârtia în faţa ochilor, încercând să ignore strigătele alarmate, bubuiturile şi ţipetele care veneau de la etaj. Se strâmbă când auzi zgomotul de sticlă spartă.

Penfeld ridică ceainicul ca să-i mai toarne o ceaşcă de ceai.

— Unu. Doi, numără Justin în şoaptă.

Se auzi o uşă trântindu-se. Valetul privi în sus, turnând ceai peste faţa de masă albă ca fildeşul. Zgomotul de paşi bubui în jos pe scări, însoţit de suspine isterice. Clic, clic, clic se auzi sunetul pantofilor pe pardoseala de marmură din hol, apoi uşa din faţă se trânti cu un bubuit ca de tun în liniştea casei.

— Trei, spuse Justin cu severitate, masându-şi fruntea cu palma.

Ceaiul cald îi căzu în poală.

— O, vai, domnule! Îmi pare nespus de rău! Penfeld smulse un şervet şi îi şterse pantalonii.

Ducesa intră în cameră în viteză, volanele rochiei plutind în jurul ei ca un nor.

— Asta a fost a treia menajeră, în tot atâtea zile. Fata nu poate rămâne îmbufnată în dormitorul ei pentru totdeauna. Dacă refuză să fie îmbrăcată, insist să te duci tu la ea.

Justin lăsă ziarul pe masă, reprimându-şi un geamăt. Îmbrăcarea lui Emily era ultima problemă de care avea nevoie mintea lui.

Mama lui continuă:

— Eu şi surorile tale am pus la cale o reuniune restrânsă, pentru a o introduce pe tânăra noastră pupilă în societate, urmată de un bal uimitor în care să o plasăm în compania unor tineri eligibili. Oftă fericită. Va fi cu adevărat minunat să avem din nou în casă o fată tânără, nu-i aşa, dragul meu?

— O adevărată încântare, răspunse Justin încruntat.

Se ridică şi dispăru din cameră înainte ca mama lui să înceapă să vorbească despre aranjamentele florale de la nunta lui Emily sau de rochia pentru botezul primului ei copil.

Îşi netezi jiletca în timp ce urca scările, întărindu-şi nervii cu singurul scut pe care îl avea – un comportament glacial, demn de orice tată. Ciocăni la uşă, dar nu primi niciun răspuns. Deschise uşa, şi privirea îi fu atrasă de imaginea seducătoare a sertarelor desfăcute şi aruncate lângă fereastră.

Emily era pe jumătate aplecată peste pervaz şi îşi agita pumnul în aer.

— Şi nici să nu te mai întorci! Va fi nevoie de mult mai mult decât o creatură pirpirie ca tine să mă forţeze să intru într-o drăcovenie d-aia.

Se aplecă şi mai mult în afară, în timp ce o siluetă cu bonetă de jos se îndepărtă într-atât încât să nu o mai poată auzi. Pantalonaşii de pânză îi îmbrăţişau curbele suple ale coapselor. Justin îşi şterse gura cu dosul palmei înainte să traverseze camera cu paşi mari şi s-o prindă de talie. O putea vedea căzând pe fereastră în pantalonaşi şi cămăşuţă dantelată.

Ea se luptă.

Justin se abţinu să nu ofteze când Edith şi mama lui păşiră braţ la braţ din salon, înclinându-şi capetele de parcă ar fi avut o conversaţie interesantă, ceva ce el ştia că era imposibil. Ultimul lucru de care avea nevoie Emily era publicul. Dacă s-ar fi uitat la feţele lor turbate, ar fi fugit înapoi în camera ei ca o căprioară speriată.

Temerile lui se topiră când o viziune încântătoare apăru pe palierul de sus, tăindu-i respiraţia. Fata aceasta nu semăna deloc cu fiinţa severă care mărşăluise prin casa lui cu trei zile în urmă. Fusta ei albă din muselină i se oprea în jurul gleznelor, dezvăluind un pic din crinolina cu volane şi pantofii din piele de căprioară. Justin alesese în mod special rochia mai scurtă, ca să-i amintească de faptul că Emily era acum sub tutela lui. O eşarfă din catifea albastră îi lega talia subţire şi o fundă asemănătoare îi ţinea buclele la un loc. O emoţie nouă, caldă şi neaşteptată înflori în pieptul lui Justin – mândrie.

Emily atinse uşor balustrada. Buzele ei se curbară într-un zâmbet atât de dulce, că îl făcu să se simtă singurul bărbat din cameră – sau din univers.

Nu încetă să zâmbească nici când îşi ridică un picior peste balustradă, oferind tuturor o privelişte zdravănă asupra jupoanelor ei scrobite. Ducesa icni.

Strigăte de alarmă răsunară când Emily îşi ridică braţele în aer şi coborî pe balustrada scării ca o ghiulea cu

volane. Justin se dădu din drum în ultima clipă.

Ea se prăbuşi bodogănind, cu rochia ridicată până la floricelele mici şi roz de pe portjartiere. Când mama lui şi lacheul făcură un pas înainte ca să o ajute, Justin le făcu semn să se retragă.

Emily se uită urât la el prin şuviţa care i se legăna deasupra ochilor.

— Puteai să mă prinzi.

El îşi muşcă interiorul obrazului, temându-se să nu zâmbească.

— Puteai să cobori pe scară normal.

Gemând, Emily îşi frecă posteriorul cu ambele mâini. Justin îşi înghiţi oferta de ajutor. I-ar fi amintit imediat cât de moale era posteriorul ei în palmele lui.

— Poate vei alege să porţi turnura data viitoare, îi spuse el cu răceală, întinzându-i o mână.

— Poate servitorii tăi n-ar trebui să folosească atât de multă ceară când lustruiesc balustrada. Credeam că o să ajung dincolo de Canal, în Paris.

O trase în picioare. Uitase cât de fragilă şi de mică se simţea palma ei. Îşi smulse mâna, de parcă atingerea ei l-ar fi ars.

— Micul dejun te aşteaptă în sufragerie. Acum, dacă mă scuzaţi, trebuie să mă ocup de nişte afaceri.

Făcu o plecăciune scurtă spre ea şi porni în grabă spre bibliotecă.

Tonul dojenitor al mamei lui îi sună în urechi:

— Nu ştiu ce l-a apucat pe băiatul ăsta. Ai crede că nu l-am învăţat bunele maniere.

Justin nu fu nevoit să asculte şi replica joasă a lui Emily, deoarece închise în grabă uşa bibliotecii. Traversând încăperea întunecată, se îndreptă spre dulăpiorul cu băuturi şi deschise cu putere uşile acestuia. Geamurile din sticlă se zguduiră. Blestemată să fie! Blestemat să fie şi el, dacă avea s-o lase să intre iarăşi în viaţa lui şi să creeze haos. Se uită dezgustat la băuturile vechi ale tatălui său, scoase sticla de rom pe care o ascunsese în spatele unei ediţii legate în piele din *Documentele Clubului Pickwick* şi o

destupă. Ridică sticla şi luă o gură zdravănă de băutură.

Fără să vrea, o imagine îi apăru în minte – Emily, plutind de pe marginea balustradei peste Canalul Mânecii, cu jupoanele ei apretate umflate ca balon cu aer cald.

Se înecă şi scuipă romul. Lacrimile îi înţepau ochii şi îi ardeau nările. Se scufundă într-un scaun şi râse ţinându-se de burtă.

*

Justin îşi petrecu dimineaţa baricadat în bibliotecă, refuzând să îşi ridice privirea din rapoartele de la Winthrop Shipping până când Penfeld îl întrerupse aducându-i ceai şi sandviciuri.

El luă o înghiţitură de ceai, apoi se încruntă. O fundiţă stătea pleoştită pe fundul ceştii sale. O pescui cu degetul mic. Ceaiul picura de pe un trandafiraş roz.

— Penfeld, spuse el, scoţându-şi ochelarii şi uitându-se pe sub sprâncene la valetul său. Pot să întreb ce e asta?

Penfeld îşi ridică privirea de la sandviciurile pe care le tăia în pătrăţele egale. Făcu ochii mari.

— Doamne, Dumnezeule, domnule! Cred că e de la portjartierul unei femei.

— Vrei să-mi explici cum a ajuns în ceaiul meu?

— N-am idee. Penfeld ridică capacul ceainicului şi se uită înăuntru de parcă s-ar fi temut să nu-i sară în faţă un întreg set de lenjerie feminină.

La uşă se auzi o bătaie timidă.

— Intră, strigă Justin.

Un grădinar se strecură înăuntru, ţinând o greblă la un braţ depărtare, tremurând într-atât încât Justin se aştepta să fie vorba de un şarpe. Nu era un şarpe, ci turnura.

— Îmi pare rău să vă deranjez, stăpâne, dar am găsit asta îndesată într-unul dintre ghivecele cu flori din şopron. S-o ard?

Justin făcu o faţă sumbră şi smulse materialul dintre dinţii greblei.

— Nu, Will. Mă ocup eu.

Respirând uşurat pentru că scăpase de acel obiect ofensator, grădinarul plecă. Justin netezi articolul de lenjerie cu palmele. Parfumul pur şi dulce de vanilie îi inundă nările.

Clătină din cap cu tristeţe.

— Dacă Emily continuă să-şi arunce articolele de îmbrăcăminte în acest ritm alarmant, va rămâne dezbrăcată până la căderea nopţii. Gemând la propriile cuvinte, îşi îngropă faţa în faldurile moi ale materialului. Unde este Emily? mârâi el.

*

O găsiră plimbându-se prin sala aurită de bal, cu mâinile prinse la spatele ei mic. Un perete sclipitor de ferestre franceze mărginea camera lungă. Justin se ascunse în spatele unei perdele de dantelă, dorinţa de-a o spiona fiind mai mare decât sentimentul de vinovăţie.

— Pare un pic nelalocul ei, nu-i aşa? comentă Penfeld.

Justin mormăi, fără să răspundă. Părea de-a dreptul minusculă sub tavanul boltit. Cum se simţea în această casă ciudată, înconjurată de străini? se întrebă el. Îşi aminti cât de singuratică fusese propria lui copilărie. Casa enormă ce părea un labirint nesfârşit de uşi, colţuri pline de praf şi mansarde întunecate. Fiecare masă şi scaun avea picioare cu gheare sculptate, iar lui îi era pe jumătate frică să se aşeze, de teamă că s-ar fi pus în mişcare şi l-ar fi dus departe. Mama şi surorile lui şuşoteau pe limba lor, în timp ce tatăl său se închidea în bibliotecă.

Exact cum făcuse şi el în acea zi.

— Poate e plictisită, domnule. Poate că dacă v-aţi petrece un pic de timp cu ea...?

Justin îşi înfipse degetele în perdea, incapabil să-şi ascundă groaza pe care i-o născuse sugestia lui Penfeld. Nu avea suficientă încredere în el însuşi pentru a lua micul dejun în compania ei. Cât avea să treacă până se va întinde să-i aranjeze vreo buclă căzută? Să-i netezească un volan

încreţit? Să-i lingă firimiturile unei brioşe rămase pe buzele ei?

În timp ce o priveau, Emily se ridică în vârful picioarelor şi-şi trecu curioasă degetele peste basoreliefurile de pe un perete. Fără crinolină, fusta i se lipea de curba şoldurilor. Aproape că rânji când văzu că era desculţă. Gracie ar fi trebuit să se considere norocoasă dacă nu îi găsea unul din pantofi în supa de la cină.

Aruncă pe furiş o privire uşilor duble de la capătul sălii de bal. Ce avea de gând să facă acum? se întrebă Justin. Să-şi scoată rochia şi să danseze ca o nimfă seducătoare pe sub lămpile cu gaz? Simţi un nod în gât.

Emily îşi ridică braţele şi se roti pe călcâie. Fusta de muselină i se umflă în jurul gleznelor. Dansa în tăcere, dar Justin auzi o altă melodie, un ritm susţinut de picioarele maori, seducător prin simplitatea lui. Îi venea să dea buzna peste ea şi să o ia în braţe. Să danseze cu ea în jurul camerei până când trupurile lor aveau să cânte împreună precum arcuşul şi corzile unei viori perfect acordate.

Îşi alungă disperarea, îl prinse pe Penfeld de reverele scrobite şi-l împinse spre cel mai apropiat perete. Un vas chinezesc se zdruncină pe piedestalul său, în semn de protest.

— Du-o undeva, Penfeld! Du-o afară pentru tot restul după-amiezii! Este în grija ta. Distreaz-o!

— D… dar, domnule, bolborosi valetul. Mă tem că eu nu sunt foarte amuzant. Restul personalului mă consideră plictisitor. Cum să o distrez eu?

— De unda naiba să ştiu? Du-o la grădina zoologică! Plimbă-te cu ea în parc! Cumpără-i un blestemat de căţel. Doar ia-o din ochii mei! Îl eliberă pe Penfeld şi-şi trecu nervos mâna prin părul ţepos, uitând că nu mai e lung. Doar ai grijă să poarte pelerină! Şi o pălărie. Şi pantofi – doi pantofi.

Justin se îndepărtă cu paşi mari, încă mormăind, în timp ce Penfeld se trase gânditor de favoriţi.

— Un căţeluş. Mi se pare o sugestie splendidă, zău aşa.

*

Opt ore mai târziu, Justin se plimba prin salon, încercând să nu tresară la fiecare ticăit al ceasului de marmură neagră de pe şemineu. Mama lui şi Edith aşteptau împreună cu el, cu capetele aplecate peste câte o broderie. Lily şi Millicent se retrăseseră la o oră respectabilă urmate de soţii lor plictisitori, chiar şi de al lui Edith.

Pendula din hol bătu. O singură dată. De două ori. De zece ori. Blestemul lui Justin îi spulberă ecoul. Edith se înţepă cu acul, dar ducesa nici măcar nu clipi.

Se duse la fereastră şi îşi rezemă greutatea pe pervaz. Frigul nopţii trecea prin geamurile îngheţate. Trebuia să angajeze un detectiv ca s-o găsească pe Emily după o simplă expediţie de cumpărături? se întrebă. Trebuie să fi fost nebun s-o trimită cu Penfeld. Dar acestea nu erau străzile înţesate cu oameni din Auckland. Londra era domeniul ordonat al lui Penfeld. Justin se luptă cu disperarea, refuzând să cedeze temerii că Emily profitase de ocazie şi fugise de el încă o dată.

Ar fi trebuit să iasă chiar el cu ea. Chiar dacă asta ar fi însemnat să fie prins în trăsura închisă cu parfumul ei nepământean. Chiar dacă însemna să stea ore în şir cu coapsa ei caldă, presată de piciorul lui. Chinul lui nu însemna nimic în comparaţie cu siguranţa ei.

Se întoarse şi se rezemă de pervaz. Mama lui îl urmărea pe sub genele lăsate, iar ochii i se aprinseseră cu o sclipire plină de viaţă. Justin ştia că nu fusese întotdeauna proastă. Olivia Connor alesese cu mult timp în urmă să-şi ascundă inteligenţa în spatele pălăvrăgelii insipide, dar uneori el încă o mai vedea ieşind la suprafaţă pe vânzătoarea din Fleet Street care învăţase pe de rost *Almanahul nobilimii* al lui Debrett, nu ca să pună mâna pe vreun duce scăpătat, ci pe singurul nobil care stăpânea peste un imperiu de nave de transport. Şi ca să păstreze afecţiunea soţului ei rigid, învăţase să renunţe la tot ce-i era mai drag pe lume – chiar şi la fiul ei.

Mai ales la fiul ei.

Trecu acul prin material.

— Ţii la fată, nu-i aşa?

— Bineînţeles că da. Este pupila mea. Tatăl ei mi-a fost un prieten drag.

— Cu toate astea, n-ai văzut-o deloc în toţi aceşti ani?

Mişcările acului păreau să-l hipnotizeze. Ea cosea aşa cum cânta el la pian, cu graţie şi fără niciun pic de ezitare. Justin se întrebă ce ar face dacă i-ar spune că făcuse mai mult decât s-o vadă pe Emily.

Fu scutit de răspuns din cauza unui zgomot ciudat de clopote. Mâinile mamei sale se opriră în aer. Edith îşi smuci capul în sus şi ochii ei întâlniră privirea nedumerită a lui Justin. Pe alee zăngăneau copite de cai, însoţite de un vacarm îngrozitor de clopote.

Justin fugi în hol, Herbert, Harold şi Harvey coborâră în goană scările, în cămăşile lungi de noapte şi purtând bonete. Lily şi Millicent veneau în urma lor, iar lumânările pe care le ţineau pictau umbre lungi pe tapet.

Harold se frecă la ochi.

— Pe cinstea mea, nu se mai poate dormi ca lumea în mausoleul ăsta?

— Ce naiba e asta? Herbert se încruntă, împiedicându-se de tivul cămăşii de noapte a lui Harvey. A luat foc casa?

Ieşiră pe peluză tocmai când o trăsură închisă aparţinând poliţiei se opri în faţa intrării. Bare ruginite blocau ferestrele. Trăsura cu blazonul Winthrop se opri zdrăngănind în spate, iar vizitiul îşi lăsă capul în jos, vizibil istovit.

Justin privi îngrozit cum un poliţist în uniformă coboară de pe capră, îşi ridică pălăria în semn de salut şi se duce să deschidă portiera din spatele trăsurii.

Apăru o mână subţire, purtând o mănuşă albă. Cel puţin Emily purtase mănuşi, îşi zise Justin înnebunit. Poliţistul îi luă mâna cu un deosebit respect, şi Emily coborî, oferindu-i un zâmbet regal.

Justin porni spre ea, hotărât să audă o explicaţie din

gâtul ăla fermecător al ei.

Dar, înainte să ajungă la ea, un monstru mârâitor şi cu colţi sări din spatele trăsurii şi se repezi spre gâtul lui.

Capitolul 21

(Ar trebui să-i mulţumeşti lui Dumnezeu că ai fost binecuvântată cu ochii mamei tale; e o recompensă bună pentru faptul că te-ai pricopsit cu părul meu.)

Justin se îndepărtă de fiara băloasă, trăgând-o instinctiv departe de Emily. Strigă atât de tare, că aproape nu se mai auziră ţipetele surorilor sale. Ceva zbură afară din trăsură în urma creaturii. Se poticni câţiva paşi înainte ca Justin să-şi dea seama că era Penfeld şi că acesta era legat de monstru prin eşarfa din catifea albastră a lui Emily. Zgarda masivă cu ţinte putea la fel de bine să fie în jurul gâtului valetului. Fiara îl târa pe peluza alunecoasă, urmărindu-l pe Justin cu o privire înfometată. Caii nechezară şi scuturară din cap de groază.

— Ce înseamnă toate astea, Penfeld? întrebă Justin cu o voce suficient de echilibrată ca să nu sperie animalul, dar suficient de puternică cât să fie auzit de toţi.

Penfeld îşi înfipse călcâiele în pământ şi trase de lesa câinelui. Favoriţii îi erau zburliţi ca nişte ţepi. Haina lui imaculată era ruptă şi cămaşa albă, pătată cu noroi.

Ochii lui căprui priveau cu milă spre stăpânul său.

— Mi-aţi spus să-i cumpăr un căţeluş, domnule.

Justin se uită la fiară. O spumă albă îi picura printre colţii dezveliţi.

— Ăsta nu e căţeluş. Este un taur.

Ca şi cum ar fi fost jignit de cuvintele sale, câinele se repezi din nou, trăgându-l pe Penfeld de-a lungul peluzei. Dinţii monstrului ratară piciorul lui Justin cu vreo doi centimetri.

— Un buldog, mai precis, declară Emily, aşezându-se între Penfeld şi câine. Mângâie capul masiv al creaturii şi-l scărpină în spatele urechilor. Haide, fii un Budincuţă drăguţ. Jos, băiete!

Câinele se lăsă jos la picioarele ei, salivând drăgăstos pe pantofii ei. Justin fu uimit că nu începuse să toarcă.

— Budincuţă? repetă el ameninţător.

— Cum ai vrea să-i zic? Pufuleţ?

Îi aruncă un zâmbet angelic. Stomacul lui Justin se strânse în noduri.

Poliţistul păşi între ei, scoţându-şi pălăria. Altul pândea din umbră. Poliţistul îşi întoarse mustaţa stufoasă.

— Îmi pare rău pentru deranj, domnule, dar am crezut că este mai bine să o escortăm până acasă pe tânăra domnişoară. După ce am arestat-o prima dată…

— Prima dată? se răsti Justin, privind-o încruntat pe Emily.

— N-a fost cu adevărat vina ei, Excelenţă. Câinele a scăpat din mâinile omului dumneavoastră, şi uşa magazinului de cristaluri era deschisă. Se lumină la faţă în mod vizibil. Odată ce l-a asigurat pe vânzător că ducele de Winthrop va plăti pentru toate daunele, acesta s-a dovedit un tip rezonabil.

În spatele lui, unul dintre soţi gemu. Justin închise ochii şi numără încet, în gând.

— Şi a doua oară, domnule…

Justin deschise ochii. Celălalt poliţist îi sări în ajutor:

— A fost vorba de păţania cu elefantul, nu-i aşa, Clarence?

Justin înghiţi în sec.

— A lăsat un elefant să alerge prin magazinul de cristaluri?

— O, nu, domnule, îl linişti poliţistul. Elefantul a fugit prin grădina zoologică. După ce i-a desfăcut lanţul care îi ţinea cuşca închisă.

Justin miji ochii la Emily. I-ar fi plăcut să o vadă într-o cuşcă. Şi încătuşată. Preferabil de patul lui.

Zâmbetul ei se stinse puţin sub privirea lui.

— Voiam doar să-i dau să mănânce arahide. Nu puteam ajunge la trompa lui.

Al doilea poliţist chicoti.

— Nu ştiam că bătrânele bone se pot mişca atât de repede. Ar fi trebuit să vedeţi cum zburau cu cărucioarele!

Poliţistul îşi frecă ceafa. Justin ar fi putut jura că roşise.

— Desigur, ultima dată am fost mai degrabă preocupaţi de propria ei sănătate. Hyde Park e un pic cam rece pentru înot în această perioadă a anului, mai ales fără…

Se opri brusc şi se uită peste umăr, conştient pentru prima oară de privirile mistuitoare ale femeilor şi de răsuflarea întretăiată de pe buzele bărbaţilor. Se aplecă şi îi şopti ceva la ureche lui Justin.

Justin se uită la Emily de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară. Părul ei era ud. Rochia – articolul acela încântător de fetiţe pe care îl alesese cu mâna lui ca să o ţină departe de el – i se lipea de trup în toate locurile necuvenite, iar albul curat devenise aproape transparent peste sâni. Emily încercă să se scuze printr-un zâmbet.

El făcu un pas spre ea. Apoi altul.

Zâmbetul ei tremură.

— Ce ai de gând să faci?

El îi zâmbi agreabil.

— Să te omor.

— O, Doamne, murmură Herbert.

Lily gemu şi îşi lipi o batistă parfumată de buze. Poliţiştii făcură un schimb nervos de priviri, întrebându-se dacă zvonurile pe care le auziseră despre tânărul duce sălbatic erau adevărate.

Câinele mârâi. Justin îi aruncă animalului o singură privire, iar acesta se lăsă pe labe şi îşi îngropă capul sub ele, scâncind. Justin întinse o mână spre Penfeld.

— Dă-mi eşarfa!

— Pentru ce, domnule?

— Am de gând s-o strâng de gât cu ea.

— Foarte bine, domnule. Imediat. Penfeld începu să

tragă de nodul de la gâtul câinelui.

— Penfeld! se tângui Emily.

În timp ce se îndepărta de Justin, picioarele îi alunecau pe iarba moartă.

Justin continuă să o urmărească, rânjind ca un demon răzbunător.

— De ce să-i faci pe aceşti sărmani poliţişti să bată tot drumul până aici pentru nimic? Îşi pot folosi trăsura ca să mă ducă la închisoare. Închipuie-ţi ce loc frumos şi liniştit va fi închisoarea, după ce am trăit cu tine o zi. Pot să-mi petrec timpul cu diverşi hoţi, bandiţi şi alţi ucigaşi.

Vocea ei tremură:

— Nu e foarte corect ce vrei să faci. Nu poţi să mă omori în faţa tuturor acestor martori.

Ajunse cu spatele la trunchiul unui stejar. Degetele lui Justin se încleştară uşor în jurul gâtului ei, căutând şi mângâindu-i în acelaşi timp locul unde îi pulsa sângele.

— De ce nu? Pot să depună mărturie în faţa Camerei Lorzilor că am fost provocat. Nu mă vor închide. S-ar putea chiar să-mi dea o medalie de vitejie.

Degetele lui îi atingeau pielea delicată de la ceafă. Simţi fiorul care îi străbătu corpul, de parcă ar fi fost vibraţia unei harpe. Un fior de ce? se întrebă Justin. De frig? De frică? O reacţie la căldura care emana ca un cuptor din corpul lui? În ochii ei întunecaţi văzu o sclipire de triumf. Îşi umezi buzele cu vârful limbii ei roz. Îl tachina, îl ispitea.

Şoapta ei răguşită era menită doar pentru urechile lui:

— Ce vrei să faci cu adevărat, Justin? Să mă omori… sau să mă săruţi?

Voia să o sărute, într-adevăr, un sărut lung, pătrunzător şi violent în acelaşi timp. Voia să o sărute cu buzele, cu limba şi cu dinţii până când avea să-i şteargă zâmbetul acela superior. Voia să o ducă la etaj, în dormitorul lui, şi să încuie uşa în nasul tuturor. Voia să dezlipească hainele umede de pe ea şi să o sufoce sub greutatea lui până când niciunul dintre ei nu mai putea gândi sau merge drept.

Şi de abia după asta s-o omoare.

Îşi dădu seama că Emily o făcuse din nou. Cu o singură fluturare din genele ei mătăsoase, făcuse păcatul de neiertat de a-i distruge liniştea interioară şi calmul şi îl făcuse să se simtă din nou în viaţă. Mai viu decât se simţise de când îl îngropase pe tatăl ei.

Mâinile îi căzură de pe gâtul ei. Îşi descheie haina şi cu o mişcare elegantă i-o puse pe după umeri.

— Trebuie să-mi cer scuze pentru neplăceri, domnilor, le spuse poliţiştilor. Mă tem că pupila mea este un pic mai sălbatică.

— Nu-i nimic ce nu poate fi vindecat cu o bătaie bună, mormăi Harold, încă morocănos din cauza faptului că fusese ridicat din pat.

Fanfaronada lui se stinse sub privirea glacială a lui Justin. Se ascunse după fustele lui Edith.

Justin îşi încrucişă mâinile peste jiletcă, asemenea unui adevărat stăpân de conac.

— Sunt sigur că ştiţi cât de greu e să creşti un copil.

Poliţistul lăsă capul în jos.

— Asta o ştim bine, Excelenţă. Amândoi avem în total opt copii, nu-i aşa, Ned?

— Da, Clarence. Şi sunt plini de energie.

Justin împărţi un teanc de bancnote celor doi bărbaţi.

— Cumpăraţi-vă o bere când terminaţi slujba. Pentru deranj.

În timp ce bărbaţii se urcară pe trăsură, încă aducându-i laude ducelui generos, Justin îi porunci vizitiului să ducă la grajduri câinele. Penfeld îşi şterse fruntea cu eşarfa lui Emily, mulţumit că scăpase de povara aceea monstruoasă.

Justin refuză să se uite în spatele lui.

— Mamă, te rog să o însoţeşti pe Emily în camera ei.

— Nu va fi necesar. Cuvintele lui Emily răsunară în aerul rece.

Justin se întoarse pe călcâie spre ea. Ea îşi strânse haina până la gât, ca mantia unei regine. Îşi purta bine demnitatea, dar nu suficient de bine pentru a ascunde privirea rănită din ochii ei – ochii ei întunecaţi de trădarea

lui nepăsătoare.

— Vă mulţumesc, dar nu sunt atât de tânără cât să nu pot urca singură pe scări.

În timp ce trecu pe lângă el, o adiere de vanilie îi gâdilă nările.

— Dacă vrei să fii tratată ca un adult, spuse el încet, ai putea încerca să te comporţi ca unul.

Ea ezită, apoi urcă pe scările ce duceau spre casă, cu umerii drepţi.

— Vii, dragul meu? Mama lui rămase cu el, în timp ce restul o urmară pe Emily, soţii bombănind şi soţiile murmurându-le cuvinte liniştitoare.

Justin îşi băgă mâinile adânc în buzunare.

— Mai târziu.

Penfeld stătea în faţa lui, cu umerii lăsaţi, complet înfrânt.

— Dacă doriţi să mă concediaţi, domnule, înţeleg. Aş aprecia o recomandare, dar dacă credeţi că nu o merit…

Justin oftă, dintr-odată ajuns de un val de epuizare. Se simţea ca şi cum ar fi fost stăpânul acestei case de secole, nu doar de câteva luni.

— Du-te să ceri o baie, Penfeld.

— Vreţi să faceţi baie la ora asta?

Justin îndreptă lavaliera strâmbă a valetului său.

— Nu-i pentru mine. Pentru tine.

— Da, domnule! Cum doriţi.

Penfeld înclină din cap mulţumindu-i şi plecă în grabă spre casă.

Justin rămase singur pe bucata pustie de peluză, uitându-se în sus la fereastra lui Emily până când lumina pâlpâi şi se stinse, iar geamul deveni negru ca smoala. Tremură când, de undeva din spatele casei, se auzi lătratul unui câine.

*

În următoarele zile Justin avea să regrete că o certase atât de aspru. Cu încăpăţânarea unei femei care se

considera nedreptăţită, Emily deveni exact ceea ce-i ceruse el.

Rareori zâmbea, iar dacă o făcea, era doar o imitaţie jalnică a zâmbetului ei molipsitor. Lily folosise un drot ca să-i îmblânzească buclele şi le transformase în nişte sarmale rigide. Duhoarea de păr pârjolit plutea în aerul mucegăit al casei. Millicent o învăţă să brodeze şi Edith să cânte *Menuet în sol major* al lui Beethoven la pian, cu o precizie militară. Ea exersa în fiecare seară, ore întregi, până când pe Justin îl apuca durerea de cap de la cât scrâşnea din dinţi. Penfeld deveni camerista ei neoficială şi-i călca şi apreta la perfecţie rochiile. Crinolinele ei păreau atât de rigide, că lui Justin i se părea o minune că putea să stea jos cu ele fără să-i zboare în faţă.

Când Justin intra într-o cameră în care se afla şi ea, începea să vorbească despre vreme sau despre dineul pe care mama lui îl pregătea pentru sfârşitul de săptămână. Surorile lui sporovăiau despre balul de Anul Nou, iar el rămânea să se holbeze la boneta apretată de pe capul lui Emily în timp ce ea se apuca de brodat blazonul familiei pe batiste cu un devotament nemaiîntâlnit.

Era o lady perfectă.

Justin o ura.

Nu se putea hotărî ce dispreţuia mai mult – această nouă Emily sau pe el însuşi. Pentru că nu putea suporta această umbră palidă a lui Emily cea plină de viaţă, se închidea în bibliotecă, dedicându-şi timpul afacerilor Winthrop Shipping cu un entuziasm care l-ar fi făcut pe tatăl lui să pară un pierde-vară. Se uita peste rapoarte până când nu mai vedea bine. Insomnia i se întoarse cu o forţă sălbatică, dar chiar şi cântatul la pian până în zori nu îl ajuta. Se enerva fără să fie provocat, iar servitorii se obişnuiseră să-l evite. Şuşoteau între ei că era ca şi cum fantoma posacă a lui Frank Connor s-ar fi întors să bântuie holurile de la Grymwilde.

Într-o seară, Justin ieşi din bibliotecă înarmat cu un pahar de scotch din rezerva tatălui său. Se îndreptă spre camera de fumat, unde bărbaţii se retrăseseră să bea

coniac şi să fumeze trabucuri. Noaptea trecută se lipsise de compania lor şi îl făcuse pe sărmanul Harvey să pufnească nervos când se răstise la el, spunându-i că ar trebui să ia în considerare căutarea unui loc de muncă în loc să trăiască din zestrea soţiei sale, ca un melc fără coloană vertebrală.

Când trecu prin faţa salonului, fu ademenit de un cântec prost interpretat la pian şi de trăncăneala unor femei. Ştia că prezenţa lui posacă le enerva pe surorile lui. Edith şi mama lui începură să vorbească în şoaptă. Millicent fredona încet, în timp ce degetele tremurânde ale lui Lily tot greşeau cusăturile. Numai Emily nu părea deranjată de intrarea lui brutală. Ea continuă să lovească fără graţie clapele.

Până şi buldogul lui Emily părea lipsit de viaţă. Stătea întins pe covor la picioarele lui Emily, cu capul lui masiv întins pe labe, zgarda cu ţinte fiind înlocuită cu o fundă de un roz ţipător. Justin se aşeză pe un scaun de lângă pian, iar câinele se ridică şi se furişă afară pe uşă.

Justin se lăsă pe spate în scaun, sorbind din scotch şi privind-o pe Emily cu ochii mijiţi. Ea stătea într-un con de lumină, cu fustele aşezate într-un clopot perfect, în jurul băncuţei din faţa pianului. Faţa ei strălucea cu seninătate. Justin îşi mută greutatea şi dădu pe gât lichidul chihlimbariu de la fundul paharului. Într-o sigură noapte făcuse ceea ce domnişoara Winters nu reuşise să facă în şapte ani – o transformase pe Emily Claire Scarborough într-o lady. Şi atunci, de ce îi venea s-o tragă de zulufii ei ridicoli şi să-i ceară să arate puţină personalitate?

Emily simţea privirea arzătoare a lui Justin urmărind-o, dar îşi strunea degetele să continue dansul mecanic pe clape, ştiind că asta îl înnebunea încet. Faptul că ea tocmai îi smulsese iniţialele de pe toate batistele şi cususe Homer în schimb o inspira să continue.

Îi aruncă o privire pe furiş, pe sub gene. Inima îi sări din piept. În doar câteva zile, se transformase dintr-un gentleman chipeş într-un sălbatic barbar. Avea maxilarul neras, părul răvăşit. Vesta era şifonată şi cămaşa albă era deschisă la gât. Emily îşi amintea prea bine cum se simţea

pielea lui sub degetele ei. Cu picioarele lungi întinse înainte şi ochii strălucind sub genele negre, nu arăta ca genul de gentleman care şi-ar seduce pupila.

Arăta ca unul care ar face direct dragoste cu ea.

Emily cântă o notă falsă. Un muşchi din maxilarul lui zvâcni periculos. Îşi ascunse zâmbetul în spatele concentrării. Când termină menuetul, umerii lui se relaxară şi, uşurat, bău restul paharului. Aruncându-i o privire vicleană, ea îşi puse degetele pe clape şi începu să cânte de la început.

Justin se înecă. Ţâşni de pe scaun, cu faţa întunecată de nervi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, femeie! Nu eşti o maimuţă care bate într-o tamburină. Chiar trebuie să cânţi ca una?

Emily îngheţă cu degetele peste clape.

Surorile lui se uitară urât la el şi rămaseră cu gurile căscate. Îl mai văzuseră pe fratele lor frustrat, morocănos, furios, euforic, alb la faţă din cauza batjocurii tatălui lor, dar nu-l văzuseră niciodată fiind rău cu cineva.

Răsuflarea lui arse ceafa lui Emily când îşi aşeză mâinile peste palmele ei, forţându-le să renunţe la poziţia rigidă.

— Lasă degetele libere, îi porunci el. Nu mai zgâria clapele cu ghearele, ca o pisică blestemată.

Îi masă fiecare încheietură a degetelor până când mâinile i se înmuiară în îmbrăţişarea lui aspră.

— Aşa. Poţi să simţi diferenţa?

— Da, murmură ea. O simt.

Mai putea simţi şi alte lucruri. Coapsa lui musculoasă, lipită de spatele ei. Răsuflarea lui pe obrazul ei, cu aroma specifică de scotch, proaspătă şi ameţitoare ca păcatul. Se uită la mâinile lor împreunate. Degetele lui nu-şi pierduseră încă bronzul căpătat pe insulă.

Îi simţea şi degetele deasupra palmelor ei, mângâindu-le înspre clapele care aşteptau. În aer se auzi o notă perfectă.

— Asta este, spuse el, pe un ton catifelat. Nu ataca

clapele. Mângâie-le! Stăpâneşte-le! Fă-le ale tale!

Inversă poziţiile, strecurându-şi mâinile sub ale ei, până când ajunseră să se odihnească uşor în căuşul palmelor ei. Mâinile ei păreau palide şi delicate faţă de pielea lui tuciurie. Începu să cânte, nu doar apăsând clapele, ci seducându-le cu atingerea lui. Putea simţi muzica reverberându-i prin tendoanele puternice. Întoarse capul ca să se uite la faţa lui, captivată de jocul de emoţii de pe trăsăturile sale chipeşe.

— Muzica nu este ca broderia, Emily. Muzica se simte, şi o interpretare bună are nevoie de sentiment, nu de tehnică. Ascultă această piesă. Este înşelător de simplă. Dar ascult-o aşa cum a compus-o Mozart. Închipuie-ţi dansatorii, învârtindu-se în jurul sălii de bal. Gândeşte-te la doi îndrăgostiţi ale căror mâini se ating.

Nota finală răsună cu puritatea cristalină a unui clopot. Privirile lor rămaseră blocate în ecoul sunetelor.

Justin simţi că ritmul respiraţiei i-o luă la goană. Emily mirosea a vanilie arsă şi zulufii ei o făceau să arate ca un cocker Spaniei oropsit, dar tot ce voia să facă era să-şi treacă buzele peste carnea sidefie a gâtului ei şi să-şi înfigă dinţii săi în buzele ei pline.

Ea se uită în sus la el, cu ochii larg deschişi, fără pic de maliţiozitate.

— Aşa?

Îşi strecură mâinile sub ale lui şi interpretă piesa cu precizia fără cusur a oricărei şcolăriţe obişnuite ca profesorul de muzică să o bată peste degete la cea mai mică greşeală.

Justin îşi îndreptă spatele. Vorbi încordat, ca şi cum i-ar fi rămas ceva în gât.

— Da. Aşa este foarte bine.

În timp ce se răsuci pe călcâie şi ieşi din cameră, Olivia Connor îşi îngropă faţa în broderia ei, iar zulufii îi tremurară de amuzament.

*

A doua zi, Emily se strecură în bucătărie cu intenţia de-a scăpa de Lily. Sora lui Justin inventase o coafură nouă şi înfiorătoare pentru cina din acea seară şi o urmărise ore în şir, ameninţând-o cu un drot şi nişte cleşti care păreau mai potriviţi pentru potcovitul cailor. Se îndoia că vreuna dintre surorile lui Justin ştia că bucătăria fusese mutată de la subsol în ultimii ani. Păreau să fi rămas pentru totdeauna într-o etapă adolescentină. Emily credea că Justin ar trebui să le dea afară de la Grymwilde pe ele şi pe soţii lor leneşi, ca să-şi facă singuri un rost.

Bucătăria era un vacarm. Bucătăresele şi servitoarele se grăbeau de la cuptor la masă, cu şorţurile pătate de făină şi feţele înroşite de căldură şi de efort. De sub bonete le ieşeau zulufi umezi. Gracie, bucătăreasa bătrână şi ştirbă, stătea aplecată peste o căldare smălţuită, amestecând şi bolborosind sub nas ca una din vrăjitoarele din Macbeth. În aer se simţea un miros sărat de scoici.

În timp ce Emily se strecură în spatele cutiei cu cărbune, Gracie îşi înclină nasul bulbos şi adulmecă aerul.

— Verifică chiflele, Sally. Miroase a ceva ars.

Emily oftă şi suflă ca să-şi scoată o buclă din ochi.

Obrajii roz ai lui Gracie se rotunjiră într-un zâmbet.

— Nu mai contează, Sal. E doar domnişoara Emily. Şi ce mai faci azi, draga mea? Ai venit să mai furi vreo pâine cu stafide, nu-i aşa?

— Nu astăzi, Gracie. Am venit să… mă încălzesc.

Era adevărat că în casa veche şi vântoasă nu era prea cald. Focul din ochii lui Justin se transformase într-o mare glacială care o făcea să tremure şi mai mult de frig.

Una dintre servitoare izbucni în lacrimi din cauza unui sos care făcuse cocoloaşe, şi Gracie se grăbi să o liniştească. Emily hoinari pe holul lung, în speranţa că va scăpa de plictiseala de-a se uita prin tigăi. Când văzu una din mese, scoase un strigăt de spaimă.

— Pe alea nu le puteţi găti decât imediat înainte de-a le servi, explică una din slujnice, trecând pe lângă ea cu o tavă plină cu chifle aburinde. Ducesei îi plac proaspete.

Emily îngenunche şi îşi rezemă coatele pe masă,

privind direct într-un vas mare de sticlă în care se aflau homari vii. Fu copleşită de milă când le văzu cleştii lucioşi, legaţi cu sfoară. Păreau neajutoraţi şi prinşi în capcană. La fel ca ea. Îşi imagină propriile braţe îngreunate de volane, picioarele prinse în crinolină.

Îşi înclină capul într-o parte, studiind homarii. Oare şi ei visau la ocean, la fel ca ea? Îi auzeau ritmul chinuitor? Îi simţeau gustul sărat?

Cel puţin homarii nu se trezeau noaptea, visând la un bărbat îmbrăcat în pantaloni zdrenţuiţi, nu cu vestă apretată şi pantaloni. Ei nu sufereau la amintirea părului său întunecat şi răvăşit de vânt, la felul în care se înmuiau trăsăturile lui ferme atunci când râdea, întinse mâna în apă şi mângâie un cap lucios, surprinsă de faptul că lacrimile îi ardeau ochii.

— Aici eşti, Em! Tonul strident al lui Lily o făcu să simtă fiori pe spate. Am găsit cea mai fermecătoare coafură în revista asta. Crezi că Gracie ne-ar putea da nişte albuş de ou ca să-ţi fixăm buclele?

Gemând, Emily lăsă capul în jos. Ochii homarilor păreau să sclipească a compasiune.

*

— Eu nu merg. Nu mi-e foame, repetă Emily, înfigându-şi unghiile în tocul din stejar lustruit al uşii.

— Ba sigur că vei merge, ciripi Lily, desfăcându-i degetele şi trăgând-o încă un pas. Mama nu va tolera absenţa ta. Speră că-ţi vei face nişte prietene printre fetele de genul tău.

— Fete cu cuiburi de păsări pe cap?

— Nu fi ridicolă! Părul tău arată fermecător.

Emily îşi surprinse reflexia în oglinda unui dulap. Zulufii ei fuseseră pieptănaţi şi întăriţi cu un amestec deranjant de albuş de ou şi amidon. Se aplecă pe sub o lampă cu gaz, de teamă să nu-i ia foc părul. Îşi afundă tocurile în covor, dar Lily o trase mai departe. Creatura fragilă trebuie să fi moştenit tonusul muscular al mamei ei,

dacă nu şi curajul, se gândi Emily.

— Grăbeşte-te, îi porunci ea. Mama va fi supărată dacă vom întârzia.

Emily intră în sufrageria lungă cu groaza în inimă. O tăcere ciudată se lăsă peste întreaga adunare. Nu vedea decât un şir neclar de oaspeţi aşezaţi, toţi holbându-se la capul ei. Se eliberă de strânsoarea lui Lily, dorindu-şi cu disperare să se strecoare pe sub covor.

La capătul îndepărtat al mesei era aşezat Justin, chipeş ca întotdeauna în costumul lui negru cu revere de mătase. Albul uimitor al cămăşii şi al lavalierei de la gât îi scotea în evidenţă bronzul pielii. Privirea lui trecu peste ea pentru un moment scurt, şi ea îşi coborî ochii, de teamă că va citi acolo o poftă care nu avea nimic de-a face cu aromele suculente care se ridicau din vasele de servire.

Un hohot de râs argintiu sparse tăcerea. Emily smuci capul în sus, şi un fior neplăcut de dezgust îi trecu pe şira spinării.

Lângă el stătea fosta preferată de la internatul Foxworth şi năpasta din viaţa lui Emily – Cecille du Pardieu, cu părul ei blond, o pereche perfectă pentru pletele negre ale lui Justin.

Capitolul 22

Prea curând, va veni ziua când îţi vei da inima altui bărbat...

Emily se furişă în scaunul ei sub privirile curioase ale lui Harvey şi Herbert. Harold era prea ocupat să-şi soarbă supa ca să o observe. În timp ce se aşeză pe scaun, aruncă o privire spre vechea ei rivală. Cecille arăta la fel de dichisită şi de elegantă ca o statuetă de Dresda, cu rochia ei din mătase gri-argintie împodobită cu trandafiri mici, albaştri. Avea părul prins într-un coc perfect. Câteva şuviţe

lăsate libere îi încadrau chipul în formă de inimă.

Emily netezi volanele rigide ale corsajului ei, întrebându-se dacă cineva avea să observe că le tăiase cu cuţitul. În comparaţie cu rafinamentul exersat al lui Cecille, ea se simţea ca un copil supradezvoltat de şase ani.

Când Cecille îşi puse degetele graţioase pe braţul lui Justin, Emily strânse cu putere mânerul de fildeş al lingurii.

Un test. Trebuia să-şi închipuie că aceasta era încercarea ei de foc. Practic, fusese nevoită să-şi muşte limba în ultima săptămână pentru a-şi menţine imaginea de domnişoară perfectă. Dacă supravieţuia acestei nopţi, Justin va fi obligat să o vadă ca pe o femeie, nu ca pe un copil.

— Drăguţ din partea ta că ni te-ai alăturat, Emily, zise ducesa. Aş dori să te prezint contesei Guermond şi fermecătoarei sale fiice…

— Ne-am cunoscut, mormăi Emily cu nasul în supă.

— Sunt sigură că nu-mi amintesc, interveni contesa. Era o creatură mică, învăluită în dantelă, care mai degrabă ciripea decât să vorbească.

— Mama, începu Cecille tărăgănat, cu un accent franţuzesc, domnişoara Scarborough este acea sărmană creatură despre care se vorbea la petrecerea baroanei Gutwild, săptămâna trecută. Cea care şi-a petrecut copilăria tristă la Foxworth.

Justin puse lingura jos şi împinse castronul cu supă.

Până şi Harold încetă să mai soarbă când ea continuă, cu ochii albaştri sclipind de răutate:

— Şi era o făptură destul de harnică, să ştii. Îmi lustruiai destul de bine ghetele, nu-i aşa, dragă?

Emily înghiţi în sec, amintindu-şi ţipetele lui Cecille când găsise un şoarece mort în ghetele sale. Îi zâmbi dulce.

— De câte ori aveam ocazia.

Cecille făcu ochii mici, dar se struni imediat şi îl privi adorator pe Justin. Lui Emily i se strânse stomacul.

— Trebuie să înţelegeţi, Excelenţă, că sunteţi subiect de conversaţie în fiecare salon din Londra. Aţi dat dovadă de foarte multă bunăvoinţă când v-aţi deschis inima şi casa

pentru o sărmană orfană de acest Crăciun. Se vorbeşte chiar despre înfiinţarea unei societăţi în numele dumneavoastră, pentru a ajuta la salvarea altor – îi aruncă lui Emily o privire şireată – copii ai străzii.

Justin o privi pe Emily în ochi, cu o expresie tristă în lumina lămpilor de gaz.

— Măcar atât puteam să fac.

— Da, chiar aşa, răspunse Emily ridicând paharul la buze. Doar atât.

Aproape se înecă în timp ce lichidul dulce şi dens i se scurse pe gât. Era lapte, îşi dădu ea seama. Pe buzele roz ale lui Cecille sclipeau picături cristaline de vin. Emily îşi şterse buza de sus cu şervetul, rugându-se să nu-i fi rămas o mustaţă de spumă care să rivalizeze cu a lui Herbert.

Justin îi dăduse lapte, ca unui bebeluş. Puse jos paharul cu o bufnitură în aparenţă calmă şi o fixă pe Cecille cu cea mai nevinovată privire a ei.

— Tutorele meu a fost întruchiparea bunăvoinţei. Îşi mută privirea spre Justin. Nu-i aşa, *tati?*

Capul lui Justin ţâşni în sus. Ochii i se întunecară, în semn de avertizare.

— Deci ce părere aveţi despre zuluşii ăia enervanţi? întrebă Herbert, în speranţa evidentă că va conduce conversaţia într-o direcţie mai sigură.

— Taci din gură, Herbert, strigară Millicent şi Edith la unison.

Emily îşi înmuie lingura în supă. Privirea lui Justin căzu pe buzele ei.

— Excelenţei Sale îi place când îl numesc tată, anunţă ea.

Zâmbetul lui Cecille începu să dispară.

— Chiar aşa?

Emily îşi învârti lingura în gură, apoi o scoase încet şi linse şi ultimele picături de supă cu o satisfacţie felină. Herbert se holba la ea, uitând de zulufii enervanţi. Justin îşi ridică paharul şi începu să bea cu înghiţituri lungi.

— Mai ales după cină, în fiecare seară. Emily îşi coborî vocea într-o şoaptă seducătoare. Micuţa contesă se

întinsese în faţă atât de mult, că marginile fişiului i se cufundară în supă. Atunci mă pune să stau în poala lui, ca să-mi spună povestea de culcare.

Justin se înecă şi scuipă vin peste Harold. Cecille rămase cu gura căscată. Edith şi Millicent icniră, iar Herbert se făcu roşu la faţă. În timp ce Justin dispăru în spatele şervetului, Harvey sări în picioare şi începu să-l bată pe spate.

— Dacă mă scuzaţi o clipă, murmură Emily.

Îşi strecură un cuţit în mânecă, mulţumind sorţii pentru volanele voluminoase.

Când se întoarse, al doilea fel de mâncare fusese deja servit şi toţi mâncau creveţi într-o tăcere glacială. Fişiul contesei căzuse, iar jiletca de mătase a lui Harold era pătată cu vin. Justin o urmări cu privirea în timp ce se aşeză la locul ei, cu ochii aurii strălucindu-i de furie.

Râsul lui Cecille ameninţa mai degrabă să le spargă urechile.

— Nu sunt surprinsă că Emily a noastră a intrat în graţiile Excelenţei Voastre. A fost drăguţa fiecărui băiat care se ocupa cu livrările şi a coşarilor din vecinătate. Era atât de generoasă cu ei…

Justin trânti jos furculiţa.

— M-am săturat. Vorbise încet, dar pe un ton ameninţător. Trecutul pupilei mele nu are de ce să fie problema nimănui, decât a mea. Nu voi accepta să fie bârfită la propria ei masă. Cine vrea să facă asta nu e bine-venit în casa mea.

Privirea lui posesivă o făcu să simtă o căldură ciudată în stomac.

Cecille îşi puse şervetul jos.

— Celelalte fete aveau dreptate, mamă. Omul este un sălbatic. Nu mă mărit cu el! Pur şi simplu n-o voi face!

— Asta e o uşurare, mai ales că eu nu ţi-am pus blestemata asta de întrebare, strigă Justin.

Cecille şi mama ei se ridicară.

— Haide, contesă, se grăbi ducesa să intervină. Trebuie să-mi cer scuze pentru comportamentul fiului meu.

Sunt sigură că nu a intenţionat să…

Înainte ca ea să termine, Grade veni tropăind din bucătărie, răsucindu-şi şorţul în mâini. Obrajii ei roşii în mod normal deveniseră palizi ca ai unei stafii. Îi şopti ceva stăpânei sale. Ducesa făcu ochii mari şi aruncă o privire pe furiş la podea. Emily îşi ridică picioarele pe scaun, de parcă ar fi fost un gest normal.

Cecille ţipă.

Urletele ei stridente făcură să cadă bucăţi de tencuială din tavan. O priviră cu groază când sări pe scaunul de brocart, apoi pe masă. Când îşi ridică fustele şi le scutură sălbatic, motivul sperieturii ei deveni destul de clar. De pantalonaşii ei era agăţat un homar viu, cu cleştii zimţaţi încurcaţi printre volanele ei fermecător de albe.

Emily muşcă dintr-un crevete suculent şi urmări cu un vag interes cum Cecille dansa printre vesela de pe masă. Soţii bâjbâiau pe sub fustele ei, încercând să smulgă creatura încăpăţânată. Lily şi Millicent săriseră pe un scaun şi se ţineau în braţe una pe cealaltă, în timp ce Edith şi ducesa încercau s-o liniştească pe contesa isterică. Un cârd de servitori se grăbiră în sala de mese, târându-se pe mâini şi pe genunchi pentru a prinde ceilalţi homari care fugeau pe covor.

În cele din urmă, Justin fu cel care reuşi să scoată nefericitul homar din lenjeria lui Cecille. I-l aruncă lui Grade, care-l băgă în şorţul ei şi dădu fuga la bucătărie. Când fu prins şi ultimul homar, Cecille se prăbuşi, smiorcăindu-se, în braţele mamei sale.

Contesa minionă se ridică în picioare. Vocea ei tremura de indignare.

— Trebuie să spun că nu am mai văzut niciodată un spectacol atât de scandalos.

Emily muşcă din alt crevete.

— Sunt de acord, din toată inima. Fundele alea roz de pe pantalonaşii lui Cecille m-au speriat de moarte.

Toţi ochii se întoarseră spre ea. Emily se opri din mestecat. Poate că acum ar fi fost un moment bun să se retragă, se gândi ea. Se ridică, ascunzând un castron de

creveţi sub braţ, simţind dintr-odată că îi e foarte foame.

— Emily. Era un singur cuvânt, care fusese rostit pe un ton catifelat.

Se opri o clipă, apoi îşi continuă drumul. Până la uşă mai erau trei paşi. Îi numără în gând. Unu. Doi.

— Emily Claire Scarborough! tună vocea lui Justin.

Argintăria se zgudui. Picăturile de cristal ale candelabrului scoaseră câte un clinchet, ca nişte clopoţei. Nimeni nu îndrăznea nici măcar să respire.

Emily se roti încet pe călcâie.

— Da, domnule?

Arătă cu degetul spre ea, cu faţa palidă.

— Eşti o…

Se uită la Cecille, apoi din nou la ea. Mâna începu să-i tremure. Îi scăpă un scrâşnet furios, apoi altul.

Dintr-odată îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în râs. Toţi se holbară la el. Una câte una, servitoarele veniră să tragă cu ochiul în sufragerie, cu bonetele albe ivindu-se pe rând. Gracie se dădu deoparte, ca să vadă cu toţii ceea ce nu se mai văzuse niciodată – stăpânul de la conacul Grymwilde hohotind de râs. Justin se cufundă în scaunul lui, ţinându-se de stomac, apoi se lăsă pe podea, încă hohotind de râs.

Când singurul ei fiu dispăru sub faţa de masă, ducesa se ridică.

— Poate că ar trebui să ne retragem în salon ca să luăm desertul, anunţă ca şi când ar fi fost sfârşitul unui dineu obişnuit şi moştenitorul titlului şi al averii Winthrop nu ar fi fost complet nebun.

— Mi-am pierdut pofta, izbucni contesa, trăgând-o pe Cecille spre uşă cu o ură glacială. Vino, dragă! Mergem acasă. Şi nu ne vom întoarce până nu vom primi scuze oficiale.

Restul familiei ieşi în şir indian, Harold şi Herbert bombănind ceva despre faptul că fuseseră lipsiţi de coniacul şi de trabucurile de după cină. Uşa de la bucătărie se închise. Emily puse vasul pe bufet şi se strecură spre capătul mesei de parcă s-ar fi apropiat de un mistreţ turbat.

Justin fornăia ca un animal.

Se ridică pe vârful picioarelor şi se uită peste marginea mesei. Justin stătea sprijinit de scaun, cutremurându-se de râs. Îşi şterse lacrimile din ochi şi respiră şuierător.

— De fiecare dată când mă gândesc... cum dansa pe masă... şi pantalonaşii aceia ridicoli... pur şi simplu nu pot...

Luptându-se pentru aer, imită nişte cleşti cu degetele sale lungi. Emily chicoti.

În curând începu să râdă pe înfundate. Genunchii îi cedară şi căzu pe covor alături de el, prinzându-se de burtă în timp ce izbucni la rândul ei în râs.

Justin lovi cu pumnul în podea, încercând să se controleze.

Emily se luptă să tragă o gură de aer.

— N-am mai văzut-o pe Cecille mişcându-se atât de repede de când i-am uns cu ceară tălpile pantofilor de balet.

El se prăbuşi peste umărul ei.

— Mi-e groază numai când mă gândesc. Doamne, trebuie să fi fost îngrozitoare!

— Absolut, admise ea cu modestie.

Se sprijiniră unul de celălalt şi se relaxară, ştiind ar fi căzut dacă nu rămâneau aşa. Conversaţiile pompoase şi tăcerile incomode din ultimele săptămâni dispărură în căldura apropierii din acel moment. Părea absolut normal ca Emily să se întindă şi să-i îndepărteze o şuviţă de păr din ochi. La fel de normal ca el să-i prindă mâna şi să i-o mângâie.

Zâmbetul lui se îndulci.

— Ce-o să mă fac eu cu tine?

Dintr-odată, se treziră că feţele lor erau foarte aproape una de cealaltă. Destul de aproape cât să vadă scânteia care se aprinse în ochii lui. Pericolul inundă aerul, la fel de ascuţit şi usturător ca mirosul unui trăsnet într-o zi de vară.

— Vino aici, fată rea ce eşti, îi şopti el. Stai în poala mea şi o să-ţi spun o poveste înainte de culcare.

Emily suspină uşor când o trase în poala lui şi îşi lipi gura de a lui. Era ca atunci când o flacără se apropie de ceara fierbinte. Buzele ei se topiră sub atingerea lui, şi sărutul deveni şi mai profund. O durere dulce şi nesfârşită îi înmuie oasele. Îşi încurcă mâinile în părul de la ceafa lui, minunându-se de cât de mătăsos era spre deosebire de gulerul apretat. Mirosul lui o copleşea. Ea se frecă de el într-o încercare de a se lipi de el şi mai mult, de a absorbi cumva toate texturile şi mirosurile lui, cele din acel moment şi cele cunoscute anterior.

Justin gemu.

— O să mă omori, femeie, murmură el lipit de buzele ei.

Apoi îi cuceri din nou gura cu limba, într-un gest plin de posesivitate.

Justin nu era sigur cum reuşise Emily, dar arăta la fel de ispititor în hainele ei stupide ca atunci când fusese goală pe plajă, la lumina lunii. Fiecare bucată de dantelă, nasture de perlă, bridă şi butonieră constituia o provocare în faţa dorinţei lui. Era îmbrăcată ca un tort cu volane şi el nu dorea nimic mai mult decât să lingă toată glazura de pe ea. Felul sălbatic în care răspundea la atingerea lui îi spulberă toate inhibiţiile. Depuse un şir de săruturi pe gâtul ei.

Nici chiar straturile scrobite ale jupoanelor ei nu erau suficiente pentru a-i ascunde lui Emily dovada că Justin o dorea. Îşi împinse mădularul înspre ea, şi duritatea lui o făcu să se cutremure.

Cu o înjurătură, Justin se întinse sub fusta ei şi împinse la o parte crinolina până când nu-i mai separa decât bumbacul transparent al pantalonaşilor şi pânza scrobită a pantalonilor lui. Ea gemu sărutându-l când îi simţi mâna acolo, atingând-o, mângâind-o, tentând-o, până nu mai simţi nimic altceva. Un strigăt neajutorat, pe jumătate de teamă, pe jumătate de dorinţă, îi rămase captiv în gât.

— Doamne, Dumnezeule, este o nebunie! explodă el, îndepărtând-o din poala lui.

Se ridică şi se îndreptă spre bufet, trecându-şi o mână

prin păr. Când îşi turnă vin într-un pahar, umplându-l până la refuz, Emily văzu că mâna îi tremura violent.

Se ridică şi ea în picioare, netezindu-şi fustele cu mâinile tremurânde.

— De ce? spuse ea încet. De ce trebuie să fie nebunie?

El ridică paharul şi-l bău până la fund.

— În afară de faptul că ne zvârcoleam pe podeaua din sufragerie, cu o bucătărie plină de servitori guralivi la doar un geamăt distanţă?

Ea încuviinţă, refuzând să-i facă situaţia mai uşoară.

— În afară de asta.

Justin trânti jos paharul. Ştia că nu era suficient să pună o distanţă fizică între ei. Ea putea trece peste asta cu o singură privire seducătoare. Trebuia să pună o distanţă emoţională între ei.

Trebuia să construiască ziduri atât de înalte, încât ea să nu le poată dărâma. Chiar dacă asta înseamnă să o îndepărteze pentru totdeauna de inima lui.

— Eşti prea tânără pentru mine, spuse el.

Emily tresări la tonul lipsit de emoţie al lui Justin.

— Şi Cecille? Şi ea e prea tânără pentru tine? Nu este ea genul de soţie pe care mama ta ar alege-o pentru tine?

El se întoarse cu faţa spre ea.

— Cecille nu este nici pupila, nici responsabilitatea mea. Tu eşti. Dacă aş fi avut un gram de creier, i-aş fi declarat dragoste eternă în seara asta.

Ea îşi ţuguie buzele, gânditoare.

— Asta ar însemna că ar deveni mătuşa sau mama mea vitregă?

Justin o prinse puternic de umeri şi o trase la piept.

— Ăsta nu e un joc. Crezi că ăsta e motivul pentru care David te-a încredinţat în grija mea? Ca să-ţi compromit reputaţia ca un ticălos, fără să mă gândesc la viitorul tău? Crezi că asta şi-ar fi dorit tatăl tău?

Ea îi întâlni privirea făţiş.

— Tatăl meu e mort. Ar trebui să ştii asta mai bine ca oricine.

Mâinile lui îngheţară. Râse tremurând.

— Da, ar trebui, nu-i aşa?

— Justin! strigă ea după el, când el se întoarse să plece, speriată de disperarea pe care o citise în ochii lui.

El plecă de lângă ea cu un mers ciudat de poticnit, ca al unui bărbat rănit. Emily se prăbuşi jos, printre rămăşiţele dineului şi îşi îngropă capul în palme.

*

Emily Claire Scarborough era o fată foarte rea. Auzise lucrul acesta ani la rând, iar într-un mic cotlon din inima ei chiar ajunsese să îl creadă. Aşa că, atunci când Justin se închise din nou în spatele unui zid de reacţii glaciale şi rezervate, îşi propuse singurul lucru la care se pricepea cel mai bine. Să se comporte urât.

Mergea ţanţoşă într-o pereche de pantaloni vechi de-ai lui Justin şi un sacou de echitaţie pe care Edith îl aruncase, cu buclele nepieptănate în dezordine.

Dar calmul lui Justin rămânea netulburat. Când începu să-şi pipereze vorbele cu obscenităţi, el se răzbună angajând un profesor de artă şi un maestru de dans, toţi demisionând cu istericale în decurs de o săptămână. Când ea scurtase toţi pantalonii, el chemă un croitor şi comandă alţii noi. Când ea înfundă coşul şemineului din birou cu jupoane, murdărind camera cu praf de cărbune şi funingine, el se duse să lucreze în bibliotecă până când camera fu bine aerisită şi curăţată.

Cu servitorii şi familia nu mai vorbea pe un ton arogant, dar era distant. Încetă să mai cânte pe timpul nopţii. Pianul cel mare din salon începu să adune un strat subţire de praf. Slugile atribuiră acest lucru veseliei sale temporare şi apoi unei febre cerebrale de care suferise în timpul călătoriilor sale exotice. Nimeni nu ştia să explice comportamentul domnişoarei Emily, cu toate că Jimmie, grăjdarul, un romano-catolic devotat, fu primul care vorbi de o eventuală posedare diavolească. Acesta jură că se uitase în sus la fereastra ei care era luminată noaptea şi

văzuse obiecte zburând, mânate de blesteme atât de îngrozitoare, că luaseră foc până şi urechile lui de om.

Scuzele formale pe care ducesa le trimisese lui Cecille şi mamei sale, după dineul dezastruos, le cumpără iertarea, dar nu şi tăcerea. Prin Londra se răspândi zvonul că ducele de Winthrop ţinea o femeie nebună, o creatură sălbatică pe care mai bine ar trimite-o la azilul Bedlam înainte să rănească pe cineva. Oamenii erau dornici să primească invitaţii la balul la care ducesa avea de gând s-o introducă pe Emily în societate, în speranţa că vor fi martori la o scenă cu pupila excentrică a ducelui.

Într-o dimineaţă extrem de rece de ianuarie, uşa biroului se deschise larg, şi Emily dădu buzna peste Justin şi Penfeld, urmată de un grup gălăgios de servitori.

Justin abia dacă îşi ridică privirea din registru.

— Bună dimineaţa, Emily.

Vocea lui puternică se făcu auzită peste vacarm.

— Bună dimineaţa, domnule, răspunse ea cu mult calm.

Penfeld îşi făcu de lucru, aranjând o stivă perfect aliniată de hârtii. Emily rămase ţeapănă, şi în ochii ei se citea pericolul în timp ce servitorii se îngrămădiră în jurul biroului.

— Domnule, trebuie să insist să-mi oferiţi un moment din timpul dumneavoastră…

— … nu poate fi tolerată, Excelenţă, pentru nicio zi în plus…

— Trebuie să luaţi măsuri, milord, înainte să dea foc la casă cu noi înăuntru!

Justin ridică o mână, cerându-le să facă linişte.

— Fiecare pe rând, vă rog!

Gracie fu prima care făcu un pas înainte. Ceilalţi servitori fură reduşi la tăcere în semn de respect faţă de vârsta şi anii de serviciu pentru familia Connor.

— Eu nu sunt genul care să-mi bag nasul în treburile familiei, Excelenţă. Ştiu că fata are o inimă bună, dar…

— Continuă, Gracie! Ascult.

Bucătăreasa îşi strânse şorţul.

— Am lăsat plăcinta pe pervazul ferestrei doar pentru un minut, domnule, iar acum nu mai avem niciun pic de rubarbă pentru prânz.

O servitoare cu faţă de cal îşi iţi nasul peste umărul lui Gracie.

— Nu va mai fi nevoie de rubarbă, domnule, pentru că trebuia s-o ia preotul, dar fata l-a gonit, spunându-i că poate să-şi ia Biblia şi să şi-o bage în…

Când unul dintre valeţii mai tineri chicoti, camerista puse mâna la urechea lui Justin şi-i şopti ceva care îl determină să facă ochii mari.

— Mmm. Nu ştiam că se poate aşa ceva.

Emily dădu ochii peste cap, evident plictisită.

Valetul lui Harold, Herbert şi Harvey se împinse în faţă.

— Asta nu e nimic, Excelenţă, uitaţi ce a făcut cu pălăria pe care stăpânul meu şi-a cumpărat-o pentru balul de săptămâna viitoare.

Şi împinse jobenul în mâna lui Justin. Din interiorul lui se auzi un mieunat ciudat, şi dublura de mătase se mişcă.

Când Justin îşi ridică privirea, era tot un zâmbet.

— A pus puii de pisică înăuntru?

Valetul explodă:

— Bineînţeles că nu aveam un coş pentru pisoi. A ascuns pălăria în grajd, ca s-o găsească pisica-mamă. Vai, stăpânul Harold va fi turbat de furie!

Justin zâmbi şi mai larg.

— Stăpânul Harold, ai spus? Îi înapoie pălăria. Du-o imediat înapoi la grajduri! Poate că atunci când stăpânul Harold va găsi o slujbă potrivită, îşi va cumpăra alta. Pentru moment, puteţi pleca toţi.

— Dar, domnule…

— Excelenţa Voastră, nu e timp. Balul e vinerea viitoare!

— Milord…

— Bună ziua, spuse Justin pe un ton care nu mai admitea nicio discuţie.

Emily rămase într-o tăcere posacă în timp ce

acuzatorii ei dezamăgiţi se strecurară afară. Penfeld îi urmă încet, clătinând din cap şi mormăind încetişor.

Uşa se închise şi ei rămaseră singuri. Justin îşi scoase ochelarii, se lăsă pe spate în scaun şi îşi privi din cap până-n picioare pupila. Dacă încerca să pară băieţoasă, atunci eşuase lamentabil. Pantalonii nu făceau decât să-i sublinieze talia subţire şi să-i îmbrace perfect linia voluptuoasă a posteriorului. Jacheta lui Edith nu fusese croită pentru un piept atât de generos ca al lui Emily. Nestânjeniţi de vreun corset sau cămăşuţă, sânii ei se împingeau în materialul uzat.

Doar puţina culoare din obraji trăda faptul că simţea privirea lui scrutătoare. Stătea dreaptă şi mândră, atitudine care o făcea să pară atât de fragilă, şi totuşi de neatins.

El îşi împreună degetele sub bărbie.

— Ai ceva de spus în apărarea ta?

Ea îşi încrucişă braţele la piept şi suflă o buclă rebelă care îi intra din ochi.

— Sunt nişte mincinoşi afurisiţi cu toţii.

— Nu l-ai înjurat pe preot?

— Nu, la naiba!

Buzele lui zvâcniră.

— N-ai mâncat toată plăcinta cu rubarbă?

— Sigur că nu. I-am dat-o lui Budincuţă. Buldogii adoră rubarba.

— Şi n-ai lăsat tu pisica din grajd să fete în pălăria nouă a lui Harold?

— Se ştie că pisicile sunt încăpăţânate. Fată acolo unde au chef.

Oftând, îşi puse din nou ochelarii şi se întoarse să scrie în registrul din faţa lui.

— Foarte bine. Poţi pleca.

Emily trânti palmele pe birou.

— N-ai de gând să mă pedepseşti măcar?

— Să te pedepsesc? Muşcă vârful peniţei. Dacă vrei, poţi să iei cina în camera ta.

Ea vorbi printre dinţi:

— Eu mănânc numai în camera mea.

— Atunci poţi să iei cina în sufragerie. Dădu o pagină din registru.

— Naiba să te ia, îi şopti ea cu vocea răguşită de emoţie.

Justin nici măcar nu-şi ridică privirea. Ea se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre uşă.

— Emily?

Ea se întoarse cu mâna pe clanţă.

Peniţa lui continuă să scrie fără întrerupere.

— Nimic din ceea ce faci, oricât de oribil ar fi, nu va schimba ceea ce simt pentru tine. Mâna lui se opri, şi el o privi peste rama ochelarilor. Nici faptul că nu sunt liber să acţionez conform acestor sentimente.

Emily deschise larg uşa, îngrozită de lacrimile trădătoare care îi înţepau ochii. Închise uşa în urma ei şi se lipi de ea, strângând ochii care o ardeau. Când îi deschise, un munte negru îi bloca privirea.

Clipi ca să alunge lacrimile şi se trezi faţă în faţă cu reverele apretate ale lui Penfeld.

— Penfeld? Ce naiba…

Fu complet nepregătită când degetele grăsuţe ale valetului îi prinseră urechea şi o ciupiră atât de puternic, că până şi Doreen Dobbins ar fi leşinat de invidie. Emily rămase cu gura căscată mai mult de uimire decât de durere.

Penfeld îşi împinse faţa spre Emily.

— Dispari, domnişorico, şuieră el, sau o să-ţi dau eu un motiv adevărat să plângi.

— Cum îndrăzneşti…!

Strigătul de protest al lui Emily fu întrerupt de o mişcare bruscă ce aproape o ridică de la pământ. Simţi ace de durere în cap. Oriunde s-ar fi dus Penfeld, era clar că voia să-i ia urechea cu el, fie că era încă prinsă de capul ei, fie nu. Picioarele lui Emily alunecară pe podeaua de lemn lustruit, dar el nu ezită nicio clipă. Un lacheu rânji şi deschise larg uşa care ducea spre hol.

De după colţ apăru un cap cu bonetă, apoi altul. Uşile se deschiseră. Feţele servitorilor se iviră la ferestre. Slugile

se uitau cu gurile căscate cum valetul manierat al stăpânului lor o târa pe Emily, văitându-se, prin hol şi în sus pe scări.

Când Justin ieşi din birou ca să afle de ce se auziseră aplauze, nu găsi nimic altceva decât un cârd de servitori care lustruiau de zor balustrada deja sclipitoare.

Capitolul 23

Mă rog ca bărbatul pe care îl vei alege să fie demn de un astfel de premiu...

Penfeld o îmbrânci deloc blând pe Emily în dormitorul ei. Ea îşi pipăi urechea, surprinsă s-o găsească încă la locul ei, apoi se întoarse cu faţa spre el, cu pumnii încleştaţi.

Valetul se aşeză între pat şi uşă.

— Am avut şapte fraţi mai mici, şi toţi erau mai corpolenţi şi mai răi decât tine, dragă. Gândeşte-te la asta.

Emily se gândi. Mâinile lui Penfeld atârnau ca nişte jamboane care ieşeau din mânecile imaculate. Ea se lăsă să cadă pe marginea patului şi îi aruncă o privire posacă.

Întorcându-i un zâmbet dulce, el încuie uşa şi lăsă cheia să cadă în buzunarul vestei.

Ea îşi frecă urechea care îi pulsa.

— Ce-ai de gând să faci? Să mă baţi?

— Ar fi un pic cam târziu, nu crezi? Cuiva ar fi trebuit să-i pese suficient de mult cât să-ţi smulgă urechile şi să-ţi dea bătaie cu mult timp în urmă. Dar nimănui nu i-a păsat, nu-i aşa?

Nu limbajul şocant de direct, ci lipsa totală de compasiune din tonul său îl făcu atât de convingător. Trase scaunul de la şemineu, îl întoarse şi îl încălecă.

— Vai, Penfeld, dar aproape că nu te recunosc, zise Emily cu uimire.

— Nu, nu mă cunoşti, admise el vesel. Şi cred că a

venit timpul să remediem acest lucru. M-am născut pe Tenant Street, al doilea fiu din cincisprezece, dintre care trei au murit la naştere. Tatăl meu era tăbăcar, mama, o beţivă. Eram cunoscut mai ales cu porecla deloc demnă de Penny. Sora mea mai mare a murit de febră tifoidă la vârsta de cincisprezece ani. Înainte ca trupul ei să apuce să se răcească, am prins o slujbă la o mercerie de pe Bond Street, unde l-am cunoscut pe primul meu stăpân.

Emily încuviinţă circumspectă, dar plină de compasiune. Ambiţie. O gândire echilibrată. Dorinţă de independenţă. Erau trăsături pe care le respecta.

— Am descoperit că, dacă lucram ca valet pentru un gentleman adevărat, ca să spunem aşa, aveam parte de lucruri mai bune în viaţă şi câştigam şi ceva bani.

— Nu te plictiseşti niciodată să faci parte din plebe? Nu vrei niciodată să fii tu acel gentleman?

— Un gentleman are multe responsabilităţi. Eu am doar una. Să mă asigur că stăpânul meu e fericit.

Ea trasă cu vârful ghetei modelul de frunze de aur de pe covor.

— Înţeleg. De asta m-ai târât până aici? Pentru că intervin în această sarcină?

— Exact.

Emily înghiţi cu greu, pregătindu-se sufleteşte să audă încă o dată că nu era dorită. Într-un fel, cuvintele aveau s-o doară mai mult pentru că veneau din partea unui valet blând. Penfeld nu o certase niciodată.

— Ce ai vrea să fac? Să dispar din viaţa lui din nou? Pentru totdeauna, de data asta?

— Crezi că asta l-ar face fericit?

Ea îi scrută chipul serios.

— Sincer, nu ştiu.

Penfeld îşi încrucişă braţele pe spătarul scaunului.

— De ce nu-i dai exact ceea ce doreşte? În primul rând, trebuie să încetezi cu comportamentul ăsta infernal.

— Am încercat deja să mă port ca o lady. Am fost amândoi nefericiţi.

Un zâmbet triumfător apăru pe faţa rotundă a

valetului.

— A, dar asta a fost pentru că stăpânul meu nu are nevoie de o lady. Stăpânul meu are nevoie de o femeie.

*

Justin surzise complet. Ascundea acest lucru în spatele unui zâmbet politicos în timp ce se plimba printre oaspeţii din sala de bal. Îi simţea că-i ating mâneca, îi vedea zâmbindu-i în semn de salut, dar de pe buzele lor nu ieşeau decât baliverne fără sens. Muzica orchestrei aşezată pe podium îi trecea pe lângă urechi aşa cum alunecă apa de ploaie pe o muşama. Arcuşurile alunecau într-o frenezie pe corzile de vioară. Degetele trăgeau de firele harpei. Cu toate acestea, Justin nu putea auzi nimic în afară de tăcerea îngrozitoare din mintea lui. Nu numai că îşi pierduse capacitatea de a scrie muzică; îşi pierduse şi abilitatea de-a o auzi. Se întrebă cum de nu înnebunise Beethoven după ce surzise.

— Excelenţă? După tonul răbdător al lacheului, Justin ştiu că îi repetase de mai multe ori întrebarea. Mai doriţi şampanie?

— Mulţumesc, Sims, răspunse el înăbuşit, de parcă glasul i-ar fi venit de sub valurile asurzitoare ale unui ocean.

Luă un pahar de pe tavă şi îl duse la buze. Bulele îi gâdilară nările.

Lui i se păruse că balul acesta fusese o idee proastă de la început, dar mama lui se bosumflase până când cedase în faţa dorinţelor ei. Se aştepta în orice moment ca Emily să apară balansându-se pe unul din candelabre sau să intre călare pe Budincuţă prin uşile de sticlă. Rămăsese îmbufnată în camera ei toată săptămâna, fără îndoială planificându-şi o răzbunare oribilă pentru că o trata cu indiferenţă. Ce loc mai bun pentru a-şi duce răzbunarea la bun sfârşit, decât la balul oferit în cinstea ei? Cineva se lovi de el în trecere, şi el tresări, împrăştiind şampanie pe mănuşa lui albă. Îşi blestemă încet nervii întinşi la

maximum.

Goli paharul. Dacă ar şti ea ce preţ trebuia să plătească pentru reacţiile astea pline de apatie.

Îşi zări reflexia într-o oglindă atârnată între două coloane. Aproape că putea să vadă favoriţii tatălui său suprapuşi peste faţa lui serioasă. Incapabil să mai suporte tăcerea apăsătoare din mintea lui, făcuse ieri o vizită la birourile Winthrop şi petrecuse ore în şir într-o cămăruţă plină de praf, citind cifre fără sens.

Printr-un val de saluturi, le văzu la uşă pe Cecille du Pardieu şi pe mama ei, ţinându-se de braţ de parcă s-ar fi temut să nu sară vreun crustaceu fanatic şi să le ciupească cu cleştii. Se părea că teama şi sentimentele rănite fuseseră întrecute în intensitate de curiozitate şi de groaza că ar putea lipsi de la cel mai important eveniment social al sezonului.

Camera se învârtea în jurul lui Justin, dizolvându-se într-un tablou neclar de veselie şi sărbătoare. Nu auzea nimic în afară de bătăile înfundate ale propriei sale inimi.

Porni să caute mai multă şampanie când o siluetă subţire se strecură printre uşile de sticlă, în sala de bal. Nu se auzi nicio fanfară, nu se lăsă nicio linişte stranie care să anunţe sosirea ei, dar inima lui Justin tremură pe loc şi în minte începu să-i cânte sălbatic *On Wings of Song,* al lui Mendelssohn.

Emily.

O Emily liniştită, nu şi îmblânzită, cu pielea albă strălucind, cu ochii ei întunecaţi vibrând de veselie şi de curiozitate. Purta o rochie de mătase crem, împodobită cu trandafiri. Volanele de dantelă drapau o turnură modestă, curgând în jos într-o trenă scurtă decorată cu trei funde simple. În păr avea o coroniţă din trandafiri de mătase. Buclele îi încadrau faţa la fel ca pe insulă şi nu mai erau rigide, ci moi şi libere, numai perfecte ca un bărbat să-şi îngroape mâna prin ele.

Justin pluti spre ea ca un călător care simţise o adiere de primăvară într-o tundră îngheţată.

— Mai doriţi şampanie, domnule?

Justin se retrase din faţa tăvii pe care lacheul i-o împinse sub nas.

— Doamne, Sims, chiar trebuie să urli în acest fel?

Fu asaltat de priviri curioase, iar Justin îşi dădu seama că ţipase la sărmanul om. Înainte să apuce să-şi ceară scuze, deveni conştient de alte sunete – zornăitul nervos al tăvii purtate de lacheu, notele stridente din vocea lui Cecille, râsul insipid al lui Harold. Femeile păreau să tropăie în pantofii lor de dans ca nişte urşi dansatori. Aproape că putea jura că auzea clinchetul unui ac de păr alunecând din cocul îngrijit al unei dansatoare.

Justin îl apucă de mânecă pe lacheu.

— Ai auzit asta?

— Desigur, domnule. Cum spuneţi dumneavoastră, domnule.

Sims se desprinse uşor şi fugi la bucătărie, în mod evident speriat de gândul că stăpânul se afla din nou în ghearele unei noi crize de febră.

Privirea lui Justin zbură spre uşă. Mama lui se aşezase alături de Emily. Ochii i se plimbară pe şirul de scaune aurite aşezate la perete, unde stătea Emily cu mâinile înmănuşate împreunate cu sfială în poală. Fiind necăsătorită, trebuia să rămână lângă însoţitoarea ei până când era invitată la dans şi să se întoarcă în acelaşi loc după fiecare dans.

Şi alţi invitaţi din cameră deveniră conştienţi de prezenţa lor, iar murmurele şi şoaptele prinseră contur, furnicând urechile lui Justin. Un cuplu trecu dansând prin faţa lui.

— Ea trebuie să fie, dragă, spuse bărbatul. Uită-te cum se agită ducesa în preajma ei.

— Nu pare deloc nebuna despre care ne-a vorbit contesa, nu-i aşa?

Răspunsul lui se pierdu în foşnetul înnebunitor al rochiei de tafta al soţiei. Justin păşi înainte, hotărât să ajungă la Emily de data asta. Când tocmai să ajungă, un tânăr cu perciuni i-o luă înainte şi el rămase să privească prosteşte la scaunul ei gol.

Mama lui bătea ritmul cu piciorul; zulufii ei se mişcau.

— Bună, dragul meu. Te distrezi?

— Nemaipomenit, minţi el.

Alunecă în spatele scaunului lui Emily şi se sprijini de perete, hotărât să rămână acolo până când se va întoarce ea. Nu era singurul care o urmărea din priviri. Capetele se întorceau după ea când se răsucea în jurul camerei într-un vârtej feeric de alb şi trandafiriu. Justin începu să respire mai greu. Voia să danseze cu ea aşa cum dansase în Noua Zeelandă. Voia să-şi răsfire mâna pe coastele ei delicate şi la naiba cu consecinţele. În timp ce o privea, inima lui se avântă într-un cântec nechibzuit. Degetele sale băteau darabana pe spătarul scaunului, dorindu-şi cu ardoare o bucată de hârtie pe care să scrie melodia.

În cele din urmă, dansul se termină, iar Emily şi escorta ei se întoarseră la scaun. Justin îşi îndepărtă o scamă minusculă de pe mânecă şi făcu un pas înainte. Penfeld alese acel moment ca să se aplece şi să-i ofere mamei sale nişte apetitive de pe o tavă de argint. Înainte ca Justin să ajungă lângă ele, Emily dispăru din nou la braţul altui tânăr admirator. Justin înjură în barbă.

Orchestra începu să interpreteze un vals de Brahms care se potrivea perfect cu felul în care se roteau volanele lui Emily.

Mama lui mâncă un cârnăcior.

— Ţi-e foame, dragă?

Obrazul neted al lui Emily făcu gropiţe când îi zâmbi partenerului ei. Justin îşi înfipse unghiile în spătarul scaunului.

— Foarte!

Penfeld privea radios spre ringul de dans.

— Formează un cuplu fermecător, nu-i aşa?

Justin mormăi ceva, refuzând să intre în discuţie. Părul auriu al tânărului sclipi când îşi înclină capul spre Emily.

— Tânărul Peter tocmai a absolvit la Oxford, declară ducesa. Este raţional, inteligent şi foarte interesat de afacerile miniere ale tatălui său. O perspectivă pur şi simplu minunată.

— O perspectivă pentru ce? izbucni Justin.

Dacă raţionalul Peter nu-şi ţinea mâinile înmănuşate pe spatele lui Emily, îi va oferi o perspectivă minunată când îi va îndesa capul în vasul cu punci.

Mama lui scoase un zgomot misterios.

Justin se aplecă peste umărul ei, întinzându-şi gâtul când un alt cuplu îi blocă priveliştea.

— Tuleiele alea îl fac să arate ca un şobolan uriaş, nu crezi? Îşi mângâie cu îngâmfare propriul maxilar, unde barba crescută de o zi deja îi înţepa pielea.

Ea chicoti.

— Nu fi atât de dur cu băiatul. A trecut atât de mult că ai uitat când ţi-au crescut şi ţie primele tuleie?

Mâna lui Justin îngheţă în aer, apoi căzu moale într-o parte. Rezistă tentaţiei de-a se uita în oglindă, de teamă să nu descopere că părul îi albise.

De data asta nu mai aşteptă ultima notă a valsului. De îndată ce Penfeld începu să se mişte, îl întrecu şi se pierdu prin mulţime.

Prinse cu fermitate braţul lui Emily şi făcu o plecăciune elegantă.

— Eşti amabilă să-mi oferi plăcerea companiei tale pentru un dans?

Ea deschise carneţelul legat de încheietura mâinii cu un şnur de aur şi citi. O linie fermecătoare de concentrare îi brăzdă fruntea.

— Mi-e teamă că nu. Carneţelul meu de dans este plin. Îl bătu pe mânecă. Poate altă dată.

Deranjat de respingerea ei directă, Justin o strânse mai puternic de braţ, dar înainte să apuce să protesteze, între ei se auzi un glas cunoscut.

— Vai, bună seara, Excelenţă. Ce bal fermecător, nu-i aşa? Cecille du Pardieu făcu o reverenţă de şcolăriţă care îl făcu să se simtă mai degrabă de optzeci de ani, nu de treizeci. Hai, dragă Emily! Un tânăr domn pur şi simplu moare să te cunoască.

Justin trebuia să admire oportunismul lui Cecille. Emily era, în mod clar, frumoasa balului, şi, dacă se prefăcea

prietena ei, îşi sporea reputaţia. Înlănţuindu-şi braţul cu al lui Emily, Cecille o trase departe, sporovăind de parcă erau cele mai bune prietene. Dispărură într-o mulţime de tineri care râdeau şi glumeau.

Justin îşi târî oasele bătrâne înapoi la scaunul lui Emily şi se cufundă în el. Când Sims, care stătea mai în spate, la o distanţă discretă, îi oferi un pahar de şampanie, Justin luă întreaga tavă şi şi-o puse pe genunchi, lăsându-l pe lacheu să transpire, cu mâinile goale.

— Ţi-e sete, dragule? ciripi mama lui.

— Mor de sete, răspunse el.

În timp ce dădu pe gât un pahar, privirea lui înfometată trecu peste mulţime în căutarea unor bucle castanii şi a unei coroniţe cu trandafiri.

*

Justin rotea piciorul lung al paharului de şampanie între degete. Sala de bal era aproape la fel de goală ca tava de pe genunchii lui. Capul îi zvâcni, în semn de avertizare.

Era mult după miezul nopţii. O mulţime de oameni se adunase la uşă, unde ducesa şi Millicent îşi luau rămas-bun de la ultimii oaspeţi. Ar fi trebuit să fie şi el lângă ele. Dar pentru că se îndoia de capacitatea lui de-a sta în picioare, rămase tolănit în scaunul său.

Nu-l încânta deloc perspectiva de-a urca pe scările întortocheate până la patul lui mare şi singuratic. Penfeld stătea lângă el, fredonând afon. Justin fu uimit că valetul nu leşinase pe loc de supărare, îşi scosese cu mult timp în urmă lavaliera pe care Penfeld i-o înnodase cu o grijă minuţioasă şi şi-o atârnase în jurul gâtului.

Miji ochii în timp ce Emily se desprinse din ultimul grup de admiratori şi începu să traverseze sala de dans, cu pantofii fâşâind pe podeaua lustruită. Poate că trandafirii ei de mătase se pleoştiseră de la atâta dans, dar ea arăta la fel de proaspătă ca o ploaie de primăvară în deşert.

Se apropie, ascunzându-şi un căscat în mănuşă.

— Obosită? Justin îşi lovi genunchiul în semn de

invitaţie şi ridică dintr-o sprânceană.

Obrazul ei făcu o gropiţă. Trecu pe lângă el, se aplecă şi sărută obrazul lui Penfeld.

— Noapte bună, Penny.

— Penny? mormăi Justin. Ea deja se întorcea cu spatele la el. Şi cu mine cum rămâne?

Ea se opri, iar umerii îi păreau ca de alabastru în lumina din ce în ce mai slabă. Justin îşi încrucişă braţele pe piept şi privi drept înainte, regretând provocarea lui copilărească imediat ce-i ieşise pe buze.

Emily se întoarse într-un vârtej de mătase. Mirosul de vanilie şi de apă de trandafiri îi zdruncină simţurile. Ea se aplecă ca să-i dea un sărut pe obraz, dar înainte ca să-şi dea seama ce avea să facă, Justin întoarse capul şi buzele li se uniră. Sărutul fu scurt, cald şi dulce. El ştia că nu era corect, dar nu putea să-şi refuze gustul buzelor ei, chiar şi aşa, trecător.

— Vino, draga mea! Ducesa apăru la braţul lui Emily. Vrei să însoţeşti o bătrână până în camera ei?

În timp ce mama lui o trăgea departe, Emily se uită peste umăr la el. Justin îşi rezemă capul de spătarul scaunului, dintr-odată trezit din beţie de mustrarea din ochii ei.

*

Ceasul de pe palierul de mai jos bătu de două ori. Emily se răsuci în patul ei în timp ce dangătul orologiului încă răsuna prin casă. De ce nu putea să doarmă? Seara fusese un succes zdrobitor. Ar fi trebuit să-şi savureze triumful, visând la zilele agitate ce aveau să vină şi la invitaţiile pe care Penfeld o asigurase că urma să le primească a doua zi.

În schimb, ea se holba cu ochii larg deschişi în întuneric, incapabilă să-şi şteargă din minte ultima imagine cu Justin, aşa cum stătea singur în lumina slabă, înconjurat de o mare de confetti.

Felul în care se comportase la bal iscase ceva

agitaţie. Îşi etalase toată frumuseţea lui rebelă, cu lavaliera deznodată şi picioarele lungi, întinse înaintea lui într-o indolenţă nedisimulată. Se iscaseră bârfe despre trecutul lui. Destul de ciudat, în timp ce astfel de insinuări ar fi dus la ruinarea unei femei, lui doar îi sporise reputaţia şi îl făcuse şi mai dorit de fetele eligibile şi de mamele lor. Emily se întreba ce ar fi crezut dacă l-ar fi văzut transpirând ca un fermier de rând sau citind din Biblie în faţa unui trib de băştinaşi.

Postura lui de rebel nu o păcăli. Îi văzuse tristeţea din ochi, atunci când o privise plecând. Îşi atinse buza de jos, amintindu-şi de ultimul sărut din noaptea aceea.

Se rostogoli pe spate. În jurul scaunului lui Justin erau numai pahare de şampanie goale. Oare Penfeld rămăsese cu el, ca să-l ajute să meargă la culcare? Dacă se împiedica de ceva în întuneric şi cădea? Dumnezeu ştia că existau o mulţime de capcane de care te puteai împiedica în acest muzeu aglomerat. Tatăl ei pierduse odată un prieten care, după ce băuse prea mult gin, căzuse în jos pe scări şi îşi frânsese gâtul. Emily se ridică în fund, chinuită de imaginea lui Justin întins pe palierul de la primul etaj, cu cămaşa albă pătată de sânge.

Coborî din pat şi îşi puse un halat de caşmir peste cămaşa de noapte. Pe măsură ce jucăriile şi cărţile de poveşti dispăruseră din camera ei, se făcuse loc pentru alte lucruri – un birou din lemn de măslin, tapisat cu catifea, o cutie elegantă cu pulbere de trandafiri, un jurnal frumos din piele, inscripţionat cu iniţialele ei. Cadouri nu pentru un copil, ci pentru o femeie, toate aşezate acolo de mâini magice, nevăzute.

Lăsându-l pe Budincuţă să moţăie în faţa şemineului, porni în jos pe scări. Tăcerea o învăluia ca o mantie întunecată, făcând-o să îşi dea seama cât de dor îi era de muzica lui Justin.

Împinse uşa sălii de bal. O rază palidă de lună sclipea prin ferestre, scăldând camera lungă şi pustie într-o lumină argintie. Îşi dădu seama că se comportase ca o prostuţă. Desigur că Penfeld îşi salvase stăpânul până atunci.

Tremură pentru că avea picioarele goale şi podeaua de marmură era rece.

Tocmai se întorcea să plece când se auzi o voce din umbră, la fel de răguşită şi de tandră ca o atingere.

— Încă îmi datorezi un dans, Emily Scarborough.

Capitolul 24

Am ezitat să vorbesc despre lucruri care te-ar putea deranja...

Justin coborî de pe podium, într-un arc de lumină. Îşi ţinea mâinile înfundate în buzunare şi capul înclinat oarecum timid.

Emily simţi un nod în gât. Îşi dădu părul pe spate şi strânse mai tare halatul în jurul ei.

— Cum putem dansa? Nu avem muzică.

Ochii lui priviră spre tavanul boltit, înalt.

— N-o auzi? Îşi coborî privirea spre faţa ei. Îngerii cântă de fiecare dată când intri într-o cameră.

Ea râse nervos.

— Cel mai probabil e un cor de demoni.

Justin nu râse. Se îndreptă spre ea, cu paşii măsuraţi, cu ochii strălucind cu o lumină ciudată. Emily rezistă impulsului de-a o zbughi înapoi pe scări, ca să se ascundă în siguranţa pe care i-o oferea patul ei.

Se opri în faţa ei şi se plecă fără nicio urmă de beţie.

— Îmi acordaţi acest dans, domnişoară Scarborough?

Îşi deschise braţele spre ea, şi întocmai cum se petrecuse în Noua Zeelandă, Emily păşi între ele, incapabilă să facă altfel. Justin o ţinu cu decenţă şi plutiră amândoi pe podea într-o tăcere stranie. Emily nu îndrăznea să se uite la faţa lui, aşa că se uita la pieptul lui în schimb, dureros de conştientă de mişcarea muşchilor să-i puternici, de ritmul impecabil, de respiraţia echilibrată.

Fiecare atingere uşoară a trupurilor lor în întuneric o făcea să se simtă suspendată peste o prăpastie periculoasă, de unde şi-ar fi pierdut viaţa dacă ar fi căzut. Vârfurile sânilor împungeau în bumbacul moale al cămăşii de noapte.

Răsuflarea lui caldă şi parfumată de şampanie îi atinse urechea.

— Acum poţi s-o auzi? şopti el. Acordurile asurzitoare? Suspinul harpei? Geamătul oboiului?

— Nu aud decât bubuituri.

— Bubuituri?

— Inima mea.

El râse încet şi o strânse uşor în braţe. Încetini şi o eliberă fără tragere de inimă, de parcă ar fi auzit muzica terminându-se. Emily încă îi mai auzea ecoul dulce-amărui plutind în aer.

Făcu un pas mai departe de el.

— Ar fi mai bine să plec. Am vrut să mă asigur că eşti bine, dar acum ar trebui să urc. Este târziu.

— Prea târziu.

Era posibil să-şi fi imaginat cuvintele şoptite. Când se întoarse să plece, el o strigă.

Ea se opri. Ochii lor se întâlniră peste întinderea de marmură scăldată în lumina lunii.

— Ai fost superbă în seara asta. Aş fi vrut să te vadă şi David. M-ai făcut… îşi strânse pumnii şi îi băgă înapoi în buzunare… mândru.

Emily înghiţi nodul din gât şi fugi din sala de bal, lăsându-l pe Justin aşa cum îl găsise.

Singur.

*

În dimineaţa următoare, când Emily se aşeză pe scaunul ei la micul dejun, Justin o întâmpină cu un semn politicos din cap. El şi Harold erau implicaţi într-o dezbatere aprinsă privind eficienţa navelor cu pânze comparativ cu a celor cu aburi. Le aruncă o privire pe furiş peste paharul cu

lapte. Haina lui neagră era impecabilă şi lavaliera gri legată în falduri elegante. Nu semăna deloc cu rebelul care dansase cu ea noaptea trecută, în sala de bal.

Se uită în sus la lampa cu gaz, dar nu auzi niciun cor de îngeri care să-i anunţe sosirea. Justin nu părea genul de om înclinat spre astfel de nebunii romantice. Deşi nu purta niciun semn vizibil după excesele din ziua anterioară, se întrebă dacă nu cumva fusese prea beat ca să-şi amintească dansul lor.

O servitoare se aplecă peste umărul lui cu un platou de argint.

— Hering afumat, Excelenţă?

Emily îşi imagină ridurile fine din jurul gurii sale când îi răspunse:

— Nu, mulţumesc, Libby.

Mama lui luă furculiţa şi o înfipse în heringii din farfuria ei; umplând sufrageria cu aroma înţepătoare de peşte. Justin îşi împinse farfuria, şi Emily îşi băgă un biscuit cald în gură ca să-şi ascundă zâmbetul.

— Vei ieşi azi, Emily?

Întrebarea lui o prinse cu garda jos, şi înghiţi repede, lingând şi firimiturile.

— După-amiază aş putea merge cu Lily la cumpărături.

Îşi ţinu respiraţia, aşteptându-se să-i îngrădească libertatea aşa cum o făcuse pe insulă.

El îşi luă şervetul din poală şi îşi tamponă buzele.

— Puteţi lua cupeul, dacă vreţi. Îi voi spune vizitiului să-l pregătească. Dacă doriţi să cumpăraţi ceva, treceţi totul în contul meu.

— Vai, mulţumesc… Excelenţă.

La cuvintele ei pline de respect îi aruncă o privire imposibil de citit, care putea fi interpretată drept nemulţumire.

— Tu mergi azi la birou, dragule? întrebă ducesa, cu vocea puţin mai stridentă decât în mod obişnuit.

Justin tresări şi îşi duse degetele la tâmple.

— S-ar putea. Am contabilitatea de făcut.

Ea muşcă dintr-un hering cu o plăcere nedisimulată.

— Nu avem oameni angajaţi pentru asta?

Justin îi aruncă o privire întunecată.

— Bineînţeles că avem. Dar chiar şi cei mai buni oameni trebuie supravegheaţi.

În timp ce Harold se lansă într-un monolog, anunţând că motoarele cu aburi erau uneltele diavolului şi prezicând o revenire la corăbiile cu vele pentru toţi oamenii cu teamă de Dumnezeu, Emily se scuză şi se retrase.

Când se întoarse în camera ei, pe la mijlocul dimineţii, zânele o vizitaseră din nou. O mantie elegantă din lână de culoarea prunei era întinsă pe patul ei. Printre pliurile sale se afla o un carneţel sidefat. Îi atinse lucrătura rece, amintindu-şi cuvintele lui Justin.

„M-ai făcut mândru”.

Îi făcuse pe oameni să simtă multe lucruri de când tatăl ei murise – ruşine, furie, jenă, frustrare, ură –, dar nu-şi amintea dacă mai fusese cineva mândru de ea. Frecă materialul moale şi înţepător al pelerinei de obraz, ştiind că nu-şi imagina izul de rom din faldurile sale.

*

— Ce face acum, Penfeld? şopti Justin.

Penfeld îşi coborî ziarul câţiva milimetri şi se uită pe deasupra lui.

— Panglici, domnule. A terminat cu broşele şi s-a dus la panglici.

Justin aruncă o privire pe furiş, pe după marginea ziarului, mijind ochii din cauza soarelui de la apus, care se reflecta în vitrina magazinului. Emily stătea la tejghea, studiind un aranjament de panglici pe care i le recomandase o vânzătoare linguşitoare. Îşi ţuguie buzele indecisă, apoi alese o panglică vişinie şi o ridică lângă obrazul ei cu gropiţe, ca să o admire Lily. Gestul era atât de copilăresc şi de lipsit de griji, că îi făcu inima să tresară. Privi fascinat cum catifeaua îi mângâia pielea. Îl mâncau degetele să facă la fel.

Fără niciun avertisment, lăsă panglica şi se uită la fereastră. Justin ridică ziarul şi îşi îngropă nasul în el.

Penfeld tropăi cu picioarele pe trotuar şi îşi aranjă gulerul hainei.

— Mi-au amorţit din nou degetele de la picioare.

— Mişcă-le, sări Justin, îndrăznind să se uite iarăşi pe furiş pe după ziar.

Zgomotul unei trăsuri care tocmai trecea prin faţa lor îi făcu să nu audă clinchetul uşii. Emily şi Lily tocmai ieşeau cu braţele încărcate cu pachete. Justin îl înşfăcă pe Penfeld şi-l împinse după colţ, acolo unde îi aştepta trăsura lor.

Lovi cu bastonul în acoperiş şi strigă:

— Urmăreşte cupeul ăla!

— Da, domnule.

La îndemnul vizitiului, caii se puseră în mişcare, şi Justin se aşeză pe bancheta moale.

Penfeld se ghemui în pături până îi dispăru nasul roşu de frig.

— Aş fi ultimul care să vă subliniez un defect, Excelenţă, spuse el înăbuşit, dar nu credeţi că daţi dovadă de prea mult exces de zel?

Justin întredeschise fereastra şi-şi înclină gâtul ca să vadă pelerina de culoarea prunei înaintea lor, în cupeu.

— Prostii, Penfeld. Ştii că Emily are tendinţa de-a intra în bucluc. Londra este plină de tot felul de oameni periculoşi, care ar putea profita de asta. Vreau pur şi simplu să mă asigur că este în siguranţă.

Penfeld bănuia că motivele stăpânului său aveau mai mult de a face cu transformarea lui Emily, decât cu pericolele din Londra. Acum că micuţei lui omizi îi crescuseră aripi, nu dorea să rişte să zboare prea departe.

— Dar am urmărit-o toată ziua, şi s-a comportat exemplar.

— Asta nu schimbă faptul că am o responsabilitate faţă de ea.

La fel ar face orice tutore.

Valetul îşi dădu ochii peste cap şi murmură:

— Aiurea!

Justin îşi trase capul înapoi.

— Poftim?

Penfeld îşi drese glasul:

— Impecabil, domnule. Am spus că devotamentul dumneavoastră este impecabil.

— Hmm. Justin se lăsă pe spate, rânjind. Mi s-a părut mie că asta ai zis.

*

Emily îşi scoase capul pe fereastra cupeului doar ca să vadă capul frumos al lui Justin dispărând din nou. Se rezemă pe spătarul banchetei şi îşi muşcă buza ca să nu râdă. Cu un trup robust masiv şi masculin ca al lui Justin, cu greu se putea ascunde după stâlpii felinarelor sau să stea la pândă pe lângă magazine. Vai, dar ultima dată îi auzise lui Penfeld dinţii clănţănind prin vitrina ultimei prăvălii.

Lily îi aruncă o privire curioasă.

— De ce eşti atât de veselă? Mi-ai lipit de turnură un bilet pe care scrie „Ciupeşte-mă”?

— De ce-aş face aşa ceva? Se aplecă în faţă şi-i şopti: De fapt, ţi-am pus un arici mort în manşon.

Lily îşi smulse manşonul din blană de hermină şi îl scutură, îngrozită.

— Pentru numele lui Dumnezeu, am glumit! o asigură Emily.

Scoase iar capul pe fereastră ca să verifice unde se afla trăsura lui Justin. Intre ei era o trăsură elegantă, iar vizitiul căuta frenetic o modalitate de-a o ocoli. Îşi putea imagina instrucţiunile pe care i le striga stăpânul lui.

Lily ţipă ascuţit, făcând-o să se lovească la cap.

— Doamne, Dumnezeule, exclamă Emily, ce a fost asta? Ai văzut un şoarece?

— Nu. Am văzut o casă.

Emily clipi. Lily era mai criptică decât mama ei uneori. Lily o prinse de gulerul pelerinei şi o trase la fereastra opusă.

— Uită-te! Puse mâinile peste ochii lui Emily. Nu,

aşteaptă! Nu te uita. Te-ar putea vedea cineva. Bine, acum poţi să te uiţi.

Emily nu văzu decât o casă obişnuită şi cenuşie de oraş, cu un gard din fier forjat şi un gazon bine îngrijit. Lily coborî vocea:

— Acolo locuieşte doamna Rose, împreună cu toate boboacele ei.

— Doamna Rose, repetă Emily încet, împingându-şi gluga pe spate.

Se uită în sus la o fereastră luminată, de la etajul al doilea, gândindu-se la Tansy. O cuprinse dorul de prietena ei. Se întrebă dacă prietena ei mai era încă fermecată de domnii ei cu mâini blânde şi pungi generoase?

Lily se aruncă înapoi în scaun, suspinând mulţumită.

— Harvey ar face un atac de cord dacă ar şti că am luat-o pe aici. Chicoti cu viclenie. Uneori mi-aş dori să vină şi el pe aici. Încerc să stau foarte nemişcată şi să îndur atenţiile lui, aşa cum m-a învăţat mama, dar nu m-ar deranja dacă ar mai ieşi pe afară să fertilizeze şi floarea altcuiva.

Lily începu să cânte încet o melodie despre nişte albine care bâzâiau în jurul grădinii doamnei Rose. Emily se cufundă pe banchetă, pipăind lâna moale a pelerinei. Şi-o imagină apoi sub mâinile lui Justin. Imaginea îi aduse un val de căldură în obraji şi o făcu să se foiască pe banchetă.

Cât de bine cunoştea Justin strada asta? Oare trăsura lui oprise vreodată în faţa acestei case drăguţe cu perdele la toate ferestrele? Se încruntă. Dacă era atât de hotărât să o urmărească, atunci de ce să nu-i dea ceva de muncă?

Trăsura încetini la colţ. Emily se întinse după mânerul portierei.

Lily recunoscu sclipirea neastâmpărată din ochii ei. Îşi puse mâna înmănuşată peste degetele lui Emily.

— O, nu, n-o s-o faci. Ce-ai de gând? Să înţepi caii cu un ac de păr şi să mă arunci direct în Tamisa?

— Gluma asta nu e pe seama ta. Îţi promit. Îndepărtă degetele lui Lily. Cere-i vizitiului să dea ocol străzii de câteva ori şi apoi vino să mă iei din parc.

Ignorând protestele lui Lily, deschise portiera un pic şi se strecură afară din trăsură. Vizitiul îşi puse caii în mişcare, fără să ştie că pierduse un pasager.

Pe măsură ce cupeul se îndepărta, Lily ieşi pe fereastră şi şuieră spre ea:

— Ai grijă, prostuţo! Luna e deja pe cer. Curând va fi complet întuneric.

Emily merse pe drum până în dreptul parcului, legănându-şi poşeta brodată de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lume. Din spatele ei se auzi un „Hoo!” frenetic, nechezatul unui cal şi zgomotul făcut de cineva care cobora în grabă dintr-o trăsură. Prefăcându-se că îşi îndepărtează o şuviţă de păr de pe umăr, se uită înapoi tocmai când Justin se ascunse în spatele unui trunchi de sicomor.

Îşi trase gluga peste păr şi ţâşni spre un pâlc des de copaci. Aerul era mult mai rece aici. O pânză dantelată de crengi bloca până şi cele mai tenace raze de lumină. Urmă o alee pietruită care ocolea un lac îngheţat şi trecu de un Cupidon de teracotă. De buzele lui bosumflate atârnau ţurţuri de gheaţă. Înserarea se lăsa repede.

Se roti în jurul unui molid parfumat, cu intenţia de-a se întoarce înapoi la cupeu pe alt drum şi să-l lase pe Justin să o caute prin tot parcul. Umbrele întunecate transformau parcul într-un labirint de vegetaţie. O luă pe o alee, apoi pe o alta, doar pentru se întoarce din nou la fântână. Cupidon rânjea la ea. Ea scoase limba la el.

Îşi frecă braţele ca să se mai încălzească şi o luă pe singura cărare pe care nu o alesese înainte. Aceasta era mult mai îngustă decât celelalte. Printre pietrele din caldarâm crescuseră buruieni. Începea să-şi dorească să se fi aflat în salonul de la Grymwilde, sorbind cidru fierbinte şi condimentat şi ascultând-o pe Edith trăncănind despre un nou model de broderie.

Tufişurile foşniră în spatele ei. Emily ezită, regretând gestul necugetat pe care îl făcuse. O femeie care se plimba neînsoţită prin parc putea fi ţinta oricărui ticălos. Simţi un frison pe şira spinării. Se răsuci pe călcâie şi dădu cu nasul de umbrele întunecate.

Pentru un moment lung nu se auzi decât o tăcere apăsătoare, apoi sunetul liniştitor al unui baston care avansa spre ea, pe caldarâm. Îşi lipi pumnul de inimă, respirând uşurată. Poate că Justin se hotărâse să intre în jocul ei.

Începu să cânte încet în maori un cântec de copii pe care îl învăţase de la Dani, în speranţa că-l va ademeni să se arate.

Undeva în întuneric se aprinse un chibrit, urmat de sfârâitul inconfundabil al flăcării care aprinde o hârtie şi apoi de mirosul puternic de fum. Vocea lui Emily se pierdu în tăcere. Îl văzuse pe Justin fumând o singură dată pipă, după cină, dar nu ştia că fuma şi ţigări.

Făcu doi paşi înapoi.

— Justin? şopti în amurgul din ce în ce mai trădător.

Umbrele rămaseră la fel de tăcute. Emily se răsuci pe călcâie ca să fugă şi lovi de ceva atât de cald şi de solid că nu putea fi decât pieptul unui bărbat. Săculeţul îi căzu la pământ şi o mulţime de cărţi de vizită se împrăştiară din suportul lor.

Bărbatul îngenunche ca să le adune.

Ea îi dădu un bobârnac pe vârful jobenului.

— M-ai speriat de moarte! N-ai auzit când te-am strigat? Aproape că am…

Vocea i se stinse când bărbatul îşi înălţă capul. Luna începu să strălucească din ce în ce mai puternic printre copaci, şi ea se pomeni uitându-se în ochii căprui ai unui bărbat mai frumos decât însuşi Satana.

Capitolul 25

Sunt sfâşiat între dorinţa de-a te proteja şi de-a te lăsa să vezi lumea asta schimbătoare cu ochii tăi luminoşi…

Razele lunii îi mângâiau trăsăturile de o frumuseţe

masculină pură. Niciun fir de barbă nu-i întina unghiurile drepte ale feţei. Cu excepţia lui Justin, era primul bărbat fără barbă pe care Emily îl văzuse în Londra. De buze îi atârna un ţigaret sidefiu. Ochii lui negri nu păreau opaci, ci translucizi, luminaţi din interior de un foc diabolic.

Cu o simplă mişcare elegantă din degete, îi ridică una dintre cărţile de vizită.

— Domnişoara Scarborough, presupun?

Ea nu se putea abţine să nu se holbeze la mâna lui. Avea unghiile tăiate perfect şi buricele degetelor roz şi netede ca ale unui copil. Îşi drese glasul, şi Emily îşi dădu seama că se comporta ca o necioplită.

— Vai, mulţumesc. O să iau eu asta.

Se întinse după cartea de vizită, dar el şi-o strecură în buzunarul de la piept cu dexteritatea unui magician.

— Permiteţi-mi…

Îi întinse săculeţul şi îşi îndreptă spatele, mult mai înalt decât ea în întunericul care îi învăluia. De pe umerii lui înguşti atârna o pelerină elegantă.

— Aţi plecat într-o vizită astăzi, domnişoară Scarborough? Vocea lui avea o uşoară urmă de accent continental.

— Nu chiar. Mi-e teamă că m-am rătăcit, spuse ea pe un ton deloc convingător.

El scutură cenuşa din ţigara lungă şi subţire.

— O situaţie destul de familiară sufletului meu.

Umorul întunecat din vocea lui era irezistibil. Emily râse, apoi îşi dori să n-o fi făcut.

El scutură ţigara din ţigaret şi aceasta căzu pe pământ. Călcâiul lustruit al cizmei sale o zdrobi cu putere.

— Îmi permiteţi să vă conduc într-o zonă mai sigură?

Îi zâmbi, iar dinţii lui ascuţiţi străluciră în lumina lunii. Oricine îi tăia unghiile ar fi trebuit să se ocupe şi de dinţii lui, îşi zise Emily deloc înţelegătoare. Ezită, simţindu-se un pic precum Scufiţa Roşie care fusese invitată de lup la picnic.

El îi citi gândurile cu o precizie uimitoare.

— Mă tem că sunteţi în siguranţă cu mine. Am înghiţit

deja trei tinere în această seară. Sunt destul de sătul în acest moment.

Emily roşi. Mayfair era un cartier rafinat. Iar el probabil că era un domn drăguţ, a cărui soţie nu-i permitea să fumeze în casă, care acum ardea de nerăbdare să se întoarcă acasă la focul straşnic din şemineu şi la cei trei copii dolofani.

Se mustră pentru că fusese atât de fricoasă şi îşi strecură mâna la braţul său.

— Aş fi onorată.

Luna nouă strălucea printre ramurile desfrunzite, desenând o reţea de argint în calea lor.

— Am ascultat fără să vreau cântecul dumitale, spuse el. Era în swahili?

— Nu. Maori.

— A, maori. Populaţia nativă din… Ezită de parcă ar fi căutat răspunsul în minte… Noua Guinee?

— Noua Zeelandă.

— Dumnezeule, dar chiar v-aţi pierdut, nu-i aşa? Vi s-a răsturnat barca?

Emily se gândi la lanţul încurcat de evenimente care o aduseseră înapoi la Londra.

— Într-un fel, da.

Ieşiră din pâlcul de copaci, pe strada luminată de felinare şi văzură cupeul profilându-se pe cerul întunecat. Emily răsuflă uşurată. În această lumină, albul plastronului pe care îl purta străinul era de-a dreptul orbitor. Fu tentată să-şi protejeze ochii de strălucirea lui.

În schimb, făcu o reverenţă.

— De aici îmi găsesc singură drumul.

Răspunsul lui fu întrerupt de Lily, care venea alergând, cu turnura agitându-i-se în spate.

— Aici eşti! Mi se învârte capul de-a dreptul având în vedere de câte ori am ocolit pe strada asta. Harvey o să mă omoare că ajung acasă după lăsarea întunericului. Dacă îmi interzice să merg la operă săptămâna viitoare, voi muri în chinuri de o mie de ori. Oh!

Mustrarea el fu retezată când îşi dădu seama că nu

erau singure. Ochii ei căprui se făcură mari, fascinată de frumuseţea străinului.

El înclină capul şi duse degetele înmănuşate ale lui Lily la buze.

— Bună seara, doamnă. Se întoarse spre Emily. Poate rămâne pe altă dată, domnişoară Scarborough.

Îi ridică mâna la buze, dar în loc să-i sărute degetele, îşi puse buzele umede pe carnea goală de la interiorul încheieturii. Emily ar fi jurat că îi simţise dinţii pe piele.

— Vă mulţumesc pentru amabilitate, spuse ea, retrăgându-şi mâna.

— Plăcerea a fost de partea mea, *tara mia.*

Îşi înclină pălăria în faţa lor, dezvăluind un păr negru şi lucios, apoi se îndepărtă cu paşi repezi în noapte, cu pelerina rotindu-i-se în jurul gleznelor.

— O, Doamne! Absentă, Lily îşi freca buzele cu vârfurile degetelor. Nu-i aşa că a fost cea mai frumoasă fiinţă pe care ai văzut-o vreodată? Ca un arhanghel.

— Uită-te din nou, draga mea! Îngerul tău tocmai cade în păcat.

Gura lui Lily rămase căscată în timp ce-l priviră pe străin traversând strada şi urcând scările care duceau la casa doamnei Rose. Uşa cu vitralii se deschise. O explozie de muzică şi râsete tulbură liniştea nopţii de iarnă. Apoi dispăru înăuntru aşa de repede, că se întrebară dacă nu cumva şi-l imaginaseră.

— Îţi vine să crezi câtă îndrăzneală? exclamă Lily. Cei mai mulţi, domni au decenţa să folosească intrarea din spate, de pe alee. Iar el intră pur şi simplu pe uşa din faţă, de parcă ar fi casa lui. Cine se crede?

— Aş vrea să ştiu şi eu, murmură Emily.

Nu îi spusese cum îl cheamă. Îşi aminti că una din cărţile ei de vizită dispăruse în buzunarul de la pieptul lui. El ştia cine era ea, totuşi. Simţi un fior pe şira spinării.

Lily o bătu pe umăr.

— Sărmana de tine! Trebuie să fii îngheţată până în măduva oaselor.

— Îndrăznesc să spun că aşa este.

Glasul la fel de glacial şi de tăios ca lama unei săbii se auzi din umbra din spatele lor. Emily tresări de parcă ar fi fost tăiată. Justin ieşi dintre copaci ca un lup flămând care tocmai pusese ochii pe un pui de cerb neajutorat.

Nu mai avea lavaliera înnodată. Pelerina îi era plină de crenguţe şi murdară de noroi. Avea părul ciufulit, de parcă s-ar fi luptat cu mai mulţi copaci şi pierduse bătălia. Dar chiar dacă şchiopăta, privirea lui era la fel de criminală.

— Bună seara… Excelenţă, spuse ea încet.

— E un pic cam târziu pentru o plimbare în parc, nu-i aşa, draga mea? replică el în timp ce Lily, înţeleaptă, se făcu nevăzută spre cupeu.

Emily privi drept înainte.

— Mie mi se pare că aerul nopţii e înviorător.

El miji ochii.

— La fel gândesc şi tot felul de personaje periculoase.

Lui Emily i se păru amuzant că doar cu câteva minute înainte străinul acela blajin i se păruse ameninţător. Niciun om nu era mai periculos pentru ea decât Justin. Trăia zilnic cu riscul să cadă în genunchi la picioarele lui şi să-i cerşească iubirea.

El o ocoli, apoi se opri atât de aproape în spatele ei că îi putea simţi furia. Îşi apropie buzele atât de mult de urechea ei, că simţi furnicături.

— Ţi-ar plăcea să fii jefuită sau omorâtă… sau violată?

— Astea sunt singurele mele variante? Oftatul lui fierbinte îi arse ceafa. Se întoarse cu faţa spre el. Şi oricum, de ce mă urmăreai? Nu ai încredere în mine?

El îşi frecă ceafa.

— Nu te urmăream. Se întâmpla să fiu prin trecere pe aici.

În acel moment, trăsura urui de după colţ, cu Penfeld pe jumătate afară pe fereastră, fluturându-şi batista.

— Slavă Domnului, domnule! strigă el, şi trăsura se opri cu un zăngănit. Aţi găsit-o! Dacă s-ar fi întâmplat ceva cu ea, m-aş fi învinovăţit…

Glasul i se stinse sub privirea încruntată a lui Justin, realizând că Emily rânjea ca o pisică de Cheshire.

— Ai fi un pic mai greu de remarcat dacă nu ai avea blazonul Winthrop inscripţionat pe uşa trăsurii, îi spuse ea, îndepărtându-i o crenguţă de pe umărul pelerinei. Ţi-aş sugera să-l plăteşti oricât o fi necesar şi să-l ţii pe Bentley Chalmers în serviciul tău. Voi doi sunteţi nişte detectivi îngrozitori.

Şi cu aceste cuvinte se îndepărtă de ei şi dispăru în cupeu cu o zvâcnire de volane.

— Aş vrea să-mi pun piciorul… murmură Justin.

Vizitiul se răsuci pe capră, întinzându-şi gâtul.

Clătinând din cap dezgustat, Justin se aruncă în trăsură. În timp ce dispăreau în noapte, silueta întunecată aflată la fereastra casei de dincolo de stradă îşi ridică paharul într-un toast batjocoritor.

*

În săptămâna următoare, comportamentul lui Emily fu dincolo de orice reproş. La fiecare plimbare plecase însoţită de ducesă sau de una dintre surorile lui Justin. Când noua ei popularitate dădu semne că avea să fie de durată, până şi Cecille şi mama ei catadicsiră să-i câştige prietenia. Justin nu auzi măcar un zvon că s-ar fi comportat indecent în timp ce cucerea Londra. Auzi alte lucruri, totuşi. Cum sărise dintr-o trăsură aflată în mişcare pentru a salva un căţeluş speriat care fugise pe o stradă extrem de aglomerată. Cum îşi aruncase săculeţul cu toată alocaţia ei unui copil cerşetor, care tremura pe stradă. Cum o făcuse de ruşine pe Cecille pentru că făcea glume pe seama nebunilor.

Justin nu-i mai găsea niciun defect. Ar fi dat dovadă de ipocrizie dacă s-ar fi plâns de ea. Era genul de fiică pe care fiecare tată visa să o aibă. Dar Justin nu era tatăl ei. Şi bănuia că visele lui erotice legate de ea nu erau doar imorale, ci şi ilegale.

Activităţile în care era implicată îi lăsau foarte puţin timp pentru el. La fiecare serată şi bal, carneţelul ei de dans era plin din primele minute de la sosire. La fiecare prânz şi petrecere, locul de lângă ea era ocupat de vreun

tânăr linguşitor care se agăţa de fiecare cuvânt al ei de parcă ar fi fost şi ultimul. Justin fu retrogradat în rolul de unchi însoţitor, deşi ştia că niciunul dintre aceşti tineri nu-i ameninţa virtutea mai mult decât el.

Într-o după-amiază, coborî în grabă scările, chinuindu-se să-şi lege lavaliera pentru a pleca la operă.

Penfeld avea talentul să dispară de fiecare dată când Emily se pregătea să iasă seara, lăsându-l pe Justin să se chinuie singur cu bucata aia blestemată de mătase.

Doi tineri necunoscuţi zăboveau în hol.

— Scuzaţi-mă, zise el, trecând pe lângă ei.

— Excelenţă, putem discuta ceva? Cel cu părul roşu porni după el. Justin strânse mâna pistruiată pe care acesta i-o întinse şi o scutură nerăbdător. Claiborne, domnule. Richard Claiborne. Prietenii îmi spun Dick.

Justin îl privi în sus şi în jos, de la cizmele galbene până la jacheta în carouri.

— Înţeleg.

Celălalt tânăr se repezi înainte, ţinând în braţe un joben. Părul lui lucios duhnea a grăsime de urs.

— Henry Simpkins, Excelenţă. Servitorul dumneavoastră umil.

— Da, păi asta e foarte frumos, spuse Justin vag. Lavaliera i se strânse ca un şarpe în jurul mărului lui Adam. Trase de ea şi începu să meargă mai departe. Dacă voi doi căutaţi vreun loc de muncă, vă sfătuiesc să faceţi o programare la birourile mele.

Dick Claiborne se înroşi până în vârful urechilor.

— Aş vrea să vă vorbesc despre o chestiune foarte privată.

— Muşcă-ţi limba, Dick! Nu este cinstit. Eu am fost primul aici! strigă Henry.

Claiborne se răsuci pe călcâie şi lovi pieptul celuilalt cu degetul arătător.

— Şterge-o, Henry! Eu am văzut-o primul.

O bănuială groaznică se născu în mintea lui Justin. Lăsându-i pe cei doi tineri să se certe, ridică o perdea de dantelă şi privi afară pe fereastră. Alte două trăsuri trăgeau

în faţa casei. Unul dintre ocupanţi era pe jumătate ieşit pe fereastră, insultându-l pe tânărul care ieşea din cealaltă trăsură. În timp ce-i privea, tânărul îşi suflecă mânecile cămăşii şi, trecând de lacheu, se aruncă în cealaltă trăsură. Aceasta se zgudui puternic. Vizitiul prinse lampa trăsurii ca să nu cadă.

Justin gemu când văzu că îi era luată sub asediu casa. Cei doi tineri din spatele lui deveneau şi mai violenţi. Se întoarse ca o furtună spre Simpkins şi Claiborne, îi despărţi apucându-i de gulere şi îi scutură ca pe nişte pui de căţei.

— Încetaţi aiureala asta, strigă el. Nu mă deranjează dacă vă omorâţi pe peluză, dar nu vreau să văd sânge pe pardoseala mea de marmură. Şi îi împinse afară pe uşă fără să-şi slăbească strânsoarea.

Claiborne aproape se împiedică.

— Dar, domnule, aş fi un soţ foarte bun. Zău că aş fi!

— Îţi mulţumesc, Dick, dar nu eşti genul meu. Am auzit că Simpkins îşi caută un partener de viaţă. Poate că voi doi puteţi ajunge la un aranjament. Şi cu aceste ultime replici îi aruncă afară pe uşă. Cei doi se rostogoliră în jos pe scări şi liniştea se lăsă din nou.

Justin le făcu vesel cu mâna.

— Să mai veniţi în vizită. Mi-ar plăcea să vă mai povestesc despre anii pe care i-am petrecut alături de canibali. Maori sunt un trib fermecător. Sunt cunoscuţi pentru că smulg ochii oricărui om care îi ofensează şi apoi îi mănâncă întregi.

Scuturându-se pe mâini, mărşălui înapoi în casă. Sunetul de bice şi hăţuri care loveau caii frenetic fu urmat de zdrăngăneala roţilor pe caldarâm. Justin se rezemă de uşă, respirând uşurat.

— Ce păcat că nu mai trăim în zilele în care fecioarele erau închise în turnuri de piatră.

Justin îşi ridică încet ochii şi o văzu pe Emily stând ca un elf pe balconul de deasupra, cu picioarele legănându-i-se printre stâlpii balustradei. Era evident că asistase la întregul spectacol.

Privirea lui îi studie curba coapselor care încălecau

balustrada groasă.

— Nu mi-ar face niciun bine, zise el răguşit. Tot eu aş avea cheia.

În acel moment, Lily şi Millicent intrară din salon, pălăvrăgind despre rochiile lor de operă. Justin se uită din nou în sus, dar balconul era gol.

*

Pentru cei care căutau drame cu barzi, Teatrul Regal din Drury Lane era alegerea preferată. Cei care tânjeau după farmecul superior al operei se adunau la Teatrul Regal din Covent Garden. Clădirea fusese o bijuterie strălucitoare a coroanei din Londra, încă de când primele acorduri din *Rinaldo* de Händel răsunaseră pe scena sa. Pe vremea când era doar un băieţel şi stătea prins de pantalonii tatălui său, Justin crezuse că eleganţa lui era un dar ceresc, iar femeile frumoase chiar îngerii lui Dumnezeu.

Simţi iarăşi vechea magie când le conduse pe Lily şi pe Millicent în loja familiei Winthrop. Se aşezară în scaunele roşii din spatele lui, în timp ce orchestra începu să îşi acordeze instrumentele. Penfeld zăbovea pe culoarul îngust de lângă ei, ţinând pelerina lui Justin perfect drapată pe braţ. Ştiind că valetul lui iubea muzica bună, Justin îl invitase ca pe un oaspete, dar el se simţea în mod evident mai bine în rol de suport uman de pelerine.

Peste public se auzi un murmur însoţit de foşnet de satin şi postav. Lojele private şi scaunele de sub ei începeau să se umple. Bucuria lui Justin fu atenuată de un sentiment de teamă. Fireşte, Emily fusese prea ocupată ca să vină la operă împreună cu familia. Împotriva a ceea ce-i dicta raţiunea, o lăsase să vină în compania lui Cecille, însoţită numai de cele două contese.

Se aplecă în faţă şi studie şirurile de loje cu binoclul de operă. Lumina candelabrelor sclipea pe colierele cu diamante şi lanţurile de aur. Femeile arătau ca nişte buchete de flori multicolore lângă însoţitorii lor îmbrăcaţi în negru. Evantaiele lor fluturau ca nişte petale delicate în

vânt.

Justin o văzu în cele din urmă pe Emily într-o lojă aflată pe nivelul de mai jos. Era pe aceeaşi parte cu ei, dar mult mai departe de scenă. Temerile lui cele mai oribile deveniră realitate. Loja era plină la refuz cu tineri admiratori şi fete care sporovăiau ca nişte vrăbii. O zări pe contesă în spatele lojei, trăgând un pui de somn înconjurată de volanele ei negre.

— Domnule, spuse Penfeld, trăgându-l de haină. Începe spectacolul.

Justin îşi coborî binoclul şi se foi nervos pe scaun. Lângă el erau două locuri libere, pentru că mama lui şi Edith se îmbolnăviseră subit, refuzând să recunoască faptul că amândouă urau opera.

— De ce nu stai jos, omule? îl întrebă pe Penfeld, arătându-i scaunele libere.

— O, nu, domnule. Valetul privi cu stoicism înainte, de parcă ar fi încălcat vreo regulă a societăţii dacă s-ar fi uitat la scenă. Nu se cuvine.

Primele note ale uverturii răsunară, şi cortina uriaşă se dădu la o parte. Lily îl bătu uşor pe umăr.

— Pot să împrumut binoclul tău?

— Nu, se răsti el.

Ea se rezemă pe spătarul scaunului cu un icnet lezat.

Lumina candelabrelor se estompă, şi arcadele de pe scenă iluminară decorul. Justin era surd la farmecele muzicale din *Frumoasa fată din Perth,* compusă de Bizet. Şi el era obsedat de altă fată zglobie.

Folosindu-şi binoclul, îşi întoarse privirea de la scenă înspre Emily. Purta o rochie într-o nuanţă palidă de trandafiriu, care se potrivea de minune cu tenul ei; avea părul prins într-un coc în vârful capului.

Justin îşi aranjă binoclul. Icni furios când văzu un cap ciufulit şi roşcat. Cine altcineva putea fi, dacă nu chiar Richard „Dick” Claiborne, bălind peste umerii ei goi? Cineva trecu în faţa lor. Se aplecă peste balcon, întinzându-şi gâtul. Văzu un glob ocular uriaş.

Îşi coborî încet binoclul. Domnul din loja alăturată se

uita urât la el.

— Scena este în direcţia aia, spuse acesta morocănos, arătând cu degetul.

Încuviinţând în loc să-şi ceară scuze, Justin se aşeză înapoi în scaunul lui. Uşa lojei se deschise şi fu izbit de un miros inconfundabil de lavandă.

Şoapta răguşită a lui Suzanne îl făcu să se înfioare.

— Te deranjează dacă eu şi soţul meu stăm în loja ta? Se pare că a noastră a fost ocupată de un văr care a venit în vizită cu familia lui.

Fără să mai aştepte o invitaţie, fosta lui logodnică se aşeză pe scaunul de lângă el, în timp ce soţul ei luă loc în partea din spate a lojei.

— Jalnică reprezentaţie mai e şi opera asta, mormăi el. Nu ştiu ce văd femeile la spectacolul ăsta.

Justin mormăi că e de acord, prea distras pentru a-şi apăra pasiunea lui cea mai mare. În câteva minute, omuleţul spilcuit deja sforăia. Justin îi aruncă lui Suzanne o privire ironică, întrebându-se dacă îşi mai amintea ultima lor noapte dezastruoasă de la operă, când îl numise ticălos fără minte pentru că îşi refuzase moştenirea.

Se foi în scaun. Îşi studie programul. Bătu darabana în balustrada balconului. Când nu mai putu rezista, ridică binoclul şi se uită spre loja lui Emily. Suzanne se aplecă curioasă peste umărul lui, învăluindu-l în parfumul ei. Justin se trezi că priveşte un alt binoclu.

Tresări. Şi Emily îl spiona pe el. Când îşi dădu seama că fusese prinsă, lăsă binoclul să-i cadă în poală şi se uită fix la scenă, de parcă ar fi fost fascinată de cântecul primadonei plinuţe. Justin îşi coborî binoclul şi simţi cum i se întinde un zâmbet pe chip. Se lăsă pe spate şi îşi puse lejer braţul pe spătarul scaunului lui Suzanne.

— Nu pot să văd, scânci Millicent.

— Suntem la operă, Millie, spuse el. Nu trebuie să vezi. Trebuie doar să asculţi.

Îndrăzni să se uite cu coada ochiului. Emily se uita din nou la ei. El înclină capul spre Suzanne, ca şi cum i-ar fi făcut o destăinuire intimă.

Tocmai când actul I ajunse la punctul culminant, în loja lui Emily se porni o agitaţie. Justin luă binoclul. Mai mulţi tineri se furişau pe lângă contesa care moţăia, probabil ca să plece în căutarea unui divertisment mai revigorant şi interzis, cum ar fi un cabaret. Emily şi Claiborne rămaseră singuri în rândul din faţă.

Justin se ridică în picioare, ignorând protestele surorile sale. Aria crescu în intensitate, făcând să tremure cristalele candelabrelor. Degetele lui Justin se încleştară pe mânerul binoclului când îl văzu pe Claiborne aplecându-se deasupra lui Emily. Ea îl lovi cu evantaiul. Fără să se lase speriat, el o prinse de talie şi o sărută pe gât.

Soprana trase o gură de aer şi exact în acea perioadă de linişte perfectă care marca trecerea de la o notă muzicală la alta, Justin trânti jos binoclul şi strigă:

— Fir-ar să fie! M-am săturat!

Capitolul 26

Iar dacă aceste cuvinte pe care ţi le trimit vor fi şi ultimele, nu îndrăznesc să le înmoi cu nimicuri sau jumătăţi de adevăr...

Toţi ochii din sala de operă se întoarseră spre Justin, până şi privirea şocată a primadonei. Bărbia ei dolofană tremura. Tenorul interveni rapid, dar vocea lui magnifică şovăi, şi toată lumea fu uşurată când veni pauza. Publicul era mai fascinat de reprezentaţia scandaloasă a ducelui de Winthrop.

Cortina începu să se lase peste scenă. Penfeld se întinse după poalele redingotei stăpânului său, dar era prea târziu, pentru că Justin deja sărise peste balustradă, aterizând în loja de mai jos. Publicul icni, apoi începu să se ridice de pe scaune ca să nu piardă acest moment scandalos.

Justin coborî în viteză treptele largi de marmură care duceau în hol, ignorând mulţimea de oameni care roiau în jurul lui. Priveliştea îi era incomodată de nişte coloane uriaşe, dar o văzu pe Emily imediat, de parcă ar fi fost singura femeie de acolo.

Vocea lui răsună cu ecou în holul spaţios.

— Emily!

Pălăvrăgeala se stinse într-un murmur tensionat.

Emily continuă să meargă, dar pantofii ei delicaţi şi trena îngustă o forţau să înainteze cu mici paşi. Mulţimea făcu cărare între ei, îndepărtându-se de privirea periculoasă a lui Justin. El o prinse din urmă cu uşurinţă.

Se opri în spatele ei.

— Ia-ţi pelerina! Mergem acasă.

— Eşti nebun. Nu plec nicăieri cu tine.

— Am spus să-ţi iei pelerina, tună el.

Mulţimea îi urmărea în tăcere.

Emily se răsuci pe călcâie, cu ochii ei negri scăpărând de furie.

— Şi dacă n-o s-o fac? Îşi umezi repede buzele întredeschise. Ce-ai de gând să faci? Să mă baţi?

Foşnindu-şi fusta într-un gest sfidător, îi întoarse spatele şi porni mai departe. Justin rămase nemişcat o clipă, apoi traversă distanţa dintre ei din doi paşi. O apucă de braţ şi o întoarse, smucind-o spre el.

Apoi îi vorbi numai ei, cu un uşor accent neozeelandez.

— Mergem acasă. Acum… poţi merge singură sau te pot căra pe umăr. Pentru mine nu contează absolut deloc.

Emily se făcu albă la faţă, în afară de petele roşii din obraji. Pieptul i se ridică şi cobora de furie, dar ceva din ochii lui o avertiză că nu era o cacealma. Îşi coborî privirea spre nasturii lui şi strânse din buze în semn de răzvrătire.

— Domnule, pelerina dumneavoastră! Penfeld îi aruncă pelerina.

Justin o prinse cu o mână şi o aruncă peste umerii lui Emily. Doi lachei deschiseră uşile duble, aurite, lăsând să intre un val de frig. În timp ce ducele îşi conducea pupila

afară în noapte, bârfele explodară în holul operei.

*

Începu să ningă încet. Fulgii de zăpadă se aşezau în părul lui Justin când o conduse pe Emily la trăsura care îi aştepta. Ea se aruncă pe bancheta lată din faţa lui şi adoptă o expresie posacă. Împinse pelerina lui elegantă de pe umeri, deranjată de căldura pe care i-o oferea. Mirosea a căldură şi a condimente, exact ca parfumul lui Justin. La fel ca pielea lui goală, încălzită de soarele de pe insulă. O şuviţă de păr îi căzu din cocul perfect; ea o dădu enervată la o parte.

Trăsura se puse în mişcare. O bucată de timp merseră cufundaţi într-o tăcere mormântală. Emily se uita la fereastra acoperită de perdea. Justin se uita lung la ea. Îi putea simţi căldura acuzatoare a privirii.

Trăsura începu să pară din ce în ce mai mică, cu fiecare cotitură pe care o lua. Erau adăpostiţi de noaptea de iarnă prin strălucirea confortabilă a felinarului şi căldura care emana din sobiţa cu cărbune de la picioare. Cumva, Justin părea mai mare, mai copleşitor. Ţinea braţele încrucişate la piept şi picioarele lungi relaxate şi întinse înainte într-o postură plină de aroganţă. Simţurile ei erau tulburate de sunetul respiraţiei lui, de căldura şi de mirosul lui masculin. Tensiunea era palpabilă în aerul dintre ei.

Când nu mai putu suporta tăcerea, Emily i se adresă:

— Nu te interesează că jumătate din Londra te crede nebun?

Justin o privi cu flăcări în ochi.

— Mai bine decât să creadă despre tine că eşti o uşuratică neruşinată.

Ea icni, deranjată de acuzaţia aceea nedreaptă.

— Ce s-a întâmplat, Justin? Te deranjează faptul că bărbaţii mă găsesc atrăgătoare? Pentru că el a îndrăznit să mă trateze ca pe o femeie, nu ca pe un copil?

El pufni.

— Mi-e greu să-l consider bărbat pe broscoiul ăla

pistruiat.

— Având în vedere că ne spionai atât de îndeaproape, probabil că i-ai numărat toţi pistruii. Uşuratica ta nu era destul de interesantă pentru tine sau eşti unul dintre acei oameni destrăbălaţi care se excită când îi spionează pe alţii?

Ochii lui se întunecară.

— Ce vă mai învaţă la Foxworth zilele astea… scrierile lui de Sade? Ai primit o educaţie destul de vastă, draga mea.

— Nu la fel de vastă ca a ta, sunt sigură.

El îi răspunse printre dinţi:

— Când ajungem acasă, vei merge direct în camera ta. Nu voi mai tolera nicio insolenţă de-a ta.

Emily aproape ţipă.

— Nu-mi poţi spune ce să fac. Nu eşti tatăl meu!

Cuvintele ei atârnară în aer. Justin rămase nemişcat. Un licăr melancolic îi apăru în ochi. Apoi un zâmbet de profundă uimire îi curbă buzele.

— Vai, să fiu al naibii! Nu sunt, nu-i aşa?

Apoi se aruncă asupra ei. Străbătu distanţa dintre ei cu eleganţa unei feline care vânează, împingând-o pe bancheta moale. Gura lui îi acapară buzele într-o abdicare păcătoasă, ca o ispită întunecată şi dulce. Limba lui îi devora gura, şi întinse mâna ca să stingă lampa din interior, lăsând-o pe Emily să se înece cu gustul şi parfumul lui, să-i simtă mâinile fierbinţi şi aspre pe umerii ei goi. Întunericul îl transformă într-un străin periculos. Atingerea lui o făcea să ia foc. Nu se putea lupta cu el. Nu putea decât să se agaţe de el, să-i lovească pieptul cu pumnii ei mici şi neajutoraţi.

Nu doar că nu-l mai recunoştea. Nu se mai recunoştea nici pe ea. Cine era desfrânata asta care gemea şi îl trăgea de păr, ca să-l aducă mai aproape de ea şi să adâncească sărutul? Corpurile lor alunecară pe catifeaua bogată în jos, spre o plăcere interzisă.

El murmura cuvinte tandre pe buzele ei. Întinse mâinile sub fusta ei, atât de nerăbdător din cauza dorinţei, că deveni neîndemânatic. Ea îşi ridică şoldurile ca să-l ajute

şi ajunse sub el, cu rochia ridicată în jurul taliei, cu coapsele desfăcute, cu jartierele şi ciorapii într-un abandon seducător. Un cuvânt, o rugăminte sau un blestem îi scăpă pe buze lui Justin când îi atinse feminitatea.

Când degetele lui frumoase şi puternice se strecurară pe sub materialul pantalonaşilor şi o atinseră, Emily, care se mândrise atât de mult timp cu independenţa ei, îşi ascunse faţa în cămaşa lui, incapabil să facă faţă gândului că nu-i putea refuza nimic acestui bărbat. Nimic.

Un val de plăcere îi străbătu corpul când începu să o mângâie cu degetele lui abile. Prea curând parcă, simţi că se apropie primul nor de extaz. Un strigăt uşor îi scăpă printre buze atunci când o făcu să ajungă la climaxul dulce şi aprig, care îi zgudui pe amândoi.

Parcă pentru o eternitate nu se mai auzi nimic în interiorul trăsurii în afară de respiraţiile lor sacadate în întuneric. Încet, intrară în joc şi alte senzaţii: mişcarea legănată a trăsurii, zăngănitul roţilor pe caldarâm, sunetul hăţurilor care pocneau în aerul rece de iarnă.

Sentimentul amar de vinovăţie îl copleşi pe Justin. Emily se afla la pieptul lui, ca o creatură mică şi fragilă, frământând între degetele ei materialul jiletcii sale. Nu-şi dorise niciodată să o umilească, ci să o încânte cu atingerea lui. Trupul ei fu zguduit de un frison, iar el o prinse cu un braţ, stăpânit dintr-odată de dorinţa de-a o proteja.

„Ai grijă de îngeraşul meu, Justin! Jură!”

Nici măcar amintirea morţii lui David nu fusese suficientă ca să stingă focul care ardea în vintrele sale. Ea zăcea la fel de încrezătoare ca un pisoi în braţele lui. Cât de uşor ar fi fost să-i dea jos lenjeria. Să-i despartă coapsele, să-şi desfacă nasturii pantalonilor, eliberând acea parte din el care îl durea să o posede ca pe cea mai obişnuită femeie uşoară, pe bancheta trăsurii. Simţea că, dacă ea nu l-ar fi oprit, s-ar fi cufundat amândoi într-un abis de plăceri erotice care avea să le aducă pieirea.

Ochii lui Emily se deschiseră. Chiar şi în întuneric aveau o strălucire luminoasă.

— Asta a fost în locul unei bătăi zdravene sau ai de gând să mă baţi mai târziu?

Justin izbucni în râs. Disperat, îşi trecu o mână prin păr.

— Am fost atât de dur cu tine?

— Îngrozitor, şopti ea. O să am grijă să nu fiu cuminte mult mai des.

— Nu cred că sărmana mea inimă ar suporta aşa ceva.

Dar nu inima lui fu cea care îngheţă în semn de protest când se întinse şi, cu mâini tremurânde, trase pelerina peste ea. Nu avea încredere suficientă în el însuşi că-i va putea trage ciorapii, că-i va putea închide jartierele dantelate sau că-i va putea aranja fusta, ca să-i acopere coapsele. Nici măcar nu avea încredere să se uite la ea.

Se cufundă înapoi în scaunul lui şi trase la o parte perdeaua ferestrei, ca să se uite afară. Trecură pe lângă un şir de magazine elegante. O rază subţire de lumină străpungea norii încărcaţi de zăpadă.

Emily se ridică în şezut, trăgându-şi pelerina în jurul umerilor. Şuviţele din coc îi atârnau pe frunte. Le suflă ca să le îndepărteze din ochi.

— Poate că Tansy a tratat cu neglijenţă anumite aspecte ale educaţiei mele, dar aveam impresia că este mai mult. Se uită spre poala lui, apoi înapoi la el. Mult mai mult.

Justin îşi dădu seama atunci că zidul pe care voia să-l ridice între ei făcând apel la decenţă sau la alte scuze nu ar fi fost decât o structură fragilă, uşor de distrus cu pasiunea lui egoistă. Dacă rămânea, avea să fie forţat să ridice o barieră dincolo de care nu mai avea cum să treacă – ura lui Emily. Mai degrabă n-ar mai fi văzut-o niciodată decât să o vadă privindu-l cu dezgust, din cauza unui act îngrozitor pe care îl înfăptuise odinioară, într-un moment de disperare.

Nu cunoştea alt mod prin care să-i spună asta, decât direct şi poate pe un ton aspru.

— A fost o greşeală să rămân aici. Ar fi trebuit să mă întorc în Noua Zeelandă imediat după ce te-am găsit.

Un strigăt de bucurie ţâşni de pe buzele ei.

— Am fost foarte fericiţi acolo, nu-i aşa? Ştiu că putem fi din nou fericiţi. De-abia aştept să-i văd faţa lui Trini când va vedea că ne-am întors împreună. Şi Dani…

— Mă duc înapoi singur.

Trăsura încetini deoarece ajunse într-un loc aglomerat de pe Oxford Street. Justin îl auzi pe vizitiu mormăind o înjurătură când trebui să se strecoare printr-un culoar îngust laolaltă cu altă trăsură.

— De ce? întrebă ea în şoaptă.

— Băştinaşii au nevoie de mine. Cuvintele păreau lipsite de conţinut, chiar şi pentru el.

Ea îngenunche pe podea între picioarele lui. Mantia îi alunecă de pe umeri, dezvelindu-i luciul de alabastru al pielii. Privirea ei sfâşietoare îi cerceta chipul.

— Dar de ce ai nevoie, Justin?

Înnebunit de cât de aproape era de el, îi prinse posteriorul în mâini şi o trase deasupra lui, lipind-o de mădularul lui excitat.

— De asta, spuse el răguşit. De asta am nevoie.

Emily refuză să se lase descurajată de cruzimea lui. Un zâmbet trist şi dulce îi atinse buzele.

— Pentru un pumn de monede, poţi să găseşti asta în braţele oricărei străine. Îi mângâie cu blândeţe obrazul. Dar cum rămâne cu tandreţea, Justin? Cum rămâne cu iubirea?

Justin îşi suprimă un geamăt. Pasiunea şi curajul ei îl uimeau. La cât de mult o dorea, nu o putea lăsa să-i ofere darul de care nu avea să fie niciodată demn.

Îi legă cu blândeţe pelerina sub bărbie.

— Odată ai spus-o mai bine decât m-aş putea exprima eu vreodată. Nu am niciun drept.

— Niciun drept la ce, Justin? Niciun drept la fericire?

Se întoarse spre fereastră, urându-l pe bărbatul rece pe care îl văzu reflectat în geamul gros.

Emily se rezemă pe spătarul banchetei, cu ochii periculos de lucioşi.

— Deci te întorci în Noua Zeelandă. Iar eu trebuie să rămân la Grymwilde şi să trăiesc din mila ta.

— Nu e milă. Îţi sunt dator.

— Pentru ce? Pentru că l-ai omorât pe tata?

Stomacul i se strânse de parcă l-ar fi înjunghiat cu un cuţit înroşit în foc. Se uită la ea.

— Ştiu că te învinovăţeşti, zise ea. Tu şi prietenul tău inteligent, Nicky, aţi fost cei care l-aţi convins să investească moştenirea mamei mele în mica voastră aventură. Dar tata a fost dintotdeauna un pic mai visător. Era convins că după fiecare colţ se putea ascunde un curcubeu. Dacă n-ar fi fost vorba de aur, ar fi fost diamante în Africa sau seminţe de arbore de cauciuc din India. Nu e vina ta că s-a dus şi s-a întâmplat să moară făcând asta.

Justin închise ochii, regretând că nu avea să primească niciodată din partea ei singurul lucru de care avea cu adevărat nevoie – iertare.

— Am un viitor luminos în faţă, nu-i aşa? întrebă ea cu sarcasm. Să putrezesc în casa aia cu Lily, Millie şi Edith. Să mă căsătoresc cu un tip plicticos pe nume Horatio sau Humphrey, care să poarte noaptea o bonetă cu ciucure.

El se forţă să-i vorbească lent, pe un ton complet lipsit de pasiune.

— Vrei să-ţi prezint un alt viitor? Vrei să te duc acasă şi să mă culc cu tine chiar acum? Desigur, în zori va trebui să te trezeşti ca să-ţi împachetezi lucrurile, pentru că amanta mea nu poate locui în aceeaşi casă cu femei respectabile ca mama şi surorile mele. Ea păli, iar el se forţă să continue: Asta vrei? Să trăieşti ca mine? Ca o proscrisă? Vrei să te compromit în noaptea asta ca să nu te mai vrea niciun bărbat?

— Deja ai făcut-o, strigă ea. Îşi coborî capul, luptându-se să rămână calmă. Lacrimile ameninţau să-i alunece de pe genele mătăsoase, preţul plătit pentru cuvintele lui groaznice. Nu trebuie să fiu amanta ta. Te-ai putea însura cu mine.

Justin ştia că şi-ar fi înghiţit cuvintele dacă ar fi ştiut adevărul. Tăcerea lui îi condamnă pe amândoi. Îi văzu privirea întunecându-se la fel cum ştia că şi visurile lui se ofileau sub ameninţarea realităţii.

— La naiba cu bunătatea, Justin Connor! N-o să mai fiu părăsită. Dacă cineva pleacă de data asta, aceea voi fi eu.

Înainte să-şi dea seama ce avea de gând să facă, ea îi aruncă pelerina în faţă şi se repezi spre mânerul uşii. El se eliberă, dar era prea târziu. O explozie de aer rece ca gheaţa îl lovi în faţă. Emily sări din trăsura care mergea într-un nor trandafiriu, apoi o luă la fugă, repezindu-se printre cupeuri şi trăsuri cu priceperea unui copil de stradă.

Justin sări din trăsură după ea şi auzi un „Hoo!” uimit în spatele lui, venind din partea vizitiului. Se aruncă în faţa unui omnibus, luptându-se să n-o piardă din vedere pe Emily. Era ceasul la care se terminau piesele de teatru şi spectacolele de operă, aşa că străzile erau pline de oameni şi trăsuri.

— Ai grijă pe unde mergi, şefule! Trecem! tună o voce entuziastă. Odată ce aruncase avertismentul, vizitiul omnibusului ridică biciul şi lovi perechea de cai din faţa sa.

Animalele ţâşniră înainte. Copitele lor de fier îl făcură pe Justin să se dezechilibreze. Sări înapoi, ca să nu fie strivit. Când vehiculul trecu mai departe, vizitiul îşi înclină batjocoritor pălăria spre ceilalţi vizitii care îl înjurară.

Justin căută cu disperare prin mulţime. Emily nu se vedea nicăieri. Blestemă. Emily era mai proastă decât el, dacă îşi închipuia că o s-o lase să dispară iarăşi din viaţa lui. Fulgii de zăpadă îngheţaţi îi loveau obraji. Ferindu-se de şarete şi trăsuri, ajunse la capătul străzii. Privirea îi fu atrasă de o pată de culoare roz, căzută pe caldarâm, încetini şi se aplecă să o studieze.

Era un singur pantof trandafiriu, zdrobit de roţile masive ale unui omnibus.

*

Într-o noapte de iarnă, salonul doamnei Rose era un loc cald şi primitor în care îţi doreau să te afli. Satisfacerea bărbaţilor era mijlocul prin care îşi câştiga existenţa, dar şi o plăcere de-a ei. Salonul ei semăna mai degrabă cu o casă

veselă, decât cu un bordel, deoarece şireata doamnă îşi dăduse seama că domnii care îi călcau pragul nu veneau neapărat pentru satisfacerea nevoilor fizice.

Veneau ca să stea într-o atmosferă destinsă, să renunţe la ţinutele scrobite şi să se întindă pe scaune moi, printre perne. Veneau ca să-şi sprijine picioarele pe taburete şi să fumeze pipe şi ţigări, pentru că soţiile lor nu le permiteau acest obicei decât în cele mai întunecate colţuri din propriile case. Cei mai mulţi veneau să le audă pe fete râzând la glumele lor şi să se simtă din nou tineri şi chipeşi.

Acalmia dulce care se lăsase peste salon în această noapte de vineri nu le deranja pe doamna Rose sau pe fetele sale. Ştiau că atât salonul, cât şi dormitoarele de la etaj aveau să fie pline după ce domnii care tocmai ieşiseră de la teatru sau operă aveau să-şi conducă soţiile acasă.

O ceaţă de fum plutea în cameră. Un domn corpolent se odihnea înaintea focului, citind *Times,* în timp ce doamna Rose îi masa degetele de la picioare. Un bărbat oacheş stătea întins pe divan, bând un coniac şi mângâind absent o femeie care-i stătea în poală. O fată într-o robă diafană stătea singură la pian, interpretând alene melodia *Beautiful Dreamer.*

Uşa din faţă se deschise brusc. O explozie de vânt rece şi un val de fulgi intrară ca un vârtej în salon.

— Închide uşa aia blestemată! E al naibii de frig afară, ţipă fata de la pian.

Când uşa nu se închise, îşi ridicară toţi privirile şi văzură o creatură udă, desculţă şi tremurând într-o rochie subţire de mătase. Nu purta mantie sau pelerină. Zăpada îi îngheţase în părul încâlcit.

— Sfinte Dumnezeule, ce-a păţit sărmana fată? strigă domnul corpolent.

— A fost atacată? strigă fata de pe bancheta pianului. Nicio crimă nu era mai atroce pentru fetele doamnei Rose decât violul. De ce ar lua un bărbat cu forţa ceea ce ele ofereau de bunăvoie?

— Să aducă cineva o pătură, porunci doamna Rose.

Bărbatul cu ochi negri de pe divan îşi scoase degetele elegante de sub fusta însoţitoarei sale şi o împinse din poala lui.

— Ia te uită ce-a adus pisica!

— Ce, dragule?

— Nu contează. Du-te în altă parte! Înmuie tonul comenzii sale ciupind-o pe femeie de posterior.

Se ridică şi înaintă, scoţându-şi jacheta imaculată, dar înainte să ajungă la fata care tremura, altă femeie tocmai coborî pe scări, ţinută de mijloc de un bărbat slăbănog ai cărui ochi sclipeau de satisfacţie.

Când se desprinse de cel mai recent client al ei, ochii ei albaştri şi rotunzi se măriră.

— Em? şopti ea. Tu eşti?

— O, Tansy, veni răspunsul jalnic, şi creatura aceea demnă de milă traversă camera în goană şi se aruncă în braţele prietenei sale.

Bărbatul dispăru în umbră. Rânji când văzu întâlnirea celor două. Scoase o ţigară dintr-o cutie de aur şi o aprinse. Inhală profund, savurând traseul leneş al fumului prin plămâni. Nu trebuia să fie neglijent sau grăbit, ca să nu rişte să-şi strice planurile, îşi aminti el. Oamenii morţi au la dispoziţie tot timpul din lume.

Capitolul 27

M-am străduit întotdeauna să văd partea bună din oameni…

Justin stătea pe strada pustie, uitându-se în sus la clădirea de piatră a internatului. De ce paşii lui obosiţi ajungeau să-l conducă întotdeauna aici? În lumina cenuşie a zorilor, clădirea veche părea uitată şi sumbră. Unele lucruri rămăseseră neschimbate de la ultima sa vizită – vopseaua care se descojea de pe obloane, rugina care

mânca stâlpii din fier forjat. Dar alte lucruri se schimbaseră. Ferestrele de la parter fuseseră închise şi bătute cu scânduri, oferind casei un aer de clădire abandonată. Dreptunghiurile întunecate ale ferestrelor de la etaj îl urmăreau cu indiferenţă. Fără să vrea, privirea îi fugi în sus, spre ferestrele de la mansardă. Acum erau toate sparte, şi în timp ce privea, un porumbel sări şi zbură pe cerul dimineţii.

Justin urcă scările până la uşa din faţă, ghetele sale lăsând urme în crusta subţire de zăpadă. Ninsoarea se oprise pe la miezul nopţii, învăluind Londra într-o mantie de gheaţă, bântuită de un vânt care lovea în rafale. Justin amorţise de prea mult timp ca să mai simtă muşcătura frigului.

Îşi scoase mâinile din buzunare şi lovi cu pumnul în uşă. Sunetul răsună în interior a gol, un sunet care îi amplifică disperarea. Cu toate acestea, nu se opri.

— Dumnezeule! veni un strigăt din casa alăturată. Încetează cu loviturile, nebunule! Nu se mai poate odihni omul pe aici?

Justin îl ignoră. Continuă să bată până când încheieturile începură să-i sângereze. Braţele îi căzură fără vlagă pe lângă corp. Îşi ridică gulerul şi dădu să plece.

Tocmai atunci, uşa se deschise încet, cu un scârţâit. O faţă suptă apăru în crăpătura întunecată. Îl trecu un fior pe şira spinării. La început crezu că sub volanele atârnătoare ale bonetei de noapte se ascundea domnişoara Winters, apoi îşi dădu seama că era profesoara mai tânără, Doreen. Fata părea să fi îmbătrânit cu douăzeci de ani de când o văzuse ultima dată.

— Unde e stăpâna ta? întrebă el răguşit. Trebuie să vorbesc cu ea.

— A plecat. Au plecat toţi.

Vocea lui Doreen era la fel de moartă ca a unei stafii. Încercă să închidă uşa, dar Justin o blocă cu piciorul. Ea se uită la faţa lui, apoi ochii îi sclipiră furioşi.

— Tu eşti, nu-i aşa? Tu eşti diavolu’ cu ochii aurii care i-a gonit pă toţi!

Ignorând durerea din gât, Justin îi vorbi pe un ton şi mai apăsat, în speranţa că o va face să cedeze.

— Trebuie să vorbesc cu stăpâna ta. Este absolut necesar. Unde pot s-o găsesc?

— A plecat la o casă de bătrâni. Nici măcar n-a opus rezistenţă când a venit s-o ia. I-ai luat toate puterile cu zvonurile dă le-ai stârnit pă seama ei. Nicio familie decentă din Londra nu şi-ar mai dat copiii în mâinile ei, după ce le-ai împuiat tu capul cu baliverne. Nasul ei pişcat de vărsat de vânt se înroşi. Domnişoara Amelia a avut întotdeauna grijă dă mine, până la sfârşit. Mi-a lăsat mie casa aiesta frumoas'.

Justin ştia că locul acesta văzuse zile mai frumoase. Şi că avea să atârne de gâtul noii sale proprietare ca un ştreang. Îşi trecu o mână prin păr, sfâşiat între milă şi frustrare.

— Poate că mă poţi ajuta. Ai văzut-o pe Emily Scarborough?

Faţa lui Doreen se schimonosi. Justin fu tentat să dea înapoi din faţa răutăţii pure care se citea pe chipul femeii.

— Emily Scarborough! izbucni ea. Dă la ea au început toate astea. Am ştiut întotdeauna că o să ne aducă la sapă dă lemn. Singuru' loc în care aş vrea s-o văd pă nemernica aia e arzând în iad!

Încercă să-i trântească uşa în nas. Justin o prinse de umeri şi o scoase afară pe prag, lipind-o de balustrada de fier. Cămaşa ei de noapte flutura în vânt.

— Tu eşti cea care a aruncat-o de pe vapor, nu-i aşa? Da, tu eşti. Mi-a spus totul despre asta. Aşa că, dacă nu vrei să aduc poliţia şi să te acuz de tentativă de crimă, te sfătuiesc să-mi răspunzi la întrebări.

Pistruii lui Doreen ieşiră în evidenţă pe obrazul ei din ce în ce mai palid. Justin îi simţea respiraţia urât mirositoare. Epuizarea îl făcea să se comporte imprudent. O scutură puternic şi o făcu să icnească.

— N-am văz't-o. N-am mai văz't-o din ziua-n care v-am adus-o.

Deşi se aşteptase la acest răspuns, dezamăgirea pe

care o simţi fu la fel de chinuitoare. Încercă să se concentreze. La cine din Londra s-ar ascunde Emily?

— Dar cealaltă fată? Servitoarea pe care o cheamă Tansy? Ştii ce s-a ales de ea?

Doreen îşi linse buzele subţiri cu o răutate lascivă.

— Asta ştiu. S-a apucat dă meseria pă care o avea-n sânge. Oferă plăceri domnilor, în casa unei cucoane.

— Ce casă?

— Nu ştiu.

Justin deveni şi mai deprimat. Respingerea lui o făcuse pe Emily să fugă în braţele altui bărbat? Îşi slăbi strânsoarea.

Doreen profită de lipsa lui de concentrare, se întoarse şi fugi înapoi în casă. Uşa se trânti, iar el auzi zgomotul zăvoarelor trase.

Sigur că minţise, îşi ridică pumnul, hotărât să spargă uşa dacă trebuia. Dar mâna îi căzu încet pe lângă corp. N-avea să o ajute cu nimic pe Emily faptul că el ajungea la închisoare pentru crimă.

Îşi ridică gulerul ca să se apere de frig şi porni pe stradă fără o ţintă anume.

*

— Ei bine, ce părere ai? Ţi se potriveşte tare bine, nu-i aşa?

Emily îşi trecu degetul pe sub ochi, întinzându-şi linia de creion negru.

— Arăt ca un raton american.

Oftând, Tansy scuipă într-o batistă şi-i tamponă obrazul. Emily se trase deoparte, dar Tansy îi prinse o şuviţă şi o ţinu locului.

— Gata. Ţine-ţi mâinile departe de faţă sau va trebui s-o luăm de la început.

Emily se privi cu severitate în oglindă.

— Urăsc volanele. Se uită la reflexia lui Tansy cu ochii rugători. N-aş putea fi un personaj mai exotic? O prinţesă nubiană? Sau poate o fată din harem?

— Ai pielea niţel cam albă ca să fii o nubiană şi costumul de harem i-a fost promis lui Peggy pentru săptămâna asta. Tansy o ciupi puternic de obraji. Nu te mai agita. Doamna Rose spune că visul oricărui bărbat e să aibă o şcolăriţă îmbrăcată în volane.

Fiecare bărbat în afară de unul, se gândi Emily cu tristeţe. Înghiţi cu greu.

— Cine sunt eu să o contrazic pe doamna Rose?

Chiar aşa, cine era? Noaptea trecută, stăpâna durdulie a casei îi oferise adăpost din faţa furtunii de parcă ar fi fost fiica ei de mult pierdută. Îi ştersese lacrimile, o culcase în patul lui Tansy, acoperind-o cu o pilotă groasă şi agitându-se în preajma ei cu un devotament care l-ar fi făcut chiar şi pe Penfeld să pară neglijent.

Tansy întinse apoi nişte cercuri de ruj pe obrajii lui Emily. Când o uşă se trânti în camera alăturată, Emily tresări şi Tansy îi întinse o dungă de ruj până la tâmplă. Chicotitul unei femei fu urmat de un geamăt gutural şi apoi de scârţâitul ritmic al patului care se lovea de perete. Privirile li se întâlniră în oglindă.

— O, nu, gemu Tansy. O luăm de la capăt. Eu îţi tot pun roz în obraji, dar culoarea se duce imediat. Îşi odihni uşor mâinile pe umerii lui Emily. Eşti sigură că asta vrei, Em? Nu este prea târziu să te răzgândeşti.

Dacă asta îşi dorea? Să fie, în sfârşit, liberă? Să-şi plătească singură casa şi masa la doamna Rose, din propriul ei buzunar şi să nu depindă de bunătatea altcuiva? Să nu fie îndatorată nici unui bărbat – mai ales nu lui Justin Connor? Până şi Penfeld fusese nevoit să facă ceva ca să-şi câştige independenţa, să scape de o viaţă pe care nu o mai putea suporta. Cu siguranţă că şi ea putea găsi în sufletul ei la fel de mult curaj. Tansy greşea. Fusese prea târziu să se răzgândească din primul moment în care îşi văzuse tutorele.

Din camera de alături se auzi un geamăt gutural, apoi linişte. Peretele nu se mai zguduia. Emily închise ochii strâns. Când îi deschise, erau mai întunecaţi.

— Sunt gata.

Un pumn izbi în uşa închisă. Emily tresări atât de puternic, că aproape căzu de pe scaun.

— Fir-ar să fie, ai răbdare, strigă Tansy la oricine ar fi fost afară şi trăgând o oală de ceramică dintr-un dulap.

În timp ce deschidea uşa, se auzi voce nemulţumită de sex masculin.

— La dracu', Tansy, nu din nou. Dă ce nu pot folosi closetu', ca toată lumea? Sau stai prea mult pă spate în pat?

Emily nu vedea cu cine vorbea, dar ar fi recunoscut oriunde vocea aia răguşită. Ridică marginile feţei de masă, căutând un loc unde să se ascundă.

Tansy îşi înclină oala.

— Goleşte-o sau ţi-o torn în cap, Barney.

Un braţ vânjos apăru de după uşă şi o scăpă de povară.

— Curvă înfumurată, murmură el. Mă costă salariu p-o săptămână ca s-am parte dă ceea ce obţineam gratuit în dulapul dă lenjerie dă la Foxworth.

Necăjindu-l cu un zâmbet care ar fi topit şi o sculptură de gheaţă, Tansy îşi ridică piciorul ei bine proporţionat şi-l frecă de lemnul uşii.

— Dar plăteşti în continuare, nu-i aşa?

Mişcarea ei provocatoare lăsă uşa să se deschidă larg, şi Emily se trezi uitându-se în ochii lacomi şi mici ca ai unui porc.

Barney Dobbins rămase cu gura căscată. Oala de noapte se înclină într-un unghi periculos.

— Hei! Ea ce caută aci?

Tansy îl îmbrânci.

— Nu-ţi bate capul! Oricum costă mai mult decât ai tu.

Îşi şterse buzele umede cu dosul palmei. Emily se cutremură.

— Nu conta pă asta, spuse el. De acu' o să-ncep să strâng bănuţii. Am vrut să am parte dă ea dă mult timp, dă prea mult timp.

Tansy trânti uşa în faţa lui vicleană.

Emily îşi puse o mână peste gură. Grozăvia hotărârii pe care avea s-o ia o doborî cu un val de panică. Dar era prea târziu. Tansy deja îi pudra nasul şi o îndrepta spre uşă, împingându-i ceva în mână.

Ameţită, se uită în jos şi descoperi că ţine în mână o acadea roz.

— Ce trebuie să fac cu asta? întrebă ea, derutată.

Tansy o împinse cu blândeţe spre scări.

— Păi să o lingi, ce altceva?

*

Mai târziu în noaptea aceea, când se întoarse la Grymwilde, Justin văzu că toate lămpile fuseseră stinse, cu excepţia celor din salon. Se întoarse instinctiv spre strălucirea blândă a luminii, ştiind că alinarea din partea familiei sale era mai bună decât niciuna.

Niciunul din ei nu îndrăzni să-i vorbească în momentul în care se trânti într-un fotoliu şi-şi frecă barba.

Acul mamei sale înţepă liniştit pânza înflorată pe care o broda.

— Dacă nu cumva ai dobândit nişte gusturi speciale în privinţa parfumurilor cât ai stat în Noua Zeelandă, fiule, aş îndrăzni să spun că miroşi ca o casă de proastă reputaţie.

— La fel ai mirosi şi tu, după ce ai fi vizitat fiecare bordel din Londra, în ultimele douăsprezece ore.

— Dumnezeule, spuse ea sec. Câtă virilitate!

Lily şi Millicent roşiră ca nişte trandafiri gemeni. Edith îşi îngropă nasul şi mai adânc în romanul pe care îl citea. Justin îi aruncă mamei sale o privire întunecată.

— Poate ar trebui să discutăm asta în particular.

Ducesa îi zâmbi senină.

— Surorile tale sunt căsătorite, nu-i aşa? Dacă nu doresc să audă ce am de spus, se pot duce în paturile lor, alături de soţii lor. Îşi puse broderia peste genunchi şi se uită făţiş la Justin. Sunt mai interesată de ce crezi că pupila ta ar fi ales o astfel de ocupaţie dezgustătoare. A fost, poate, sfătuită să o apuce pe calea asta?

Justin fu şocat de francheţea mamei sale. Toată inteligenţa şi personalitatea pe care le ascunsese în aceşti ani îi sclipeau acum în ochii cenuşii. Trebuie să fi fost uimitor de drăguţi în tinereţe, îşi zise el, ca nişte cioburi ceţoase de sticlă. Sufletul lui vinovat nu putea suporta privirea ei directă.

Se ridică şi se duse la şemineu. Un străin ciufulit, cu ochii pustiiţi se uita la el din sticla coşului de fum.

— Nu am atins-o. Îşi lăsă capul în jos, dispreţuind minciuna pe care o spusese. Nu am compromis-o, adăugă el.

— Poate că ar fi trebuit, declară mama lui. Atunci poate n-ar mai fi fugit.

Justin se răsuci pe călcâie, cu ochii măriţi, dar mama lui îşi întorsese atenţia asupra broderiei. În tăcerea ciudată care se lăsase, Lily începu să cânte încetişor un cântecel ridicol despre albine şi cum zboară ele din floare în floare.

Justin explodă, enervat. Se întoarse spre ea.

— Vrei să încetezi cu lălăiala asta îngrozitoare?

Lily tresări.

— Îmi pare tare rău. Toată conversaţia asta despre preocupări desfrânate mi-a amintit de grădina doamnei Rose, din Mayfair.

Justin nu făcu legătura între preocupările depravate şi grădina unei cucoane din elegantul cartier Mayfair. Mama lui dădu din cap cu înţelepciune.

— Este o casă în toată regula. Clienţii sunt numai din înalta societate.

Încet, Justin începu să înţeleagă.

— E un bordel în Mayfair? De unde ştii?

Mama lui clipi la el.

— Păi, îl frecventa tatăl tău. Numai în zilele de vineri, desigur. Sâmbetele le păstra pentru mine.

Un cântec sălbatic de speranţă îi încântă inima lui Justin. O ridică pe Lily şi o sărută direct pe gură.

— Îţi mulţumesc, prostuţă scumpă. Dacă o găsesc, jur că-l voi face pe Herbert secretar-general la Winthrop. Apoi o lăsă la loc pe scaun şi se repezi spre uşă.

— Asta e foarte frumos pentru Millicent, strigă Lily după el. Dar cum rămâne cu Harvey al meu?

*

Degetele lui Emily se încleştară pe lemnul neted al balustradei în timp ce cobora în spatele lui Tansy. Salonul doamnei Rose părea mult mai aglomerat decât în noaptea trecută. Râsete bărbăteşti se amestecau cu chicoteli şi glasuri femeieşti. O fată îmbrăcată într-un costum galben de balerină interpreta îngrozitor la pian o arie din Bach. O înţepau ochii din cauza fumului care învăluia camera.

În afară de fum, se mai simţea un amalgam de parfumuri greţos de dulci. Pe lângă ele trecu un cuplu care se săruta.

Doi lachei voinici flancau uşa din faţă, iar chipurile lor pline de cicatrici păreau total nepotrivite sub perucile pudrate. Tansy o asigurase că doamna Rose nu făcea niciodată „comerţ dur”. Şi cu cei doi buldogi care stăteau de pază la uşa ei, Emily înţelegea de ce.

Emily îngheţă când privirea îi căzu pe un bărbat cu ochi negri care stătea rezemat de poliţa din marmură neagră a şemineului. O trase pe Tansy de fustă, făcând-o să se oprească brusc.

— În cunosc pe bărbatul acela. L-am întâlnit în parc. Cine este?

Tansy îi răspunse în şoaptă:

— E extrem de bogat. Unii spun că e mai bogat chiar decât regina. Trăsăturile ei frumoase deveniră dure, oferindu-i lui Emily o idee despre cum avea să arate peste câţiva ani de practicat această meserie. Dar îţi spun din experienţă că are foarte multe întrebuinţări pentru lavalierele alea drăguţe de mătase pe care le poartă – şi niciuna nu e decentă. Stai departe de el. E dincolo de ce poţi suporta acum.

Emily bănui că până şi bărbatul cărunt care moţăia în poala doamnei Rose era dincolo de pragul ei de suportabilitate. Se demoraliză şi mai mult când Tansy îi

făcu cu ochiul şi se îndepărtă, lăsând-o să se descurce singură.

Se cufundă pe un divan aflat la umbra scărilor şi linse nervoasă acadeaua. Albul feciorelnic al fustei îi ajungea în dreptul gleznelor într-un nor diafan atât de transparent, că se puteau vedea jartierele de dantelă care îi ţineau ciorapii de mătase. În picioare avea pantofi albi, fără toc. Doamne, ce-ar spune tatăl ei dacă ar putea să o vadă acum? Poate că, dacă stătea foarte nemişcată, n-o va observa nimeni.

Speranţa ei muri când un domn corpolent veni agale spre ea. O privi prin nişte ochelari antici, iar ochii i se opriră mai mult pe pieptul ei.

— Măi, măi, ce fetiţă drăguţă eşti, spuse el. Ţi-ar plăcea să stai în poala unchiului George?

Emily supse zgomotos din acadea şi refuză să răspundă. Îşi dădu seama că asta fusese o greşeală, pentru că ochii lui lacomi îi urmăriră forma buzelor, atunci când ţinuse acadeaua în gură.

— Eşti timidă? Ce minunat! Unchiul George pur şi simplu adoră fetiţele timide. Chicoti şi încercă să se aşeze pe divan lângă ea. Vrei să te dai mai la o parte, ca să-mi faci loc? N-aş vrea să-ţi dau o bătăiţă pentru că ai fost neruşinată.

— Îmi pare rău, unchiule, locul acesta e ocupat.

Vocea care se auzi era calmă şi glacială, ca o gheaţă lină. Emily privi în sus la umbra străinului cu ochi negri pe care îl întâlnise în parc.

Unchiul George îşi îndreptă spatele pufnind şi mormăind în semn de protest. Cu o graţie batjocoritoare, străinul întinse mâna şi aprinse un chibrit de nasturele de alamă de pe vesta lui George. Când duse flacăra la vârful ţigării, chipul lui păru nemilos.

— Ei bine, eu niciodată… înţelegând că era mai bine să se retragă cât mai repede, unchiul George plecă după o fată îmbrăcată ca regina Victoria, mormăind ceva despre bijuteriile coroanei care se aflau în posesia lui.

Străinul îşi sprijini piciorul pe marginea canapelei. Croiala impecabilă a pantalonilor îi îmbrăca piciorul lung şi

elegant. Ridicând dintr-o sprânceană, îi oferi lui Emily ţigara. Şocată de norocul pe care îl avusese ca să scape de George, ea luă ţigara şi trase adânc.

Imediat o apucă o criză de tuse. Bărbatul o lovi uşor pe spate.

— Îmi pare rău. Tutun turcesc. Chestii puternice. Ar fi trebuit să te avertizez. Luă ţigara din degetele ei tremurânde, o duse la buze şi inhală profund. Emily clipi ca să alunge lacrimile usturătoare.

— Se pare că ţi-e scris să mă salvezi, domnule.

Un zâmbet apăru pe buzele sale subţiri, de parcă s-ar fi amuzat de o glumiţă pe care o ştia numai el.

— Aşa se pare, nu? Ochii lui o priviră ca două flăcări hipnotizante. Se pare că te-ai mai pierdut un pic de la ultima noastră întâlnire, *cara mia.*

O văzu înfiorându-se la alintul pe care îl folosise.

— Mă tem că ai dreptate, admise ea ursuză.

Femeia de la pian începu să interpreteze o nouă melodie. Bărbatul aruncă ţigara şi o strivi de covor cu călcâiul.

— Îl urăsc pe Chopin. Ce-ar fi să ne retragem la etaj, unde putem vorbi fără povara romantismului lui obositor?

Emily se uită nervoasă la lavaliera lui de mătase, amintindu-şi de avertizarea lui Tansy. N-avea de gând să fie ruinată de acest orăşean străin. Se uită prin mulţime după Tansy, dar nu o zări nicăieri. Bărbaţii musculoşi de la uşă arătau şi mai ameninţători acum. Stăteau acolo ca să protejeze florile doamnei Rose sau să le smulgă, dacă ameninţau să se ofilească înainte să apuce să înflorească? Cel mai bine ar fi fost să încerce să scape fără să işte un scandal.

Ezitarea o costă scump. Bărbatul o trase în picioare şi o strânse cu putere de încheietură. Poate că ar trebui să-i spună adevărul.

Ea îl privi cu sinceritate.

— Nu pot să merg sus cu dumneata, domnule. Mi-e teamă că am făcut o greşeală îngrozitoare.

Ochii lui străluciră diavoleşte.

— Şi eu, draga mea. Dar intenţionez să o remediez în foarte scurt timp.

Răsucindu-se din strânsoarea lui, Emily se eliberă şi ţâşni spre cel mai apropiat hol întunecat. Înainte să mai facă un pas, Barney Dobbins ieşi dintr-o arcadă umbrită şi-i blocă orice cale de scăpare.

Rânji la ea cu dinţii lui îngălbeniţi.

— Ar fi mai bine să fugi la domnu' ăla spilcuit, Em. Am auzit c-are o fire aprigă când e supărat. Îşi coborî vocea într-o şoaptă sarcastică: Ştiu că eşti nerăbdătoare, da' io pot s-aştept. Mândria nu mă-mpiedică să mă satur cu resturile domnilor spilcuiţi. Va veni şi rândul meu, cât dă curând.

Prinsă în capcană, Emily se retrase, simţind că se află mai aproape de leşin decât fusese vreodată în viaţa ei. Numai Dumnezeu ştia ce lucruri înfiorătoare i-ar fi făcut dacă leşina.

Se dădu înapoi şi ajunse în braţele străinului. Degetele lui o strânseră de gât, apăsând-o uşor în locul în care se simţea pulsul.

— Vino cu mine, *cara mia,* îi porunci el. N-o să-ţi pară rău.

Lui Emily îi părea rău deja. Îşi lăsă capul în jos, regretând că făcuse de ruşine amintirea tatălui ei, regretând că Justin nu o iubea suficient de mult ca s-o ia de soţie. Regretând faptul că fusese atât de proastă cât să creadă că, dacă şi-ar vinde trupul, nu şi-ar pierde şi sufletul.

Un vârtej sinistru de muzică, lumină şi râsete îi ameţi simţurile, în timp ce străinul o trase spre scări. Dintr-odată, veselia frenetică fu întreruptă de strigăte şi zgomote de luptă. Emily îşi smuci capul la timp ca să-l vadă pe unul dintre gardieni aterizând şi spărgând o masă din lemn de nuc. Se ridică în fund, cu ochii încrucişaţi şi peruca agăţată strâmb peste o ureche, apoi se prăbuşi din nou, de data asta leşinat.

Femeile ţipară şi mai mulţi domni încercară să se urce unul peste celălalt în goana lor spre ieşirea laterală, de teamă că acesta era un raid al poliţiştilor. Îl văzu pe

greţosul unchi George târându-se în patru labe căutându-şi preţioşii ochelari. Aceştia se rostogoliseră lângă piciorul lui Emily, iar ea călcă pe ei cu răutate.

De lângă uşă se auziră strigăte.

— Prinde-l!

— Aveţi grijă, ar putea fi un fumător de opiu.

— E de-a dreptul nebun! Un sălbatic sângeros!

Emily simţi o pală rece de aer în spate, semn că străinul fugise, îşi ridică fustele şi privi speriată în jurul ei, plănuind să profite de haosul creat ca să evadeze.

În acel moment, mulţimea agitată se desprinse în două şi îl văzu pe tigrul cu ochii aurii care îşi croia drum printre ei.

Inima îi sări din piept şi aproape zbură prin cameră ca să se arunce în braţele sălbaticului nebun.

Capitolul 28

Am ezitat să spulber încrederea pe care Justin o are în prietenul său…

Emily îşi ascunse faţa în jiletca mototolită a lui Justin.

— O, Justin, a fost groaznic! se vaită ea. Tansy m-a pus să port această rochie ridicolă şi mai era şi un om îngrozitor, cu cei mai ascuţiţi dinţi albi pe care i-ai văzut vreodată, la fel ca Lupul cel Rău, şi cu cel mai spilcuit nod de lavalieră. Arăta mai bine decât nodul pe care îl face Penfeld. Şi apoi Barney mi-a tăiat toate căile de scăpare, aşteptând să sară pe mine aşa cum a făcut întotdeauna la Foxworth şi mi-a spus nişte lucruri îngrozitoare.

Emily era prea încântată să miroasă parfumul condimentat al lui Justin, ca să-şi dea seama cât de neobişnuit de rigid rămăsese la îmbrăţişarea ei. Îl prinse de mâneci şi îl privi în ochi. Chipul lui părea sculptat în granit. Îşi lăsă braţele în jos şi se îndepărtă de el, mai speriată

decât fusese în toată noaptea aceea îngrozitoare.

Într-o tăcere sumbră, se aplecă şi-şi luă acadeaua de pe mânecă. Nici măcar nu voia să se uite la ea. Ochii lui o priveau doar pe femeia voluptuoasă care ieşi din mulţime.

Expresia ei de bunicuţă, femeia caldă care îi oferise o supă caldă şi o sărutase pe obraji de noapte bună dispăruse. Curbele ample ale doamnei Rose se unduiau sub rochia ei lucioasă de satin.

— Tu eşti ducele ăla răzvrătit, nu-i aşa? tărăgănă ea.

— Golanii ăia s-au încăierat cu un duce, declară una dintre femei. La naiba, s-a terminat cu noi de acum încolo.

Paznicul care era încă conştient încercă să cureţe pelerina lui Justin cu gesturi neîndemânatice.

Justin îi împinse mâna la o parte.

— Justin Marcus Homer Lloyd Farnsworth Connor… al treilea, adăugă el şi făcu o plecăciune, ducând la buze mâna doamnei Rose, La dispoziţia dumneavoastră.

— Aş vrea să am eu norocul ăsta, comentă ea. Îl privi din cap şi până-n picioare cu aprobarea unei femei care ştia să aprecieze un bărbat frumos din toate punctele de vedere. Am cunoscut odată un Farnsworth Connor. Dar mă lăsa întotdeauna să-i spun Frank. Printre alte lucruri. Îşi puse o mână în şold. Nu mă deranjează să fie puţină gălăgie sâmbătă seara, Excelenţă, dar poate că te-ar interesa şi altceva… nişte plăceri mai delicate.

Justin se uită în cele din urmă la ea, dar Emily îşi dori să n-o fi făcut. De abia îl recunoscu pe bărbatul care veni spre ea cu o atitudine mândră. Mulţimea se regrupă undeva în spate, lăsându-i singuri, faţă în faţă. O înconjură cu paşi mici, iar pelerina i se roti în jurul gleznelor. Privirea lui înfometată îi devoră tot trupul. Sfârcurile trădătoare i se întăriră şi împungeau materialul transparent al corsajului. Se îmbujoră toată. Se uita la covor, umilită. Privirea lui directă, masculină, o făcea să se simtă mai vulnerabilă decât cuvintele vulgare ale lui Barney.

Îi mângâie obrazul cu dosul palmei. Emily se înfioră la atingerea lui, dar rezistă impulsului de a-l privi în ochi.

În cele din urmă îşi coborî mâna.

— Micuţa de aici e tocmai bună, anunţă el pe un ton neutru.

Îmbujorarea ei se transformă într-un fulger de mânie. Era suficient că fusese umilită în public. Nu mai trebuia să facă şi el glume pe seama costumului ei stupid.

Doamna Rose se agită, iar Emily n-avea să ştie niciodată dacă o făcuse pentru că era interesată de satisfacţia clienţilor să-i ori din cauză că avea sentimente materne pentru ea.

— O, nu, nu e deloc bună. E mult prea tânără şi neîncercată pentru gusturile rafinate, Excelenţă. Poate că una dintre frumuseţile mele mai deosebite…

Trase înainte o fată îmbrăcată într-un văl străveziu de harem şi o împinse spre el. Nefericita Peggy se făcu mică lângă stăpâna ei, iar Emily n-o putea condamna. Cu maxilarul lui neras, părul răvăşit şi ochii aruncând flăcări dispreţuitoare, Justin arăta ca un păgân care deflora fecioare cu o mână şi cu cealaltă bea sângele virginelor.

El se uită direct în ochii lui Emily.

— Eu o vreau pe ea.

Genunchii lui Emily tremurară. Doamna Rose pufăi nervoasă şi căută o momeală mai tentantă.

— Ia-o pe Solange a mea, destul de pricepută în arta orientală a…

O pungă groasă din piele persană căzu pe covor, la picioarele ei. Doamna se aplecă s-o ridice, în mod evident intrigată de dimensiunea ei.

— O sută de lire, spuse Justin cu răceală.

Salonul se umplu de murmure. Bănuiala lui Emily că doamna Rose şi-ar vinde şi propria fiică pentru o sută de lire fu întărită de zâmbetul care îi curbă colţurile gurii.

Se uită la Emily şi ridică din umeri în semn de părere de rău.

— Ce-ar fi să-l însoţeşti pe Excelenţa Sa la etaj, draga mea? Cred că e omul care te va ajuta să descoperi plăceri deosebite.

Justin nu pierdu niciun moment. O prinse pe Emily şi o aruncă peste umăr.

— Trăsura e afară? Mergem acasă acum? întrebă Emily cu speranţă în glas, legănându-se la fiecare pas al lui.

Dar el nu o ducea spre uşă, ci spre scări. Îl lovi cu pumnii şi se zvârcoli, dar braţul lui musculos o strânse şi mai tare de posterior.

— Nu vreau să mă întorc acolo sus, Justin. Chiar nu vreau.

Pentru ruşinea ei, tocmai când începură să urce scările, mulţimea începu să strige obscenităţi de încurajare. Barney ieşi din gaura lui de şobolan şi ţipă:

— Trage-i-o o dată şi pentru mine, amice!

Urlând de furie, Emily se întinse peste balustradă şi-l lovi cu acadeaua peste capul slinos.

*

Emily se legăna pe spatele lui Justin ca un sac de făină. Umărul lui musculos îi tăia răsuflarea la fiecare pas.

— Te-ai… putea… gândi… să… mă… pui… jos, icni ea.

El o ignoră. Se opri la prima uşă pe care o întâlni şi o deschise cu o lovitură de picior, zdruncinând-o complet pe Emily. Se auzi un ţipăt furios şi un geamăt înfundat de protest.

— Scuze, spuse el, dar din tonul lui se vedea că nu-i părea deloc rău.

Se întoarse cu spatele la uşă fără să se deranjeze s-o închidă, oferindu-i lui Emily o privelişte sordidă. Ea îşi suci capul spre stânga, apoi spre dreapta, înainte să-şi acopere ochii cu o palmă.

— Dumnezeule! Trebuie să fie foarte elastică, nu-i aşa? Am văzut ceva de genul ăsta odată, la circ.

Justin rămase la fel de tăcut. Lovi cu piciorul în uşa următoare. Spre nefericirea lui Emily, camera era neocupată.

— Chiar aş vrea să merg acasă acum, spuse ea încet.

El o aruncă pe pat şi traversă camera ca să încuie uşa. Ea se ridică în şezut şi-şi îmbrăţişă genunchii la piept. Din faldurile aşternutului ieşea un parfum stătut de

trandafiri şi încercă să nu se gândească la ceea ce probabil se întâmplase acolo cu câteva momente mai devreme. Un aer rece trona în camera fără foc.

Justin îşi scoase pelerina şi o aruncă pe un scaun, apoi se întoarse cu faţa spre ea. Emily îşi dădu seama că-l mai văzuse furios înainte, dar niciodată atât de glacial.

El îşi trecu o mână prin păr.

— Nu am dormit de mai mult de treizeci şi şase de ore. Mi-am petrecut ultimele douăsprezece ore căutându-te prin toate bordelurile păduchioase din Londra. Doar două cuvinte îi mai ieşiră pe buze. De ce?

Ea îşi lăsă capul în jos, luptându-se să-şi recapete mândria. Când îşi ridică privirea, vorbi calm şi fără să plângă:

— Nu mai voiam să fiu o povară pentru tine. Voiam să-mi câştig libertatea.

— Libertatea? întrebă el, nevenindu-i să creadă. Se apropie de pat şi o strânse de umeri. Asta înseamnă pentru tine libertate? Să-ţi desfaci picioarele în faţa oricărui bărbat care e dispus să plătească? Ochii lui străluceau de furie rănită.

Emily începu să tremure incontrolabil. Nu putea să-l privească în ochi.

Îi dădu drumul.

— Bine, spuse el cu un calm glacial. Am plătit. Îşi scoase lavaliera şi începu să-şi descheie vesta.

Emily se îngrămădi lângă tăblia patului.

— Nu tu, şopti ea îngrozită.

Stătea în faţa ei cu picioarele uşor desfăcute şi cu pumnii sprijiniţi pe şoldurile înguste.

— Orice bărbat în afară de mine, nu-i aşa? Cât de plăcut! Nu te-a învăţat doamna Rose că trebuie să-ţi flatezi clienţii, nu să râzi de masculinitatea lor?

Emily îşi dădea seama după cum îi stăteau pantalonii că Justin nu era în niciun pericol să râdă cineva de masculinitatea lui. Veni la pat şi-i cuprinse capul în mâini. Degetele lui lungi i se prinseră în bucle într-o imitaţie de mângâiere.

— Îmi pare rău, dragă, dar târfele nu au privilegiul de a-şi alege partenerii. Pentru o sută de lire mă aştept să fii niţel mai entuziastă. O sărută uşor. Poţi să te prefaci, dacă vrei.

Emily se aşteptă la un sărut violent, însă avu parte în schimb de un sărut nemilos de blând. Gura lui se juca peste buzele ei cu o abilitate neîndurătoare, tachinând-o, muşcând-o încet, apoi atingându-i buzele cu vârful limbii, pregătind o invazie seducătoare. Era sărutul destinat unei concubine, pe care o subjuga cu promisiunea plăcerilor erotice care aveau să vină. Era un sărut menit să-i fure nu doar trupul, ci şi sufletul. Prima lacrimă îi alunecă de pe gene înainte ca el să se oprească să respire.

Suflă uşor pe buzele ei umezite.

— Emily, dulcea mea Emily, şopti el răguşit. Eşti născută pentru asta, nu-i aşa? Să satisfaci plăcerile oricărui bărbat.

Nu ale oricărui bărbat, strigă inima ei. Doar pe ale lui.

Îşi strecură limba printre buzele ei, punând stăpânire pe gura ei cu câteva mişcări lascive, în timp ce o împingea înapoi pe pat. Ea simţi că alunecă fără scăpare sub trupul lui. Mâinile lui coborâră pe marginea sânilor, pe talia îngustă. Îi prinse posteriorul în palme şi o lipi de el, rochia fiind singura barieră dintre trupurile lor.

Emily simţi că se pierde în jocul acesta rece şi abil de seducţie pe care îl juca bărbatul parcă străin din faţa ei. Simţea că pierde tot ceea ce luptase atât de mult să câştige. Mândria. Independenţa. Chiar şi mânia o ţinuse la distanţă atâta timp, până să eşueze în braţele lui Justin. Păcălise oceanul, doar pentru a se trezi că se îneacă în ceva mai adânc. Se aplecase doar ca să-şi vadă reflexia în adâncimile sale reci şi fusese târâtă într-un vârtej al pasiunii. Dacă nu-şi putea găsi drumul spre suprafaţă, ştia că avea să moară de o mie de ori sub atingerea lui iscusită.

Îşi desprinse gura de sub buzele lui. Acum plângea de-a binelea, cu suspine mici pe care nu le putea opri.

— Te rog, Justin! Nu aşa.

— Şşşt, o linişti el. Îi mângâie uşor sânul, tachinându-i

sfârcul întărit cu degetul mare. Cealaltă mână rătăci în jos. Aşa, dragă, desfă-ţi picioarele pentru mine. Eşti atât de dulce, Em. Atât de dulce şi fierbinte… şi umedă.

Suspinul ei se transformă într-un geamăt.

Justin i-l înăbuşi cu buzele lui, mai mult decât îşi dădea ea seama. Intenţia lui fusese doar să o sperie, să-i dea o lecţie. Să-i ara – te că nu putea să continue cu năzbâtiile ei copilăreşti fără să sufere consecinţe.

Se aşteptase ca atacul lui brutal să fie întâmpinat cu rezistenţă. Dar când buzele ei moi tremurară şi se întredeschiseră sub ale lui, se simţi mai pierdut decât ea. Acum lecţia nu mai era în mâinile lui. O dorinţă primară puse stăpânire pe el. O dorise de atât de mult timp… aproape dintotdeauna.

Înnebunit de promisiunea dulce pe care o ţinea între palme, îşi apăsă degetele adânc în interiorul ei, invadându-i cu neruşinare centrul fierbinte al feminităţii.

Abia atunci realiză cât de nemişcată stătea sub el. Îşi ridică fruntea. Ea stătea acolo tremurând, cu ochii strâns închişi, cu lacrimile agăţate de gene. Doamne, Dumnezeule, avea să-i permită orice, se gândi el. Să o posede în aburii furiei. Capitularea era un act atât de străin de firea ei mândră, că simţi că i se rupe sufletul.

Era de mirare că era confuză? Cu un minut în urmă o certase ca pe un copil, iar în următorul o asalta ca pe o târfă. Nu avea curajul să o trateze ca pe o femeie, pentru că asta însemna că avea să o piardă pentru totdeauna.

Sângele îi pulsă în vintre într-un protest instinctiv, dar el ştia că dacă ar fi continuat nu ar fi fost cu nimic mai bun decât un violator.

Ea îşi ţinu ochii închişi când o înfăşură în pelerină şi o ridică din pat. Îl prinse cu braţele pe după gât cu o încredere care îi deschise rana din inimă. Când Justin traversă cu paşi mari salonul, clientela doamnei Rose se cufundă într-o tăcere uimită. Emily îşi îngropă faţa la pieptul lui, iar el ridică colţul pelerinei ca pe un scut în faţa privirilor şi al şoaptelor lor. Lacheii îi făcură repede loc să treacă. Niciun suflet nu îndrăzni să protesteze când ieşi cu

ea în întunericul ocrotitor al nopţii.

*

Penfeld, Dumnezeu să-i binecuvânteze sufletul de englez, nu rosti niciun cuvânt de reproş când stăpânul său cu privire sălbatică bătu cu putere la uşa lui, în toiul nopţii.

— Te rog, spuse Justin, arătând spre povara caldă şi somnoroasă pe care o ducea în braţe. Ia-o!

Consecinţele nefaste ale refuzului său licăreau evident în privirea lui Justin. Penfeld îşi aranjă scufia, puse lumânarea pe lavoar şi o luă uşurel pe Emily din braţele lui Justin. Colţul pelerinei căzu într-o parte, dezvăluind o înfăţişare angelică cu dâre de lacrimi.

În timp ce se făcură nevăzuţi pe holul învăluit în întuneric, Penfeld mergând ca o raţă în cămaşa lui lungă de noapte, Justin se prăbuşi în cel mai apropiat scaun şi îşi îngropă faţa în mâini. Când valetul se întoarse, după ce o băgase pe Emily în pat, Justin dispăruse şi acordurile sălbatice şi pline de nostalgie ale operei *Fantaisie-Impromptu* de Chopin răsunau prin casa cufundată în somn.

*

Justin lovi prima clapă a pianului, ignorând sunetul dezacordat. Degetele lui apăsau notele, nu se mai mulţumea doar să le interpreteze. Stăpânea fiecare sunet, catapultându-l în aer. Îl dureau oasele fragile ale mâinilor. De la tâmple i se prelingeau broboane de sudoare. Cu toate astea, continuă să cânte, încercând să-şi înece disperarea în ritmul grandios al muzicii.

Deschise larg o fereastră, în speranţa că aerul rece ca gheaţa îi va răcori simţurile înfierbântate. Era o noapte fără lună. O singură lumânare pâlpâia pe capacul pianului, scăldându-l într-un con slab de lumină. Degetele lui istovite loviră altă clapă, fără să mai păstreze ritmul. În faţa ochilor văzu chipurile tuturor femeilor pe care le întâlnise în ziua aceea lungă. Poate că odinioară fusese genul de bărbat

care să-şi înece dorinţele în braţele parfumate ale unei străine, dar instinctul îl avertizase că avea nevoie de mai mult decât de un act sexual ca să se vindece de dorinţa pe care o simţea pentru Emily. Muzica bubui într-un crescendo. Umbrele dansau în jurul lui într-un ritm macabru, dar eliberator. În acea jumătate de bătaie de pauză dintre o notă şi alta, o auzi – un suspin extrem de fragil.

Nu era singur.

Mâinile îi îngheţară deasupra clapelor. Cine din casă era atât de nebun cât să se apropie de el acum? Lumânarea pâlpâi lovită de o rafală de vânt, iar umbrele dansară în jurul lui. Singurul sunet care se auzea era propria lui respiraţie.

Se întoarse pe banca din faţa pianului.

Emily stătea ca o fantomă în cămaşa ei lungă de noapte albă, strângând în braţe o păpuşă veche şi zdrenţuită. Era desculţă şi obrajii încă îi mai erau brăzdaţi de lacrimi. Justin simţi un nod în gât. Părea foarte tânără, ca un copil care cobora în miezul nopţii jos ca să bea un pahar cu apă. Dar nu exista nicio îndoială că ochii ei erau ai unei femei, întunecaţi de o rugăminte nespusă.

Emoţiile îl înăbuşiră. De ce nu putea să o ţină în braţe? De ce nu putea s-o tragă în poala lui şi să-i legene capul la pieptul lui? De ce nu putea să-i şteargă lacrimile cu cămaşa lui şi să-i promită că totul avea să fie bine?

Pentru că ar fi fost o minciună. Şi el nu plătise preţul pentru tăcerea lui în toţi aceşti ani, ca să înceapă să o mintă acum.

Dacă şi-ar fi pus mâinile pe ea, nu s-ar mai fi oprit. Aceeaşi mână care o trase în poala lui avea să-i ridice cămaşa de noapte peste şolduri. Aceleaşi buze care îi şoptiseră cuvinte de alinare aveau să o sărute în timp ce o aşeza pe pian, îi despărţea coapsele sidefii şi făcea dragoste cu ea. Nu îndrăznea să o atingă. Nu îndrăznea nici măcar să se uite la ea.

Se întoarse, încordându-şi maxilarul.

— Du-te înapoi la culcare, Emily, îi porunci, aproape nerecunoscându-şi vocea răguşită. Acum.

O simţi că ezită, apoi auzi foşnetul moale al picioarelor goale pe covor. Fir-ar să fie! De ce îl asculta de prima dată când îi cerea ceva?

Ştiind că nu avea de ales, îşi înghiţi şi ultimele rămăşiţe de mândrie, încercă să-şi potolească focul din privire şi se întoarse spre ea.

— Du-te în camera ta şi încuie uşa! Te rog!

Buzele ei tremurau. O lacrimă îi alunecă strălucind pe obraz, apoi încă una. Păpuşa căzu pe covor când se întoarse şi fugi. Întunecimea casei o înghiţi fără urmă.

— Îmi pare rău, Em! Îmi pare foarte rău, şopti el umbrelor tăcute.

Cuvintele lui erau mai sincere decât avea să ştie ea vreodată.

Îi părea rău că o făcuse să plângă. Îi părea rău că David nu trăise ca să i-o prezinte pe fiica lui. David îi adora pe amândoi. Poate că le-ar fi binecuvântat dragostea.

Dar David murise, luând pentru totdeauna cu el binecuvântarea aceea.

Justin ridică păpuşa şi o puse pe stativ. Îi netezi buclele împletite.

— Noi suntem prieteni vechi, tu şi cu mine, nu-i aşa?

Ochii albaştri şi opaci îl urmăreau lipsiţi de expresie. Atinse pianul, mângâind mai întâi o clapă, apoi o alta, dar muzica dispăruse, lăsându-l într-o tăcere totală.

Se ridică şi urcă pe scări cu pasul greu. Încetini în afara uşii lui Emily. Nu auzi nimic din interior, nu se auzea niciun plânset sau bocet, doar o linişte care parcă îl incita mai mult decât o invitaţie. Se rezemă cu fruntea de uşă, suprimându-şi un geamăt. Cât avea să treacă până când nici măcar zăvoarele nu aveau să-l mai ţină departe de ea? O săptămână? O lună? Un an? Avea să-l trădeze iarăşi pe David, de data asta seducându-i fiica? Îşi încleştă pumnul pe lemnul gros de mahon al uşii.

Când îşi răsfiră degetele ca să scape de tensiunea acumulată, uşa neîncuiată se deschise larg fără niciun zgomot.

Capitolul 29

Te rog să nu mă cerţi pentru linştea pe care am cumpărat-o cu tăcerea mea...

De abia îndrăznind să respire, Emily se rezemă de perne şi privi cum deschizătura dintre uşă şi tocul de lemn se lărgea încet. Apăru silueta unui bărbat, trupul lui zvelt conturându-se pe fundalul luminii lumânărilor de pe hol. Fu transportată înapoi în timp, într-o cameră pustie de mansardă şi o mie de alte nopţi singuratice. Inima îi bubuia în piept. Iubitul ei din umbră venise în sfârşit la ea, aşa cum ştiuse dintotdeauna că avea să facă.

Închise uşa în urma lui şi răsuci cheia în broască. Sunetul răsună în tăcerea nopţii. Veni spre pat cu paşi măsuraţi, de parcă ar fi fost atras într-o plasă de păianjen căreia nu mai voia să-i reziste.

Îi prinse capul în mâini. Privirea lui o întrebă ceea ce uşa ei deschisă deja îi răspunsese.

— Te-am aşteptat atât de mult.

— Nu la fel de mult pe cât te-am aşteptat eu pe tine, spuse ea cu înverşunare, prinzându-l de ceafă şi trăgându-l peste ea.

Buzele lor se întâlniră într-un dans dulce, umezit nu de apa sărată a oceanului, ci de lacrimile ei. Justin trasă curbele pomeţilor ei cu degetele lui mari.

— Fără lacrimi, îngeraş. Fără lacrimi în noaptea asta.

Gura lui coborî peste a ei ca să pecetluiască jurământul. Ea se agăţă de el şi se rostogoliră pe salteaua moale de pene, încurcându-se în cearşafuri. Justin gemu răguşit când îşi dădu seama că ea era goală sub el, la fel cum fusese în noaptea aceea pe plajă. Irosiseră atât de mult timp preţios ca să ajungă de acolo, aici. Dar acum nu mai era timp pentru regrete.

În noaptea asta avea să-şi îngroape secretele întunecate în trupul ei fraged până când nu avea să mai existe trecut sau viitor pentru ei. Nu va mai exista decât noaptea asta. Numai el şi Emily, sortiţi să se iubească, dar nu în lumina soarelui, ci sub perdeaua de abanos a nopţii. Îi sărută obrazul cu gropiţe. Buzele îi alunecară pe curbura maxilarului, apoi în jos, pe pielea fină şi albă de pe gâtul ei.

Emily îi deschise nasturii cămăşii şi-şi trecu palmele peste pieptul lui, admirând amestecul masculin de oase şi muşchi. Sfârcurile i se întăriră ca răspuns la atingerea ei. Justin adusese la viaţă fantoma care îi bântuise visele din copilărie. Nu se mai sătura de el. Voia să fie strivită sub greutatea lui. Voia să-l simtă cu vârful degetelor. Simţea o pasiune lacomă, egoistă şi sălbatică. Ca un pui de felină orbit de lumina puternică a primului său răsărit de soare. Zidul de mândrie pe care şi-l ridicase în jurul inimii se prăbuşea acum sub căldura lui.

Îl trase de păr, aducându-i faţa în dreptul ochilor ei. Voia să-i spună câteva cuvinte pe care şi le refuzase de prea mult timp.

— Iubeşte-mă, Justin. Te rog, spuse ea aproape scâncind.

El îi atinse buza de jos cu două degete.

— Nu trebuie să mă rogi niciodată, Emily. Niciodată.

Apoi coborî asupra ei, alunecând într-un întuneric care amplifica fiecare senzaţie. Mâinile lui calde îi cuprinseră posteriorul. Un val neaşteptat de timiditate o făcu să-şi strângă coapsele.

Îşi trecu buzele prin triunghiul mătăsos al feminităţii ei, apoi o sărută. Îi vorbi într-o şoaptă răguşită, pe jumătate ordin, pe jumătate rugăminte.

— Ai încredere în mine!

Nu-i mai ceruse niciodată asta. Cum să-l refuze tocmai acum? Capul îi căzu pe pernă şi picioarele i se înmuiară, oferindu-i acces la mai mult decât trupul ei. Gemând, îşi înfipse pumnii în cămaşa lui. El era iubitul ei, atât demon, cât şi înger, oferindu-i un extaz de nedescris până începu să se zvârcolească de plăcere. Înainte să

distrugă liniştea casei cufundate în somn cu strigătul ei, buzele lui îi acoperiră gura într-un sărut şocant şi îmbătător.

Firele mici de păr de pe dosul palmei lui îi gâdilară pielea abdomenului când se întinse să-şi deschidă nasturii pantalonilor. Pasiunea intensă de care dădea dovadă o excita şi o speria în acelaşi timp. Se cutremură, înţelegând cum se manifesta fizic dorinţa unui bărbat.

Dar chinul ei dulce de abia începuse. El îi cuprinse posteriorul cu un braţ şi o lipi cu spatele de tăblia patului. Îi desfăcu picioarele şi o lăsă expusă privirii lui lacome. Ea se simţea teribil de vulnerabilă şi ameţitor de păcătoasă. Nici măcar întunericul nu-i putea ascunde roşeaţa obrajilor.

— Ţi-am spus vreodată cât de timidă sunt? îl întrebă ea într-o şoaptă.

El îi atinse miezul feminităţii şi o făcu să geamă.

— A fost unul dintre primele lucruri pe care le-am observat la tine.

— Serios?

Îi putea simţi ironia din glas.

— Nu.

Un fior de plăcere îi alungă timiditatea când degetele lui abile începură să se joace cu trupul ei. Pentru Emily, lumea se redusese la un amalgam de senzaţii primare. Undeva în interiorul ei se născu ideea unui loc ce trebuia umplut, nevoia de a se uni cu el. Înnebunită de dorinţă, dorindu-şi mult mai mult, se arcui spre el.

Justin încercă să-şi stăpânească dorinţa şi continuă tortura senzuală. Ochii i se obişnuiseră cu întunericul şi îi privi chipul, fermecat de valurile de plăcere care îi înfrumuseţau trăsăturile. Îi strigă numele într-un geamăt agonizant. Îşi muşcă buza inferioară. El îşi încleştă maxilarul, înnebunit de reacţiile ei. Voia să fie complet pregătită pentru el.

Degetele lui elegante o tachinară în continuare şi apoi îşi lipi mădularul de ea.

Emily icni şocată. Deschise ochii. Faţa lui Justin, întunecată de pasiune, foarte aproape de a ei. Ochii îi străluciră când o pătrunse uşor, apoi se retrase, oferindu-i

promisiunea unor senzaţii mult mai profunde. Când îşi dădu seama ce urma să facă, Emily îl privi uimită şi puţin speriată. Apoi inima îi explodă de fericire, deoarece avea să devină a lui.

Atingerile lui o ridicară pe culmi ale senzualităţii. O pătrunse din nou, tachinând-o înadins. Emily începu să se zvârcolească sub el. Degetele i se încurcară în părul lui. Când îşi aplecă buzele ca să-i sărute sânul şi să-l muşte uşor, Emily explodă. Plăcerea îi cutremură trupul în valuri parcă nesfârşite. Justin se împinse puternic în ea.

Emily îşi înăbuşi strigătul în umărul lui. Durerea nu era cu mult mai puternică decât plăcerea pe care o simţea. Pe măsură ce corpul ei virgin încerca să se acomodeze cu noua poziţie, Justin alunecă şi mai mult în ea. Pieptul îi lucea de transpiraţie.

Emily îşi simţi carnea sensibilă în jurul lui. Ruşinată că nu era potrivită pentru el, reuşi să lege câteva cuvinte, mai mult ca un geamăt.

— Nu pot, Justin. O, e prea mult. Nu pot.

El îi mişcă şoldurile în palmele sale şi-i dovedi că se înşelase. Acum trupurile lor erau complet unite. Îi sorbi strigătul cu buzele lui fierbinţi.

Justin nu plănuise ca lucrurile să se desfăşoare tocmai astfel – să o posede pe Emily lipită de tăblia patului, pe jumătate îmbrăcat, dar când devenise previzibilă viaţa alături de ea? Se luptă cu nevoia de-a se mişca în interiorul ei, dorind să-i ofere mai mult timp ca să se acomodeze cu trupul lui. Îi alină buzele umflate cu vârful limbii, apoi o sărută posesiv, în timp ce trupul lui exulta în strânsoarea ei dulce. De pe genele ei întunecate se prelinse o lacrimă.

El o sorbi înainte să ajungă la gropiţele din obraji. Emily deschise ochii ei luminoşi.

— Fără lacrimi, îi şopti el. Ai promis.

Ea îl sărută cu blândeţe şi un zâmbet îi tremură pe buze.

— Fără lacrimi, repetă ea.

Ca dovadă că avea să se ţină de promisiune, puse o palmă pe pieptul lui şi îşi arcui spatele, lăsându-l să o

pătrundă mai mult decât ar fi crezut că e posibil.

Lui Justin îi scăpă un geamăt gutural, dar chiar şi prin această ceaţă de extaz o văzu tresărind. Îi prinse şoldurile în palme şi o trase sub el, hotărât să-i alunge toate amintirile dureroase din minte sau să moară încercând.

Începu să se mişte ritmic, iar Emily simţi că cedează în faţa vrăjitoriilor pe care le făcea trupul lui. Se sprijini pe braţe şi o pătrunse adânc, consumându-i dorinţa şi umplând-o cu fiecare mişcare. Ea se agăţă de el, incapabilă să-şi amintească un moment în care trupurile lor nu fuseseră unite ca în acel moment. Îşi ridică şoldurile ca să-i întâlnească fiecare mişcare şi să amplifice senzaţiile. Plăcerea ameţitoare care creştea acum în trupul ei era diferită de extazul de mai devreme, mai completă, mai profundă şi mai periculoasă. Începu să geamă încet şi în cele din urmă, copleşită de o amorţeală senzuală, se abandonă în faţa lui, oferindu-i-se complet.

— Emily, murmură el deasupra buzelor ei dulci. Scumpa şi dulcea mea Emily.

Strecură o mână între trupurile lor şi o atinse. Mângâierea lui îi revărsă un val de plăcere prin corp. Şi când avu impresia că nu mai putea exista altceva, el se încordă şi trupul ei ajunse pe culmile plăcerii. Se sărutară sălbatic, zdrobindu-şi buzele, încercând să-şi înghită strigătele de plăcere în timp ce sămânţa lui fierbinte se revărsă în ea.

Gemând, Justin se prăbuşi peste ea şi-şi îngropă faţa în buclele ei, respirând greu. Ea îşi frecă buzele de obrazul lui neras, gustându-i pielea sărată, şi înţelese că în noaptea asta amândoi îşi încălcaseră promisiunea.

*

Razele firave de soare mângâiau muşchii istoviţi de pe spatele lui Justin. El moţăia în nisipul cald, sub un cer de cobalt, alinat de şoapta valurilor care se loveau de ţărm. Nisipul era ca o pudră fină şi moale, atât de moale că simţea că se scufundă în adâncurile lui. Respiră adânc

parfumul său – vanilie şi un iz de mosc, cele mai pure şi mai puternice afrodiziace.

Se rostogoli pe spate şi se întinse, bucurându-se de durerea pe care o simţea. Nu voia să mai deschidă ochii. Voia să doarmă încă o săptămână. Faţa lui se scălda în căldură.

Unde se afla? se întrebă. Unde erau perdelele grele de la pat, cele care goneau orice urmă de lumină şi nu lăsau să intre aerul? Se forţă să deschidă ochii şi se trezi uitându-se la baldachinul gol care trona deasupra patului lui Emily.

Se ridică brusc în şezut, trăgându-şi aşternuturile până la brâu. Nu auzise zgomotul valurilor, ci foşnetul pe care îl făceau mâinile lui Emily, împăturind lenjerie şi aranjând-o într-o valiză. Era cu spatele la el şi nu purta nimic în afară de cămaşa lui. Lumina zorilor îi scotea în evidenţă buclele.

— Ce faci? o întrebă. Vocea îi sună neobişnuit de aspră, chiar şi pentru el.

— Budincuţă se simte foarte bine în grajdurile tale, spuse ea calmă. Cred că îl voi lăsa în grija lui Jimmie. Crezi că aş putea avea o pisică în noua mea locuinţă? Domnişoara Winters le detesta mereu. Pisicile nu au nevoie de foarte mult spaţiu, ştii? Eu şi tati am fost întotdeauna cei mai fericiţi când locuiam în apartamente mai mici. Cele mai scumpe amintiri ale mele sunt cele de la căsuţa noastră din Brighton. Mâinile îi tremurară. Nu am mai fost amantă până acum. Sper să fiu una bună.

Justin avu nevoie de un moment mai lung ca să înţeleagă la ce se referea. Apoi se ridică din pat, lăsând cearşafurile în urma lui, şi se strecură în spatele ei. Îi cuprinse talia şi o lipi de trupul lui. Ea nu-l putea privi în ochi, nici măcar în reflexia din oglinda dulapului.

Impresionat de timiditatea ei neaşteptată, îşi frecă obrazul de tâmplele ei.

— Şi unde crezi că te duci?

Emily îşi ridică privirea spre el, fascinată de imaginea lor împreună. Contrastul era uimitor. Părul închis la culoare

al lui Justin, lângă buclele ei castanii. Trupul lui gol, elegant şi sălbatic, lângă cutele mototolite ale cămăşii. Privi fascinată cum mâinile lui bronzate se strecurară pe sub material. Nu putea uita cum o făcuseră să se simtă mâinile acelea…

Trase aer în piept, tremurând.

— Mama ta… surorile tale… nu trebuie să le lăsăm în preajma unei femei cu reputaţie pătată, ca mine.

El îi cuprinse sânii în palme.

— Aşa te-am făcut să te simţi noaptea trecută? Că ţi-am pătat reputaţia?

Emily se gândi la toate situaţiile când oamenii o făcuseră să se simtă mult mai puţin decât atât. Îi întâlni privirea cu îndrăzneală, în oglindă.

— Nu. Nu pătată. Preţuită. Îşi împleti degetele cu ale lui. Ştii că ai cele mai uimitoare mâini?

Zâmbetul lui leneş îi topi oasele.

— Întotdeauna am ştiut că exerciţiile alea infernale la pian aveau să dea roade. Îi ciuguli pielea gâtului, făcând-o să simtă fiori pe spate. Nu pleci nicăieri, îngeraş, decât înapoi în pat.

Ea îşi sprijini capul de umărul lui, dezvelindu-şi gâtul pentru şi mai multe săruturi.

— Nu avem timp. Ce se întâmplă dacă vine să te caute Penfeld?

El îşi împinse şoldurile în posteriorul ei şi începu să-i ridice încet cămaşa.

— Nu va dura pe cât de mult aş vrea eu, te asigur.

*

Pentru prima dată de la întoarcerea stăpânului său, pacea domnea în sfârşit la Grymwilde Mansion. Singura explicaţie pe care Justin le-o oferi pentru scurta dispariţie a lui Emily fu că se „pierduse”. Numai el şi Emily ştiau cât de aproape ajunsese de punctul de a fi pierdută pentru totdeauna. Familia lui era prea înţeleaptă ca să insiste cu întrebările. Se bucurau cu toţii de buna lui dispoziţie.

Salonul răsuna de râsete şi de muzică mai tot timpul zilei. Justin şi Emily jucau runde nesfârşite de cărţi cu Lily, cântau duete cu Edith şi o ajutau pe Millicent să aleagă firele încurcate ale broderiei la care lucra. În fiecare dimineaţă, Herbert şi Harvey mărşăluiau către noile lor birouri de la Winthrop Shipping, afişându-şi cu mândrie cărţile de vizită în faţa cumnatului lor. În cele din urmă, plictisit şi bombănind, până şi Harold ceru un post la Bursă.

Dacă asta era o altă manifestare a misterioasei febre cerebrale de care suferea Excelenţa Sa, şuşoteau servitorii când îşi ridicau simbriile generoase, atunci era o criză cât se poate de plăcută. Numai Justin ştia că era subjugat de o cu totul alt fel de febră.

Într-o după-amiază, Penfeld privea pe fereastra cu vedere la grădină, când ducesa veni în spatele lui.

Cei doi rămaseră tăcuţi, urmărindu-i pe Justin şi pe Emily alergând în jurul unei fântâni îngheţate, cu Budincuţă pe urmele lor. Poznele lor aduceau un aer primăvăratic în grădina îngheţată, aşa că ducesa n-ar fi fost surprinsă să vadă un pic de verdeaţă iţindu-se de sub zăpadă, chiar sub ochii lor.

În timp ce priveau, Emily ţâşni în spatele unui arbust ţepos de păducel, cu obrajii înroşiţi de la frig şi de la atâta râs. Evadarea ei fu de scurtă durată, pentru că Justin îi prinse gluga în pumn şi o trase înapoi în braţele sale. Râsul se stinse în ochii lui Emily şi rămase nemişcată. El îşi înclină capul, ezitând puţin deasupra buzelor ei, atât de aproape că respiraţia li se întrepătrunse.

Ducesa icni.

La acel moment, câinele gelos se ridică pe picioarele din spate şi îşi împinse nasul cârn între ei. Penfeld scoase o batistă din buzunar şi îşi tamponă fruntea.

Probabil că ei văzuseră crâmpeiul de alb, deoarece se uitară spre fereastră cu un aer vinovat. Emily se desprinse din braţele lui Justin şi flutură mâna bucuroasă spre ei înainte să îngenuncheze şi să-şi îngroape faţa în blana pestriţă a lui Budincuţă.

Penfeld îşi ridică nasul în aer şi pufni.

— E înduioşător, nu-i aşa, să vedem un bărbat ocupându-se cu atâta devotament de responsabilităţile sale?

Ducesa miji ochii la sărmanul valet.

— O, e foarte înduioşător. Foarte.

Jocul începuse. Justin şi Emily se distrau pe cinste. În timpul zilei erau modele de respectabilitate şi eleganţă, fără să ştie nimeni că îi încăleca gamba cu piciorul pe sub faţa de masă sau că el arunca o carte de joc înadins pe sub masă. Momentele interminabile ale zilei treceau măsurate nu doar de legănarea pendulului din hol, ci şi de privirile lor pline de dor şi de săruturile pe care şi le furau, până când în sfârşit venea momentul ca Emily să-şi înăbuşe politicoasă un căscat în batistă şi să urce scara spiralată ca să se culce.

Ajunsă acolo, stătea în pat aşteptând să adoarmă toată casa. Apoi se auzea scârţâitul uşii, şi Justin se strecura în pat şi în braţele ei.

Cu bucuria pe care o simţea în compania lui Emily în timpul zilei şi plăcerea pe care i-o aducea trupul ei pe timp de noapte, Justin avea impresia că murise şi ajunsese în rai. Era subjugat de inima şi de trupul ei. Nu-şi imaginase niciodată că o asemenea fericire era menită şi pentru el. Ea era un miracol, o minune care făcea dragoste cu acelaşi entuziasm şi pasiune pe care le adusese în viaţa lui.

O dată, târziu în noapte, liniştea somnoroasă a casei fu zguduită de prăbuşirea unui obiect de mobilier şi de zgomotul de geam spart. O ceată de picioare tropotiră până la uşa lui Emily.

Harold lovi cu pumnul în uşa de mahon.

— Hei, fetiţo! Deschide! Ce se întâmplă acolo? Eşti în regulă?

Emily deschise uşa cu obrajii arzând, ca să dea peste o mulţime de oameni îmbrăcaţi în cămăşi de noapte, printre care şi Penfeld, întreaga familie a lui Justin şi câţiva servitori mai curajoşi.

Ea îşi aruncă pe spate buclele ciufulite şi râse nervoasă.

— Mă tem că sunt o neîndemânatică. Cred că am avut un coşmar. Se pare am căzut din pat şi am răsturnat o noptieră. Dădu să-şi netezească panglicile cămăşii de noapte, apoi realiză cu groază că acestea erau la spate, pentru că îmbrăcase cămaşa pe dos.

Una dintre servitoare căscă ochii şi încercă să vadă deranjul peste umărul ei.

— O să aduc imediat o mătură şi-o să curăţ mizeria, domnişoară.

— O, nu, o opri repede Emily, închizând un pic uşa. Nu e nevoie. Sunt foarte obosită. Poţi să faci curăţenie mâine-dimineaţă.

Mama lui Justin îşi puse pumnii în şolduri. Cu zulufii ei cărunţi prinşi cu fâşii de cârpă, părea o adevărată Meduză. Emily îţi coborî privirea, de teamă că ochii acuzatori ai ducesei ar putea s-o transforme într-o stană de piatră.

— Unde e fiul meu? întrebă ea. Aş fi zis că o bubuitură ca asta îl va face să vină în goană.

Penfeld interveni repede:

— Stăpânul meu are un somn foarte sănătos.

Toţi se holbară la el. Emily rămase cu gura căscată la minciuna gogonată pe care tocmai o auzise. Dar Penfeld îşi păstra aerul serios în ciuda scufiei cu ciucuri şi a cămăşii lungi de noapte, aşa că nimeni nu îndrăzni să-l contrazică.

— Aiurea, comentă ducesa cu neîncredere.

Apoi porni spre camerele ei, cu volanele foşnind în urmă. Unul câte unul plecară şi ceilalţi.

Penfeld plecă ultimul. Îşi înclină curtenitor scufia spre Emily şi îi făcu repede cu ochiul. Ea închise uşa şi răsuci cheia.

— Vai, ce ştrengar prefăcut! A ştiut de la început.

Îşi puse o mână peste gură ca să nu se audă cum chicoteşte.

Uşa garderobei se deschise şi apăru Justin cu o rochie de satin înfăşurată în jurul taliei. Îşi suflă o pană de struţ din păr.

— Nu te mai uita aşa la mine, spuse ea. Nu am minţit. Chiar am căzut din pat.

El arătă cu pana în direcţia ei.

— Aşa cum ai căzut de pe vapor, în Noua Zeelandă?

— O, nu. Atunci nu s-a întâmplat deloc aşa.

— Slavă Domnului! Se aplecă să o sărute. Îi mângâie spatele cu pana şi ea suspină uşor. Urăsc faptul că trebuie să facem linişte. Aş vrea să fim în Noua Zeelandă acum, să stăm pe plajă şi să nu ne poată auzi decât luna şi stelele. Aş vrea să te aud ţipând de plăcere toată noaptea, adăugă el încet.

Ea îşi îngropă gura la pieptul lui.

— Ce ai în minte? Să-mi prezinţi întreaga colecţie de porţelanuri a lui Penfeld?

— Ce-ar fi să-ţi arăt?

O împinse uşor până ajunse în genunchi, pe pernele moi de sub pervazul ferestrei. Perdelele de dantelă îi gâdilau nasul.

Vocea îi tremură.

— Justin?

— Mmm? răspunse el îngenunchind în spatele ei şi ridicându-i în sus cămaşa de noapte.

— Dacă vom cădea pe geam, te las pe tine să găseşti explicaţiile.

— Cu plăcere, draga mea.

Când cămaşa de noapte îi căzu într-un morman strălucitor de satin în jurul genunchilor, Emily se lipi de el, ştiind că plăcerea era de fapt a ei.

*

Justin îşi înfăşură o buclă pe deget, apoi o eliberă, urmărind-o cum ţâşneşte spre obrazul lui Emily. Ea murmura ceva în somn şi se cufundă mai adânc în perne.

Lumina apoasă a zorilor se strecura spre cearşafurile încurcate. Justin ura sosirea dimineţii. Nu-i plăcea să se ridice din patul cald al lui Emily şi să se strecoare prin casa rece ca să ajungă în patul lui gol. Simţi o durere în inimă. Emily arăta atât de dulce şi de caldă, cu obrajii rozalii de somn şi părul ciufulit. Nu voia să plece de lângă ea. Şocat,

îşi dădu seama că nu voia s-o mai părăsească niciodată.

Voia să aibă dreptul să-şi petreacă toată noaptea şi toată ziua în pat cu ea, dacă avea chef. Voia s-o însoţească la petrecerea contesei din acea după-amiază şi să arate lumii întregi că îi aparţinea.

— O, David, şopti el. Ce-am făcut?

David i-o încredinţase odinioară. După toţi acei ani de exil autoimpus, oare David l-ar mai fi găsit demn de un asemenea premiu? Dacă prietenul lui ar mai fi fost în viaţă, Justin s-ar fi dus la el în genunchi dacă ar fi trebuit, ca să-i cerşească mâna lui Emily.

Justin îi netezi buclele şi o sărută cu tandreţe pe frunte înainte de a coborî din pat. Când ea gemu în semn de protest, el puse o pernă în locul din care tocmai plecase. Ea o strânse în braţe şi o ascunse sub bărbie, suspinând mulţumită.

Păşind peste mizeria creată de accidentul din noaptea trecută, se îmbrăcă repede de teamă să nu se răzgândească şi să rămână. Se întrebă ce ar face servitorii lui cuviincioşi dacă ar fi sunat pur şi simplu din clopot şi ar fi poruncit să i se aducă ouă şi scrumbii în pat, pentru el şi pupila lui. Zâmbi la ideea asta.

Dar zâmbetul îi muri pe buze când deschise uşa şi o găsi pe mama lui sprijinindu-se de peretele opus, cu braţele încrucişate peste pieptul voluminos.

Capitolul 30

Dar mă tem că avem un şarpe în paradisul nostru şi că e gata să lovească...

Olivia Connor nu era mai puţin intimidantă în halat şi papuci, decât atunci când purta vreo rochie de bal. Justin se întinse şi închise uşa camerei lui Emily.

Încercând să ignore faptul că roşise, Justin se forţă să

afişeze un zâmbet strâmb.

— De ce mă simt ca la şase ani, când m-ai prins că am furat dulciuri de la bucătărie?

Mama lui îl cântări din priviri, de la cămaşa descheiată până la pantalonii mototoliţi.

— Mi se pare că acum te-am prins făcând mult mai mult.

Adunându-şi ultimele picături de demnitate, se rezemă de uşă şi-şi încrucişă braţele, copiindu-i în mod deliberat postura.

— Vinovat. Şi ce-ai de gând să faci? Să mă dezmoşteneşti iarăşi?

— Ai uitat? Acum tu eşti ducele. Nu te pot dezmoşteni. Dar poţi să mă trimiţi la casa văduvei, dacă vrei.

— A, dar asta ar însemna că treburile casei vor cădea pe umerii viitoarei ducese.

Ea arătă spre uşă.

— Şi nu e cazul?

Justin îşi trecu o mână prin păr, simţindu-se mai degrabă ca un bătrân de şaizeci de ani.

— Mi-e teamă că nu.

— Atunci îmi pare şi mai rău. Voi doi aţi avea nişte copii foarte frumoşi împreună. Ridică dintr-o sprânceană. Asta dacă nu cumva i-aţi conceput deja.

Justin încercă să-şi înăbuşe o înjurătură. Se îndepărtă câţiva paşi şi rămase cu mâinile în şolduri, cu spatele la ea. O tristeţe profundă din sufletul lui ameninţa să iasă la suprafaţă.

— Nu ai fost niciodată apropiată de mine, mamă. Ce te face să crezi că îţi voi face confidenţe?

Ea îi răspunse fără să se supere.

— Nici nu mă gândeam că o vei face. Ştiu cum am fost. O soţie bună şi o mamă îngrozitoare.

Justin se răsuci pe călcâie, surprins de mărturisirea ei directă.

— Te-ai întrebat vreodată de ce te-a respins atât de mult tatăl tău? întrebă ea.

El se uită lung la covor.

— În fiecare zi. Şi întotdeauna găseam un singur răspuns. Că era ceva în neregulă cu mine.

Ea clătină din cap.

— Era ceva *în regulă* cu tine. Ceva atât de uimitor şi de magnific, că îl orbea de gelozie. Justin se holbă la ea, nevenindu-i să creadă. Frank Connor nu a fost întotdeauna omul pe care îl ştiai. Nici el nu şi-a dorit afacerea sau titlul. Era ca o piatră de moară care-i atârna de gât şi îl trăgea în jos. El dorea să navigheze cu una din graţioasele corăbii Winthrop, să se piardă la orizont şi să exploreze lumea. Dar el nu a avut curajul tău. El n-a avut curajul să plece pur şi simplu.

Justin rămase copleşit de informaţiile pe care tocmai le aflase. Ea înaintă spre el.

— Faptul că şi-a refuzat îndeplinirea visurilor l-a umplut de amărăciune şi l-a transformat într-un om răutăcios. Se ridică pe vârful picioarelor şi îl sărută pe obraz, inundându-i nările cu mirosul liniştitor de liliac şi camfor. Nu face aceeaşi greşeală, fiule.

După ce mama lui plecă, Justin rămase singur, uitându-se în gol. Poate că avea dreptate. Poate că venise timpul să îngroape vechile fantome şi să-l lase pe David să se odihnească, în cele din urmă, în pace. Poate că venise timpul ca el şi Emily să profite nu doar de fiecare zi, ci şi de viitor.

*

Emily îi înmână lacheului pelerina, în timp ce Lily intră în holul somptuoaselor apartamente locuite de contesa Guermond. Salonul fusese decorat în stil modern grecesc, care fusese la modă cu un secol în urmă. Coloane graţioase în stil doric se ridicau spre tavan din piedestaluri lustruite. Un cvartet amorţit cânta într-un colţ. Trena dantelată a rochiei lui Emily mătură podeaua de marmură când intrară în salonul plin de invitaţi.

Candelabrele străluceau în lumina soarelui de iarnă

care pătrundea prin geamurile cu menouri. După ce fusese atâta timp închisă în atmosfera sumbră de la Grymwilde, totul i se părea orbitor lui Emily.

În timp ce Lily se îndepărtă cu o prietenă, Emily se uită pe furiş în spatele ei, în speranţa că îl va vedea intrând pe Justin. El călărise alături de trăsura lor. Fusese straniu de entuziasmat toată ziua, iar ochii lui aurii sclipeau mai mult ca de obicei. După-amiaza avea să fie chinuitoare. De teamă că în cele din urmă ceilalţi ar fi descoperit relaţia dintre ei, nu îndrăzneau nici măcar să danseze împreună. Dar mai târziu, îşi zise Emily, în orele dulci ale nopţii, în timp ce restul lumii dormea, răbdarea lor avea să fie răsplătită. Obrajii i se îmbujorară. Cine şi-ar fi închipuit vreodată că avea să fie atât de îndrăgostită de un bărbat? Mai ales de bărbatul acela.

— Emily, o, Emily dragă, tu eşti? tresări când auzi glasul lui Cecille. Vechea ei inamică o strânse într-o îmbrăţişare copilăroasă. I-am promis lui Henry că vei fi aici. Pur şi simplu moare de nerăbdare să danseze cu tine.

Emily încercă să scape.

— Nu cred că se poate. Mă tem că e deja plin carnetul meu de dansuri.

— Cum se poate? De-abia ai ajuns. Nu mişca, mă duc să-l aduc.

De îndată ce Cecille dispăru din vedere, Emily se strecură într-un colţ şi începu să scrijelească de zor nume inventate în carneţelul ei de dans.

— Ei, fetiţo, nu cumva ne-am mai întâlnit?

Îşi smuci capul în sus şi văzu un ochi înroşit, studiind-o de după nişte ochelari stranii. Icni îngrozită.

— Mă tem că vă înşelaţi, domnule.

Se îndepărtă de bărbatul corpolent.

— Pun pariu că da, tună el după ea. Îmi pari îngrozitor de cunoscută. Privirea lui lascivă coborî pe corsajul ei de mătase. Poate ne-am întâlnit la petrecerea de săptămâna trecută a contelui?

— Nu cred. Spre uşurarea ei, Emily îl văzu pe Justin apropiindu-se prin marea de oameni. Un zâmbet

neastâmpărat curbă buzele şi îşi aruncă braţele după gâtul gentlemanului corpolent. Vai, unchiule George! Îi făcu semn lui Justin şi îi strigă suficient de tare cât să se audă peste întreaga încăpere: Uite, Excelenţă, este unul dintre cei mai vechi prieteni de-ai tatălui meu – bunul şi dragul meu unchi George! Ţi-l aminteşti, nu-i aşa? Îi plăcea foarte mult să stau pe genunchii lui.

Poate că Justin nu-şi amintea, dar unchiului George îi reveni memoria. Pe măsură ce ducele de Winthrop avansa prin mulţime cu eleganţa lui glacială, bărbatul păli. Mai multe persoane începură să se holbeze.

— Nu, nu, fetiţo, se bâlbâi el. Îmi pare rău. Ai înţeles greşit. Nu cunosc pe nimeni cu numele George. Numele meu este Harry. Vreau să spun Alfred.

— Cu siguranţă glumeşti! strigă Emily când Justin se opri în faţa lor. Vai, dar asemănarea este neobişnuită. Îi apucă obrajii graşi, întorcându-i faţa spre Justin. Seamănă perfect cu George, nu-i aşa, Excelenţă?

Cunoscând foarte bine aventurile ei în bordel, Justin îşi mângâie bărbia.

— Foarte straniu. Sunteţi sigur că nu aveţi un frate geamăn pe undeva, bunule domn?

— Da. Nu. Nu ştiu. Poate că am. Mama n-a fost niciodată prea sigură în această privinţă. Acum, dacă mă scuzaţi, eu chiar trebuie să plec.

Unchiul George Harry Alfred se îndepărtă cu stângăcie din îmbrăţişarea lui Emily şi fugi spre foaier, trecând pe lângă lacheul care îi ţinea pelerina şi bastonul.

Emily izbucni în râs. Căldura privirii lui Justin o încălzi ca o atingere adevărată. Inima îi sări din piept de bucurie.

— Arăţi minunat, o complimentă el.

Ea îşi înclină capul, devenind dintr-odată timidă. Era destul de greu pentru ea să pună semn de egalitate între acest gentleman serios, elegant şi bărbatul viril care o iubea până în zori, noapte de noapte.

— Şi tu la fel.

— Vrei să dansezi cu mine? o întrebă el foarte serios.

— Şi ei ce-o să zică?

Pentru prima dată în viaţa ei, Emily se temea de opiniile altora. Acum trebuia să se gândească la reputaţia lui Justin.

— Vor crede că ducele bogat şi nebun şi-a găsit, în sfârşit, o femeie destul de prostuţă să se mărite cu el.

Emily îi întoarse spatele, sufocată de emoţie. Justin o voia. Nu doar pentru câteva ore de plăcere furate în miez de noapte. Pentru totdeauna.

— Dar scandalul, şopti ea. Tu eşti tutorele meu. Am trăit sub acoperişul tău timp de mai mult de o lună. Nu ne vor accepta niciodată.

— Atunci pot să se ducă dracului, iar eu îmi voi lua mireasa în Noua Zeelandă, ca să facem o nuntă în stil maori. Aşteptă o clipă care păru o eternitate. Ce spui? Crezi că Cecille ne va ierta dacă ne vom anunţa logodna la petrecerea ei?

Emily se răsuci pe călcâie, zâmbind printr-o ceaţă de lacrimi.

— M-a iertat pentru că i-am îndesat un şoarece mort în gheată, nu-i aşa?

Justin o strânse în braţe, ignorând privirile curioase.

— Şi acum încetează. Penfeld nu te-ar ierta niciodată dacă ai înmuia apretul cămăşii cu lacrimile tale. Îi întinse batista spre nas. Haide! Suflă! Aşa, fii o fată bună! Te simţi mai bine? Când ea încuviinţă, el continuă: Hai, atunci! Ai ţinut piept canibalilor şi dragonilor. Cu siguranţă nu te sperie câteva cucoane şi fetiţe înfumurate. Emily încuviinţă din nou, de data asta mai puternic. Ei bine, dacă trebuie să ştii, mă sperie şi pe mine, dar n-avem încotro. Dacă vor da dovadă de răutate, o s-o chem pe mama să ne apere.

În timp ce o conduse spre zona deschisă în care se dansa, Emily îl prinse timidă de mânecă. Nimeni nu părea să îi observe. Toţi ochii erau îndreptaţi spre un invitat care tocmai sosise în foaier. Un murmur straniu circulă prin încăpere”.

Pe măsură ce mulţimea se despărţi pentru a dezvălui obiectul fascinaţiei lor, Emily oftă zgomotos.

— Nu din nou. Oare contesa şi doamna Rose

frecventează aceleaşi cercuri sociale?

Braţul lui Justin se încordă sub mâna ei. Se uită în sus la el. Faţa lui se făcu periculos de albă. Îl strânse de braţ, speriată.

— Ce s-a întâmplat? Arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă.

El îi îndepărtă mâna şi rămase complet nemişcat, cu faţa chinuită de o expresie circumspectă. Emily se uită în cameră pentru un indiciu, dar nu-l văzu decât pe străinul nonşalant pe care îl întâlnise în parc şi la bordel, conversând cu ceilalţi invitaţi. Îmbrăcat impecabil ca întotdeauna, se mişca de la un grup la altul, oferind un zâmbet ici, o remarcă spirituală colo. Ţinea între degete un pahar de şampanie de parcă s-ar fi născut cu el în mână. Privirile se întorceau după el.

— Vai, dar chiar e atât de chipeş pe cât spune toată lumea, nu-i aşa? Emily tresări când Cecille apăru în spatele lor. Cuvintele lui Cecille ar fi speriat şi o persoană surdă. Toate fetele leşină după el. E italian şi ştii ce se spune despre bărbaţii italieni. Chicoti cu viclenie. Şi e putred de bogat. Lumea spune că şi-a câştigat averea prin afaceri cu aur.

Când se opri în apropierea lor ca să sărute mâna unei tinere frumoase, Cecille se gândi să profite de ocazie. Ţâşni spre el, îl apucă de braţ şi îl trase după ea. Justin şi străinul se priviră în ochi.

Cecille începu:

— Excelenţa Voastră şi domnişoară Scarborough, îmi face plăcere să vi-l prezint pe…

— Bună ziua, Justin, o întrerupse străinul.

Vocea lui era alunecoasă ca un coniac şi avea un uşor accent, după cum îşi aminti Emily. Zâmbind, ridică paharul şi luă o înghiţitură de şampanie.

— Bună ziua, Nicky, răspunse Justin.

Apoi se dădu puţin înapoi şi îi trase un pumn în faţă străinului, trimiţându-l spre coloana din spatele lui.

Ameţită de şampanie, Cecille termină uluită:

— … cel mai nou şi foarte drag prieten al mamei,

domnul Nicholas Saleri…

Capitolul 31

Va veni o vreme când va trebui să trăieşti fără dragostea mea…

Emily se clătină. Cecille o prinse înainte să cadă. Mulţimea îngheţă.

Nicholas se ridică, sprijinindu-se cu spatele de coloană. Plastronul cămăşii sale era pătat cu sângele care i se scursese de la colţul gurii. O şuviţă de păr negru îi flutura peste ochi. Se retrase un pas, recuperându-şi imediat calmul.

Refuzând cu un gest lacheii care se grăbiră să-l ajute, se ridică în picioare.

— Şi pentru mine este o plăcere să te revăd, Justin. Clătinându-se, făcu o plecăciune şi duse la buze mâna moale a lui Emily. Întotdeauna o plăcere, domnişoară Scarborough. Semeni cu tatăl dumitale la ochi.

Emily se uită la mâna ei, ameţită. Sângele lui îi murdări încheieturile mâinii. Încercă în zadar să se şteargă pe fustă, dar lăsă o urmă urâtă.

— Ţine-ţi departe mâinile murdare, mârâi Justin, făcând un pas spre el.

Lacheii se retraseră, ştiind foarte bine temperamentul sălbatic şi imprevizibil al ducelui.

Nicholas scoase o batistă imaculată din buzunar şi îşi tamponă buza. Se uită dezgustat la batistă şi o aruncă spre o servitoare care tremura.

Se uită spre Emily cu un zâmbet ocrotitor.

— Va trebui să-l ierţi pe vechiul meu prieten, domnişoară Scarborough. Ar fi trebuit să mă aştept la o astfel de revedere. Vinovăţia poate avea un efect ciudat asupra creierului uman. Îndrăznesc să spun că s-a

comportat ca un sălbatic de când l-a ucis pe tatăl tău.

Mulţimea reacţionă, şocată.

— Despre ce vorbeşti? strigă Emily. Ai înnebunit de-a binelea? Îl prinse pe Justin de reverele încă umede de lacrimile ei de bucurie. Privirea ei frenetică îi cerceta chipul. Ce spune acest om? E ridicol! Spune-i să înceteze cu acuzaţiile astea absurde!

Justin se uita drept înainte.

Ea îl scutură zdravăn. Vocea ei deveni isterică, răsunând peste mulţimea tăcută.

— Spune-i, Justin! Spune-i acum! Spune-le că nu tu l-ai omorât pe tata!

El îşi coborî privirea spre ea cu o expresie plină de compătimire. Emily ar fi vrut să moară chiar atunci, în braţele lui. Îi desprinse uşor degetele de pe haina lui, se întoarse şi plecă. Murmurele şi strigătele de uimire se amplificară, dar Emily nu auzea nimic în afară de urletul necruţător al mării.

*

Îl găsi în sera de la Grymwilde. Soarele de după-amiază cădea direct prin peretele de sticlă jivrată din vest, luminând dalele de chihlimbar. O fântână mică, decorată cu pietricele ieşea din hăţişul de flori exotice şi viţe. Justin stătea pe marginea ei, smulgând încet petalele unui trandafir iernatic. O baltă de petale roşii se adunase în jurul ghetei sale.

Căldura umedă din grădina de iarnă îi lipise cămaşa de umeri îi încreţise părul la ceafă, conferindu-i un aer copilăresc. Şocată, Emily îşi dădu seama cât de mult îi crescuse părul de când îl tăiase.

Se aşeză pe marginea fântânii, lângă el, netezindu-şi fusta pătată de sânge. O petală zbură printre degetele lui. Emily se uită lung, fermecată de graţia mâinilor sale frumoase. Mâinile unui criminal.

El îşi ridică privirea, şi ea îşi dădu seama că el nu se uita la frunzele lucioase de aspidistră care urcau pe un

spalier micuţ, ci la o plajă scăldată în lumina lunii. Că nu auzea clipocitul apei din fântână, ci vuietul sălbatic al mării.

Vocea lui era straniu de neutră.

— Nicky lipsea de aproape o săptămână când am plecat să-l caut. La început nu ne-am îngrijorat. Nu era prima dată când dispărea fără nicio explicaţie. Dar apoi am început să auzim zvonurile – zvonuri despre un conflict între maori şi albi. Nu l-am găsit pe el, ci doar haina lui zdrenţuită şi plină de sânge. Maori ne prinseseră într-o ambuscadă la mai puţin de un kilometru şi jumătate de tabăra noastră. Am fugit ca să-mi salvez viaţa. Nu erau ca maorii pe care i-ai întâlnit pe Insula de Nord. Aceştia erau hauhau – un cult fanatic care îi dispreţuia pe toţi albii. În numele religiei, făceau unele lucruri prizonierilor – lucruri ce nu pot fi reproduse.

Emily îşi înfipsese degetele în fusta ei, ca să nu-l atingă.

— Mi-am golit pistolul de toate gloanţele, mai puţin de unul. Râse sumbru. Îl păstram pentru mine, în cazul că mă prindeau. Când am ajuns la plajă, nu-i mai auzeam. Vedeam felinarul aprins în cortul lui David şi ştiam că mă aşteaptă. Dacă puteam lansa barca, aveam o şansă să scăpăm cu viaţă. Dumnezeu ştie că hauhau nu ne mai lăsaseră nimic altceva. Îşi plecă privirea. Am rămas ghemuit într-o tufă pentru foarte mult timp, de teamă să mă avânt pe întinderea deschisă de nisip. Dar apoi m-am gândit la tine.

Emily îşi trecu degetele prin apa rece a fântânii.

— Mi-am amintit cum îşi schimbase David mănuşile din piele de căprioară pentru o bucată de chihlimbar lustruit pe care voia să ţi-o trimită. Cumva, acel gând mi-a dat curajul de care aveam nevoie. Am luat-o la goană pe plajă şi am ajuns la cort. David m-a prins tocmai când era să cad.

„Dumnezeule, băiete, ce s-a întâmplat? Unde e Nick? E mai rău decât ne-am temut?”

— La început nu am putut să-l conving. Era şocat. Nu-i venea să creadă că pierduserăm tot – pe Nicky, aurul,

moştenirea ta. A trebuit să-l scutur de umeri, să-l înjur.

„Fir-ar să fie, David! Nu avem timp pentru asta. Trebuie să lansăm barca la apă. Este singura noastră şansă”.

O lacrimă se rostogoli pe vârful nasului lui Emily şi pică în apă, dispărând fără urmă.

— L-am târât pe plajă, spre barcă. Dar el s-a desprins din braţele mele şi a fugit înapoi spre cort. Nu m-am simţit niciodată la fel de singur ca în momentul acela. Stând acolo pe plajă, m-am simţit de parcă aş fi fost singurul om în viaţă. Singurul om alb. Atunci i-am auzit. Mişunau prin pădurea tropicală şi în jurul cortului ca nişte păienjeni tatuaţi. Am strigat spre el ca să-l avertizez şi am început să alerg spre cort.

Înainte să ajung la el, ei deja îl târau afară, ţinându-l de braţe şi de picioare. Se lupta cu toată forţa lui. Apoi a început să ţipe ceva la mine, dar strigătele lor erau mai puternice, aşa că nu am înţeles ce voia să-mi spună.

Emily se uită la profilul lui Justin, fascinat de puritatea lui sumbră.

— Am fluturat pistolul prin aer, fără să ştiu în cine să trag. Erau prea mulţi, iar eu aveam doar un singur glonţ. Apoi mi-am dat seama ce spunea. Ceea ce mă implora să fac.

„Împuşcă-mă! Pentru numele lui Dumnezeu, Justin, împuşcă-mă!”

— El blestema, urla şi implora. Iar eu am stat acolo, plângând atât de tare că nici nu puteam să ţintesc. Îl trăgeau spre pădure. Capul lui Justin se prăbuşi. Aşa că l-am împuşcat.

Emily închise ochii, tresărind la ecoul împuşcăturii. Nările îi zvâcniră la duhoarea înţepătoare a prafului de puşcă. Apoi, în seră şi pe plajă, se lăsă tăcerea. O tăcere care îi lega pentru totdeauna. O tăcere care avea să-i despartă pentru totdeauna.

— Când s-a prăbuşit în braţele lor, hauhau au amuţit. Pur şi simplu se uitau la mine. Atunci am crezut că o să vină după mine. I-am provocat.

„Veniţi să mă luaţi! Haideţi, nenorociţilor! Ce naiba mai aşteptaţi?”

— Atunci i-au dat drumul şi au dispărut în pădure. Umerii îi căzură. Asta a fost cel mai rău, ştii? Faptul că nu s-au mai întors ca să mă omoare. Când l-am ridicat pe David în braţe, lanţul ceasului încă i se mai legăna printre degete. Nu-i dăduse drumul deloc, nici măcar în toiul luptei. Atunci mi-am dat seama de ce se întorsese la cort. Ca să ia ceasul – ceasul cu fotografia ta.

Emily se ridică, incapabilă să mai suporte.

Justin aşteptă să ajungă la uşă.

— Emily? O privi drept în ochi, mai mistuitor decât soarele. Să nu uiţi niciodată un lucru! Nu te-am minţit niciodată.

Ea îşi încordă bărbia.

— Dar nici nu mi-ai spus adevărul, spuse ea încet.

Când închise uşa, ultimul lucru pe care îl văzu fu o floare mototolită, plutind în jos după ce căzuse dintre degetele lui moi.

*

Justin se plimba prin casa întunecată într-o tăcere absolută. Ştia care erau scândurile ce scârţâiau şi păşea peste ele, de care mese să se ferească astfel încât să nu dărâme fotografiile cu rame de argint de pe ele. Covorul gros îi înăbuşea sunetul paşilor. Ceasul de la parter bătu de două ori.

Se simţea ca şi cum ar fi păşit într-unul din coşmarurile sale. Coridorul fără sfârşit se întindea în faţa lui, un coridor cu o uşă care părea să se îndepărteze de el cu fiecare pas pe care îl făcea. Se temea că avea să meargă pentru totdeauna, dar că nu va ajunge niciodată la destinaţie.

Dar, în cele din urmă, iat-o acolo, înaintea lui. Îşi şterse palmele umede pe pantaloni înainte să atingă clanţa. Niciodată până atunci nu mai observase cât de rece era. Frigul părea să-i urce în sus pe braţ, până la inimă. Îşi forţă

degetele rigide să ţină clanţa şi să rotească. Aceasta se mişcă puţin, apoi se opri. Nimic mai mult.

— Emily? şopti el răguşit. Emily, te rog…

Îşi încleştă celălalt pumn. Pentru un moment nebun, vru să bată în uşă, să o spulbere cu puterea sa. Dar el ştia că dincolo de ea avea să găsească altă uşă – o uşă groasă, zidită din suspiciune şi trădare.

Mâna îi căzu moale. Deznădejdea îl lovi în valuri de rău augur. Sperase prosteşte, chiar nebuneşte, că întunericul putea să reducă din pedeapsa pe care o avea de plătit pentru tăcerea sa. Că furia lui Emily s-ar putea domoli şi i-ar permite să-şi exprime regretele cuibărit în braţele ei iubitoare. Ar fi trebuit să ştie că nu putea să fure cu trupul său ceea ce adusese adevărul. Imagini din noaptea trecută îl asaltară cu o durere proaspătă. Ar fi iubit-o cu mai multă pasiune dacă ar fi ştiut că avea să fie ultima lor noapte împreună?

Ar fi putut s-o ţină în braţe, doar s-o ţină în braţe toată noaptea, învăţându-i pe de rost trăsăturile, înclinarea nasului ei cârn, moliciunea aproape nepământeană a buclelor, să-i savureze aroma caldă a pielii pentru toate nopţile reci şi singuratice pe care avea să le îndure de atunci înainte.

— Adio, dragostea mea, şopti el.

Apăsă palma deschisă pe mahonul lustruit al uşii, ezitând să se îndepărteze.

*

Emily se ghemui lângă uşă cu genunchii traşi la piept şi ascultă cum paşii lui Justin dispăreau în tăcerea nopţii. Îşi împinse părul căzut pe ochi cu mâinile tremurânde, apăsându-şi tâmplele de parcă astfel ar fi putut să oprească şoaptele chinuitoare ale fantomelor din mintea ei.

„Nu te vrea. Nimeni nu te vrea”.

„Am spus că nu te plac. N-am spus că nu te iubesc”.

„… de când l-a omorât pe tatăl tău”.

„Voi veni după tine. Jur!”

„Ai încredere în mine!”

„Împuşcă-mă!”

Se legăna înainte şi înapoi, un ghem de suferinţă şi deznădejde. Lacrimile i se rostogoleau în tăcere pe obraji. Una câte una, fantomele deveniră şi mai puternice, imprimându-i-se în minte ca nişte fotografii. Doreen, aruncându-i o găleată de cărbune în mâini, necăjind-o. Buzele cizelate ale lui Nicholas curbate într-un rânjet. Justin ieşind din valuri, cu pielea lui bronzată acoperită de picături din ocean. Tatăl ei ghemuindu-se în faţa ei ca să-i încheie haina şi să-i îndrepte boneta înainte să iasă în zăpadă ca să se joace.

Cu toate acestea, chiar şi acele spirite erau suportabile. Fantoma care o bântuia acum era un copil. Un copil care dansa într-o cameră întunecată, în lumina lunii. Se opri din dansul ei şi se aplecă s-o privească pe Emily cu ochii ei negri plini de compasiune, de parcă n-ar fi înţeles că oamenii pot suferi atât de mult.

Emily o recunoscu. Era copilul care ar fi fost Emily dacă tatăl ei nu ar fi murit de mâna iubitului ei. Încrezătoare, iubitoare, convinsă că lumea era un loc luminos, plin cu oameni cu inima bună. Crezând că într-o zi va apărea un bărbat la fel de elegant şi de chipeş ca tatăl ei, care o va iubi pentru totdeauna.

Era un copil pe care îl impresionase, dragostea lui Justin, copilul pe care tot Justin îl rănise cu tăcerea lui. Femeia care ar fi devenit ar fi găsit suficientă putere în inima ei ca să-l ierte. Acea femeie n-ar fi simţit ranchiuna, cinismul şi amărăciunea care o chinuiau acum pe Emily, care îi făceau dragostea scrum.

Întinse mâna tremurândă spre faţa luminoasă a copilului, dar acesta dispăru fără măcar un rămas-bun, lăsând-o pe Emily într-un întuneric total.

Capitolul 32

Dacă vei privi vreodată în urmă, mă rog să nu mă judeci prea dur…

A doua zi, cam pe la mijlocul dimineţii, Penfeld bătu la uşa lui Emily.

— Excelenţa Sa vă roagă să coborâţi în birou, anunţă el.

Vocea valetului părea straniu de groasă, sau era doar imaginaţia ei istovită? se întrebă ea.

— Spune-i Excelenţei Sale că mă voi grăbi să dau curs cererii, răspunse ea.

În timp ce se îmbrăca, privi pe fereastră. Acelaşi lacheu care stătuse toată dimineaţa ascuns în umbra arbuştilor era încă acolo, fluierând încetişor şi studiind frunzele adormite de parcă viaţa lui ar fi depins de asta. Emily luă urciorul de pe marginea lavoarului şi îi turnă apa fierbinte direct în cap.

— Fir-ar să fie! urlă el, scuturându-se de apă ca un câine ciobănesc. Ce mama naibii…

— Bună ziua, Jason, strigă Emily. Îmi pare nespus de rău. Nu mi-am dat seama că eşti acolo jos.

El se uită în sus la fereastră; un zâmbet sfios îi contorsionă faţa pistruiată.

— Nu-i nicio problemă, domnişoară Emily. Doar studiam trandafirii, să nu aibă…

— Mană? sugeră ea.

— Da, mană! fu el de acord. A fost un an rău pentru mană.

— Să fim recunoscători că te-am descoperit înainte să golesc oala de noapte în capul tău, spuse ea repede, închizând fereastra cu putere.

Când se uită din nou afară, îl văzu pe Jason urmărind-o de la o distanţă mai mare. Deschise uşa şi îl găsi pe Penfeld proţăpit în faţa uşii ei.

— Am aşteptat să vă însoţesc, domnişoară, îi explică el.

Ea îi îndoi gulerul apretat.

— Văd că gardienii se îmbracă mai elegant zilele astea.

Refuzând să intre în jocul ei, o însoţi în jos pe scări până la birou. Emily intră şi adoptă o postură militărească în faţa biroului din lemn masiv la care stătea Justin. El se uită la ea peste ochelari, apoi continuă să scrie.

Peniţa avansa pe pagina unui registru legat în pânză.

— Sper că, după discuţia noastră de ieri, înţelegi mai bine de ce nu am putut discuta cu tine mai curând.

— Înţeleg perfect. Ai preferat să rămâi în Noua Zeelandă, să te scalzi într-un sentiment de autocompătimire şi să te pedepseşti din cauza sentimentului de vinovăţie. Departe de mine să-ţi neg această distracţie cu accente dramatice.

Justin se opri brusc din scris şi ridică privirea. Alura feminină pe care i-o dădea rochia crem din lână şi buclele prinse în funde era asprită de unghiul ascuţit al umerilor.

Puse tocul jos, cu o mişcare controlată.

— Îmi dau seama că nu am niciun drept să-ţi cer nimic, dar am nevoie de ajutorul tău.

Ea se aplecă peste birou.

— Să-ţi cârpesc ceva? Ţi-ai rupt cămaşa?

El ţâşni în picioare şi trânti palmele pe birou.

— Nu. Biciul cu care mă autoflagelam nu ajunge până la spate. Deşi asta n-ar fi trebuit să fie o problemă, atâta timp cât limba ta plină de venin îndeplineşte aceleaşi atribuţii.

Se apropiase atât de mult de ea, că i-ar fi putut număra pistruii de pe nasul ei cârn şi obraznic. Sclipirea malefică din ochii ei îl făcu să-şi vină în fire. Ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat era să se înfurie pe ea. Era uimit de cât de bine îl făcea să se simtă. Îşi trecu degetele prin păr şi se cufundă înapoi în scaun.

— Am nevoie de ajutorul tău ca să-l prind pe Nicky. Există doar un singur motiv pentru care putea şti că eu l-am omorât pe tatăl tău. Ticălosul era acolo. A văzut totul. El i-a asmuţit pe băştinaşi asupra noastră, sperând că vom muri amândoi şi că mina îi va reveni lui.

Emily îşi rezemă şoldul pe marginea biroului şi începu să se joace cu un prespapier.

— Fermecător bărbat! Şi tu credeai că nu există şerpi în Noua Zeelandă.

— Poate că ar fi trebuit să-mi aleg prietenii cu mai multă grijă.

Ea puse prespapierul în jos cu o bufnitură uşoară.

— Poate că şi tatăl meu ar fi trebuit să facă acelaşi lucru.

Nu răspunse nimic la replica asta, dar privirea i se întunecă.

— Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai convins că acesta a fost planul lui Nicky de la bun început. El a fost cel care l-a zărit pe David în sala de concerte. El a fost cel care s-a interesat şi care a aflat că David avea o moştenire pe care voia s-o investească. Justin se rezemă pe spătarul scaunului şi îşi propti ghetele pe birou. Am făcut nişte investigaţii în această dimineaţă. Se pare că prietenul nostru nonşalant şi-a petrecut timpul între un imperiu de minerit de pe Insula de Sud din Noua Zeelandă şi Continent – Italia, Franţa, Spania – locuri în care oamenii de teapa lui obişnuiesc să se ducă şi să-şi cheltuiască averea adunată pe căi dubioase.

— Dar de ce s-ar întoarce acum în Anglia?

Justin o privi în ochi.

— Din acelaşi motiv pentru care m-am întors şi eu. Tu.

Emily nu înţelese.

— Pentru mine?

El încuviinţă.

— La fel ca mine, Nicky avea impresia că tu erai doar un bebeluş atunci când a murit tatăl tău. Cred că până acum a aşteptat ca fiica lui David să se facă destul de mare cât să pună întrebări. Cred că s-a întors în Anglia ca să-şi protejeze investiţia.

Emily se înfioră. Acum că Nicholas îşi dăduse seama că nu era o copilă, ci o femeie matură, reprezenta o ameninţare şi mai mare pentru el. Nu doar că era suficient de mare cât să pună întrebări; era suficient de mare ca să

moştenească. Ce s-ar fi întâmplat cu ea în noaptea aceea, în casa doamnei Rose, dacă n-ar fi intervenit Justin?

— Dar tu? întrebă ea. De ce nu te-a omorât în Noua Zeelandă, când a avut ocazia?

Justin simţi un nod în gât când îşi aminti de toţi acei ani pierduţi pe care şi-i petrecuse jelindu-i pe Nicky şi pe David, de toate regretele pe care le avusese.

— Dintr-un anumit punct de vedere, a făcut-o. Sunt sigur că doar simţul lui pervers al umorului l-a oprit să nu mă şi îngroape. N-a simţit niciodată măcar un dram de milă în sufletul lui negru. Un zâmbet batjocoritor atinse buzele lui Justin. Trebuie să fi fost un şoc pentru el când şi-a dat seama că m-am întors în Anglia şi o lovitură şi mai grea să descopere că şi fiica matură a lui David făcea parte din ecuaţie.

— S-a descurcat admirabil.

Justin pufni.

— E în sângele lui Nicky. Chiar şi atunci când nu aveam niciun ban în plus, el îşi cheltuia banii pe haine în loc să cumpere mâncare. Nu l-a enervat nimeni până acum.

— Ai vrea să-l faci să se zburlească un pic, nu-i aşa?

— Mi-ar plăcea să-l văd jumulit, jupuit şi aruncat într-un vas cu apă clocotită. De asta l-am invitat la noi în după-amiaza asta.

Emily îşi îndreptă spatele.

— Ai înnebunit?

— Probabil. Îşi coborî picioarele şi se ridică. Cel puţin asta vreau să-l las pe Nicholas să creadă. Trebuie să-l forţăm să-şi lase garda jos, să-l convingem că niciunul dintre noi nu reprezintă un pericol pentru el. Eu mă pot folosi de reputaţia mea de nebun care, dacă îmi permiţi să adaug, se pare că înfloreşte cu orice apariţie publică împreună. Până acum m-a văzut luptându-mă cu nişte brute într-un bordel, plecând cu tine pe umăr, ca un barbar şi pocnindu-l la petrecerea contesei.

Justin ar fi jurat că văzuse o sclipire de amuzament în ochii lui Emily.

— Şi ce vrei să fac eu? întrebă ea.

I-ar fi răspuns într-o mie de moduri, dar îşi înăbuşi impulsul. În schimb, îşi adună curajul şi-i prinse mâinile între ale lui.

— Trebuie să joci rolul naivei care vrea să afle adevărul despre moartea tatălui ei.

Ea se uită la mâinile lor unite. Un zâmbet strâmb îi curbă colţurile gurii.

— Naivă, aşa-i? Asta ar fi o exagerare.

Justin o eliberă şi se aplecă să caute printr-un teanc de hârtii inutile.

— Trebuie să-mi promiţi un lucru. Să nu te întâlneşti niciodată cu el în afara casei.

— De ce nu? Ţi-e teamă că o să mă compromită?

Justin se încordă. Hârtiile se împrăştiară. Emily se îndreptă spre fereastră, de parcă ar fi înţeles că dusese gluma prea departe.

— Nu-ţi poţi permite să uiţi că este un bărbat foarte periculos. Ocoli biroul şi continuă pe un ton mai blând: încă sunt tutorele tău legal, iar tu, draga mea, eşti singura moştenitoare a tatălui tău. Doar noi doi stăm între el şi scumpa lui avere şi ştim amândoi până unde va merge ca să şi-o protejeze.

Pielea translucidă a lui Emily părea să absoarbă puţina lumină care pătrundea pe fereastra îngustă. Justin se opri în spatele ei, tânjind să-i mângâie părul, să-i sărute pielea delicată de la ceafă. Îşi încleştă pumnii în încercarea de-a se abţine.

— Nu-ţi cer să mă iubeşti sau să-mi fii prietenă, spuse el încet. Vreau doar să mă ajuţi să fac dreptate.

Ea rămase la fel de tăcută şi de misterioasă ca păpuşa blestemată pe care insista să o păstreze pe noptiera ei. Simţi încă o dată acel val periculos de furie şi de pasiune. Se strădui totuşi să continue pe un ton la fel de neutru:

— Gândeşte-te altfel. Dacă vom reuşi să-i dovedim vinovăţia, vei fi mai bogată decât în cele mai nebuneşti visuri ale tale. Nu vei mai avea nevoie de mine.

Ea se întoarse pe călcâie, zâmbind la fel de strălucitor

şi de tăios ca o lamă.

— O s-o fac.

Când îl ocoli, mâneca ei cu volane îi atinse braţul. Înainte să ajungă la uşă, aceasta se deschise şi în cadrul ei apăru Penfeld.

Ea se întoarse într-un vârtej graţios de lână.

— Acum poţi să-ţi chemi câinii de pază. De data asta n-am nicio intenţie să fug.

— Nici eu, răspunse Justin îndesându-şi mâinile în buzunare şi legănându-se pe călcâie. De asemenea, eşti în siguranţă să-ţi laşi deschisă uşa dormitorului. N-am de gând să intru dacă nu sunt dorit.

Emily se îmbujoră. Penfeld se înecă, şi faţa lui căpătă o nuanţă şi mai aprinsă de stacojiu. Ea plecă ca o furtună pe lângă valetul care nu se mişcase de pe loc, trântind uşa atât de tare în spatele lor că se zdruncinară geamurile bufetului.

Justin se rezemă de pervaz, zâmbind gânditor. Numai timpul avea să dezvăluie dacă tocmai îşi câştigase un partener sau un adversar.

*

Mai târziu în acea după-amiază, Emily se opri în faţa unei oglinzi cu ramă aurită ca să-şi aranjeze fusta şi să-şi ciupească niţel obrajii. Avea mâinile ca de gheaţă de emoţie că urma să se întâlnească din nou cu cel de-al treilea actor care luase parte la povestea sumbră despre prietenie şi trădare care începuse cu şapte ani în urmă. Justin alesese să se întâlnească în salonul de fumat din aripa de est a casei şi, cum intră, Emily înţelese imediat motivul.

Camera întunecată era un monument de opulenţă masculină. Decorată în stil turcesc, afişa covoare orientale şi scaune din piele, cu decoraţiuni de alamă. Era o zi caldă, aşa că focul din şemineu făcea atmosfera aproape de nesuportat. De pe frunzele palmierilor aşezaţi prin încăpere picura apă. Nu făcuse nici doi paşi înăuntru, că Emily deja

simţi că transpiră.

Nicholas Saleri stătea lângă uşă, cu mâinile acoperite cu mănuşi albe, împreunate pe gheara de fildeş care îi înfrumuseţa bastonul de plimbare. Emily abia dacă îl observă. Era prea uimită de transformarea lui Justin.

Şedea cocoşat într-un scaun cu rotile, lângă foc, îmbrăcat doar cu un halat de mătase şi o pereche de ciorapi de lână. Avea părul ciufulit şi era încruntat. Penfeld se agita pe lângă el, punându-i o pătură peste picioare.

Emily aproape tresări când Nicky se înclină în faţa ei şi-i duse mâna la buze.

— Bună ziua, domnişoară Scarborough. Trebuie să recunosc că invitaţia dumitale m-a uimit foarte mult. Te-aş fi vizitat mai devreme, dar m-am temut că nu mă vei primi după micuţa noastră neînţelegere.

— Neînţelegere?

El îşi lăsă capul în jos şi o privi pe furiş, pe sub gene.

— La casa din Mayfair. Ştiind că eşti o adevărată lady, am simţit că ai fost implicată într-o situaţie pe care nu o puteai controla. Ştiam o ieşire prin spate, dar mă tem că ai interpretat greşit intenţiile mele, atunci când am încercat să te conduc acolo.

Privirea ei trecu involuntar spre faldurile albe ca zăpada ale lavalierei lui. Dacă Justin nu ar fi intervenit în noaptea aceea, oare după cât timp i-ar fi găsit cadavrul strangulat?

Ea înclină capul, în speranţa că o să atribuie timidităţii roşeaţa din obrajii ei.

— Un incident nefericit, te asigur. Mă tem că a fost rezultatul unei dispute neplăcute cu tutorele meu. Să nu mai vorbim despre asta, da? Emily nu mai oferi nicio explicaţie, lăsându-l să speculeze în legătură cu circumstanţele sordide care ar fi putut conduce o lady să caute adăpost într-un cunoscut bordel.

Nicholas îi aruncă o privire nervoasă lui Justin şi îşi coborî glasul:

— Valetul Excelenţei Sale a sugerat să nu mă apropii de el când am venit. A spus că dumneata ai un efect

liniştitor asupra lui.

Recăpătându-şi cumpătul, Emily zâmbi cu tristeţe.

— Mă tem că numai în zilele sale bune. Ieri a fost o zi bună. Nu îndrăznim să-l scoatem prea mult din casă. Se forţă să atingă buza umflată a lui Nicky cu vârful degetelor. Sunt sigură că puteţi înţelege motivul.

Un mârâit animalic se auzi din cealaltă parte a camerei. Emily îşi retrase mâna.

— La naiba, omule, urlă Justin, lovind cutia de trabucuri pe care i-o oferise Penfeld. Nu vreau un trabuc. Vreau soldaţii mei. Ochii i se îngustară privind prin beznă. Cine e acolo? Te cunosc?

În timp ce Penfeld se aplecă să adune trabucurile căzute, Emily îi aruncă lui Nicky o privire jenată şi se grăbi lângă Justin. Îl bătu împăciuitoare pe mână.

— Gata, gata! Nu trebuie să te agiţi atât. Emily a ta este aici.

Justin îşi înfăşură degetele sale lungi în jurul încheieturii ei şi o trase în jos ca să i studieze faţa.

— Cine naiba eşti tu? Mamă, tu eşti? întrebă pe un ton isteric.

Sclipirea diabolică din ochii lui aproape că o duse spre pierzanie.

Se forţă să nu chicotească.

— Îţi aminteşti de mine, nu-i aşa? Sunt Emily. Emily a lui David.

Faţa lui se lumină cu o bucurie adolescentină.

— Bineînţeles că-mi amintesc de tine. Emily, copilul meu drag! exclamă el şi depuse un sărut fierbinte în palma ei.

Ea încercă să se retragă, iar el refuză să o elibereze, aşa că îşi strecură mâna pe sub pătură şi îl ciupi de coapsă. Aruncându-i o privire de avertisment, arătă cu degetul spre Nicky.

— Uite cine a venit să te vadă în această după-amiază frumoasă, Alteţă. Un prieten foarte drag şi vechi.

Nicky se apropie, răsucindu-şi pălăria în mâini, dar Justin îl ignoră, trăgând-o în schimb de partea din spate a

fustei.

— De ce nu iei loc, iubito? Poate c-o să ne jucăm împreună de-a soldaţii. Zâmbetul i se transformă într-un rânjet triumfător. Napoleon al meu aproape l-a cucerit pe Wellington aseară.

Ea îşi duse mâna la spate şi-l plesni peste degete, zâmbind fără oprire. El trase şi mai tare. Cusăturile rochiei pocniră şi fu obligată să se aşeze pe covor, la picioarele lui, ca să nu rişte să-şi piardă fusta de tot.

Degetele lui delicate se pierdură în părul ei; simţi furnicături, ca un avertisment. Nicholas îşi drese glasul.

— Poate că nu este un moment bun…

— Baliverne! răcni Justin, făcându-i să tresară.

Ascunsă de părul ei, mâna lui îi găsi ceafa şi începu să o maseze, eliberând tensiunea muşchilor încordaţi. Pielea ei ardea sub degetele lui, şi începu să respire sacadat.

El se uită urât la Nicky.

— Cine naiba te-a lăsat să intri? Se retrase cu teamă în scaunul lui. Eşti unul dintre băştinaşi? Penfeld! Verifică tufele. E plin de sălbatici, ştii. Îi pot mirosi.

Penfeld despărţi conştiincios frunzele unui palmier. Chipul îi apăru ca o lună plină, pe cealaltă parte. Îi făcu cu ochiul lui Nicky.

— Nu sunt băştinaşi, domnule. I-am încuiat pe toţi în dulap, aşa cum am promis.

Cu mâna lui Justin care îi mângâia gâtul atât de posesiv, lui Emily nu-i fu deloc dificil să pară jenată.

— Poate că ai dreptate, domnule Saleri. Poate că nu este un moment bun. Se ridică. Dacă vei fi cu un ochi pe Excelenţa Sa, Penfeld, cred că îl voi însoţi pe domnul Saleri într-o plimbare prin grădină.

— Asta-i fata mea, zâmbi Justin. Fugi să te joci, ca un copil bun!

Emily îşi înghiţi un icnet când o lovi peste posterior, ezitând să-şi mai ia mâna la fel de repede.

În timp ce-l însoţea pe oaspetele lor afară din cameră, cu obrajii arzându-i, vocea plângăcioasă a lui Justin se transformă în urlet.

— Nu vreau o ceaşcă afurisită de ceai, Penfeld. Îmi vreau soldaţii. Adu-mi-i degrabă sau vă tai capetele tuturor!

*

Emily alese un şal de muselină din cuier şi ieşi cu Nicholas Saleri în grădină. După bezna înăbuşitoare din salonul de fumat, aerul rece de afară scânteia ca în basme. O adiere blândă sufla dinspre sud, iar pitulicile săreau şi cântau pe pământul pe jumătate îngheţat, amintire a faptului că iarna nu avea să dureze pentru totdeauna.

Se plimbară într-o tăcere prietenoasă pentru câteva clipe, apoi Nicky oftă.

— E mult mai rău decât m-am temut. Cum suporţi?

Ea ridică delicat din umeri.

— În zilele lui bune are amnezie. În zilele proaste, e nebun de-a binelea. Mă tem că şocul pe care l-a avut când te-a văzut ieri a pus o tensiune teribilă asupra minţii lui.

Saleri vorbi cu înţelegere:

— Am auzit zvonuri despre altercaţiile lui şi mai stranii, dar nu mă aşteptam să fie atât de rău. Chiar l-a ameninţat pe unul dintre pretendenţii dumitale că-i va mânca urechea?

Emily îşi muşcă buza ca să nu râdă.

— Mă tem că da. Dar asta a fost nimic faţă de noaptea în care a încercat să-şi pună capăt zilelor aruncându-se din loja de la operă.

Saleri clătină din cap.

— Tragic. Pur şi simplu tragic. Era un tânăr atât de talentat. Mi se rupe inima să văd atâtea speranţe distruse. Este uimitor ce dezastru poate face sentimentul de vinovăţie asupra unei minţi atât de fragile, de artist.

Emily se aşeză pe o bancă rustică din grădină, strângându-şi şalul în jurul umerilor, de parcă materialul ar fi protejat-o de el.

— Poate că nu ar trebui să vorbim despre el aşa, domnule Saleri. La urma urmelor, m-a primit la el şi mi-a oferit o casă. Nu vreau să fiu lipsită de loialitate.

— Dumneata, lipsită de loialitate? Se aşeză lângă ea, sprijinindu-şi bastonul de bancă şi prinzându-i mâinile într-ale lui. Cu siguranţă eşti una dintre cele mai înţelegătoare şi mai iertătoare fiinţe.

Îşi dădu pălăria spre ceafă cu un singur deget. Emily se forţă să-i întâlnească privirea întunecată, hipnotizantă.

— Iertătoare? Cum aş putea să nu-l iert? Mi-a explicat totul într-unul dintre scurtele lui momente de claritate.

Încruntându-se de parcă s-ar fi gândit profund la ceva, Nicholas îi eliberă mâinile şi îşi scoase porttigaretul din buzunar.

— Mi-e teamă că reîntâlnirea noastră m-a impresionat profund. Pot?

Ea înclină capul cu sfială.

— Te rog.

El aprinse o ţigară cu gesturi ferme şi trase adânc în piept. Apoi îşi ţuguie buzele şi suflă în aer un cerc perfect de fum.

— Presupun că ţi-a spus povestea aia ridicolă despre cum l-a împuşcat pe tatăl tău ca să-l cruţe de o moarte teribilă în mâinile băştinaşilor.

— Ridicolă? repetă Emily, încercând să ignore bătăile puternice ale inimii ei de gheaţă.

— O poveste încântătoare, te asigur, deşi e posibil să fi ajuns să o creadă şi el de-a lungul anilor. Întotdeauna i-am spus că ar fi trebuit să se facă scriitor şi nu pianist. Îi aruncă o privire scurtă, să se asigure că îi captase întreaga atenţie. Ambiţiile lui Justin l-au condus la nebunie cu mult înainte să-l în puşte pe tatăl tău. David îl bănuia că ne înşală şi, din păcate, a ales să-l înfrunte în timp ce eu îi vizitam pe băştinaşi.

— Pe maori, spuse ea încet. Îi cunosc. Am petrecut ceva timp cu tutorele meu pe Insula de Nord.

— Un popor bun şi blând, aşa cum sunt sigur că ai descoperit şi singură. Nu sunt absolut deloc diavolii cu cozi bifurcate din povestea absurdă a lui Justin. Scutură scrumul de ţigară înainte să continue. În noaptea aia i-am auzit pe Justin şi tatăl tău certându-se, aşa că m-am furişat pe lângă

ei. Din câte am putut înţelege, David îl prinsese pe Justin modificând actele terenurilor, ştergând numele noastre şi înlocuindu-le cu al lui, ca să ascundă dispariţia misterioasă pe care o punea la cale.

Emily îşi aminti de actul pe care îl găsise în ascunzătoarea lui Justin. Hârtia pe care nu se sinchisise să o studieze.

— David l-a ameninţat că-l va da în vileag în faţa guvernatorului general. Justin a intrat în panică şi l-a împuşcat. N-am avut încotro decât să fug ca să-mi salvez viaţa.

— Trebuie să fi fost groaznic pentru dumneata!

— A fost. După crimă, Justin a fugit, iar eu am căutat adăpost la maori, până eram singur că nu avea să se întoarcă. Atunci şi numai atunci am îndrăznit să revendic mina de aur. Dar mi-am petrecut ani întregi uitându-mă peste umăr, ştiind că Justin încă mai avea în posesia sa actul modificat, motivul pentru crimă. Îţi poţi imagina şocul meu când am descoperit că locuieşte iarăşi în Londra.

— Şi ce te-a adus la Londra după toţi aceşti ani, domnule Saleri? întrebă ea, temându-se că păşeşte pe un teren periculos.

— Dumneata.

Se cutremură când auzi acelaşi răspuns pe care i-l spusese şi Justin.

— Eu, şopti ea.

— În toţi aceşti ani, am păstrat partea de mină a lui David pentru dumneata. M-aş fi întors mult mai devreme, dar m-am temut că prezenţa mea te-ar putea pune în pericol. Nu aveam de unde să ştiu că deja locuieşti cu omul care scăpase nepedepsit pentru moartea părintelui dumitale.

Emily îşi frământă mâinile.

— Poate că preţul pe care l-a plătit pentru trădarea lui este mult mai rău decât închisoarea.

— Poate, spuse el pe un ton îndoielnic. Aruncă ţigara pe pământ şi o strivi de iarba rară. Privirea lui o învălui ca o eşarfă de mătase. Ştii, ar putea să fie încă periculos. Nu-mi

place să văd că o fiinţă dulce şi fragilă ca dumneata trăieşte sub influenţa lui.

Emily se ridică brusc, ca şi cum privirea lui îndrăzneaţă o stânjenea.

— Grija dumitale mă flatează.

Se ridică şi el, o umbră uriaşă care o făcea să se simtă neajutorată.

— Am aranjat cu avocatul meu să îţi facă o vizită pentru a discuta despre moştenire. Nu pot să nu mă simt oarecum responsabil pentru situaţia dumitale actuală. Poate că dacă n-aş fi aşteptat atât de mult întoarcerea lui… Îi prinse bărbia în palmă şi-i mângâie buza inferioară cu degetul mare. Pot să mai vin în vizită, domnişoară Scarborough?

Ea îl privi şi-şi ţuguie buzele într-o bosumflare provocatoare.

— M-ai răni dacă nu ai mai veni, domnule Saleri.

El îi luă mâna şi o duse la buze.

— Mai degrabă sufăr eu, decât dumneata.

Şi cu această declaraţie pasională îşi luă bastonul şi porni spre alee, oprindu-se doar o singură dată pentru a privi înapoi şi a-şi înclina pălăria într-un salut respectuos.

Ea rămase singură în bătaia vântului. O chinuia o singură întrebare: de ce se oferea Nicholas Saleri să-i predea partea din mina de aur care îi aparţinuse tatălui ei fără să protesteze? Oare Justin se înşelase în privinţa lui? Şi dacă da, nu era posibil să se înşele şi în alte privinţe? Ceva o făcu să se înfioare. Se uită spre casă. Soarele lumina ferestrele de pe aripa de vest, dar nu avea nicio îndoială că era urmărită de o siluetă întunecată de la etaj. Strângând mai bine şalul pe umeri, Emily îşi plecă fruntea spre pământ şi porni cu paşi repezi spre casă.

*

Nişte siluete întunecate ţopăiau în lumina focului, corpurile lor bronzate lucind de sudoare. Săreau şi se roteau într-un ritm frenetic, dându-şi ochii peste cap şi

legănându-şi coapsele după cadenţa hipnotică a valurilor mării şi a inimii ei. Ea stătea în mijlocul lor, cu cămaşa de noapte legănându-i-se în vântul cald.

Băştinaşii rupseră rândurile, şi atunci îl văzu – o siluetă întunecată ieşind din tufişuri cu o pălărie de paie care îi ascundea privirea.

Ea încercă să se mişte, încercă să fugă, dar nisipul o înghiţise până la glezne. Era prea adânc, prea dens.

Jucându-se cu ea, bărbatul scoase un portţigaret din buzunar şi duse la buze o ţigară subţire. Aprinse un chibrit, şi în flacăra aceea trecătoare Emily reuşi să-i vadă ochii – nu erau ochii căprui ai lui Nicky, ci unii aurii şi necruţători.

Ochii lui Justin.

Înaintă spre ea, urmărind-o cu eleganţa puternică şi mortală a unui tigru. Când trecu prin umbrele aruncate de ramurile de ferigă argintie, se transformă într-un tigru şi înaintă spre ea în patru labe. Muşchii lui puternici îşi coordonară mişcările în timp ce se ghemui ca să sară după vânat. Apoi era din nou Justin, aruncând ţigara aprinsă în noapte.

Emily încremenise. Nu se putea mişca, nu putea respira. Vrăjită de felul în care se apropia de ea, îşi dădu seama că nici nu voia să se mişte. Lacrimi de ruşine i se prelinseră pe obraji când înţelese că era pregătită să plătească orice preţ pentru a-i simţi pentru ultima dată îmbrăţişarea. Se strecură în spatele ei şi-şi înfăşură braţele puternice în jurul taliei ei. Avea ochii unui tigru, dar mâinile unui om. Atingerea lui era atât de caldă, că simţea că i se topeşte carnea. Cedă şi îşi lăsă capul pe spate.

Căldura flăcărilor crescu în intensitate în timp ce el îşi împinse un picior înainte şi o lipi de trupul lui. Îi atinse sânii prin materialul cămăşii de noapte, apoi feminitatea care îi pulsa între picioare. Simţea ochii negri şi vigilenţi ai băştinaşilor, dar nu putea opri valul de senzualitate care îi invadase trupul şi sufletul.

Printr-o ceaţă de plăcere periculoasă deveni conştientă de un obiect greu şi rece, lipit de abdomenul ei. Se uită în jos şi văzu pistolul în mâna lui frumoasă. Târî

pistolul printre sânii ei cu gesturi leneşe şi aproape tandre, pentru ca apoi să i-l lipească de tâmplă. Emily se zvârcoli în braţele lui.

Exact în acel moment degetele lui îi produseră plăcere, iar gura lui îi căută buzele pentru un sărut atât de dulce şi de plin de promisiuni, că o făcu să ofteze…

…apoi apăsă pe trăgaci.

*

Emily se ridică încet în pat, gâfâind. Flăcările din visul ei dispăruseră acum, lăsând-o udă de transpiraţie şi tremurând de frig în aşternuturile încurcate. Dormitorul era cufundat în întuneric, iar focul din vatră aproape se stinsese. Se dezveli până la glezne, amintindu-şi cum o ţintuise locului nisipul din vis. Corpul încă îi fremăta, de parcă ar fi fost atins de un amant. Se uită la uşă, pe jumătate dorindu-şi să se mişte clanţa.

Îşi aminti cuvintele batjocoritoare ale lui Justin: „N-am de gând să intru dacă nu sunt dorit”.

Justin greşea. Ea îl dorea foarte mult. Voia să o legene în braţele sale, să o asigure că Nicky o minţise în legătură cu moartea tatălui ei, să-i alunge îndoielile şi coşmarurile cu sărutările sale blânde. Dar el o sărutase în vis, nu-i aşa?

Tremurând, Emily dădu la o parte cuverturile şi merse agitată până la şemineu. Era clar că Justin intenţiona să-şi ţină promisiunea. De-abia îşi vorbiseră după plecarea lui Nicky. Cina fusese o masă pompoasă, la care ducesa şi surorile lui făcuseră schimburi nedumerite de priviri.

Împunse tăciunii strălucitori, sperând să reaprindă focul. Ultimul cărbune se fărâmiţă sub atingerea ei neîndemânatică. Renunţă şi se strânse în braţe, tremurând de frig. Sudoarea care i se usca pe pielea şi pe picioarele desculţe părea să se transforme în gheaţă. Se uită spre uşă şi se hotărî. Fără să se mai acopere cu un halat, deschise larg uşa şi ieşi pe holul întunecat.

*

Emily îşi dădu seama foarte repede că trebuia să fie foarte târziu în noapte. Lumânările lăsate să ardă la culcare se topiseră de tot în suporturile lor. Întunericul o învălui în mantia lui nesfârşită. În timp ce înainta, se lovi cu degetele de la picioare de o masă. Înjurând încet, prinse statueta de porţelan înainte ca aceasta să se spargă de covor.

Continuă, mergând de data asta numai pe mijlocul holului. O scândură desprinsă scârţâie sub greutatea ei. Îngheţă pe loc, cu piciorul întins spre scândura următoare, aşteptând să vină o mulţime de servitori pe scări sau ca Harold să iasă din dormitorul lui şi să o lovească în cap cu ceva, crezând că este un hoţ. Însă liniştea fu de partea ei.

Îndrăzni să se mişte mai departe, rătăcind pe coridoarele lungi, până când ajunse în faţa camerei lui Justin.

Uşa uriaşă din lemn de mahon sculptat o făcu să se simtă mică. Vru să ciocăne, apoi se retrase. Oare aşa se simţise şi Justin la uşa ei – ca un cerşetor disperat, venit să implore?

Îşi aranjă buclele, apoi ridică din nou mâna. Tot nu avea curajul de-a sparge tăcerea fragilă. Aşa că apăsă pe clanţă şi deschise uşa încetişor.

Capitolul 33

Tot ce am făcut, chiar şi lucrurile greşite au fost din dragoste pentru tine…

Când Emily se strecură în camera lui Justin fu copleşită de un val nestăvilit de tandreţe. Ar fi trebuit să ştie că n-avea să doarmă la ora asta târzie. Stătea rezemat de perne, citind la lumina slabă a unei singure lumânări. Perdelele grele ale baldachinului erau trase şi legate cu bucăţi inegale de sfoară din cânepă.

Pătura moale îi acoperea şoldurile. Avea pieptul gol şi părul răvăşit. Lumina lumânărilor dansa în ochelarii de aur de pe nas. Era ceva atrăgător la un bărbat atât de chipeş care purta ochelari – o aluzie a potenţialului controlat care o atrăgea atât de mult pe Emily.

Ridică privirea şi o văzu că îl studiază. Ochii lui se întunecară de surpriză, apoi de supărare.

Văzând că nu avea nicio şansă să se retragă onorabil, Emily înaintă şi se opri tremurând în mijlocul covorului de Aubusson. Un foc aţâţat de cărbuni recent aduşi ardea în şemineu. Justin puse deoparte cartea, apoi îşi scoase ochelarii şi-i aşeză pe noptieră. Emily se apropie de pat, a cărui siluetă se profila deasupra lui, somptuos, cald şi ademenitor. Spre deosebire de cel care îl ocupa.

— Eu… ăăă… Am vrut…

Se bâlbâi, incapabilă să-şi găsească cuvintele sub privirea lui aspră.

Justin dădu la o parte pătura şi coborî din pat cu aşternuturile prinse în jurul taliei. Emily îşi dădu seama că era gol sub ele.

Începu să se plimbe prin dormitor cu paşi mari.

— Deci la asta a ajuns relaţia noastră. Crezi că poţi intra aici de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, după ce mi-ai spus foarte clar ce crezi despre mine. Se opri şi se uită încruntat spre ea. Crezi că sunt atât de disperat că mă voi târî după firimiturile de afecţiune pe care mi le arunci, după cum ai chef?

Înmărmurită de discursul lui înflăcărat, Emily rămase cu gura căscată.

El îşi trecu mâna prin păr şi îi dădu târcoale.

— Cum crezi că m-aş mai putea privi mâine în oglindă, dacă mi-aş compromite onoarea pentru câteva clipe pasagere de extaz? O prinse de umeri şi o scutură uşor. Crezi că eşti atât de fermecătoare în cămaşa asta stupidă de noapte că nu voi rezista să nu fac dragoste cu tine? Crezi că nu am niciun pic de mândrie când e vorba de tine?

— D… d… dar eu…

— Păi, ai dreptate, strigă el. Nu am!

Şi cu asta, îşi coborî buzele peste gura ei. Emily îşi înclină capul pe spate, oferindu-i-se fără să protesteze. Limba lui adânci sărutul, şi ea îi răspunse cu aceeaşi pasiune.

O aruncă pe pat şi se aşeză deasupra ei. Îi trase de lenjerie şi o aruncă într-o parte fără preambulurile la care era atât de priceput. Era ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu fie doar un vis al nopţii. Se împinse în ea, gemând când văzu că era deja pregătită să-l primească.

Emily îşi înfăşură braţele în jurul lui, înfiorată de pasiunea lui dezlănţuită. Înainte îi fusese frig, dar acum îi curgea prin vene un foc încântător. Limba lui îi posedă gura şi în acelaşi timp o pătrunse. De data asta, Justin o iubea mai sălbatic decât înainte. Un val de plăcere şi uimire îi cutremură trupul când o trase la marginea patului şi se aşeză între picioarele ei. Se mişca într-un ritm feroce. Îi venea să strige de plăcere, dar îşi muşcă buza şi simţi gust de sânge. Închise ochii şi lăsă capul pe spate, abandonându-se complet în braţele lui.

El îi prinse faţa în mâini.

— Uită-te la mine, Emily, îi porunci cu glasul răguşit. Uită-te la mine acum!

Îi întâlni privirea mistuitoare, văzu chipul frumos al bărbatului pe care îl iubea stăpânit de agonia plăcerii. Fără să-şi mute privirea din ochii ei, o pătrunse şi mai intens.

Fără niciun avertisment, spasmele orgasmului le răvăşi trupurile, şi nici măcar sărutul lui Justin nu-i mai putu ascunde strigătul de extaz.

*

Emily se trezi cu gura lipită de pieptul lui Justin. Dormeau îmbrăţişaţi. Piciorul ei ajunsese peste al lui şi mâna lui se odihnea pe posteriorul ei. Focul trimitea degete luminoase în întuneric. Ajunsă în braţele protectoare ale lui Justin, găsi că patul masiv era mai călduros şi comod decât îşi închipuise.

Îşi frecă obrazul de pieptul lui, complet satisfăcută. Mai făcuseră dragoste încă o dată, cu lumânarea stinsă şi cu o tandreţe care aproape o făcuse să plângă. Îi mângâiase trupul parcă la nesfârşit, ca să alunge cumva amintirea uniunii lor violente de mai devreme.

Emily oftă. Ce bine ar fi fost dacă şi trecutul era la fel de uşor de şters.

Trăgând pătura peste el, se ridică şi se desprinse cu grijă din îmbrăţişarea lui. O dureau toţi muşchii. Era surprinsă că putea merge.

Aproape ajunsese la uşă când Justin se trezi. Vocea lui plină de amărăciune tăie întunericul la fel de letal ca o sabie.

— Pleci aşa repede? Ai primit lucrul după care ai venit?

Emily îşi muşcă buza, incapabilă să nu chicotească.

— Nu. De fapt, venisem să împrumut nişte cărbune pentru vatră.

Întredeschise uşa şi se strecură afară, fără să vadă expresia de consternare de pe chipul lui Justin când îşi întinse braţele şi se cufundă înapoi în perne.

În ziua următoare, când Emily intră în salon, tensiunea care plutea în aer era atât de palpabilă că putea fi tăiată cu un cuţit. Slujitorii intrau şi ieşeau grăbiţi, aruncându-i priviri nervoase lui Justin. Vestea despre amuţirea lui, iscată de acuzaţia bizară făcută de un italian bogat la petrecerea contesei Guermond, ajunsese şi în rândurile lor. Emily trebui să admire calmul de care dădeau dovadă surorile lui. Erau concentrate asupra broderiilor lor de parcă ar fi fost absolut normal ca fratele lor să fie acuzat de crimă, apoi să apară la amiază îmbrăcat doar în halat şi ciorapi. Deşi nu putu să le explice motivul pentru care apăruse în halat, părea să se comporte normal în prezenţa lor.

Justin îşi ridică privirea din cartea lui tocmai când Emily se aşeză pe scaunul din faţa lui. Nu reuşi să-şi ascundă grimasa de durere. El îşi mută imediat privirea în altă parte.

Ducesa zâmbi şi-i întinse o pernă brodată.

— Pernă, dragă? Într-adevăr, scaunele astea netapiţate pot fi atât de inconfortabile.

— Nu, mulţumesc, mormăi Emily.

Oare mama lui auzise strigătele lor de ieri-noapte? se întrebă Justin. Fu salvat de la a face alte speculaţii pentru că sosi Penfeld, care îşi ridică nasul într-un aer dezaprobator şi anunţă:

— Un domn Saleri a venit în vizită la domnişoara Scarborough.

Culoarea se scurse din obrajii lui Emily. Se uită îngrozită la Justin. Niciunul dintre ei nu s-ar fi aşteptat ca Nicky să muşte momeala atât de repede.

— Spune-i că îl primesc în grădină, spuse ea, ridicându-se.

Odată cu ea se ridică şi Edith care puse broderia deoparte.

— Stai jos, Edith, îi porunci Justin. Emily este o fată mare. Nu are nevoie de un câine de pază.

Edith nu mai înţelegea nimic.

— Dar m-am gândit… cu siguranţă o însoţitoare…

Ducesa se ridică şi-şi prinse fiica de braţ.

— Cred că eu am nevoie de o însoţitoare, dragă. Ne plimbăm prin seră, să verificăm trandafirii?

Şi în timp ce o conducea pe Edith afară din cameră, se uită gânditoare la Emily şi la fiul ei.

*

Nicholas o aştepta lângă fântâna de teracotă, arătând splendid într-un costum de dimineaţă de culoare gri, cu dungi. Astăzi era mult mai frig. Când Emily se apropie de el, îşi trase gluga de lână peste păr, ca să-şi ascundă expresia feţei.

El îi strânse mâinile şi-i aruncă un zâmbet cuceritor.

— Domnişoară Scarborough, eşti o încântare! Cred că pari mai proaspătă chiar decât roua dimineţii.

— Vai, domnule Saleri, mă flatezi. Şi chiar o flata.

Nu prea avusese timp să se odihnească din cauza coşmarurilor din noaptea anterioară şi a faptului că făcuse dragoste cu Justin, şi ştia foarte bine că avea nişte pungi uriaşe sub ochi.

Îi duse mâinile la buze, şi Emily se pregăti sufleteşte în caz că i le-ar fi lins din nou. Primele note ale valsului în diez minor, compus de Chopin, plutiră în grădină. Nicky păli şi se uită spre ferestrele salonului. Era pentru prima oară când îl vedea speriat.

— Încă mai cântă la pian?

Ea încuviinţă.

— Câteodată. Este unul dintre puţinele bucurii pe care le mai are.

Recăpătându-şi calmul, Nicky îi aşeză mâna la braţul său şi o conduse pe un drum pietruit.

— Noaptea trecută nu prea am dormit din cauza conversaţiei noastre. Mă tem că trebuie să mă consideri cel mai josnic dintre mincinoşi.

Sunetele nepieritoare ale muzicii plutiră până la ei. Emily îşi imagină degetele puternice ale lui Justin atingând graţios fiecare clapă.

— N-aş putea gândi niciodată rău despre dumneata, domnule, reuşi ea să îngaime.

— A, dar la urma urmei, este cuvântul meu împotriva cuvântului tutorelui dumitale. Dacă ţi-aş putea arăta actul acela legat de mină… Crezi că îl are aici?

Emily se gândi la munţii de hârtii şi de cărţi care se mucegăiau undeva departe, pe Insula de Nord.

— Mă îndoiesc. Nu avea de gând să rămână mult timp în Anglia. Şi-a lăsat toate actele importante în Noua Zeelandă.

Nicky clătină din cap.

— Ce păcat! Este singurul lucru care mi-ar putea dovedi povestea.

„Şi tot ce avea Justin ca să-şi dovedească nevinovăţia”, îşi zise Emily cu tristeţe.

— Chiar şi fără dovezi, eu tot te găsesc foarte convingător, domnule Saleri.

El se întoarse cu faţa spre ea. Emily se forţă să-şi păstreze expresia ingenuă, cu ochii larg deschişi, sperând totuşi că nu semăna cu un iepure ameţit.

El îi îndepărtă gluga de pe păr.

— Te rog să-mi spui Nicholas, dragă. Sau chiar Nicky, dacă îmi ierţi îndrăzneala.

Îi mângâie obrazul cu degetul mare şi îşi coborî încet capul. Emily închise ochii, rugându-se la Dumnezeu să-i dea puterea să nu vomite. Înainte ca buzele să li se atingă, o melodie fără ritm distruse momentul. O voce răguşită, masculină începu să cânte din toţi rărunchii:

Obraznica Maud, uşuratica din Shrewsbury.
O să-ţi fure banii şi-o să te lase cu ochii în soare.
Dar tu tot îi vei cădea la picioare!

Nicky îşi retrase mâna, tresărind. Emily spera ca icnetul ei să fie interpretat ca un semn de umilinţă, şi nu de râs. Îşi ridică gluga şi se îndepărtă grăbită.

Nicky porni după ea, în mod evident dornic să încerce o nouă tactică.

— Comportamentul lui trebuie să fie o sursă constantă de stânjeneală pentru tine. Te-a rănit vreodată în vreun fel?

— O, nu. Cred că ţine la mine cu adevărat – ezită pentru o secundă – în felul său.

Îşi continuară plimbarea, şi Nicky îi demonstră că muşcase momeala pentru că începu să ţească o pânză din logica lui bolnavă în jurul poveştii lui Justin. Şi în fiecare fir se simţea amprenta lui mieroasă. Adusese vorba despre actul de proprietate asupra minei de atâtea ori, că Emily şi-ar fi pus mâinile peste urechi şi-ar fi luat-o la goană. Destul de ciudat, Penfeld o salvă când apăru în grădină şi începu să vorbească cu elegantul lor oaspete despre binefacerile ceaiului indian şi chinezesc. Aruncându-i o privire recunoscătoare, Emily se scuză şi se duse să-i spună unei servitoare să aducă băuturi răcoritoare în salon.

*

Când Emily intră ca o furtună în salon, ştergându-se la gură cu dosul palmei, o mână ţâşni în afară şi o trase la adăpostul unui alcov.

— Te simţi bine? o întrebă Justin.

— Da. Nu. Se prinse cu mâinile de reverele halatului lui. Nu mai pot suporta. Trebuie să terminăm asta cât mai curând.

Ochii lui se întunecară; hotărârea irevocabilă pe care o citi în adâncimile lor o făcu să tremure.

— O vom termina chiar acum, dacă vrei.

— Nu! Nu trebuie. Nu mi-a dezvăluit nimic încă. Trebuie să-l forţăm cumva.

Bocănitul cizmelor lui Nicky se făcură auzite pe parchetul podelei. Rămaseră pe loc, paralizaţi, până când Emily se întinse şi ciufuli părul lui Justin.

— Ce naiba faci? şopti el.

Ea se prefăcu supărată şi scoase un suspin sfâşietor.

— Nu, te rog, Excelenţă, te-am rugat să nu faci asta.

Justin se prinse repede de planul ei. Rupse o bucată de dantelă din gulerul ei şi strigă:

— Haide, fetiţo, doar un sărut pentru noul tău tată.

Paşii care se apropiau se opriră. Emily ieşi din alcov, cu mâna la gulerul rupt. Se prefăcu a nu-l vedea pe Nicholas venind tiptil spre uşă, în spatele lor.

— O, te rog, domnule, ai promis să nu mai faci asta.

Justin o prinse de talie cu un rânjet un pic prea convingător pentru gustul lui Emily.

— Nu te lupta cu mine, copilă, ştiu că îţi place!

Nicholas trase cu ochiul pe după uşă.

— Loveşte-mă, murmură Emily.

Justin o trase sălbatic în braţele lui, şocat de cuvintele ei.

— Nu-mi cere asta, şuieră el.

Pretinzând că se luptă, îşi înfipse unghiile în braţele lui şi-şi lipi gura de ureche.

— Loveşte-mă, la naiba!

Justin urlă.

— Obraznică mică ce eşti! Te voi învăţa eu să mă asculţi! Ochii lui se întunecară şi mai mult când ridică mâna şi o lovi peste faţă.

Cotul lui suportă forţa loviturii. Emily de abia dacă simţi o pişcătură, dar şocul îi aduse lacrimi adevărate în ochi. Şi cum privirea lui Justin era şi aşa plină de remuşcări, n-ar fi făcut decât să agraveze situaţia. Justin nu se pricepea să mintă la fel de bine ca ea. Dacă Nicky i-ar fi văzut expresia de pe chip, jocul s-ar fi terminat. Gândul că trebuiau să-l determine cumva să greşească o şocă mai mult decât lovitura în sine. Îşi muşcă încheieturile degetelor şi dădu să fugă, doar ca să-l găsească pe Nicholas în picioare, în prag.

Îi trebui cu o secundă prea mult ca să îşi transforme expresia de excitare nebună într-una de furie.

— Omule, ce se întâmplă aici?

Justin trecu pe lângă el fără niciun cuvânt. Emily fugi şi se aruncă în braţele lui Nicky. Plescăind din limbă în semn de compasiune, o conduse pe bancheta de sub fereastră, unde Emily oferi o reprezentaţie curajoasă de stăpânire a emoţiilor, în timp ce plângea cu nasul în plastronul cămăşii sale curate. Nicky o îndepărtă puţin şi scoase o batistă pe care i-o oferi fără să-şi poată ascunde dezgustul.

— Te rog să mă ierţi, spuse ea, suflându-şi cu delicateţe nasul în batistă. N-am vrut să fii martorul unui spectacol atât de ruşinos.

— N-a făcut decât să-mi confirme suspiciunile, comentă el cu un aer nobil. Speram că nu va fi necesar, dar mă tem că atitudinea tutorelui tău o cere.

Întinse mâna în buzunarul hainei şi scoase un pistol micuţ. Mâinile lui Emily începură să tremure serios. Îi desfăcu degetele reci ca gheaţa şi-i puse arma în palmă.

— Vreau să iei asta, *cara mia.* Să o foloseşti dacă ai nevoie să te aperi de nebunul ăla. După scena la care am asistat astăzi, nicio instanţă judecătorească din ţară nu te-ar condamna dacă l-ai ucide.

Emily privi în jos, la pistolul mic şi fermecător, ştiind că dimensiunile nu îi anulau calităţile letale. Era decorat cu perle şi i se potrivea în palmă de parcă ar fi fost făcut pentru ea.

Nicky îi strânse degetele în jurul pistolului.

— Haide! Ia-l! Tatăl tău ar fi vrut să-l ai.

Ea îl privi, fermecată de sclipirea sinceră din ochii lui. De undeva de prin preajma casei se auzi un răcnet.

Nicky se ridică în grabă.

— Cred că este mai bine să plec acum. Voi reveni mâine. Nu uita ce am spus.

— Nu voi uita, spuse ea, ridicându-se ca o somnambulă. O, Nicholas, îl strigă ea când îl văzu îndreptându-se spre uşă.

El se roti pe călcâie şi aşteptă. Ea îi întinse batista mototolită.

— Ţi-ai uitat batista.

Zâmbind dezgustat, o luă între două degete. O mută dintr-o mână în alta până ajunse la uşă şi în cele din urmă o îndesă într-un suport de pe cuierul de haine.

După ce plecă, Emily rămase să se holbeze la pistolul mic. O astfel de armă curmase viaţa tatălui ei în urmă cu şapte ani. În spatele ei se auzi un zgomot de paşi şi ascunse în grabă arma în buzunarul fustei.

Se întoarse şi-l găsi pe Justin urmărind-o.

— Ce ţi-a spus?

— Nimic. Îi ocoli privirea. Nimic important.

Dădu să-l ocolească. El o prinse de umeri, căutându-i privirea.

— Mă minţi. De ce?

Incapabilă să suporte suferinţa din ochii lui, făcu un pas înapoi.

— Te rog. Aş vrea să fiu singură acum. Sunt obosită.

Trecu pe lângă el, ştiind că rolul cel mai periculos din şarada ei tocmai începuse. Când fugi în sus pe scări, arma atârna grea lângă coapsa ei.

*

Emily se îndepărta de el. Clipă de clipă. Zi de zi. Şi acest lucru îi sfâşia sufletul ca o gheară ascuţită. Nicky continua să o viziteze în fiecare zi, dar ea nu i se mai destăinuia. Se întâmpla să intre într-o cameră şi să-i găsească foarte apropiaţi, râzând şi şuşotind. Când îl vedeau încetau orice conversaţie şi se cufundau în tăcere, iar ochii frumoşi ai lui Emily îl priveau circumspecţi. Era atât de nerăbdătoare să creadă orice lucru rău despre el, că îi permisese lui Nicky să o convingă de fabulaţiile sale? El continua să joace rolul de nebun, uneori cusurgiu, alteori debordând de veselie, simţind cu fiecare zi care trecea că devenea din ce în ce mai mult nebunul care pretindea că este.

Atât familia, cât şi servitorii îl lăsau să facă orice voia. Nici măcar expresia rănită din ochii mamei sale nu mai era de ajuns să-l facă să renunţe la mândrie şi să rupă tăcerea. Îl durea al naibii de mult să vadă că Emily se putea întoarce atât de uşor împotriva lui. Nu îl mai vizita în camera lui, iar el îşi petrecea nopţile plimbându-se prin apartamentele sale spaţioase ca un tigru în cuşcă. Când deveni şi mai deranjat de evoluţia situaţiei, începu să facă investigaţii proprii asupra afacerilor lui Nicholas.

Într-o seară se întoarse târziu de la una din aceste investigaţii, tulburat de faptul că Nicky rezervase două locuri pe o navă cu aburi care pleca spre Noua Zeelandă în cursul săptămânii. Odată ajuns acasă, descoperi că Emily ieşise la un spectacol de operă cu dragul ei prieten, domnul Saleri, şi simţi cum intră în panică.

— Ce ai făcut? urlă el la Edith, care era confuză. Ai lăsat-o să iasă neînsoţită?

— Până acum, n-ai vrut niciodată să o însoţesc când se plimba cu el, protestă ea, cu buza de jos tremurându-i. Ai spus că e un vechi prieten de-al tatălui ei. De unde aveam să ştiu?

— Dacă ţi-ai fi folosit capul ăla de porţelan pentru altceva decât ca suport de bucle, ai fi ştiut, strigă el.

Edith scăpă broderia din mâini şi izbucni în hohote de

plâns. Lily şi Millicent se adunară în jurul ei, mângâind-o pe umeri şi uitându-se la Justin cu reproş.

El se îndepărtă de ele şi-şi duse o mână peste ochii obosiţi.

Mama lui se ridică de pe scaun.

— Tu ai fost întotdeauna un băiat bun, Justin. Tatăl tău n-a avut niciodată vreun motiv să te bată cu bastonul. Încep să cred că a fost o greşeală teribilă.

Justin se răsuci pe călcâie.

— Dar de ce-ar fi avut nevoie tata de un baston? Armele lui erau sarcasmul şi remarcile umilitoare. De multe ori mi-aş fi dorit să fi avut decenţa să-mi tragă o mamă de bătaie în schimb.

În hol se auzi glasul melodios al lui Emily.

— Ce s-a întâmplat? Ce e cu toată agitaţia asta?

Toţi îngheţară, uitându-se lung la ea. Stătea în uşa salonului ca o întruchipare a rafinamentului şi a eleganţei. O rochie crem cu detalii albastre din satin îi îmbrăţişa şoldurile, căzând apoi în volane încreţite în aşa fel încât să lase vederii fusta sidefie de dedesubt. Purta mănuşi asortate, decorate cu nasturi din perle, iar părul îi fusese ridicat la tâmple cu piepteni de sidef.

Pieptenii pe care îi cumpărase chiar el, îşi dădu seama Justin, gata să facă o criză de furie oarbă.

Fustele îi foşniră când înaintă şi îngenunche lângă Edith, întinzându-i o batistă din săculeţul ei de satin.

— Haide! Nu trebuie să plângi aşa! O să umezeşti broderia aia frumoasă la care lucrezi. Îşi îndreptă spatele şi se uită la el fără reproş, fără niciun sentiment. Nu ţi-au spus? Tocmai am fost la operă. La *Traviata.* A fost minunat. Ador tot ce este italienesc.

Justin îşi reţinu o replică usturătoare. Ce încerca să facă? se întrebă el. Să-l instige la crimă chiar acolo, în salon?

— Trebuie să vorbesc cu tine.

Ea căscă în mâna înmănuşată.

— Poate mâine-dimineaţă. Acum mă duc la culcare.

Şi ieşi din salon cu şoldurile legănându-i-se sub rochia

de satin, încăperea se cufundă în tăcere cât pendula bătu de trei ori. Edith nici măcar nu îndrăznea să se smiorcăie. Apoi se auzi o uşă trântindu-se undeva în casă. Şi închizându-se.

Sunetul cheii care se învârti în broască îl dezlănţui pe Justin. Ieşi ca o furtună din salon şi urcă scara câte două trepte o dată, fără să-i pese cine îl auzea că traversează culoarele întunecate care duceau spre camera lui Emily. Se lovi cu coapsa de o masă şi o răsturnă. Fotografiile se răsturnară pe podea, într-o explozie de sticlă spartă. Din câţiva paşi lungi ajunse, iarăşi, în faţa uşii ei. Uneori, avea impresia că-şi petrecuse jumătate din viaţă acolo.

Justin nu-şi pierdu timpul cu gesturi politicoase precum ciocănitul sau apăsatul pe clanţă. Şi categoric nu avea chef să o implore să-i deschidă. Aşa că îşi ridică pur şi simplu piciorul şi, dintr-o singură mişcare puternică, doborî uşa.

Capitolul 34

Într-o zi îmi vei auzi glasul purtat pe aripile vântului…

Emily duse o mână la inimă ca să-şi calmeze bătăile înnebunite. Justin stătea în uşă, iar uşa ruptă stătea la picioarele lui, ca un altar de sacrificiu păgân. Broasca spartă atârna de cadrul de lemn. El îşi întinse braţele şi se rezemă de tocul uşii. Rânjetul lui leneş nu i se reflecta şi în ochi.

— Bună, dragă. Credeam că poate ai nevoie de nişte cărbuni pentru foc. Sau zilele astea ţi-a alimentat focul altcineva?

Hainele lui erau şifonate. Părul netuns îi cădea ciufulit pe frunte. Avea ochii înroşiţi şi o privire sălbatică din cauza disperării şi a lipsei de somn. Era exact opusul lui Nicholas Saleri.

Îşi mută privirea din ochii lui irezistibili, forţându-se să rămână stăpână pe sine, ştiind că exista un singur mod prin care putea câştiga liniştea celor doi bărbaţi pe care îi iubea.

Îi vorbi pe un ton nepăsător:

— Dacă vrei să ştii, Nicholas mi-a cerut să mă căsătoresc cu el.

Privirea sălbatică din ochii lui Justin se accentuă.

— Ce metodă curată, ca să pună mâna pe moştenirea ta! Se căsătoreşte cu tine, te duce înapoi la conacul lui din Noua Zeelandă. Şi cât timp crezi că trece până când noua doamnă Saleri va suferi un accident tragic? O săptămână? O lună? Îl cunosc pe Nicky. Odată ce va pune mâna pe banii tăi, nu va mai avea nevoie de tine. Vei fi doar o povară pentru el. O să scape de tine la fel cum a făcut cu David şi cu mine. Justin veni în faţa ei. Ai uitat ce monstru este? Dumnezeule, el a pus la cale moartea propriului tău tată!

Ea îşi coborî privirea înainte ca el să poată să observe propria lui durere oglindită în ochii ei. Trebuia să-şi folosească toată viclenia şi pasiunea pentru a-l convinge pe acest om că îl ura. Închise ochii, încercând să redea toate acele sentimente de furie şi de singurătate pe care se luptase atât de mult să le învingă.

Când deschise ochii, ştia că în ei se reflecta un dispreţ furios.

— Cu toate astea, nu el a apăsat pe trăgaci, nu-i aşa? Şi nici cel care a minţit despre asta timp de şapte ani.

Justin îşi trecu o mână prin păr. Îi scăpă un râs cinic.

— Nicky a fost întotdeauna un ticălos desfrânat. Probabil te va lăsa să trăieşti un timp. Cel puţin până când se va plictisi de talentul pe care îl ai la pat. Ridică o sprânceană într-un gest batjocoritor. Şi amândoi ştim că ai din plin.

Emily îl pălmui. El se uită la ea, lăsând-o să vadă o părticică din neajutorarea pe care o simţea, pentru ca apoi ochii să i se întunece.

O împinse la perete dintr-o singură mişcare. O prinse de gât cu mâinile lui puternice şi-i vorbi încet, pe un ton răguşit:

— Dacă mă crezi capabil de crimă, să ştii că ai dreptate. Pentru că, Dumnezeu mi-e martor, o să-l omor pe ticălos înainte să pună mâna pe tine.

Îi fură un sărut scurt şi sălbatic şi apoi plecă, lăsându-i inima la fel de zdrobită ca uşa.

Alunecă lângă perete, se aşeză pe covor şi îşi înfipse dinţii în genunchi ca să nu-i audă nimeni plânsul disperat.

*

— Domnule, domnule! Vă rog! Trebuie să vă treziţi!

Cineva îl scutura. Gemând, Justin alungă mâinile insistente şi se întoarse pe o parte. Mâna i se lovi de ceva rece. Întredeschise un ochi şi, când vederea i se limpezi, descoperi că era piciorul fotoliului. Îşi aminti vag cum intrase în birou cu speranţa că va calma furtuna din cap suficient de mult cât să adoarmă. În cele din urmă căzuse într-o stare de toropeală, nicidecum într-un somn odihnitor.

În visul agitat, îi dansă prin faţă chipul lui David. Vru să-l ajungă, dar David dispăru, la fel ca Emily.

— Domnule, vă rog! Nu înţelegeţi. Trebuie să vă treziţi!

Mâinile delicate îşi pierdură răbdarea. Îl prinseră de reverul hainei şi-l ridicară, smucindu-l ca pe o păpuşă de cârpă. În cele din urmă, zări chipul rotund al lui Penfeld prin întunericul bibliotecii. Valetul părea că stă să plângă, iar lucrul acesta, mai mult decât orice altceva, îl făcu pe Justin să-şi revină.

— Penfeld? Dumnezeule, ce este, omule? Ce s-a întâmplat?

Buza plină a valetului tremură.

— A plecat, domnule. Şi de data asta, mă tem că este pentru totdeauna.

*

Emily stătea pe puntea vasului cu aburi şi urmărea cum coasta Angliei se topea în ceaţa zorilor.

Fiecare sforţare ritmică a pistoanelor motorului, fiecare val care se ridica pe coca de fier o ducea mai departe de Justin. Îşi trase gluga ca pe un văl după care să-şi ascundă freamătul din suflet. Nicky îşi odihnea mâinile pe umerii ei, iar ea se sprijinea cu mâinile înmănuşate de balustrada vasului.

— Acum este doar o chestiune de timp, *cara mia.* Odată ce găsim actul de proprietate pe care l-a modificat, vom avea toate dovezile necesare. Îl putem duce autorităţilor şi, împreună cu mărturia ta, îl putem trimite la închisoare pe viaţă. Nu ne va mai face rău niciodată. O strânse uşor de umeri. Emily se cutremură. Nu te teme, iubito! Acum voi avea eu grijă de tine. Imediat ce vom lăsa în urmă această afacere urâtă, vom discuta despre viitorul nostru. Dar mai întâi trebuie să-l aducem în faţa justiţiei pe ucigaşul tatălui tău.

Emily se întoarse cu faţa spre el.

— Da, Nicky, spuse ea, şi, ridicându-se pe vârful picioarelor, îl sărută pe obrazul proaspăt ras. Asta este tot ce mi-am dorit. Să fac dreptate.

*

Când uşa dormitorului ei se deschise larg, Olivia Connor, ducesă de Winthrop, se rostogoli şi se ridică în şezut în patul ei modest.

— Deschizi uşa în loc să o spargi? Cât de îngrozitor de obişnuit. Mă dezamăgeşti, fiule.

Justin traversă camera cu paşi mari şi se aruncă în genunchi, lângă patul ei. Îşi frământă mâinile, disperat.

— Te rog, mamă! Am nevoie de ajutorul tău.

Buclele ei legate cu panglici se mişcară ca nişte arcuri când dădu din cap, înţelegătoare.

— Este vorba de fata aia, nu-i aşa?

— Nu este întotdeauna vorba de ea? Ochii lui îi căutau stăruitori chipul. Care este cea mai rapidă corabie a tatii? Trebuie să ştiu. Care este? Este un vapor cu aburi? O corabie cu pânze? Gândeşte-te bine, mamă! E posibil ca

viaţa lui Emily să depindă de asta.

Ea îşi învârti o buclă pe deget, absentă. Încet, un zâmbet îi înflori pe chip.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme. Radie de bucurie spre el. Vai, dar cea mai rapidă navă este *Olivia,* desigur!

*

Marinarii alergau ca furnicile pe puntea lustruită a goeletei elegante cunoscute sub numele de *Olivia.* Se înghesuiau în sus şi-n jos pe rampe, împleticindu-se în spatele lăzilor şi al butoaielor umplute cu provizii pentru drumul lung care îi aştepta. Se căţărau pe catarge pentru a fixa velele şi în tot acest timp îi aruncau priviri deloc prietenoase noului lor stăpân. Chiar şi cei mai în vârstă dintre ei cunoşteau reputaţia de nebun pe care o avea în Londra. Ar fi trebuit să-şi ia adio de la amantele sau de la soţiile lor? Era pe cale să-i trimită pe toţi într-o călătorie sortită pieirii?

Chiar şi mai uimitor li se părea faptul că tânărul lor căpitan stătea pe punte urlându-şi instrucţiunile, de parcă s-ar fi născut să comande.

Justin era conştient de forfota lor, dar nu prea avea ce să facă în privinţa asta acum. Era hotărât ca vasul să fie pregătit şi să ridice ancora până la căderea nopţii, chiar dacă ar fi avut nevoie de toţi marinarii din Londra ca să facă acest lucru. Marea i-o adusese pe Emily şi era pregătit să-i strunească apele adânci ca să o păstreze alături de el.

În timp ce mergea spre prora corăbiei, aerul umed şi rece îi umplu plămânii. O pătură de ceaţă plutise deasupra portului toată ziua. Catargele subţiri se profilau ca nişte degete fantomatice pe cerul din ce în ce mai închis la culoare. Pieptul generos al siluetei sculptate pe prora galionului ţâşnea exact deasupra apei.

Justin se întinse şi-i mângâie obrazul sculptat.

— Urează-mi noroc, ducesă, şopti el. Voi avea nevoie.

— Domnule?

Justin se roti pe călcâie şi văzu silueta unui om ieşind din ceaţă, în mână avea o tolbă făcută dintr-un material tare. În loc de redingotă purta o haină groasă de lână, iar de gât avea legată o lavalieră verde-deschis. Dar aceste aspecte nu-l uimiră pe Justin la fel de mult ca puşca ameninţătoare care îi atârna de umăr.

— Penfeld?

Valetul lovi din călcâie şi îl salută voios.

— Da, căpitane! Mă prezint la datorie.

Un val neaşteptat de afecţiune înceţoşă privirea lui Justin. Se părea că Dumnezeu îşi răscumpăra păcatele faţă de el pentru că îl făcuse fiul lui Frank Connor.

— Of, Penfeld, nu-ţi pot cere să traversezi cu mine jumătate de lume, în căutarea unei femei care cel mai probabil nici nu vrea să fie găsită.

— Aiureli, domnule, dacă îmi permiteţi să spun. Am descoperit că civilizaţia nu este pe gustul meu. Am ajuns să cred că un pic de aventură, la fel ca o ceaşcă de ceai fierbinte, încălzeşte sângele şi ne păstrează pasiunea în inimă. Îşi întinse braţul spre buzunarul hainei. Mă scuzaţi pentru indiscreţie, dar m-am oprit la un magazin în drum spre port. M-am gândit că poate veţi avea nevoie de asta.

Justin aproape se feri când un pistol cu ţeavă lungă zbură spre capul lui. Îl prinse şi îi mângâie metalul lucios. Era prima dată de când îşi omorâse cel mai bun prieten când ţinea un pistol în mâini.

Ochii valetului sclipiră la fel de intens că ai lui. Justin îi zâmbi ştrengăreşte şi îşi vârî pistolul la cingătoare.

Coborî pe punte şi-şi puse un braţ în jurul umerilor lui Penfeld.

— Haide, bătrâne matelot, să nu mai tragem chiulul de la muncă. Mai avem mult de muncă şi multe fecioare de salvat.

*

Emily stătea pe un şezlong de pe puntea micuţului vapor cu aburi pe care se îmbarcaseră în Melbourne şi îl

privea pe Nicholas, care îşi rădea barba. Insista să se radă în aer liber, unde lumina era mai bună. De gât îi atârna un prosop alb, iar prin cămaşa pe jumătate descheiată i se vedeau muşchii netezi de pe piept. Se aplecă peste oglinda rotundă prinsă de balustradă şi îşi încreţi buzele senzuale.

Nicholas îi spunea ceva. Avea obiceiul să vorbească întruna. Şi mereu despre el însuşi. Se întreba de ce se mai deranjase să scape de tatăl ei şi de Justin într-o manieră atât de grosolană. Dacă ar fi rămas asociaţi, le-ar fi luat doar câţiva ani ca să se plictisească de moarte de el. Cel puţin fusese scutită de situaţia în care ar fi fost nevoită să-i respingă eventualele avansuri romantice. Acum înţelegea de ce se mulţumea doar cu câteva săruturi pe obraz. Un om care se iubea atât de mult pe sine nu putea iubi pe altcineva. Părea mulţumit să-şi satisfacă propriile plăceri egoiste în oglindă.

Îşi încleştă degetele pe cartea din poală şi se luptă cu tentaţia de a-i trage una în fund şi de a-l împinge peste bord. Poate că n-ar fi la fel de norocos cu rechinii ca Barney. Şi-ar fi tăiat bucuroasă mâna şi ar fi aruncat-o după el, dacă ar şti că asta le-ar stimula apetitul. Îl surprinse urmărind-o în suprafaţa lucioasă a oglinzii şi speră ca expresia ei să nu îi reflecte gândurile însetate de sânge.

— Cu ce să mă îmbrac pentru cina din seara asta, iubito? întrebă el. Jacheta de mătase sau cea în carouri?

— O, cea de mătase, spuse ea cu blândeţe. Se potriveşte foarte bine cu tenul tău.

El ocărî în italiană.

— Nu mă bronzez, nu? Îşi ridică bărbia ca să se studieze mai atent. Soarele îmi scoate întotdeauna în evidenţă tenta măslinie a tenului.

Îşi trecu o eşarfă pe după gât şi o înnodă cu falduri pompoase.

Emily îşi închipui că o strânge şi mai mult, învineţindu-i faţa.

Nicky oftă scurt.

— Prea mult soare este mortal pentru piele. N-aş vrea să arăt bătrân, ca Justin.

Emily închise ochii. Imaginea obrajilor bronzaţi ai lui Justin îi pluti în amintiri. Îşi închipui că vede ridurile mici din jurul ochilor care i se formau atunci când râdea, că-i trasa colţurile gurii cu limba, că-şi trecea degetele prin şuviţele aurite de soare din părul lui întunecat. Un val de dor, mai puternic decât marea, îi înecă inima.

Deschise ochii.

— Nu te agita, Nicky! Ultimul lucru de care ar trebui să-ţi faci griji este că vei îmbătrâni.

Şi cu aceste cuvinte stranii, menite să fie liniştitoare, îşi întoarse nasul spre carte, iar el continuă să se scalde în razele calde ale soarelui.

*

Linia curbă şi elegantă a goeletei tăia valurile de jad ale oceanului, lăsând o spumă albă în urmă. Justin stătea la prora, cu piciorul ridicat pe un colac de frânghie. Se aplecă în faţă, de parcă postura lui ar fi putut grăbi cumva viteza magnificei nave prin întinderea nesfârşită de cer şi mare. Velele ei se umflau deasupra capului lui, captând vântul. Primul ofiţer îl asigurase că înaintau foarte repede şi că trebuiau să ajungă la Insula de Nord până la căderea nopţii.

În săptămânile cât fuseseră pe mare, soarele îi bronzase pielea şi îi poleise părul cu şuviţe aurii. Nu purtase cămaşă, iar pantalonii uzaţi îi cuprindeau şoldurile şi coapsele ca o a doua piele.

Mai ales că purta din nou cercelul de aur într-o ureche şi pistolul la cingătoare, ştia că arăta precum cel mai teribil pirat.

Spiritul de aventură care îl făcuse să pornească spre Noua Zeelandă prima dată îi urla din nou în vene. După ce murise David, avusese nevoie de Emily ca să-l readucă la viaţă din sicriul emoţional în care se închisese de unul singur. Trebuia să o găsească. Îi promisese lui David că va avea grijă de fiica lui, şi intenţiona să facă exact asta, chiar dacă urma să plătească cu viaţa sau cu mândria lui.

Tot ce conta pentru el acum era că ea mai era încă în

viaţă. Le dăduse de urmă ei şi lui Nicky la Melbourne, unde se îmbarcaseră pe alt vapor. Încă nu avea nicio idee de ce pornise Nicky spre Insula de Nord, în loc să o ducă pe Emily la palatul pe care şi-l construise în sud.

Vântul cald îi flutura părul în jurul umerilor. Închise ochii şi inspiră adânc, savurându-i aroma sărată. Căldura şi mirosul acesta îi bântuiseră nopţile lungi şi reci din Londra, nopţi în care îl mai alinase doar idila mult prea scurtă cu Emily, atunci când îl iubea.

Când deschise ochii, speranţa îi înălţă inima aşa cum degetele unui copil se întind spre soare.

*

Valurile se spărgeau de marginea ambarcaţiunii în timp ce Justin şi Penfeld vâsleau cu bărcuţa spre mal. Oamenii lui Justin deja se urcaseră pe micul vapor cu aburi ancorat pe coasta de vest a Insulei de Nord, doar ca să li se spună că un bărbat şi o femeie plecaseră pe ţărm, la apusul soarelui.

Urmară curba ţărmului, pentru că nu voia să avertizeze pe nimeni de sosirea lor. Privirea neliniştită a lui Justin studie pădurea întunecată. Oare Emily era acolo undeva? Aşteptându-l?

Duse un deget la buze, dându-i de înţeles lui Penfeld să se oprească din vâslit. Bărcuţa pluti în derivă lângă un deget îngust de nisip, îl trecu un fior de gheaţă când văzu faleza înaltă şi crucea lui David, profilându-se pe cerul violet. Penfeld îşi scoase pălăria într-un gest de respect şi o strânse la piept.

Fundul bărcii se lovi de ţărm. Coborâră într-o tăcere absolută şi o traseră în sus pe nisip, ascunzând-o între două dune înalte. Penfeld se întoarse şi-şi scoase puşca din teacă, manevrând-o cu o agilitate uimitoare.

— Stai locului, îi porunci Justin. Indiferent ce auzi, vreau să stai aici. Trebuie să fii pregătit s-o iei de aici, în caz că nu merge ceva bine. Ai înţeles?

— Dar, domnule…

Justin flutură un deget spre el.

— Este un ordin, Penfeld. Dacă nu mă asculţi, o să… o să… te concediez.

— Da, domnule, răspunse Penfeld fără să-şi ascundă reticenţa.

Se aşeză cu spatele rezemat de o dună şi cu puşca în braţe.

Justin porni atent printre umbrele dintre dune până ajunse la marginea plajei. Se lăsă pe vine în nisip, amintindu-şi de altă noapte, de altă plajă. Acum nu se vedea nici urmă de băştinaşi. Covorul strălucitor de nisip se întindea în faţa lui. O teamă instinctivă îi înnodă stomacul când găsi curajul să păşească pe o bucată sclipitoare de nisip şi mare, pustie pentru oricine ar fi privit-o din ascunzişul pădurii.

Apoi o văzu printre copaci, o lumină strălucitoare care venea dinspre colibă, la fel ca lumina care strălucise odinioară de la cortul lui David. De data asta nu avea să ajungă prea târziu. Şovăiala lui nu avea să coste viaţa unui om iubit.

Ieşi din adăpostul dunelor şi fugi în jos pe plajă, făcând să sară nisipul în urma lui. Valurile îl răcoreau. Plaja se întindea ca o panglică sclipitoare înaintea lui, tachinându-l cu frumuseţea calmă a răsăritului de lună care lumina valurile albastre.

O fantomă ieşi din umbră. Nicky, luminos într-un costum alb şi cu o pălărie panama cu boruri largi. Justin se opri brusc.

Se uită hipnotizat la mişcările graţioase ale degetelor sale, în timp ce Nicky aprinse un chibrit şi duse flacăra la capătul ţigării strânse între buze. Aroma dulce şi bolnăvicioasă de cânepă arsă umplu aerul, şi Justin înţelese că nu fuma tutun.

Nicky ridică portţigaretul şi îl privi batjocoritor.

— O ţigară? După cum îmi amintesc, mai fumai uneori.

— De ce n-ai putut să ne laşi în pace, Nicky? Eram fericiţi împreună. De ce n-ai putut să pleci pur şi simplu,

atunci când ne-ai găsit?

Un zâmbet radios îi curbă buzele.

— Şi să renunţ la plăcerea pură de-a vedea cum vă distrugeţi unul pe celălalt? Întotdeauna mi-ai interpretat greşit intenţiile. N-am vrut niciodată să te omor, Justin. Am vrut să te văd sângerând.

— Unde este? Ce-ai făcut cu ea?

— Nimic. Nicky trase adânc din ţigară; ochii lui străluceau. Încă.

Cu o singură mişcare lină, Justin scoase pistolul de la cingătoare şi îl îndreptă spre vechiul său prieten cu mâinile lui neobişnuit de neclintite.

— Vreau să o văd.

Nicky îşi strecură portţigaretul în buzunar şi ridică ambele mâini.

— Te rog, nu mă împuşca. N-aş putea să scot petele de sânge din costumul ăsta, şi ştii cât de scump este bumbacul egiptean.

— Du-mă la ea!

Nicky îşi coborî mâinile şi-i zâmbi sâcâitor.

— Am considerat întotdeauna că hotărârea ta de a urma un scop anume e o trăsătură de-a dreptul plictisitoare. Ţi-am spus. E în siguranţă pentru moment. Cel puţin până mă plictisesc de ea.

Justin făcu un pas spre el.

— Ticălos fără inimă…

Râsul slab al lui Nicky pluti prin aer.

— A, deci aşa vrei să continuăm. M-am gândit eu. Mă întreb ce-ar spune scumpul David dacă ar şti că te-ai rostogolit prin aşternuturi cu micuţa lui Claire. Nu cred că la asta s-a gândit atunci când ţi-a cerut să ai grijă de ea. Dar sper că i-ai tras-o bine şi pentru mine.

Orbit de furie în momentul când înţelese îngrozitoarea trădare a lui Nicholas, Justin puse pistolul înapoi la cingătoare şi se aruncă asupra lui. Umărul lui ţinti spre stomacul lui Nicky. Ţigareta îi zbură dintre buzele lui elegante. Se rostogoliră pe nisipul fin într-o explozie de braţe şi picioare.

Pumnul drept al lui Justin lovi cu putere, iar capul lui Nicky zbură pe spate. Voia să-l desfigureze, dar nu reuşi decât să-i mai tragă încă un pumn înainte ca Nicky să-şi ridice braţele ca să-şi protejeze chipul. Scoase un scâncet ascuţit.

Prinzându-l de revere, Justin îl trânti la pământ şi se urcă deasupra lui. Îl scutură cu fiecare cuvânt rostit.

— Cum ai putut să faci asta, fiu de căţea? Ai fost prietenul meu!

Nicky îşi coborî încet mâinile, şi Justin văzu cu groază că Nicky plângea. Lacrimile lăsau dâre pe murdăria de pe obrajii lui, dar asta nu îi schimba ura din priviri.

— Tu nu ştii cum a fost! ţipă el. Tu ai avut întotdeauna totul. N-a trebuit niciodată să te târăşti prin canalele din Roma pentru mâncare sau bani, să vinzi orice puteai ca să rămâi în viaţă – chiar şi pe tine însuţi.

Justin se lăsă în genunchi, uimit.

— Am fi putut avea totul tu şi cu mine, dar tu ai renunţat la moştenirea ta! Ai aruncat-o pur şi simplu pe fereastră, de parcă n-ar fi fost nimic! Şi de ce să n-o fi făcut? Tu n-ai fost niciodată forţat să laşi un sicilian dezgustător să te abuzeze cu mâinile lui transpirate, în speranţa că ţi-ar da o bucată de pâine pentru deranj!

Justin se întoarse cu faţa într-o parte.

— N-am ştiut, şopti el. Jur că n-am ştiut!

Nu fu deloc pregătit când călcâiul ascuţit al lui Nicky îi izbi maxilarul, aruncându-l pe spate. Înainte să poată reacţiona, Nicky se ridică în picioare. Mişcându-se cu viteza şi viclenia unui şarpe, îi smulse pistolul de la brâu şi-l îndreptă spre Justin.

Justin se ridică şi făcu un pas înapoi. Nicholas îl urmă, luându-şi şi pălăria de jos şi aşezând-o pe cap, într-un unghi şmecheresc. Mişcă sălbatic pistolul.

— Ai stricat totul, bogătaş răsfăţat. Împreună am fi putut stăpâni lumea.

Se auzi un oftat, mai uşor ca vântul, apoi se întoarseră amândoi ca s-o vadă pe Emily stând pe nisip, cu lumina lunii sclipind pe ţeava pistolului pe care îl ţinea.

Capitolul 35

Ştiind, în acel moment, că aş înşela până şi moartea pentru a-mi vedea pentru ultima dată fetiţa…

Emily arăta atât de frumoasă cu fustele ei suflate de vânt şi părul ciufulit, că lui Justin îi veni să plângă. Fu uimit că ea nu-i auzise inima frângându-se.

Nicky îşi coborî încet pistolul.

Ea se mişcă spre Justin, iar arma nu-i tremură nicio clipă în mână. Lumina lunii lucea pe pielea ei ca de porţelan şi îi umbrea trăsăturile. Doar ochii îi păreau vii, sclipind de un foc lăuntric.

— Speram să-mi laşi mie plăcerea de a-l împuşca pe nenorocit, spuse ea.

Un rânjet se întinse pe faţa lui Nicky. Aruncă deoparte pistolul lui Justin, scoase o batistă şi îşi şterse palma de parcă arma i-ar fi pângărit pielea.

— Plăcerea este de partea mea, *cara mia.*

Justin se uită la ea aşa cum ar fi trebuit să facă cu şapte ani în urmă – cu braţele larg deschise, oferindu-i şi inima lui.

— E în regulă. Chiar şi dacă mă omori, eu tot te voi iubi.

Ea făcu încă un pas spre el. O singură lacrimă îi alunecă de pe gene şi i se rostogoli pe obraz. Trase piedica pistolului; vocea ei era la fel de moale şi de letală ca o mângâiere.

— Acum vei şti cum e să mori la mii de kilometri departe de casă, de mâna cuiva pe care îl iubeşti.

— A, dar aici te înşeli. Sunt acasă. Şi aş prefera să mor de mâna ta, decât de a lui.

— Haide! Împuşcă-l, o zori Nicky. Înainte să ne ucidă pe amândoi, aşa cum l-a ucis pe tatăl tău. O, ce pereche

grozavă erau ei doi. Stăteau mereu împreună, râzând, excluzându-mă din preajma lor de parcă n-aş fi fost suficient de bun pentru ei. Justin, ce s-a întâmplat cu adevărat în noaptea în care a murit David? îl tachină el. A fost cu adevărat un act de milă sau poate o ceartă între amanţi?

Fără niciun avertisment, Emily întoarse arma şi o îndreptă spre capul lui Nicky.

— Nimeni nu vorbeşte aşa despre tatăl meu.

Arma explodă într-o ceaţă de fum.

Pălăria lui Nicky zbură. El îşi frecă ţeasta cu o expresie aproape comică de nedumerire.

— Ştii cât de mult a costat pălăria aia, târfă mică şi proastă?

— Mai mult decât haina? întrebă ea politicos, înclinând arma şi trăgând din nou. Ţinti spre haină şi făcu o gaură în dreptul subraţului. Apoi îndreptă pistolul direct spre inima lui.

— Nu trebuie să faci asta, Emily, spuse Justin foarte încet, aplecându-se spre ea. Îl putem băga la închisoare pentru o perioadă foarte lungă de timp.

Acum plângea cu adevărat.

— Nu suficient de mult timp, zise ea, armând pistolul din nou.

Ochii lui Nicky se rostogoliră nebuneşte, dar atenţia lui nu era îndreptată spre ea. Era de parcă auzea ceva ce ei nu puteau auzi. Îngheţară, cu urechile ciulite. Era liniştea. Era ceva în neregulă cu liniştea, în clipa aceea de ezitare a lui Emily, liniştea prinse viaţă. Frunzele sclipitoare ale pădurii tropicale tremurară şi foşniră, dintr-odată vii. Lui Justin i se făcu pielea găină.

Tufişurile explodară şi apăru o mulţime de siluete firave şi bronzate. Justin o apucă pe Emily, şi împreună se lăsară pe genunchi, lipindu-i faţa de pieptul lui, vrând să o cruţe de vederea acelor feţe familiare, tatuate şi contorsionate în măşti demonice de furie. Strigătele lor de luptă acoperiseră până şi vuietul valurilor. Hoarde de picioare bronzate începură să danseze în jurul lor, într-un

ritm mai primitiv decât cel al tobelor sau al tunetelor. Cineva ţipă. Putea fi Emily sau el.

Bocetul isteric al lui Nicky se ridică deasupra tuturor sunetelor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, sălbaticilor! Nu costumul! Nu-mi rupeţi afurisitul de costum!

Justin îşi ridică faţa de la gâtul tremurând al lui Emily. O mulţime clocotitoare de băştinaşi îl prinseseră pe Nicky de braţe şi de picioare. Justin urmări ca hipnotizat cum îl târau, ţipând şi dansând, în pădure, lăsându-i doar pălăria de panama pe nisip.

Ţipetele şi urletele muriră încet. Pentru o clipă, tăcerea fu întreruptă doar de murmurul valurilor şi de ţipătul strident al unei păsări kiwi.

Cineva se uita la ei. Părul de pe ceafa lui Justin se zburli. Întoarse capul şi zări o siluetă ghemuită în umbra unei ferigi argintii. Privirile lor se întâlniră peste plaja întinsă luminată de lună, ca de la om la om, de la prieten la prieten. Apoi băştinaşul ridică mâna şi dispăru în întunericul pădurii fără niciun zgomot.

Capitolul 36

Veşnicia mă va găsi veghind asupra ta…

— Să nu subestimezi niciodată inventivitatea unui valet englez lăsat să se descurce singur, murmură Justin în părul lui Emily.

Ea se cuibări la pieptul lui, nepregătită să renunţe la confortul braţelor sale puternice din jurul ei. Avea un gust atât de bun – sărat, aspru şi adevărat, aşa cum trebuia să fie un bărbat. Curând încetă să mai tremure. Îşi înclină capul spre el, râzând şi plângând în acelaşi timp.

— O, Justin! exclamă ea, aruncându-şi braţele în jurul gâtului său.

Emily avu nevoie de un moment pentru a realiza că era ceva în neregulă. El rămase în genunchi, rigid în îmbrăţişarea ei. Se trase înapoi cu teamă.

— Doar nu credeai că voiam să te împuşc, nu?

— Gândul acesta mi-a trecut prin minte.

— Dar ai fost cu adevărat minunat, atât de brav în privinţa asta. Se uită la el printr-o ceaţă de lacrimi. Mi-ai zâmbit ca un înger.

El îi îndepărtă braţele din jurul gâtului şi se ridică, ştergându-şi nisipul de pe genunchi.

— Întotdeauna am avut maniere impecabile atunci când eram ţinut sub ameninţarea armei.

Merse până în punctul în care valurile atingeau ţărmul şi se uită spre mare. Emily îl urmă.

— A trebuit să o fac, ştii? Ea intră în apă ca să stea în faţa lui, fără să-i pese că valurile îi udau poalele fustei. Se vedea pe faţa ta. Întinse mâinile şi-i cuprinse obrajii în palme. Se vedea totul pe faţa ta frumoasă. Ai trăsături atât de expresive… N-am avut de ales. N-ai fi putut să duci la capăt şarada. Nicky ar fi văzut planurile noastre. Şi ca să-l fac să creadă că te uram, a trebuit s-o cred şi eu.

Acum, chipul lui era rece, împietrit. Numai ochii lăsau să se întrevadă gândurile profunde şi chinuitoare care îl bântuiau.

— Ai făcut o treabă admirabilă cu asta.

Emily îşi lăsă mâinile în jos. Începu să se plimbe înainte şi înapoi prin valuri, disperată să-l facă să înţeleagă.

— Saleri a început să vorbească despre un act pe care pretindea că l-ai modificat tu, ca să-i înşeli pe el şi pe tata şi să pui mâna pe partea lor de mină. Avea de gând să-l folosească pentru a te condamna pe viaţă. Mă temeam că, dacă ar fi venit aici singur şi ar fi pus mâna pe el, l-ar fi distrus sau, chiar mai rău, l-ar fi modificat el însuşi, ca să te aducă în faţa justiţiei sub acuzaţia de crimă.

Justin vorbi surprinzător de glacial:

— Eşti sigură că ăsta e motivul pentru care ai venit cu el?

Ea se întoarse cu faţa spre el.

— Ce vrei să spui?

Ochii i se îngustară.

— Poate că undeva în mintea ta exista o urmă de îndoială. Poate ai vrut să vezi actul cu ochii tăi şi să afli dacă într-adevăr l-am omorât pe tatăl tău.

— Nu! Îşi ridică poalele fustei şi veni împleticindu-se spre el. Am crezut în tine. Jur! Doar în tine am crezut!

Pufnind cu neîncredere, Justin ridică o scoică şi vru s-o arunce în mare.

— Ce aveai de gând să faci după ce-i arătai actul? Îl împuşcai cu sânge rece?

Ea îl prinse de braţ, fără să-şi dea seama cât de importante erau cuvintele pe care le rosti:

— Nici măcar nu m-am gândit la ce se va întâmpla mai departe. Ştiam că vei veni după mine.

Scoica îi alunecă printre degete. Se întoarse încet spre ea.

— Şi dacă n-aş fi venit? întrebă el brutal. Dacă aş fi hotărât că nu merită să călătoresc în cealaltă jumătate a lumii după o femeie ca tine?

Ea îşi lăsă capul în jos, întrebându-se dacă avea să înţeleagă vreodată sau dacă o va ierta pentru pasiunile ei întunecate. Apoi se uită în ochii lui.

— Aş fi făcut ceea ce trebuie. El l-a ucis pe tata.

O expresie ciudată trecu peste faţa lui Justin, apoi dispăru, lăsându-l la fel de glacial ca înainte. Îi şterse o lacrimă cu degetul.

— Atunci vei înţelege şi ceea ce voi face în continuare.

Şi cu aceste cuvinte se desprinse din strânsoarea ei şi plecă.

Emily rămase cu mâinile pe lângă corp, învinsă.

— Unde te duci?

Pasul lui nu încetini. Fu copleşită de tristeţe. Justin Connor o abandona încă o dată.

Alergă după el, oprindu-se să sară într-un picior cât să-şi scoată pantoful îmbibat cu apă.

— Du-te, laşule! ţipă ea. Fugi de mine. Este ceea ce

faci tu cel mai bine, nu-i aşa?

Şi aruncă pantoful spre el. Îl nimeri între omoplaţi. El ezită o clipă, apoi îşi continuă drumul. Emily strigă şi mai tare după el:

— N-am nevoie de tine. N-am avut niciodată nevoie de tine. Când Emily Claire Scarborough va avea nevoie de cineva, va fi ziua în care o să crească lalele în iad! Se mai poticni câţiva paşi, apoi se lăsă să cadă în genunchi, pe nisip. N-am nevoie de tine, ticălosule! Lacrimile o orbeau. Vocea i se stinse într-un mormăit. N-am nevoie de nimeni.

*

Emily era pe faleza pe care era îngropat tatăl ei, îmbrăţişându-şi genunchii la piept. Privea spre corabia lui Justin, care îşi desfăcuse pânzele şi pornise spre orizont. Acelaşi vânt cald care îi arunca buclele în jurul feţei umplea pânzele vasului, trimiţându-l cu viteză peste valuri. Era o privelişte magnifică. Frumuseţea peisajului i-ar fi frânt inima, dacă nu ar fi avut-o deja frântă.

Luminile vasului dispărură curând spre orizont, lăsând-o singură cu strălucirea stelelor. Îşi încurcă degetele de la picioare în firele de iarbă şi îşi rezemă obrazul umed pe genunchi.

Un sunet neobişnuit umplu noaptea. Emily ridică privirea şi se încordă. Îi era frică să se întoarcă, de teamă că-şi imaginase cântecul, de teamă că nu avea să vadă decât stelele plutind pe covorul albastru al cerului. Ritmul crescu în intensitate, adus până la ea pe aripile vântului.

Îşi încleştă pumnii. Se ridică în picioare şi îndrăzni să se întoarcă. Un şir luminos de torţe înainta pe plajă, spre faleză. Rămase fără suflare.

Procesiunea urcă pe faleză. Printre feţele dragi ale băştinaşilor se afla Trini, îmbrăcat în veşmintele sale de ceremonie, mângâind reverele unei haine mototolite, croite din cel mai scump bumbac egiptean; Dani şi Kawiri, cu trupurile decorate cu scoici şi fragmente de chihlimbar lustruit; *ariki* cel sever stătea cu gura închisă, însă putea

jura că expresia lui putea fi interpretată ca un zâmbet.

Dar Emily nu avea ochi decât pentru bărbatul aflat în fruntea procesiunii. Un rege desculţ, îmbrăcat numai cu nişte pantaloni zdrenţuiţi. Când se opri la marginea falezei, tăcerea se lăsă pe neaşteptate în jurul lor.

— Ai întârziat din nou, îi spuse ea, încercând să înghită nodul care i se pusese în gât.

— Nu prea mult, sper, răspunse Justin. E de rău augur să întârzii la propria nuntă.

Emily îşi lipi degetele pe buzele tremurânde. Înţelegea că el îşi punea viaţa la picioarele ei, cu la fel de mult curaj cum o făcuse pe plajă. Nu ca să i-o curme cu un foc de armă, ci ca să o ţină în căuşul palmelor, să o îngrijească şi să o protejeze în anii ce aveau să vină, ca pe propria viaţă.

Deschise gura ca să-i răspundă.

O tavă de argint apăru în faţa ei, pe care se afla o scoică plină cu băutură. Penfeld se înclină.

— O ceaşcă de ceai, draga mea? Pentru a sărbători această ocazie memorabilă.

Penfeld nu rosti niciun cuvânt de protest când ea împinse tava deoparte şi zbură de-a lungul falezei, în braţele lui Justin. Trini izbucni în râs, iar Justin fu zguduit de îmbrăţişarea ei puternică.

Justin întinse un braţ spre crucea lovită de vânturi.

— Am vrut ca David să împartă momentul acesta cu noi.

— O, este cu noi, şopti Emily cu uimire în glas. Uite!

Priviră amândoi la baza crucii pentru a descoperi o singură floare fragilă de pohutukawa, care reuşise să-şi găsească drumul în sus prin solul nisipos, petalele sale aproape transparente desfăcându-se într-o promisiune proaspătă de viaţă nouă.

Se sărutară cu tandreţe, făcându-şi promisiuni şi jurăminte pe care aveau să le păstreze pentru toată viaţa. În timp ce maori dansau în jurul lor, Justin îi mângâie părul şi îşi lipi buzele de urechea ei, şoptindu-i cuvintele pe care ea nu se aşteptase să le mai audă vreodată, decât poate pe

aripile îndepărtate ale vântului…

— Rămâi mereu cu mine, scumpa mea, dragostea mea… Claire a mea!

Sfârşit